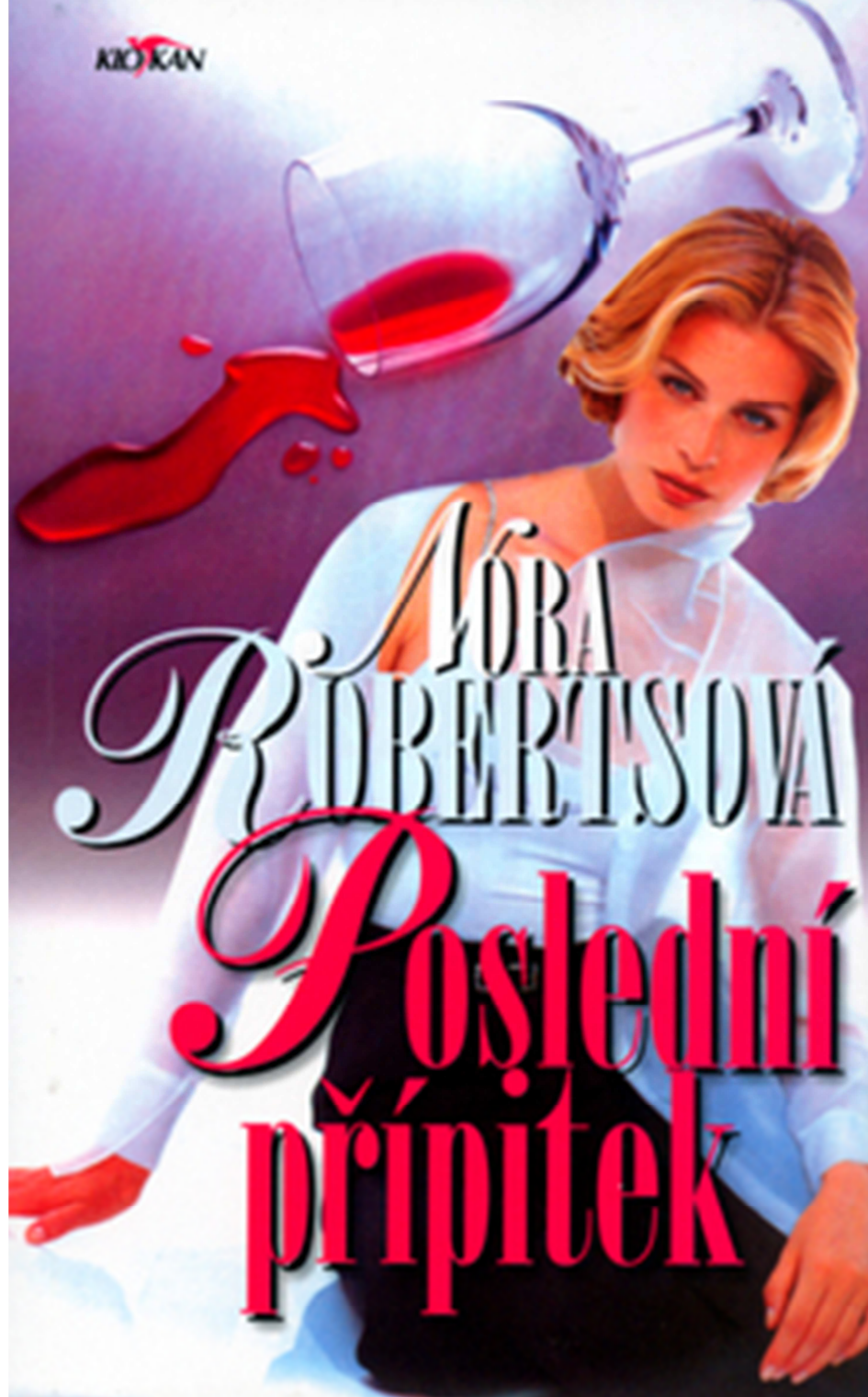

KROKAV

Copyright © 2001 by Nora Roberts
Translation © Irena Palová, 2004
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít nebo jakýmkoliv
způsobem reprodukovat bez písemného souhlasu držitele práv,
s výjimkou krátkých citací nebo odkazů, které tvoří součást
kritického zhodnocení.

Z anglického originálu THE VILLA
přeložila Irena Palová
Redakční úprava Otilie Grezlová
Grafická úprava obálky Helena Kočí
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek, v edici
Klokan, 2007 shop@alpress.cz
Tisk a knihařské zpracování Centa, spol. s r.o., Vídeňská 113,
Brno
Vydání druhé

ISBN 978-80-7362-427-9

PROLOG

Toho večera, kdy Bernardo Baptista zemřel, povečeřel jen chléb, sýr a láhev Chianti. Víno bylo mladé, ale Bernardo ne. Ani on, ani víno už neměli být starší.

Stejně jako chléb a sýr byl i Bernardo jednoduchý muž. Od svého sňatku před jedenapadesáti lety žil v malém domě v úrodné pahorkatině severně od Benátek. Tady vyrostlo jeho pět dětí a tady zemřela jeho žena.

Dnes, ve třiasedmdesáti letech, žil Bernardo sám. Většina členů jeho rodiny bydlela, co by kamenem dohodil, na okraji velkého vinohradu Giambelliů, v němž od mládí pracoval.

Siňoru, znal od dětství. Učili ho, že před ní má vždycky smeknout. Tereza Giambelliová se s ním zastavila na kus řeči, kdykoli přicestovala z Kalifornie do záměčku na vinici. Povídali si o starých časech, kdy jejich dědové začali obdělávat vinici.

Říkala mu *siňor* Baptista. Byla v tom úcta. Bernardo siňoru velmi obdivoval a zůstal jí po celý život věrný.

Pracoval u Giambelliů víc než šedesát let. Za tu dobu se udály mnohé změny – některé dobré a jiné méně dobré. Zažil toho už hodně.

Někteří lidé si mysleli, že příliš mnoho.

Vinice se brzy probudí ze zimního spánku a začne se se stříháním. Baptistovi bránila artritida v manuální práci, v níž byl kdysi mistrem, ale stále chodíval každé ráno na vinici a pozoroval svoje syny a vnuky, jak pokračují v rodinné tradici.

Rodina Baptistových vždycky pracovala pro Giambelliovy. A v Bernardově mysli tomu tak bude navždy.

Poslední noc třiasedmdesátého roku svého života se díval na vinice – svoje vinice, a pozoroval, co už bylo uděláno, a přemýšlel, co se ještě bude muset udělat. Poslouchal, jak prosincový vítr hvízdá v suchých výhoncích vinné révy, které připomínaly kostlivce.

Z okna, kudy se vítr snažil protáhnout dovnitř, viděl kostru vinice. Brzy se obalí masem a ožije. Nezeslábně, jako se to stává lidem, toto je zázračnost vinné révy.

Viděl stíny a obrysy velkého zámku, který panoval nad vinicemi a také nad těmi, kdo se o ně starali.

Ted', v zimě, byl opuštěný a přespávali v něm jen sloužící. Hrozny se měly teprve narodit.

Přál si, aby už nastalo jaro a pak dlouhé léto, kdy slunce bude zahřívat jeho kosti a nechá dozrát mladé plody. Jako vždycky si přál zažít ještě jednu sklizeň.

Bernardo se zachvěl chladem, který cítil až v útrokách. Pomyslel na to, že si ohřeje polévku, kterou mu přinesla vnučka. Ale jeho Annamarie není nejlepší kuchařka. Při tomto pomyšlení si raději nakrájel sýr, k němu si nalil dobré tělnaté víno a usedl k malému ohni.

Byl hrdý na svoji životní práci, jejíž část ted' byla ve sklenici. Odrážela záři ohně a žhnula sytou červení. Tato láhev vína byla dar – jeden z mnoha, které dostal při příležitosti odchodu do důchodu, ačkoli každý věděl, že jeho důchod je jen technickou záležitostí. Přestože ho bolely kosti a srdce mu sláblo, chodil Bernardo po vinohradu, zkoušel hrozny, sledoval oblohu a vtahoval do sebe vzduch.

Žil pro víno.

Zemřel pro ně.

Napil se a pokýval hlavou. Seděl u ohně s pokrývkou obtočenou kolem tenkých nohou. V duchu před sebou viděl sluncem zalitá pole, slyšel smích své ženy a viděl

sám sebe, jak ukazuje synovi, kde má podepřít výhonek mladého vína, jak je stříhat a jak kontrolovat zralost. Viděl *siñoru*, jak mu stojí po boku a dívá se s ním na řady keřů, které zasadili jejich dědové.

„*Siñore Baptisto*,“ řekla mu, když jejich tváře byly ještě mladé, „dostali jsme velký dar. Musíme ho chránit.“

A tak tomu také bylo.

Vítr hvízdal kolem oken jeho malého domku. Plameny už se ztlumily a oheň dostal jantarový nádech.

A když na něj zaútočila bolest a stiskla jeho srdce smrtelným sevřením, byl jeho vrah devět tisíc kilometrů odtud. Obklopený přáteli a kolegy si vychutnával lososa vařeného ve vývaru a jemný Pinot Blanc.

PRVNÍ ČÁST

Stříhání

Člověk je spleť vztahů a uzlem kořenů,
jejichž květem a ovocem je svět.

RALPH WALDO EMERSON

1. KAPITOLA

„Láhev Cabernet Sauvignon, Castello di Giambelli 2002, vydražena za sto dvacet pět tisíc pět set amerických dolarů.“ Pěkné peníze, pomyslela si Sofie, za víno mixované se sentimentem. Tohle víno v pěkně staré láhvi bylo vyrobeno z hroznů sklizených v roce, kdy Cezare Giambelli založil vinici Castello di Giambelli na kousku půdy severně od Benátek.

V té době bylo *castello* buď velkým rizikem, nebo čirým optimismem, záleží na úhlu pohledu. Cezarův skrovný dům a malý kamenný sklep byly vzdáleny honosnému názvu *castello* neboli zámek. Ale jeho víno bylo ušlechtilé a on si na něm založil mocnou říši.

Po století byl však i jeho nejlepší Cabernet Sauvignon vhodný spíš do salátu než k pití, ale nebylo Sofiinou věcí hádat se s muži, kteří měli peníze. Její babička měla pravdu jako vždycky. Za privilegium vlastnit kousek historie Giambelliů rádi zaplatí, a hodně.

Sofie si poznačila konečnou částku a jméno kupujícího, ačkoli nebylo pravděpodobné, že by je zapomněla. Po skončení aukce musí poslat zprávu babičce.

Účastnila se aukce nejenom jako tisková mluvčí a manažerka styku s veřejností, která navrhla a realizovala reklamu a katalog aukce, ale taky jako reprezentant rodiny Giambelliů na exkluzivní události.

S tímto na mysli seděla tiše v zadní části místnosti a sledovala nabídku a prezentaci.

Nohy měla elegantně překřížené jednu přes druhou. Seděla vzpřímeně jako žákyně klášterní školy. Na sobě měla černý italský proužkovaný kostým šitý na míru, v němž vypadala jako dokonalá manažerka a zároveň jako přitažlivá žena.

Přesně to si o sobě Sofie také myslela.

Měla trojúhelníkovitou tvář s jemnými rysy a nazlátlou pleť. Dominovaly v ní velké tmavohnědé oči a široká ústa. Lícni kosti jí poněkud vystupovaly a v bradě jí seděl dolíček, což jí dodávalo částečně šibalského vzhledu. Někdy úmyslně a nemilosrdně používala svoji tvář jako zbraň – jen v případech, kdy to bylo účelné.

Věřila, že nástroje jsou k tomu, aby byly správně využívány.

Před rokem si nechala zkrátit uhlově černé vlasy, které jí sahaly až do pasu. Ted' nosila chlapecký účes s ofinou zformovanou do úzkých špiček.

Slušelo jí to.

Sofie věděla přesně, co jí sluší.

Na krku měla náhrdelník z pravých perel, který jí darovala babička k jedenadvacátým narozeninám, a na tváři výraz zdvořilého zájmu.

Oči jí zazářily a koutky úst jí mírně vystoupily, když byla představena další láhev.

Bylo to Borolo '34 ze sudu, který dědeček pojmenoval Di Tereza na počest babiččiny narozenin. Tato soukromá zásoba láhví byla vybavena exkluzivní vinětou, na níž byla fotografie desetileté Terezy v roce, kdy bylo toto víno stočeno do láhví.

Dnes, ve svých šedesáti sedmi letech, byla Tereza Giambelliová legendou. Svým renomé pěstitelky vína a obchodnice zastínila dokonce i dědečka.

Toto byla první láhev s onou vinětou, která byla nabídnuta k prodeji a dostala se z rodinného kruhu. Jak Sofie očekávala, nabídky přišly rychle a při jejich výšce se tajil dech.

Muž, který seděl vedle Sofie, poklepal na katalog, kde byla fotografie vystavované láhve. „Vypadáte jako babička.“

Sofie se mírně pousmála a pootočila se k muži. Byl to distingovaný pán, kolem šedesátky. Pak pohlédla na obrázek mladé dívky, která zírala vážným pohledem z viněty láhve vyfotografované v katalogu. „Děkuji.“

Marshall Evans, vzpomněla si. Realitní kancelář Fortune 500. Bylo náplní její práce znát jména a profese milovníků a sběratelů vína s naditými kapsami a chlupatými jazýčky.

„Doufal jsem, že *siňora* bude na dnešní aukci. Je v pořádku?“

„Ano. Ale je příliš zaměstnaná.“

Najednou jí začal v kapse vibrovat pager. Sofii to trochu rozcílilo, ale rozhodla se ho ignorovat. Sledovala nabídky. Její oči klouzaly po místnosti a všímaly si signálů. Zvednutý prst ve třetí řadě vynesl cenu na pět set. Jemné pokývnutí v páté řadě ji rychle zvýšilo.

Nakonec byla láhev Borola prodána za patnáct tisíc a Sofie natáhla ruku k muži, který seděl za ní.

„Gratuluji, pane Evansi. Váš příspěvek mezinárodnímu červenému kříži bude použit na dobré účely. Jménem rodiny Giambelliů vám přeji, abyste si své ceny užil.“

„O tom není pochyb.“ Uchopil její ruku a zvedl ji ke rtům. „Před několika lety jsem měl to potěšení setkat se se *siňorou*. Je to neobyčejná žena.“

„Ano, to je.“

„Možná že její vnučka se ode mne dnes nechá pozvat na večeři.“

Byl dost starý na to, aby mohl být jejím otcem, ale Sofie byla příliš Evropankou, aby to považovala za překážku. Jindy by souhlasila a nepochybně by si v jeho společnosti užila. „Je mi líto, ale mám už schůzku. Možná při mé příští cestě na východ, jestli budete mít čas.“

„Určitě ano.“

Vložila do svého úsměvu trochu víc tepla a vstala. „Omluvte mne, prosím.“

Vyklouzla z místnosti a vytáhla z kapsy pager. Zkontrolovala číslo. Pak zamířila k dámské toaletě. Pohlédla na hodinky a vytáhla z kabelky telefon. Vyťukala číslo a posadila se na pohovku. Na klín si položila notes a elektronický notebook.

Po dlouhém a vysilujícím týdnu v New Yorku byla stále zaneprázdněná. Rychle si prohlédla seznam plánovaných schůzek. Musela získat trochu času na malé nákupy a pak se potřebuje převléci k večeři.

Jeremy DeMorney, uvažovala. To znamená, že je před ní elegantní a vysoce kultivovaný večer. Francouzská restaurace, diskuse o jídle, cestování a divadle. A samozřejmě jídlo. Protože Jerry byl potomkem DeMorneyů, kteří vlastnili vinice La Coeur, a také byl obchodním ředitelem firmy, mohla očekávat roztomilé pokusy o zjištění určitých rodinných tajemství Giambelliů.

A pak bude následovat šampaňské. Dobře, měla na ně chuť.

To vše bude završeno romantickým pozváním do postele. Ráda by věděla, jestli i na tohle bude mít náladu.

Jerry byl přitažlivý a mohl by být i příjemný milenec. Možná že kdyby si oba nebyli vědomi toho, že její otec kdysi spal s jeho ženou, nebyla by myšlenka na romanci mezi nimi tak trapná a neměla by předech incestu.

Ale od té doby uplynulo už hodně let...

„Marie.“ Sofie přestala myslet na večer s Jeremym, protože se jí ozvala jejich hospodyně. „Měla jsem telefonát z matčiny linky. Je tam?“

„Ach ano, slečno Sofie. Doufala, že zavoláte. Moment.“

Sofie si představila ženu, která bloudí domem a hledá v pokojích něco, co by mohla uklidit, zatímco Pilar Giambelliová-Avanová už všechno uklidila sama.

Matka, pomyslela si Sofie, *by byla spokojená v malé chatce obrostlé růžemi, kde by mohla péci chléb, dělat své*

domácí práce a starat se o zahradu. Měla mít alespoň šest dětí, řekla si Sofie s povzdechem. A měla jenom mě.

„Sofie, právě jdu ze skleníku. Počkej. Musím se nadechnout. Nečekala jsem, že mi zavoláš tak brzy. Myslela jsem, že jsi ještě na aukci.“

„Už skončila. A myslím, že můžu říct, že máme úžasný úspěch. Večer pošlu podrobný fax s popisem průběhu celého večera, nejpozději zítra ráno. Ted' bych opravdu už měla jít a postarat se o další věci. U vás je všechno v pořádku?“

„Víceméně. Babička nařídila rodinné setkání.“

„Ach, mami, snad znovu neumírá. Vždyť tohle jsme prožili před šesti měsíci.“

„Před osmi,“ opravila ji Pilar. „Ale kdo by to počítal? Je mi líto, dítě, ale trvá na tom. Nemyslím, že tentokrát plánuje umírání, ale něco plánuje. Svolala právníky, aby přepracovali její poslední vůli. A dala mi brož s kamejí po své matce, což znamená, že uvažuje o budoucnosti.“

„Myslela jsem si, že ti ji dala už minule.“

„Ne, tehdy to byly jantarové korále. Uvědomila všechny členy rodiny. Musíš se vrátit.“

„Dobře, dobře.“ Sofie pohlédla do notesu a v duchu poslala polibek Jeremy DeMorneymu. „Skončím tady a vydám se na cestu. Ale opravdu, mami, tento její nový zvyk umírat každých pár měsíců nebo měnit závěť je velmi nepohodlný.“

„Jsi hodné děvče, Sofie. Asi ti přenechám své jantarové korále.“

„Díky.“ Sofie se smíchem přerušila spojení.

O dvě hodiny později už letěla na západ a přemýšlela, zda v příštích čtyřiceti letech bude mít také takovou moc, že jen pohne prstem a všichni se k ní budou plazit po břiše.

Myšlenka na to jí vykouzila na tváři úsměv. Usadila se pohodlně do křesla, vzala si sklenku šampaňského a do sluchátek si pustila Verdiho.

Ale všichni se neplazili po břiše. Tyler MacMillan byl vzdálen od sídla Giambelliů jen několik minut, ale stejně považoval víno za mnohem důležitější než sešlost svolanou *siňorou*.

A také to řekl.

„Tylere, můžeš si přece vyhradit pár hodin.“

„Ted’ ne.“ Tyler přecházel po kanceláři. Byl rozčilený a toužil se vrátit na vinici. „Je mi líto, dědečku. Víš, jak důležité je zimní stříhání, a Tereza to ví také.“ Přiložil si mobilní telefon k druhému uchu. Nenáviděl tyto přístroje. Vždycky je někde zapomínal nebo ztrácel. „MacMillanovy vinice potřebují stejnou údržbu jako vinice Giambelliů.“

„Tylere...“

„Dal jsi mi je na starost. Dělán svoji práci.“

„Tylere,“ opakoval Eli. Věděl, že se svým vnukem musí jednat přímo. „My s Terezou jsme stejně oddáni MacMillanovým vinicím jako těm, které patří Giambelliům. A trvá to už dvacet let. Svěřili jsme ti je do péče, protože jsi vynikající vinař. Tereza má určité plány. A ty plány se týkají i tebe.“

„Příští týden.“

„Zítra.“ Eli tohle nedělal často, nebyl to jeho způsob. Ale když to bylo nezbytné, byl nemilosrdný. „V jednu hodinu přijdeš na oběd. A vhodně se obleč.“

Tyler se podíval dolů na svoje staré sešlapané boty a ohrnuté okraje manšestráků. „Vždyť to bude v poledne.“

„Jsi jediný člověk z firmy MacMillan, který dokáže stříhat vinice, Tylere? Zřejmě jsi během minulého roku ztratil spoustu zaměstnanců.“

„Budu tam. Ale řekni mi jednu věc.“

„Samozřejmě.“

„Je to naposledy, co umírá?“

„V jednu hodinu,“ odpověděl Eli. „A snaž se být dochvilný.“

„Jo, jo,“ zamumlal Tyler, ale to už bylo spojení přerušeno.

Miloval svého dědečka. Miloval také Terezu, možná proto, že byla tak tvrdohlavá a že ho tak rozčilovala. Když se jeho dědeček oženil s majitelkou firmy Giambelli, bylo Tylerovi jedenáct. Tehdy se zamiloval do vinic na kopcích, do stinných jeskyní a chladných vinných sklípků.

A stejným způsobem se zamiloval také do Terezy Louisy Elany Giambelliové, té ženy s vosím pasem, vzosně vzpřímené, kterou poprvé uviděl ve starých botách a kalhotách, které se mnoho nelišily od jeho. Kráčela proti němu porostem hořčice v meziřadí zrající vinice.

Podívala se na něho, zvedla úzké černé obočí a přinutila ho, aby se cítil měkký a měšťačký. Pokud bude chtít být jejím vnukem, řekla mu, bude muset trochu zhouževnatět.

Poručila mu, aby zůstal přes léto v sídle. Nikdo se s ní nehádal. Samozřejmě ani rodiče, kteří byli šťastní, že budou mít volno a budou moci běhat po večírcích se svými partnery. Takže zůstal. Tyler zamyšleně přistoupil k oknu. Každé léto se mu vinice stávaly víc domovem než dům rodičů v San Franciscu. Nakonec mu babička s dědečkem byli víc rodiči než jeho vlastní matka a otec.

Babička ho vypěstovala jako víno. Šlechtila ho od jeho jedenácti let a připravila ho, aby vyrostl v to, čím se stal.

Ale nevlastnila ho. Byla to ironie, že veškerá její práce z něho zformovala člověka, který většinou ignoroval její požadavky.

Samozřejmě že bylo těžší ignorovat její požadavky, když se spojila s dědečkem. Tyler pokrčil rameny a vyšel z kanceláře. Ještě měl pár hodin a oni to věděli stejně dobře jako on. MacMillanova vinařská společnost zaměstnávala ty nejlepší lidi. Tyler mohl snadno odjet na většinu sezóny a mohl věřit těm, kterým vinice svěřil.

Prostým faktem bylo, že nenáviděl velké rodinné události, které Giambelliovi pořádali. Připomínaly mu

cirkus se třemi manéžemi plnými barvitých výstupů. Člověk neměl kam uniknout a vždycky bylo možné, že jeden z tygrů vyskočí z klece a vrhne se mu na hrdlo.

Všichni ti lidé, události, předstírání a temné spodní proudy. Byl šťastnější, když se procházel po vinicích, kontroloval sudy nebo se uvelebil na lavičce s některým spolupracovníkem a probíral s ním kvalitu současného Chardonnay.

Společenské povinnosti byly prostě jen povinnosti.

Prošel bludištěm svého domu, který kdysi patřil jeho dědečkovi, a vešel do kuchyně, aby si nalil do termosky kávu. Nepřítomně odložil na stůl přenosný telefon, který stále ještě držel v ruce, a začal v duchu měnit plány, aby mohl přijmout pozvání *siňory*.

Už nebyl ani měšťácký, ani měkký. Měřil přes sto osmdesát centimetrů a tělo měl svalnaté a vytrénované prací na vinicích. Ruce měl silné a poseté jizvami. Jeho dlouhé prsty věděly, jak sáhnout pod jemné lístky a kde najít hrozny. Když si zapomněl zastříhnout vlasy, což bylo často, kroutily se mu do neposlušných kudrn. Byly tmavohnědé a místy tmavě rezavé, čímž připomínaly zralé burgundské na slunci. Jeho kostnatý obličej byl spíš ostře řezaný než hezký a od očí se mu táhly hlubší vrásky. Oči měl klidné a modré, ale někdy dokázaly ztvrdnout do barvy oceli.

Jizva, která se mu táhla pod čelistí a kterou utržil ve třinácti při pádu ze skály, ho rozčilovala, jen když si vzpomněl, že se má oholit.

Ted' si připomněl, že by to měl udělat zítra před obědem.

Lidé, kteří pro něho pracovali, ho považovali za férového člověka, cílevědomého, až neurvalého. Tyler si tohoto ocenění vážil. Také ho považovali za umělce v pěstování révy, což ho vždycky zaskočilo.

Podle Tylera MacMillana byly umělci hrozny.

Vyšel z místnosti do čerstvého zimního vzduchu. Do západu slunce mu zbývaly ještě dvě hodiny a vinohrad potřeboval jeho péči.

Donata Giambelliho přišerně bolela hlava. Způsobovala to hlavně jedna osoba. Jmenovala se Gina a byla to jeho žena. Když přišlo pozvání od *siňory*, byl Donato právě šťastný s jednou ze svých současných milenek, talentovanou a ambiciózní herečkou, která na rozdíl od jeho ženy nevyžadovala povídání, ale jen příležitostný sex.

Bývaly doby, kdy měl za to, že Gina potřebuje jen neustálý tok hovoru.

Žvanila s ním. Žvanila s každým z jejich tří dětí. Žvanila s jeho matkou a vzduch v letadle vibroval nekonečným proudem slov.

Mezi jejími řečmi, křikem mimina, boucháním malého Cezara a skákáním Terezy Marie Don útržkovitě přemýšlel o tom, že by nejraději otevřel dveře letadla a vyhodil celou rodinu ven.

Jen jeho matka ztichla, protože si vzala tabletky na spaní, tabletky proti nevolnosti a další proti alergii a bůhví proti čemu ještě a spláchla je dvěma sklenicemi Merlotu. Pak si dala na oči černou pásku a usnula.

Většinu svého života, aspoň co ji znal, strávila buď omámená prášky, nebo spaním. Ale v této chvíli jí gratuloval k moudrému rozhodnutí.

Seděl a ve spáncích mu bušilo. Posílal zatracenou tetu Terezu do pekel za to, že trvala na tom, aby s sebou vzal celou rodinu.

Byl výkonným viceprezidentem firmy Giambelli v Benátkách, nebo ne? Jakoukoli obchodní záležitost měl řešit on, a ne jeho rodina.

Proč ho bůh potrestal takovou rodinou?

Ne že by je nemiloval. Samozřejmě že je měl rád. Ale nejmladší dítě bylo vypasené jako krocan a Gina mu zase cpala do úst prs.

Kdysi bývaly její prsy jako umělecké dílo, vzpomínal. Zlaté a pevné a chutnaly po broskvích. Teď je měla napjaté jako přeplněné balony, a kdyby jen náhodou chtěl ochutnat, ucítil by dětské sliny.

A jeho žena vydávala zvuky, jako by byla sama dítětem.

Když se s ní oženil, byla zralá, bujných tvarů, sexuálně přitažlivá a v hlavě měla prázdno. Byla dokonalá. Během pěti let se změnila v neforemnou matku a hlavu měla plnou dětí.

Bylo divné, že hledal uspokojení jinde?

„Dony, myslím, že *zia* Tereza ti dá velkou nabídku a my všichni se odstěhujeme do *castella*.“ Gina toužila po velkém domě Giambelliů – po všech těch krásných pokojích a služebnictvu. Její děti by vyrůstaly v luxusu a měly by privilegia bohatých.

Krásné šaty, nejlepší školy a jednoho dne celý majetek Giambelliů.

Ona byla jediná, která dala *siňoře* děti, nebo ne? To se počítá.

„Cezare,“ oslovila syna, který právě trhal hlavu panence své sestry. „Nechej toho! Vždyť tvoje sestra pláče. Okamžitě mi dej tu panenku. Máma ji spraví.“

Malý Cezar blýskl očima a odhodil hlavu panenky přes rameno a začal se sestře vysmívat.

„Anglicky, Cezare!“ zahrozila mu prstem. „Letíme do Ameriky. Budeš se *ziou* Terezou mluvit anglicky a ukážeš jí, jaký jsi chytrý chlapec. Pojd', pojd'“.“

Křičící Tereza Marie sebrala utrženou hlavu panenky a běžela k matce plna smutku a hněvu.

„Cezare! Udělej, co říká máma!“

Chlapec se místo toho rozplácl na koberečku a začal tlouct rukama i nohama do země.

Don vyskočil a několika hbitými kroky se dostal do svatyně své kanceláře. Rychle za sebou zamkl.

Antony Avano miloval ty nejlepší věci. K bydlení si vybral dvoupatrový ateliérový byt v Back Bay v San Franciscu. Vybíral ho pečlivě a s rozmyslem a pak si najal nejlepšího dekorátéra ve městě, aby mu byt upravil. Jeho prioritami byly sochy a styl. Další jeho prioritou bylo, že chtěl mít všechno bez námahy.

Nechápal, jak může člověk spokojeně žít, aniž by měl tyto základní věci.

Jeho pokoje odrážely, že je vyznavačem klasického stylu – od stěn potažených hedvábným moaré, přes orientální koberce až k dubovému nábytku s vysokým leskem. Nu potahy si vybral drahé látky v neutrálních tónech. Byt oživovaly výrazné barevné doplňky, které byly rafinovaně rozmístěny.

Moderní umění, které mu nic neříkalo, podle něho představovalo divoký protipól klidné elegance.

Plně spoléhal na služby dekorátérů, krejčích, brokerů, klenotníků a dealerů, kteří ho vedli a radili mu, jak se obklopit tím nejlepším.

Někteří z jeho známých říkali, že Tony Avano se narodil s chutí a ta byla v jeho ústech. Nehádal se s nimi. Ale za peníze si mohl koupit kteroukoli chuť, kterou požadoval.

Znal jednu věc. Tou bylo víno.

Jeho sklepy patřily k nejlepším v Kalifornii. Každá láhev byla osobně vybrána. Nedokázal sice odlišit Sanguioise od Sémillonu a neměl zájem pěstovat víno, ale měl vynikající nos. A tento nos ho vynesl vysoko, až do rodiny Giambelliů v Kalifornii. Před třiceti lety se oženil s Pilar Giambelliovou.

Jeho nosu netrvalo ani dva roky, než začal očichávat jiné ženy.

Tony si připouštěl, že ženy jsou jeho slabostí. Bylo jich tolik. Miloval Pilar tak hluboce, jak byl jen schopen milovat lidskou bytost. Samozřejmě také miloval svoji pozici a privilegia v organizaci Giambelliů jako manžel *siňořiny* dcery a otec její vnučky.

Z těchto důvodů se mnoho let pokoušel diskrétně skrývat svoji největší slabost. Několikrát se také snažil o nápravu.

Ale byly tady další ženy, jemné a křehké, nebo naopak přísné a svůdné. Co měl dělat?

Tato slabost ho nakonec stála manželství, alespoň v technickém, když ne v právním smyslu. Žili s Pilar už roky odděleně. Ani jeden z nich nechtěl rozvod. Ona proto, že ho milovala, to věděl. A on proto, že by si jen způsobil problémy a také by vážně naštvál Terezu.

Tahle situace všem vyhovovala. Pilar preferovala život na venkově a on ve městě. Udržovali mezi sebou zdvořilý a přátelský vztah. A on si udržel svoje postavení šéfa prodeje ve firmě Giambelliů v Kalifornii.

Sedm let balancoval na hranici civilizovaného řešení. Ted' se velmi obával, že spadne.

Rene trvala na manželství. Byla jako hedvábný parní válec, který šel ke svému cíli a válcoval všechno, co mu stálo v cestě. Diskuse s ní přiváděly Tonyho k šílenství.

Byla velmi žárlivá, vlastnická a měla spoustu požadavků.

On byl do ní blázen.

Ve svých čtyřiceti byla o sedmadvacet let mladší než on, což byl fakt, který velmi lichotil jeho egu. Věděl, že se zajímá zejména o jeho peníze, ale to ho netrápilo. Respektoval ji. Jen měl obavy, že pokud jí dá to, co chce, ztratí to, čím je pro ni žádoucí.

Byla to zapeklitá situace. Místo aby ji vyřešil, dělal Tony to, co dělal vždycky, když se chtěl vyhnout problémům. Ignoroval je tak dlouho, jak jen mohl.

Hleděl na zátoku a popíjel vermut. Čekal na Rene, až se oblékne k večeři. A obával se, že jeho čas se naplnil. Když se ozvalo zazvonění, ohlédl se a mírně se zamračil. Nikoho nečekali. Protože majordomus měl ten večer volno, musel jít otevřít sám. Jakmile otevřel dveře a uviděl svoji dceru, obličej se mu rozzářil.

„Sofie, jak milé překvapení.“

„Tati.“

Postavila se na špičky a políbila ho na tvář. *Je zpropadeně hezký, jako vždycky*, pomyslela si. Dobré genetické vybavení a vynikající plastičtí chirurgové ho udržovali ve výborném stavu. Dělala, co mohla, aby ignorovala rychlý a instinktivní záblesk odporu, a snažila se přivolat stejně rychlý a instinktivní záblesk lásky.

Zdálo se, že ve vztahu k otci byla vždy zmítána protichůdnými pocity.

„Právě jsem přiletěla z New Yorku a chtěla jsem tě vidět dřív, než zamířím domů.“

Prohlížela si jeho tvář – hladkou a téměř bez vrásek. Zřejmě žije život bez problémů. Tmavé vlasy měl na spáncích atraktivně prokvetlé šedinami a modré oči mu zářily. Měl hezkou mužnou bradu s dolíčkem uprostřed. Jako dítě mu do dŕlku ráda vkládala prstík a nutila ho ke smíchu.

Láska k němu jí probíhala tělem a mísila se se zvláštním odporem. Vždycky to takhle bylo.

„Vidím, že se chystáš ven,“ řekla, protože si všimla jeho smokingu.

„Na chvíli.“ Uchopil její ruku a vedl ji dovnitř. „Ale mám dost času. Posad' se, princezno, a povídej, jak se máš. Co ti můžu nabídnout?“

Přisunula si jeho sklenici a přičichla. „To, co máš ty.“

Přešel pokojem k likérníku. *Pěkně drahý kus nábytku*, pomyslela si Sofie. Samý lesk a žádná podstata. Přesně jako otec.

„Přijdeš zítra?“

„A kam?“

Když se na ni pátravě zadíval, naklonila hlavu. „Ty jsi nedostal pozvání?“

„Od koho?“ Najednou ji loajalita opustila. Podváděl její matku, ignoroval celou dobu jejich manželský slib věrnosti a nakonec je obě nechal samotné a málem se ani neohlédl. Ale byl stále členem rodiny a rodina měla být pozvána do sídla.

„K *siňoře*. Řekli mi, že to bude setkání za přítomnosti právníků. Možná bys tam chtěl být.“

„Ach, no, opravdu, bylo to...“

Odmlčel se, protože vešla Rene. *Pokud existuje královna plakátů*, pomyslela si Sofie, když se trochu uklidnila, *je jí Rene Foxxová*. Před ní stála vysoká blondýna s oblými křivkami. Toaleta od Valentina obepínala nemilosrdně trénované tělo. Ale Rene byla také elegantní.

Vlasy měla sčesané dozadu, a tím dávala vyniknout svému krásnému obličejí se smyslnými rty – vyspravenými kolagenem, jak si Sofie všimla – a zeleným očím.

K toaletě od Valentina si vybrala diamanty, které se jí na opáleném krku opravdu krásně třpytily.

Sofie se v duchu ptala, kolik tátu stály.

„Ahoj.“ Sofie upila vermutu, aby spláchla hořkost. „Rene, že ano.“

„Ano, už jsem s Tonym skoro dva roky. Ty jsi Sofie?“

„Ano, a jsem s ním šestadvacet let.“

Tony si odkašlal. Podle jeho názoru nebylo nic nebezpečnějšího než dvě hádající se ženy. Muž mezi nimi vždycky něco schytl.

„Rene, Sofie právě přijela z New Yorku.“

„Opravdu?“ Rene si užívala. Vzala Tonyho sklenici a napila se. „To vysvětluje, proč vypadáš tak unaveně. Právě se chystáme na večírek. Můžeš se k nám připojit,“ dodala

a pak vzala Tonyho pod paži. „Určitě mám ve skříni něco, co by ti sedělo.“

Kdyby se Sofie chtěla pustit do hádky s Rene, určitě by to nebylo po vysilujícím letu a v otcově bytě. Vybrala by si jinou příležitost i místo.

„Je to milé, ale cítila bych se divně, kdybych měla na sobě něco příliš velkého. A,“ dodala se sladkým, úsměvem: „Právě jsem na cestě na sever. Jedu na rodinnou sešlost.“ Sklopila oči. „Mějte se pěkně.“

Zamířila ke dveřím a Tony se pustil za ní. Poplácal ji po rameni. „Proč bys nemohla jít s námi, Sofie? Vypadáš dobře. Jsi krásná.“

„Ne, děkuji.“ Otočila se a jejich oči se setkaly. V jeho pohledu byla omluva. Na tento podřízený a omluvný výraz byla tak zvyklá, že ho nepovažovala za efektní. „Nemám zrovna náladu na večírek.“

Vyšla ven a bouchla dveřmi. Tony sebou trhl.

„Co chtěla?“ dožadovala se Rene vysvětlení.

„Stavila se jen tak, řekl bych.“

„Tvoje dcera nikdy nedělá nic bezdůvodně.“

Pokrčil rameny. „Možná že si myslela, že pojedeme zítra ráno na sever. Tereza svolává rodinu.“

Rene přimhouřila oči. „Neřekl jsi mi o tom.“

„Já jsem pozvání nedostal.“ Tony už zahnal myšlenky na celou záležitost. Přemýšlel o večírku a o tom, jak budou s Rene vypadat při vstupu. „Jsi krásná, Rene. Je škoda zakrývat tuhle toaletu, třebaže norkovým kožichem. Nemám ti ho nést?“

„Co myslíš tím, že jsi nedostal pozvání?“ Rene položila prázdnou sklenku na stůl. „Tvoje postavení ve firmě Giambelliů je přece dost důležité, a dokonce důležitější než tvé dcery.“ Rene měla za to, že by to tak mělo zůstat. „Pokud stará dáma svolává rodinu, musíš tam být. Zítra jedeme.“

„My? Ale...“

„Je to dokonalá příležitost k tomu, abys konečně zaujal nějaké stanovisko, Tony, a oznámil Pilar, že se chceš rozvést. Probereme si to zítra ráno, až budeme mít čistou hlavu.“ Přistoupila k němu a pohladila ho po tváři.

Věděla, že na Tonyho platí nejdříve formulace přesných požadavků a pak fyzická odměna, ale rozvážně dávkovaná.

„A až se dnes večer vrátíme, ukážu ti, co ode mě můžeš očekávat, až si mě vezmeš. Až se vrátíme, Tony...“ naklonila se k němu a jemně ho kousla do spodního rtu. „Můžeš dělat, cokoli chceš.“

„Tak vynecháme večírek.“

Zasmála se a vyklouzla mu z náruče. „Je důležitý. A získáš čas, abys mohl přemýšlet o tom, co pro mě chceš udělat. Chceš snad pro mě něco udělat, ne, miláčku?“

Dnes večer se cítila výborně.

Dnes večer cítila, že bude bohatá.

2. KAPITOLA

Údolí i kopce kolem byly pokryty tenkým pláštěm sněhu. Keře vinné révy vypadaly jako arogantní a často temperamentní vojáci. Šplhaly nahoru po svazích a jejich nahé větve trčely do tiché mlhy, která měnila okolní hory v měkké stíny.

Vinohrad se probouzel do šedivého úsvitu.

Tato mírumilovná scéna představovala bohatství. Bylo však vždycky v sázce, sezónu po sezóně. Záleželo na přírodě, která byla pěstitelům jak partnerem, tak nepřítelem.

Pro Sofii bylo pěstování vína uměním, obchodem i vědou. Ale také největší hrou.

Dívala se na scenérii před sebou z okna babiččina sídla. Bylo období stříhání a ona si představovala, jak během jejího cestování bylo víno opatrováno. Věděla, že už byly

zahájeny první práce směřující k další úrodě. Byla ráda, že ji zavolali zpátky a že může být součástí této přípravy.

Když byla pryč, starost o propagaci a prodej vína ji připravovala o všechnu energii. V tom období zřídka kdy pomyslela na vinice. A kdykoli se vrátila, jako teď, nemyslela zase na nic jiného.

Ale nemůže zůstat dlouho. Má povinnosti v San Franciscu. Musí rozjet novou reklamní kampaň. Blíží se stoleté výročí firmy Giambelli a s úspěchem na aukci v New Yorku bude nové období vyžadovat její plnou pozornost.

Staré víno pro nové milénium, pomyslela si. Firma Giambelli: začíná nové století dokonalosti.

A oni potřebují něco nového, něco chutného pro mladší klienty. Pro zákazníky, kteří si koupí jejich víno na cestě – rychlé rozhodnutí, impulzivní natažení ruky pro láhev a jede se na večírek.

Dobrá, musí si to promyslet. Tohle je její práce.

Při pomýšlení na práci vytěsnila z mysli vzpomínku na otce a jeho pletichářskou milenkou Rene.

Tohle není její věc, připomněla si. Už vůbec není její věc to, jestli se její otec chce tahat s bývalou modelkou, která předváděla prádlo a jejíž srdce velikostí i strukturou připomíná vysušenou rozinku. Dělal ze sebe blázna už dřív a nepochybně ho ze sebe udělá zase.

Přála si, aby ho za to mohla nenávidět – za slabost charakteru a nedbalý přístup k ní jako dceři. Ale pevná a věrná láska si nenechá poroučet. Což z ní dělalo stejně pošetilou ženu, jako byla její matka.

Nestaral se o žádnou z nich ani tolik jako o střih svého obleku. A nevěnoval jim ani dvě minuty poté, co od nich odešel. Byl to prevít. Sobecký a vždy bezstarostný.

A to asi tvořilo část jeho šarmu.

Přála si, aby se u otce včera večer nezastavila a také aby se nesnažila udržet spojení mezi nimi bez ohledu na to, co otec udělal nebo neudělal.

Lépe bude, pomyslela si, udržovat si odstup, tak jako tomu bylo po několik minulých let. Cestovala, pracovala a vyplňovala svůj život profesionálním zaujetím a společenskými závazky.

Dva dny, řekla si. Věnuje babičce dva dny, stráví je se svojí rodinou na vinici a ve vinných sklípčích. Pak se vrátí zpět do práce.

Nová kampaň bude nejlepší, tím si byla jista.

Jak se tak dívala ke vzdáleným kopcům, uviděla v dálce v mlze dvě postavy. Vysoký muž se starým hnědým kloboukem na hlavě kráčel vedle vzpřímené ženy v mužských botách a pracovních kalhotách s vlasy bílými jako sníh. Kolem nich pobíhala boarder kolie. Sofiini prarodiče vykonávali pravidelnou ranní vycházku ve společnosti věrné feny Sally.

*Pohled na ně jí zvedl náladu. Ať se v jejím životě změnilo cokoli, ať se rozešla s kýmkoli, jejich svazek zůstal pevný a trvalý. *Siñora* a Eli McMillan. A víno.*

Odstoupila od okna, vzala si plášť a vyběhla ven...

Ve svých sedmašedesáti letech chodila Tereza Giambelliová vzpřímená jako voják a měla pevné a svalnaté tělo. Její mysl byla ostrá jako žiletka. Umění pěstovat víno se naučila od svého dědečka. Do Kalifornie přicestovala se svým otcem, když jí byly tři roky. Její otec obdělal půdu v jednom údolí, které jim později dávalo víno. Tereza hovořila dvěma jazyky a cestovala mezi Kalifornií a Itálií tak, jako jiné dívky cestovaly mezi dvěma hřišti. Naučila se milovat hory, hluboké lesy a rytmus americké mluvy.

Nebyl to domov, nikdy ne takový jako *castello*. Ale měla tady své místo a byla s ním spokojená.

Provdala se za muže, který byl schválen rodinou, a naučila se ho také milovat. Měla s ním dceru a ke svému žalu mu porodila ještě dva mrtvě narozené syny.

Manžela pohřbila, když jí bylo teprve třicet. Nikdy si neosvojila jeho jméno a nedala je ani svému jedinému dítěti. Byla Giambelliová a toto dědictví, tento závazek byl Svatější než jakýkoli sňatek.

Měla bratra, kterého milovala a který se stal knězem a zůstal v Benátkách. Pak měla dalšího, který zemřel velmi mladý jako voják. Uctívala jeho památku, ačkoli vzpomínka na něho už byla velmi mlhavá.

Měla také sestru, kterou považovala přinejlepším za bláznivou a která porodila ještě bláznivější dceru.

Bylo na ní, aby dál pěstovala rodinnou tradici, rodinné umění. A dělala to.

Její sňatek s Eli McMillanem byl pečlivě naplánován. Vzala v úvahu, že jeho vinice jsou nejlepší a nacházejí se blízko jejich údolí. Eli MacMillan byl dobrý chlap, a co bylo důležitější v jejich kalkulacích – výborný vinař.

Ucházel se o ni, ale to dělali i jiní muži. Užívala si jejich společnosti, ale všímala si také jejich zájmů. Nakonec přišla na to, že Eli je jako Merlot – jemnější příchut' přimíchaná do jejího silnějšího a nesporně plnějšího Cabernetu Sauvignon.

Správná kombinace může vytvořit výborné výsledky.

Její přijetí jeho nabídky k sňatku bylo provázeno komplexní a detailní obchodní dohodou. Dohoda obsahovala klady pro obě společnosti a plně ji uspokojila.

Ale Tereza, která byla zřídka kdy překvapená, byla zaskočena tím, že po boku svého muže našla spokojenost a zábavu. Tento stav trval už dvacet let.

Eli ještě stále vypadal dobře. Tereza nebrala na lehkou váhu záležitost genů. To, co vytvořilo člověka, bylo stejně důležité jako to, co člověk ze sebe udělal sám.

Ačkoli Eli byl o deset let starší než ona, ještě na něm neviděla žádné známky stárnutí. Vstával každý den za úsvitu a vydával se s ní na procházku po vinici bez ohledu na počasí.

Věřila mu tak jako dědečkovi a starala se o něho víc než o kteréhokoli jiného muže své krve.

Znal všechny její plány a většinu jejích tajemství.

„Sofie přiletěla včera večer.“

„Ach.“ Eli jí položil ruku kolem ramen. Kráčeli spolu dál mezi řadami keřů vinné révy. Bylo to jednoduché gesto, pro něho už zvyk. Kdysi bylo pro Terezu obtížné zvyknout si na tento dotek svého muže. Ale později se na něm stala závislá. „Myslela sis, že nepřiletí?“

„Věděla jsem, že ano.“ Tereza byla zvyklá na to, že ji všichni poslouchají. „Kdyby sem letěla přímo z New Yorku, byla by tady dřív.“

„No tak měla schůzku. Nebo nakupovala.“

Tereza přimhouřila oči. Měla je skoro černé a stále ještě dobře viděla do dálky. Hlas měla stejně ostrý jako zrak a byla v něm zakletá exotická zpěvnost její domoviny. „Nebo se zastavila u svého otce.“

„Nebo se zastavila u svého otce,“ opakoval Eli svým pomalým, klidným způsobem. „Věrnost je něco, co jsi vždycky obdivovala, Terezo.“

„Pokud je zasloužená.“ Byly doby, kdy velmi věřila Sofiiinu otci, ale pak se v něm zklamala. Proto ji Eliho nekončící tolerance rozčilovala. „Anthony Avano si nezaslouží nic jiného než opovržení.“

„*Politováním hodný muž, špatný manžel a podprůměrný otec.*“ Což odpovídá i popisu mého syna, uvažoval Eli. „Ale stále pro tebe pracuje.“

„Před lety jsem mu prozradila spoustu tajemství Giambelliů.“ Tehdy mu věřila a viděla v něm potenciál. Ale oklamal ji. To se nezapomíná. „Stále se mu musí nechat, že umí prodávat. Použila jsem všechny nástroje, abych to vyřešila. Kdybych ho tehdy vyhodila, bylo by to pro mě sice potěšující, ale profesionálně nemoudré. To, co je nejlepší pro Giambelliovy, je prostě nejlepší. Ale nemyslím si, že moje vnučka by se měla stýkat s tímto mužem.“

Netrpělivým mávnutím ruky zahnala myšlenky na nepovedeného zete. „Uvidíme, jak se postaví k tomu, co dnes řeknu. Sofie mu určitě prozradila, že máme rodinnou sešlost. Takže přijde.“

Eli se zastavil a otočil se. „A to je přesně to, co jsi plánovala. Věděla jsi, že mu to řekne.“

V jejích tmavých očích se zablýsklo a na tváři se jí objevil studený úsměv. „A pokud ano?“

„Jsi složitá žena, Terezo.“

„Ano. Děkuji.“

Zasmál se a zavrtěl hlavou. Pak pokračovali v chůzi. „Tvoje dnešní rozhodnutí způsobí problémy a odpor.“

„To doufám.“ Zastavila se, aby prozkoumala mladý výhonek podepřený dráty. *Tady bude potřeba provést prořezání kmínků*, uvědomila si. Jen nejsilnějším rostlinám bude dovoleno vyrůst a nést plody.

„Neodůvodněné uspokojení způsobuje hnilobu, Eli. Tradice musí být respektována a změny provedeny.“

Rozhlédla se po krajině. Mlha byla hustá a vzduch vlhký. Dnes nebude slunce příliš svítit. To bylo jisté.

Zima je každý rok delší, pomyslela si.

„Některé z těchto keřů jsem zasadila svými rukama,“ pokračovala. „Tu révu přivezl můj otec z Itálie. Když zestárla, odřízli jsme z ní mladé výhonky. Nové musely vždycky zapustit kořeny, Eli, a starší vyžadovaly jejich respekt. To, co jsem zde vybudovala a co jsme budovali společně, je naše. Snažím se co nejlépe a všechno dělám pro víno.“

„Vždycky jsi to tak dělala. V tomto případě, jako ve většině jiných, s tebou souhlasím. Neznamená to, že před sebou máme snadnou sezónu.“

„Ale máme před sebou krásné vinobraní,“ řekla. „Tento rok...“ sáhla po jednom výhonku a přitáhla si ho k sobě. Uchopila víno do prstů, „... bude bohatá a kvalitní sklizeň. Vím to.“

Otočila se a uviděla, jak k nim po svahu běží její vnučka.

„Je tak krásná, Eli.“

„Ano. A silná.“

„Musí být,“ řekla Tereza a vykročila Sofii vstříc. Uchopila její ruce do svých. „*Buon giorno, cara. Come va?*“

„*Bene. Bene.*“ Políbily se na tváře a pak se objaly. „*Nonna.*“ Sofie se mírně zaklonila a zadívala se babičce do tváře. Byla to hezká tvář, nebyla zjemnělá ani tak hezká jako tvář dívenky na vinětě vína, které bylo sklizeno v dětství babičky, ale byla přísná a neúprosná. Jako vytesaná z mramoru, pomyslela si Sofie. „Vypadáš nádherně. I ty, Eli.“ Obrátila se k Elimu a podala mu obě ruce. Hle, jak je to jednoduché.

On byl pro ni Eli, jen Eli, jediný dědeček, kterého poznala. Byl milující a poskytoval jí bezpečí.

Krátce ji objal a zvedl ji do vzduchu. Rozesmála se a přitulila k němu. „Viděla jsem vás z okna.“ Když ji postavil na zem, ustoupila o krok a pak se sklonila a pohladila trpělivou Sally. „Vypadáte, jako byste vystoupili z obrazu, který bych nazvala: *Vinohrad.*“ Zapnula Elimu knoflík u krku, aby ho ochránila před zimou. „Jak hezké ráno!“

Zavřela oči, zaklonila hlavu a zhluboka se nadechla. Ucítila vlhký vzduch, babiččino mýdlo a tabák, který Eli měl v kapse.

„Cesta byla dobrá?“ zeptala se Tereza.

„Mám dobré zprávy.“ Zasmála se a zavěsila se do nich. „Budeš potěšena, *Nonna.* A mám výborné nápady týkající se nabídkové reklamní kampaně.“

Eli se podíval na manželku, a když viděl, že Tereza mlčí, poplácal Sofii po ruce. *Problémy nastanou velmi brzy*, pomyslel si.

„Už začalo stříhání.“ Sofie si všimla čerstvě ustřiženého výhonku. „U MacMillanů taky?“

„Ano. Je čas.“

„Zdá se, že do sklizně je spousta času. *Nonna*, můžeš mi říct, proč jsi nás svolala? Víš, že k tobě jezdím ráda, i k Elimu a k mámě. Ale příprava vinic není jediná práce, kterou je potřeba odvádět pro firmu Giambelli.“

„O tom si promluvíme později. Teď si dáme snídani, než sem vtrhnou Donatovy příšerky a přivedou nás k šílenství.“

„*Nonna*...“

„Později,“ řekla Tereza znovu. „Až budeme všichni.“

Usedlost Giambelliů se nacházela na pahorku ve středu údolí vedle lesa, který rostl divoce. Tmavohnědý kámen usedlosti zářil do daleka a od oken se odrážely první paprsky ranního slunce. Toto sídlo bylo vybudováno jako replika *castella* v Itálii. Neustále se modernizovalo a rozrůstalo.

S domem sousedila velká výrobná vína s atraktivně zařízenou ochutnávkovou místností, kde docházeli na pozvání návštěvníci a turisté ochutnat výrobky firmy podávané s chlebem a sýrem. Také sem jezdily vinařské kluby, které zde čtyřikrát do roka slavily svoje výročí, a cestovní kanceláře sem pořádaly poznávací zájezdy.

Víno zakoupené ve vinotéce při těchto příležitostech se dostávalo do celého světa.

Sklepy vybudované v kopcích byly používány jako skladovací místa, kde v sudech zrál dobré víno. Pozemky a zařízení se rozprostíraly na více než čtyřech tisících arech. Během sklizně zde vzduch voněl příslibem vína.

Na středním nádvoří usedlosti byly dlaždice v barvě rudého Chianti a jeho centru vévodila fontána s usmívajícím se Bakchem, který zvedal džbán k prameni. Po chladné zimě sem Pilar rozmístila tucty květináčů a celé místo se zaplnilo vůní květin.

V sídle bylo dvanáct ložnic a patnáct koupelen, solárium, taneční sál a formální jídelna projektovaná pro

šedesát stolujících. Nechyběly hudební salóanky a knihovny, pracovny a místnosti pro odpočinek. Na stěnách se skvěla sbírka italského a amerického umění, doplněná vzácnými starožitnostmi.

K usedlosti patřil také venkovní i vnitřní bazén, dvacet garáží a nádherná zahrada.

Kamenný dům lemovaly balkónky a terasy a vedlo do něho několik vchodů, takže každá rodina i hosté měli své soukromí.

Navzdory velikosti a rozlehlosti a všem obsaženým pokladům to byl domov.

Když Tyler opět uviděl rodinnou usedlost, připadala mu s propletemcem obrovských pokojů a komplikovaných chodeb jako zámek. V první chvíli o ní uvažoval jako o vězení, kde bude muset strávit spoustu času obklopen mnoha lidmi.

Zatoužil být venku na čerstvém vzduchu, starat se o svoje víno a popíjet silnou kávu z termosky. Místo toho byl v pasti rodinného salónu a popíjel výborné Chardonnay.

V krbu planul oheň a na nádherně zdobených talířích z italského porcelánu byly servírovány elegantní maličké *hors d'oeuvres*.

Nechápal, proč lidé ztrácejí čas a mrhají energií při přípravě tak maličkých kousků jídla, když příprava pořádného sendviče je mnohem rychlejší a snadnější.

Proč by se měla jídlu věnovat taková pozornost? Představil si, že kdyby vyslovil tak kacířskou myšlenku v italské domácnosti, na místě by ho lynčovali.

Byl nucen odložit pracovní šaty a obléci si kalhoty a svetr, což byla jeho verze formálního oděvu. Aspoň se nemusel cpát do obleku jako... jak se ten chlápek jmenuje? Don. Don z Benátek se ženou, která má na tvářích příliš mnoho make-upu, na krku a uších těžké šperky a poblíž vždy nějaké křičící dítě.

Stále mluvila a nikdo včetně manžela jí nevěnoval pozornost.

Francesca Giambelli Russoová mluvila málo. Jaký kontrast k *siňoře*, uvažoval Tyler. Člověk by je nikdy nepovažoval za příbuzné. Byla to štíhlá, malá, nevýrazná žena, která seděla na židli jako přilepená a vypadala, že by nejraději vyskočila z kůže, když se na ni někdo obrátil.

Tyler byl ostražitý a nikdy to nedělal.

Malý chlapec, který byl pro něho démonem z pekel, ležel na břiše na koberečku a jezdil si dvěma malými autíčky proti sobě. Elioova kolie Sally odpočívala u Sofiiných nohou.

Krásné nohy, pomyslel si Tyler nepřítomně.

Jako vždy byla elegantní a upravená, jako by vyskočila z filmového plátna. Zdálo se, že je zaujatá tím, co jí právě říká Don. Pozorně ho sledovala velkýma čokoládovými očima. Ale Tyler viděl, že tajně podává Sally jednohubku. Ten pohyb byl tak vypočítaný, že bylo jasné, že Sofie nevěnuje konverzaci plnou pozornost.

„Tady, tyhle plněné olivy jsou výborné.“ Pilar k němu přistoupila s malým talířkem.

„Díky.“ Tyler se otočil. Ze všech Giambelliů měl nejraději Pilar. Nikdy neočekávala, že s ní bude nekonečně prázdně konverzovat jen proto, aby mohla poslouchat svůj vlastní hlas. „Nevíš náhodou, kdy se konečně bude něco dít?“

„Až bude mamá připravená. Mé zdroje mi vyzradily, že oběd bude ve dvě, ale nevím, na koho čekáme. Ať je to kdokoli, ať je to o čemkoli, Eli vypadá klidný. To je dobré znamení.“

Zavrčel v odpověď: „Doufejme.“

„Neviděli jsme tě tady už týdný, asi máš hodně práce,“ řekla a pak se zasmála. „Přirozeně. Co děláš kromě práce?“

„A co je ještě jiného?“

Zavrtěla hlavou a přisunula k němu tácek s olivami. „Jsi podobnější naší matce než kdokoli z nás. Copak ses nescházel minulé léto s tou pěknou blondýnou? Jmenovala se Pat nebo Paty...“

„Patsy. Nebylo to scházení. Jen takové...“ Mávl rukou. „Však víš.“

„Zlato, měl bys chtít víc a nejen... však víš.“

Bylo to řečeno tak mateřsky, že se musel usmát. „To bych mohl doporučit i tobě.“

„Ach, já jsem jen stará nekňuba.“

„Nejlépe vypadající nekňuba v této místnosti,“ kontroval, a přinutil ji tak znovu ke smíchu.

„Vždycky jsi sladký, když se snažíš lichotit.“ A tento kompliment, i přesto, že přišel od muže, který by mohl být jejím synem, jí zvedl náladu natolik, že měla pocit, že tyto dny prožije lehce.

„Mami, ty nabízíš olivy!“ Sofie se objevila za Pilar a vzala si jednu olivu. Vedle své milující a klidné matky vypadala jako ohnivá koule, jiskřící elektřinou.

Aspoň Tylerovi se to tak zdálo.

Z tohoto důvodu se vždycky snažil udržovat si od Sofie bezpečnou vzdálenost.

„Tylere, mluv se mnou. Nebo mě chceš nechat navždy v pasti s Donem?“ mudrovala Sofie.

„Ubohá Sofie. No, ber to takhle. Možná je to poprvé po mnoha týdnech, kdy byl schopen říct pět slov, aniž by ho Gina přerušila.“

„Věř mi, to se mu podařilo.“ Zvedla k němu tmavé exotické oči. „Tylere, jak se máš?“

„Fajn.“

„Těžce pracuješ na MacMillanových vinicích?“

„Jistě.“

„Znáš ještě jiná slova kromě jednoslabičných?“

„Některá. Asi jsi byla v New Yorku.“

„Byla,“ odpověděla a napodobila jeho způsob odpovídání. „Teď jsem tady.“ Podívala se přes rameno na

svou neteř a synovce, kteří začali křičet. „Mami, jestli jsem byla někdy takhle neposlušná, jak to, že jsi mě neutopila ve fontáně?“

„Ty jsi nebyla neposlušná, drahoušku. Byla jsi arogantní, temperamentní a někdy otravná, ale nebyla jsi neposlušná. Omluvte mě.“ Podala podnos Sofii a šla udělat to, co uměla nejlépe. Sjednat mír mezi dětmi.

„Asi jsem to měla udělat já,“ řekla Sofie s povzdechem, když pozorovala matku, jak domlouvá nezbedné dívce. „Nikdy jsem neviděla tak zlobivé děti.“

„Příčinou je, že jsou rozmazlené a zanedbávané.“

„Obojí současně?“ zeptala se a přitom si prohlížela Dona, který ignoroval křičícího syna i Ginu, která k dítěti mluvila. „Možná ano,“ souhlasila. A pak, protože děti nebyly díkybohu jejím problémem, obrátila svoji pozornost k Tylerovi.

Je takový... mužný, říkala si. Vypadal jako vytesaný z horniny Vacasu, hory, která hlídala údolí. A bylo určitě mnohem příjemnější věnovat se jemu než čtyřletému ukřižnému klukovi.

Jestli z něho chce vydobýt rozumnou konverzaci, bude jí to trvat určitě do chvíle, než se bude podávat oběd.

„Víš něco o tom, proč probíhá toto rodinné setkání?“ zeptala se.

„Ne.“

„Řekl bys mi to, kdybys to věděl?“

Pokrčil rameny a sledoval Pilar, která domlouvala malé Tereze a odnášela ji k oknu. Vypadala tak přirozeně jako madona. Ano, to je vhodné slovo. A možná z toho důvodu zlobivé dítě najednou utichlo.

„Proč myslíš, že mají lidé děti, když jim pak nevěnují pozornost?“

Sofie chtěla něco říct, ale pak se zarazila, protože do dveří vešel její otec s Rene. „To je dobrá otázka,“ zamumlala, vzala mu z ruky sklenici a dopila jeho víno. „Zatraceně dobrá otázka.“

Pilar se napjala a veškerá radost z ní náhle vyprchala. Najednou se cítila stará, nepřítažlivá, tlustá a zahořklá. Tady stojí muž, který ji zničil. A vedle něho září další náhradnice, kterých už byla dlouhá řada. Je mladší, přitažlivější, chytřejší.

Ale protože Pilar věděla, že matka by ji za tohle pokárala, postavila holčičku na zem a šla nově příchozí pozdravit. Její úsměv byl teplý a veselý a pozdravila se s nimi mnohem vřeleji, než chtěla. Její jednoduché kalhoty a svetr byly elegantnější a ženštější než rafinovaný model, který měla na sobě Rene.

A její způsoby prozrazovaly, že je příslušnicí vyšší třídy, což z ní zářilo víc než diamanty.

„Tony, to je dobře, že jsi přijel. Zdravím, Rene.“

„Pilar.“ Rene se pomalu usmála a přejela rukou po Tonyho paži. Od diamantu na jejím prstu se odrazilo světlo. Chvilí počkala, aby si Pilar určitě všimla prstenu a pochopila jeho význam. „Vypadáš... odpočatě.“

„Díky.“ Pilar měla pocit, že se jí podlomí kolena. Najednou však cítila nějakou sílu, která do ní nečekaně vstoupila. „Prosím, pojd'te se posadit. Co si dáte k pití?“

„Neobtěžuj se, Pilar.“ Tony se sehnul a lhostejně ji popleskal po tváři. „Jen pozdravíme Terezu.“

„Jdi za mámou,“ obrátil se Tyler k Sofii.

„Cože?“

„Běž, něco si vymysli a odveď mámu od nich.“

Vtom Sofie uviděla diamant třpytící se na Reneině prstu a šok v očích své matky. Rychle přešla pokoj a přistoupila k matce. „Mami, můžeš mi s něčím pomoci?“

„Ano... jen...“

„To bude jen minutka,“ pokračovala Sofie a táhla Pilar pryč. Vyšly na chodbu a vstoupily do dvoupatrové knihovny. Sofie zavřela dveře a opřela se o ně.

„Mami. Je mi to líto.“

„Ach.“ Pilar se pokusila o úsměv, ale pak si přetřela rukou čelo. „Je toho tolik k přemýšlení.“

„Zvládla jsi to dobře.“ Sofie přistrčila Pilar židli. „Ale znám tvoji tvář.“ Vzala matčinu tvář do dlaní. „A stejně tak Tyler. Ten prsten je ostentativní stejně jako ona.“

„Ach, dítě.“ Pilarin úsměv byl křečovitý, ale snažila se. „Je krásný – stejně jako ona. Je to v pořádku.“ Ale otáčela zlatým prstenem, který stále nosila na prsteníčku. „Opravdu, to je v pořádku.“

„Zatraceně. Nenávidím ji. Nenávidím je oba a teď tam půjdu a oběma jim něco řeknu.“

„To ne.“ Pilar vstala a sevřela Sofiinu paži. Byla jí snad bolest vidět v očích stejně, jako byla znát v očích její dcery? A byla to její vina? Neodneslo nekonečné napětí, v němž žila, její dceru do prázdnoty? „Tím by se nic nevyřešilo. Není důvod ji nenávidět, Sofie. Jen by tě to ničilo.“

Ne, řekla si Sofie. Ne. Jen mě to zocelí.

„Rozzlob se!“ žádala. „Rozzuř se a buď zlá.“ *Bud' jakákoli*, pomyslela si. *Jakákoli, jen ne zraněná a poražená. To nesnesu.*

„Ty to umíš, dítě.“ Útěšně hladila Sofiinu paži. „Umíš to mnohem lépe než já.“

„Vleze sem s ní! Klidně sem vstoupí a ukáže svoji spokojenou tvář. Nemá právo to dělat tobě ani mně.“

„Má právo dělat, co se mu zachce. Ale bylo to celé hloupé.“ *Výmluvy*, připustila si Pilar. Strávila skoro třicet let vymýšlením výmluv, kterými obhajovala Anthony Avana. Zvyk se těžko překonává.

„Nenechej se tím znepokojovat. Je stále tvým otcem. Ať se děje cokoli, vždycky jím bude.“

„Nikdy mi nebyl otcem.“

Pilar zbledla. „Ach, Sofie.“

„Ne. Ne.“ Sofie rozčílená sama na sebe zvedla ruku. „Jsem neposlušná. Netýká se mě to, ale nemohu si pomoci a musím do toho mluvit. Není to jenom jeho věc.“ Schoulila se. „On neví, co dělá, ale ona ano. Ví moc dobře, co dělá a jak na to. A já ji nenávidím za to, že

přichází do našeho domu a chová se panovačně k tobě a zatraceně k nám všem. Ke všem.“

„Ignoruješ jeden fakt, dítě. Rene ho může milovat.“

„Ach, prosím tě.“

„Nebud' tak cynická. Já jsem ho milovala, proč by nemohla ona?“

Sofie se napřímila. Chtěla do něčeho kopnout, něco rozbít. A pak vzít střepiny a mrštit je Rene do jejího perfektního kalifornského obličeje. „Miluje jeho peníze, jeho postavení a jeho zatracený účet.“

„Možná. Ale on je typ muže, který dokáže v ženách vzbudit lásku.“

Sofie ocenila moudrost v matčině větě. Nikdy nemilovala žádného muže, ale poznala lásku v hlase ženy, která milovala. A beznaděj toho všeho ji naplnila zlobou. „Tys ho nepřestala milovat!“

„Kdybych přestala, bylo by mi lépe. Slib mi jedno: že neuděláš scénu.“

„Nesnáším myšlenku na to, že se vzdám satisfakce, ale předpokládám, že chladný nezájem bude lepší. Nechci vidět na její tváři ten nafoukaný pohled.“

Přistoupila k matce a políbila ji na obě tváře. Pak ji objala. Ji mohla milovat bez stínů a výhrad. „Budeš v pořádku, mami?“

„Ano. Můj život se nemění, nebo ano?“ A je to strašné pomyšlení. „Vlastně se nemění nic. Pojd'me zpět. Řeknu ti, co uděláme,“ začala Sofie, když vyšly na chodbu. „Projdu si harmonogram a vyhradím si dva dny. Zajedeme si do lázní. Necháme se obalovat bahnem, masírovat a vylepšíme si vizáž. Utratíme spoustu peněz na krásličí procedury, které jsme ještě nikdy nevyzkoušely, a budeme se celý den poflakovat jen v županech.“ Když procházely kolem toalety, otevřely se dveře a z nich vyšla brunetka ve středních letech. „Tohle zní lákavě. Kdy pojedeme?“

„Heleno.“ Pilar si přitiskla ruku na srdce. Vzápětí se naklonila a políbila přítelkyni na tvář. „Vyděsilas mě k smrti.“

„Promiň. Musela jsem rychle běžet na záchod.“ Uhladila si sukni šedého kostýmku. „To všechna ta káva, kterou jsem vypila cestou sem. Sofie, jsi nádherná. Takže...“ zvedla kufřík a narovнала se. „Obvyklé přivítání v salónu?“

„Víceméně. Neuvědomila jsem si, že matka měla na mysli tebe, když mluvila o právnících.“ Sofie si pomyslela, že pokud babička zavolala soudkyni Helenu Mooreovou, znamená to, že půjde o vážnou záležitost.

„Pilar o tom nevěděla a já taky ne. Před několika dny tvoje babička zavolala a trvala na tom, že o tohle se mám postarat já.“ Helena obrátila šedé oči k salónu.

Byla s Giambelliovými spojena už víc než čtyřicet let, ale Tereza ji nikdy nepřestane překvapovat. „To nikdo z vás neví, o co jde?“

„Zřejmě ne,“ zamumlala Pilar. „Heleno, je matka v pořádku, že? Tuhle změnu její poslední vůle беру jako následek toho, čím prošla po smrti *siňora* Baptisty.“

„Pokud vím, *siňora* je zdravá jako jindy.“ Helena si nasadila brýle s černými obroučkami a povzbudivě se usmála na svoji nejlepší přítelkyni. „Jako její právní zástupce ti nemohu říct o jejích motivech nic bližšího, Pilar, přestože jim zcela rozumím. Je to její záležitost. Pojdme se podívat, jestli je Tereza připravená zvednout oponu.“

3. KAPITOLA

Siňora nikdy zbytečně nechvátala. Naplánovala menu osobně a chtěla navodit jak pohodovou, tak vážnou náladu. Servírovaná vína pocházela z kalifornských

sklepů, jak od Giambelliů, tak od MacMillanů, a byla také velmi pečlivě vybrána. Tereza nechtěla projednávat pracovní záležitosti u jídla. A ke Ginině vzteku nedovolila špatně vychovaným dětem, aby seděly u stolu s dospělými.

Poslali je do dětského pokoje se služebnou, která pak dostane zvláštní příplatek a ještě bude mít Terezin respekt za to, že s dětmi hodinu vydržela o samotě.

Kdykoli se *siňora* obrátila k Rene, hovořila s ní s ledovou formálností. Rene to však nezneklidňovalo a Tereza k ní za to cítila obdiv. Mnoho lidí viditelně chřadlo při jejím mrazivém chování.

Spolu s rodinou a s Helenou, kterou považovala za rodinnou přítelkyni, pozvala ještě svého nejoblíbenějšího a nejdůvěryhodnějšího zaměstnance a jeho ženu. Paulo Borelli pracoval na kalifornské vinici Giambelliů už třicet osm let. Navzdory věku mu stále říkali Paulie (Pavlík, pozn. překl.). Jeho žena Consuela byla boubelatá veselá osoba, která se často hlasitě a srdečně smála. Kdysi byla zaměstnána v kuchyni.

Posledním hostem byla Margaret Bowersová, šéfová úseku prodeje firmy MacMillan. Byla to šestatřicetiletá rozvedená žena, která se viditelně nudila pod přívalem Gininých žvástů a zoufale toužila po cigaretě.

Pilar zachytila její pohled a věnovala jí útěšný úsměv.

Po obědě se podávalo portské. Tereza se pohodlně opřela o opěradlo židle a promluvila:

„Příští rok oslaví Castello di Giambelli stoleté výročí.“
Přítomní přestali hovořit a obrátili k ní pozornost. „Firma Giambelli pěstuje už čtyřiašedesát let víno v údolí Napa. Firma MacMillan je tady pěstuje už dvaadevadesát let. To je společně dvě stě padesát šest let.“

Rozhlédla se kolem sebe. „Pět generací našich rodin je svázáno s vínem jako pěstitelé, výrobci a obchodníci.“

„Šest, Zio Terezo.“ Gina se začervenala. „Moje děti jsou šestá generace.“

„Jak pozoruji tvoje děti, soudím, že budou spíš masovými vrahy než vinaři. Prosím, nepřerušuj mě.“

Zvedla portské, přičichla k němu a pomalu se napila. „Během těchto pěti generací jsme si vysloužili reputaci na dvou kontinentech. Jsme známi tím, že vyrábíme kvalitní víno. Jméno Giambelli je víno. Založili jsme tradici a podpořili ji novými způsoby pěstování a novou výrobní technologií, aniž bychom obětovali toto jméno. Nikdy jsme je nepošpinili. Před dvaceti lety jsme ustanovili partnerství s jinou výbornou vinařskou společností. Firma MacMillan z údolí Napa kráčí dvacet let po boku Giambelliů. Toto partnerství se osvědčilo. Je načase stočit společné víno.“

Tereza spíš cítila než viděla Pilarino napětí. Přísně se na ni zadívala, aby držela jazyk za zuby. „Změny jsou nezbytné a jsou pro dobro obou firem. Příští století začíná dnes. Donato.“

Donato sebou trhl. „Si, ano,“ opravil se, protože si uvědomil, že u kalifornského stolu se preferuje angličtina. „Ano, teto Terezo.“

„Sesterské společnosti Giambelliů v Itálii i v Kalifornii běží nezávisle na sobě, odděleně. Takhle to dál nebude. Budeš se zpovídat koordinátorovi nově zformované společnosti Giambelli-MacMillan, který bude kontrolovat jak firmu v Kalifornii, tak v Benátkách.“

„Co to znamená? Co to znamená?“ vmísila se Gina italsky. „Donato je přece ve vedení. Je na řadě. Nese rodinné jméno. Je vaším dědicem.“

„Mým dědicem je ten, koho označím.“

„Dali jsme vám děti.“ Gina se popleskala rukou po břicho a pak mávla znechuceně rukou k ostatním u stolu. „Máme tři děti a přijdou další. Nikdo kromě mě a Donata nedal rodině děti. Kdo ponese jméno Giambelli, až zemřeš, pokud to nebudou moje děti?“

„Chceš mě vydírat svojí dělohou?“ optala se Tereza vážně.

„Je aspoň úrodná,“ vykřikla Gina. Její manžel se ji snažil stáhnout na židli. „Víc než vaše a vaší dcery. Každá jste měla jen jedno dítě. Já jich mohu mít tucet.“

„Pak nám pomáhej bůh. Ponecháš si hezký dům, Gino, a apanáž. Ale nebudeš paní na *castellu*. *Castello* je moje,“ dodala chladně. „Berte, co máte, jinak ztratíte mnohem víc.“

„Gino, *basta!* Dost,“ nařídil Don a uhodil rukou o stůl.

„Jste stará,“ procedila Gina mezi zuby. „Jednoho dne zemřete a já budu žít. Takže uvidíme.“ Pohodila hlavou a vyšla z místnosti.

„*Zia Tereza, scusi,*“ začal Donato, ale byl umlčen rázným gestem.

„Tvoje žena nemá moji důvěru, Donato, a tvoje práce neodpovídá mému očekávání. Tento rok máš na nápravu. Postavení ve firmě ti zůstane do příštího stříhání. Pak zhodnotíme tvoji práci. Jestliže budu spokojená, budeš povýšen, dostaneš vyšší plat a další výhody. Pokud nebudu spokojená, zůstaneš členem společnosti jen na papíře. Nechci vidět, jak je moje krev odtržena od firmy, ale už nebudeš mít život tak snadný jako dosud. Rozumíš?“

Donato měl najednou kravatu příliš těsnou. Také jídlo, které snědl, teď hrozilo v jeho žaludku revoltou. „Pracuji pro firmu Giambelli už osmnáct let.“

„Pracoval jsi dvanáct. Posledních šest jsi jen budil zdání, že pracuješ, a dokonce i od toho předstírání jsi nedávno upustil. Myslíš si, že nevím, co děláš nebo kde trávíš svůj čas? Myslíš si, že si nejsem vědoma toho, že tvé *obchody* jsou jen výlety do Paříže, Říma, New Yorku a Kalifornie za peníze Giambelliů?“

Tereza čekala, že Donato se složí. Viděla bledost v jeho obličeji a potící se čelo. Znovu se v něm zklamala. „Tvoje žena je hloupá, Donato, ale já ne. Měj se na pozoru.“

„Je to dobrý chlapec,“ promluvila tiše Francesca.

„Možná býval. Možná že zase bude sekat dobrotu. Margaret, omluv prosím, že tady řešíme naše rodinné problémy. Jsme temperamentní.“

„Samozřejmě, *siñoro*.“

„Pokud chceš, nabízím ti vedení obchodů firmy Giambelli-MacMillan v Kalifornii i v Benátkách. Bude to vyžadovat cestování a zodpovědnost, na druhé straně dostaneš vhodný plat. Za pět dnů budeš potřebná v Benátkách, aby sis tam zařídila kancelář a seznámila se s činností. Máš čas do zítřka. Rozhodni se, a pokud přijmeš tuto nabídku, probereme si detaily později.“

„Nepotřebuji čas k rozhodování, díky.“ Margaret odpověděla rychle pevným hlasem. Srdce jí divoce bušilo. „Velmi ráda si proberu detaily k vaší spokojenosti. Jsem vděčná za tuhle příležitost.“ Pak se obrátila k Elimu a přikývla. „Jsem vděčná vám oběma.“

„Dobře řečeno. Tak zítra. Paulie, my už jsme spolu probrali naše plány a já si cením tvého přístupu a diskrétnosti. Budeš asistovat při koordinaci prací na vinicích a ve sklepích. Znáš ty nejlepší lidi z branže i u MacMillanů. Budeš mít funkci hlavního předáka.“

„Nemám k Pauliemu nic jiného než respekt,“ ozval se Tyler. Jeho hlas byl klidný přestože mu hrdlo svírala frustrace a zlost. „Cením si jeho zručnosti a instinktu. Obdivuji ho za to, jak pracuje na našich vinicích a také jaké vybírá lidi. Totéž dělá v Benátkách. Ale ve firmě MacMillan máme také zkušené lidi. Nemyslím si, že tvoji lidé, *siñoro*, by zastínili naše. Jsi hrdá na sebe a na své spolupracovníky a já zase na své.“

„Dobře. Tak poslouchej a mysl.“ Pokynula Elimu.

„Tylere, Tereza a já jsme k tomuto závěru nedošli přes noc a neudělali jsme ho snadno. Mluvili jsme o tom dlouho.“

„Nejsi povinen informovat mě o těchto diskusích...“ začal Tyler.

„Ne.“ Eli ho přerušil dřív, protože viděl v jeho očích blesky. „To ne. Pracovali jsme na tom s Helenou a víme, jaké legální formality budeme muset vyřešit. Vyvinuli jsme strategii pro vytvoření optimální fúze, která bude pro dobro všech zúčastněných – nejen pro nadcházející sezónu, ale nejméně pro sto dalších.“

Naklonil se dopředu. „Myslíš si, že chci pro firmu MacMillan méně než ty? A pro tebe méně, než chceš sám?“

„Já nevím, co chceš. Myslel jsem si, že to vím.“

„Pak ti to objasním tady a teď. Pokud to uděláme, staneme se nejen největšími výrobci vína na světě, ale taky nejlepšími. Ty budeš stále dohlížet na MacMillanovu část firmy.“

„Dohlížet?“

„S Pauliem jako předákem. Ty budeš šéfem výroby.“

„Znáš vinice, Ty,“ řekla Tereza. Rozuměla jeho odporu a potěšil ji. Ten horký vztek znamenal, že jeho práce je pro něho důležitá. A bude pro něho ještě důležitější. „Znáš víno, znáš sudy. Ale to, co děláš a co znáš, končí u lahvování vína. Je načase pohnout se dál. Ve vinařství je toho víc než jen hrozny. My s Elim chceme vidět svoje vnuky, jak prospívají.“

„Vnuky?“ přerušila ji Sofie.

„Kdy jsi naposledy pracovala na vinici?“ obrátila se na ni Tereza. „Kdy jsi naposledy ochutnala víno, které nebylo zakorkované v pěkné láhvi a vytažené z chladicí nádoby? Ty jsi zanedbala svoje kořeny, Sofie.“

„Nic jsem zanedbala,“ vystřelila na ni Sofie. „Nejsem výrobce vína. Pracuji jako tisková mluvčí a ředitelka reklamního oddělení.“

„A budeš i výrobcem vína. A ty,“ ukázala na Tylera, „se naučíš, jak naše výrobky nabízet, poznáš trh. Budete učit jeden druhého.“

„Ach, opravdu, *nonna*.“

„Tiše. Máš na to rok. Pilar, Sofie nebude mít tolik času věnovat se svým obvyklým povinnostem. Ty vyplníš mezeru.“

„Mami.“ Pilar se rozesmála. „Já přece o marketingu nebo reklamě nevím vůbec nic.“

„Máš chytrou hlavu. Je načase ji znovu použít. Abychom uspěli, potřebujeme zapojit celou rodinu.“ Tereza se podívala na Tonyho. „Dál: Ty zůstaneš v prodeji a po nějaký čas si ještě uchováš svoje postavení a privilegia. Ale budeš předávat výkazy o činnosti stejně jako Donato a ostatní manažeři všech oddělení novému koordinátorovi. Od teď budou mezi námi jen obchodní vztahy. Nebudeš chodit do mého domu a k mému stolu nepozván.“

Tohle bylo ponížení. Tonymu na postavení ve firmě záleželo. Taký na platu a dalších výhodách. Tereza ho mohla úplně zničit. Použil jediný štít, který měl. „Jsem Sofiin otec.“

„Já vím, kdo jsi.“

„Promiňte, *siñoro*.“ Rene promluvila s uctivou zdvořilostí, pod níž však byl ukryt ocelový chlad. „Mohu promluvit?“

„Ať už zvaný, nebo nezvaný, jste host pod mojí střechou. Co mi chcete sdělit?“

„Uvědomuji si, že tady nejsem příliš vítána.“ Její tón však nebyl bázlivý a nespouštěla z Terezy oči. „A vím, že můj vztah s Tonym určitě neschvalujete. Ale on je a vždycky byl přínosem pro vaši firmu. Pokud chci být s ním, může to pro vás být jen dobré.“

„O tom musíme popřemýšlet. Omluvte nás.“ Pohlédla na ostatní u stolu. „Helena, Eli a já si teď musíme promluvit se Sofií a Tylerem. Káva bude servírována v salónu. Dobrou chuť.“

„Ty to řekneš,“ začala Sofie třesoucí se vztekem, „a je to hotovo. *Nonna*, jsi příliš zvyklá na to, že můžeš měnit životy lidí několika slovy.“

„Každý má volbu.“

„Jakou volbu?“ Sofie vyskočila na nohy „Donato? Nikdy nepracoval mimo společnost. Je jeho životem. A Tyler? Ten věnoval veškerý svůj čas a energii MacMillanovým vinicím od doby, kdy vyrostl z dětských střevíců.“

„Umím mluvit sám za sebe.“

„Ach, drž klapačku,“ otočila se na něho. „Když máš říct pět slov, zauzluje se ti jazyk. A já tě mám učit, jak se pohybovat ve světě marketingu a reklamy.“

Vyskočil a k jejímu šoku ji popadl za ruce. Obrátil je dlaněmi nahoru. „Jsou jako plátky růží. Měkounké a hebounké. Jak tě mám učit pracovat?“

„Já pracuji stejně těžce jako ty. A to, že se nepotím a nestojím ve špinavých botách v blátě, ještě neznamená, že nedělám ze všech sil.“

„To jste pěkně začali.“ Eli si vzdychl a dolil portské. „Chcete-li spolu bojovat, bojujte. To pro vás bude dobré. Problém je v tom, že žádný z vás nedělal nic, co mu nesedělo. Možná neuspějete, možná oba dopadnete na zadek. Uvidíme.“

Sofie zvedla bradu. „Já uspěji.“

„Máš rok na to, abys to dokázala. Zajímá tě, co bude následovat? Heleno?“

„No, zatím to byla zábava.“ Helena zvedla kufřík a položila ho na stůl. „Večeře a pěkné představení zadarmo.“ Vytáhla úřední složku a položila ji na stůl. Pak postavila kufřík na podlahu a nasadila si brýle. „V zájmu krátkosti a pregnantnosti vám řeknu všechno jednoduše a bez právnických termínů. Eli a Tereza slučují svoje společnosti, což krátí některé náklady a jiné zvyšuje. Jsem přesvědčena, že je to velmi moudré rozhodnutí. Oba budete mít titul viceprezidenta. Každý z vás bude mít jiné úkoly a zodpovědnost, což je podchyceno ve smlouvách, které mám s sebou. Smlouva je na jeden rok. Pokud na

konci smluvního období nebudou vaše výsledky uspokojivé, klesnete na nižší post.“

Helena se odmlčela a vytáhla ze složky dvě smlouvy. „Tylere, ty zůstaneš v rezidenci MacMillanových a dům i přílehlé polnosti budou stále pro tvoje použití. Sofie, ty se budeš muset přestěhovat sem. V San Franciscu budeš mít nadále byt, který můžeš používat, když budeš pracovně ve městě. Tylere, pokud budeš pracovně v San Franciscu, dostaneš taky ubytování. Cesty do jiných destinací v zájmu obchodu společnosti budou samozřejmě hrazeny společností. Také máte k použití *castello* v Itálii, pokud tam budete cestovat za obchodem, zábavou nebo obojím.“

Vzhlédla a usmála se. „Zatím to není tak špatné, že? A teď mrkvička. Pokud na konci smluvního roku bude Sofie pracovat uspokojivě, dostane dvacet procent společnosti, poloviční podíl *castella* a titul prezidenta. Stejně tak Tyler, pokud bude jeho práce přijatelná, obdrží také dvacet procent, plné právo na dům, kde teď přebývá, a titul prezidenta. Oběma bude nabídnuto čtyři sta arů vinic, kde můžete pěstovat svoji vlastní značku, pokud si to budete přát.“

Odmlčela se a pak dodala poslední bombu. „Pilar dostane taky dvacet procent, pokud bude souhlasit s podmínkami smlouvy. To dává pěkné podíly každému z vás. V případě Eliho nebo Tereziny smrti přejde podíl zemřelého na druhého partnera. A toho nešťastného dne, kdy odejde i on, bude jejich čtyřicet procent rozděleno následovně: patnáct procent dostane každý z vás a deset procent Pilar. Tím každý z vás získá třicet pět procent jedné z největších vinařských společností na světě. Abyste si to zasloužili, musíte splnit podmínky smlouvy uzavřené na tento rok.“

Sofie čekala, až bude moci promluvit. Svírala ruce v klíně. Bylo jí nabídnuto víc, než si dokázala představit nebo by kdy žádala. A současně byla zfackovaná jako malé dítě. „Kdo rozhoduje o přijatelnosti našeho výkonu?“

„V zájmu fair play,“ řekla Tereza, „budete měsíčně hodnotit jeden druhého. Eli a já budeme také vypracovávat hodnocení vaší práce, a to bude ještě doplněno posudkem koordinátora.“

„A kdo je sakra ten koordinátor?“ zeptal se vztekle Tyler.

„Jmenuje se David Cutter. Pracoval ve vinařské firmě Le Coeur v New Yorku. Přijede zítra.“ Tereza vstala. „Teď vás necháme o samotě, ať si v klidu přečtete smlouvy a prodiskutujete je.“ Vřele se na ně usmála. „Heleno? Dáš si kávu?“ ,

Rene odmítala ustoupit. To byla jedna z věcí, kterou se naučila během své modelingové kariéry a krátkého působení u filmu. Založila na tom svůj celoživotní sociální vzestup. Jediný správný směr je vzhůru.

Tolerovala urážky staré ženy, přítomnost bývalé ženy a dceřiny zabíjející pohledy a byla odhodlána dělat to do chvíle, než jim ukáže, že zvítězí.

Pohrdání těmito lidmi jí nebránilo je tolerovat, dokud to bude nezbytné.

Měla na prstu diamant, který si sama vybrala. Vedle něho bude brzy zlatý kroužek. Tony byl její entré do světa pohádkového bohatství a ona ho měla upřímně ráda. Měla ho skoro tak ráda jako představu, že bude mít u nohou Giambelliho bohatství.

Byla si jista, že udělala všechno, co bylo nezbytné pro upevnění jeho pozice ve firmě Giambelliů, a měla v úmyslu stát se ještě do konce roku jeho ženou.

„Řekni jí to teď,“ nařídila a zvedla šálek s kávou.

„Rene, miláčku.“ Tony pohnul rameny, jako by cítil tíhu zodpovědnosti. „To je velmi podivné načasování.“

„Měl jsi na to sedm let, Tony. Konečně rozetni gordický uzel a udělej to hned.“ Vyslala významný pohled k Pilar. „Nebo to udělám já.“

„Dobrá, dobrá.“ Poplácal ji po ruce. Raději podivné načasování než zcela nevhodné. S příjemným úsměvem na tváři vstal a přešel k místu, kde seděla Pilar a snažila se uklidnit mírně vykoježenou a zmatenou Francescu.

„Pilar, můžu si s tebou promluvit? Soukromě.“

Pilar proběhlo hlavou nejméně dvanáct výmluv. V nepřítomnosti matky byla hostitelkou. Místnost byla plná hostů. Teta potřebovala její péči. Měla by se postarat o další kávu.

Ale to byly jen výmluvy a stejně by nic nevyřešily. Musí tomu čelit.

„Samozřejmě.“ Zamumlala v italštině pár omluvných slov k tetě a pak se obrátila k Tonymu.

„Můžeme jít do knihovny?“ *Konečně nemá vedle sebe Rene*, pomyslela si. Když ji mýjeli, Rene ji stihla tvrdým pohledem, který blýskl jako kámen na jejím prstu.

Vítězství, pomyslela si Pilar. Jak podivné. Neproběhl žádný souboj a nebylo co ztratit.

„Je mi líto, že matka zveřejnila svoje prohlášení před tolika lidmi,“ začala Pilar. „Kdyby mi to řekla předtím, určitě bych ji přemluvila, aby to vyfídila soukromě.“

„To nevádí. Její osobní pocity vůči mně byly vždycky velmi jasné.“ Ačkoli měl málokdy pocuchaná pírka, tyto pocity ho trápily roky. „Možná měla pravdu, mohl jsem se víc snažit. Ale to se uhladí.“ Uhlazovat věci – to uměl nejlépe. Ignorování problémů bylo jeho silnou stránkou.

Vstoupil do knihovny a sedl si do hlubokého koženého křesla. Kdysi se obával, že bude žít navždy v tomto domě anebo zde aspoň bude mít byt. Preferoval město. V Napě se nedalo dělat nic jiného než pozorovat zrající hrozny.

„Takže, Pilar.“ Jeho úsměv byl lehký a jako vždycky okouzlující. „Jak se máš?“

„Jak se mám, Tony?“ málem propukla v hysterický smích. Ale potlačila ho. To byla jedna z jejích nejsilnějších stránek. „Docela dobře. A ty?“

„Já se mám dobře. Samozřejmě jsem zaneprázdněný. Řekni mi, co si počneš s návrhem *siňory*, abys byla aktivnější ve společnosti?“

„To nebyl návrh a já nevím, co s tím budu dělat.“ Pomyšlení na novou funkci ji vystrašilo. „Zatím jsem neměla čas si to promyslet.“

„Jsem si jistý, že si povedeš dobře.“ Naklonil se k ní a ve tváři měl pochopení.

Tohle, pomyslela si s hořkostí, *je součástí jeho rutiny. Předstírání zájmu.*

„Jsi příjemná žena a určitě budeš pro společnost Giambelli přínosem. Bude pro tebe dobré, že začneš pracovat. Možná v sobě objevíš talent pro tuto práci. Možná že právě kariéru potřebuješ.“

Ona chtěla rodinu. Manžela, děti. Nikdy netoužila po kariéře. „Jsme tady proto, abychom hovořili o mých potřebách, Tony, nebo o tvých?“

„Nejsou oddělené. Ne tak úplně. Pilar, myslím, že bychom se na to měli dívat novým pohledem, jak právě naznačila Tereza. Bude to nová příležitost pro nás oba. Můžeme začít znovu.“

Vzal její ruku do své. „Možná jsme potřebovali takto potlačit. Uvědomil jsem si, že myšlenka na rozvod bude pro tebe těžká.“

„Ano?“

„Samozřejmě.“ *Možná bude dělat problémy*, pomyslel si. *To je nuda.* „Fakt je ten, Pilar, že už mnoho let žijeme odděleně.“

Pomalou a rozhodně vytáhla svoji ruku z jeho. „Mluvíš o životě, který vedeme od té doby, co ses odstěhoval do San Francisca, nebo o životě, který jsme vedli předtím, když jsi ještě předstíral, že udržuješ manželství?“

Budou velké problémy, pomyslel si. Pak vzdychl. „Pilar, naše manželství selhalo. Je těžké říct proč a čím to byla vina. Stěží najdeme po tak dlouhé době důvody.“

„Nevěřím, že jsme někdy řešili naše problémy, Tony. Ale možná, že už je pozdě na to, abychom to dělali.“

„Věc se má tak: neukončení této záležitosti zákonnou cestou je vůči tobě nefér. Vlastně nemůžeš začít nový život.“

„Což pro tebe nikdy nebyl problém, že?“ Vstala a přistoupila ke krbu. Zadívala se do plamenů. *Proč se s ním hádat? Záleží na tom?* „Bud' aspoň upřímný. Přišel jsi za mnou, abys mě požádal o rozvod. Nemá to nic společného s matčíným návrhem. Nevěděl jsi o něm, když jsi věnoval Rene ten prsten.“

„Ať je to, jak chce, bylo by bláznivé předstírat, že je to jinak. Já chci rozvod kvůli tobě, Pilar.“ Když to říkal, věřil tomu. Věřil tomu absolutně, což dodávalo jeho tónu přirozenost a upřímnost. „Tak o něho žádám teď, kvůli tobě. Je načase, aby ses pohnula kupředu.“

„Ne,“ zamumlala. Neotočila se a nepodívala se na něho. Věděla, že když se podívá do upřímných očí, začne věřit jeho lžím. „Tady nemůžu nic dělat. Pokud chceš rozvod, nebudu ti bránit. Pochybuji, že bych mohla. Ona se nedá ovládat tak lehce jako já,“ dodala a obrátila se. „Možná je to pro tebe dobré. Možná je pro tebe ta pravá. Já jsem nebyla.“

Slyšel jen to, že dostane, co chtěl. „Postarám se o detaily, samozřejmě diskrétně. Nechci, aby se toho zmocnil tisk. Jde vlastně jen o podpis několika papírů. De facto si myslím, že spousta našich blízkých přátel má za to, že jsme rozvedení.“

Když nereagovala, vstal. „Budeme šťastnější, až to bude za námi. Uvidíš. Myslím, že by sis měla promluvit se Sofií. Bude lepší, když jí to řekneš ty jako žena ženě. Nepochybuji, že když uvidí, žeš souhlasila, bude se chovat k Rene přátelštěji.“

„Podceňuješ každého, Tony?“

Zvedl ruce. „Já jen cítím, že to bude všechno mnohem lepší, pokud se rozvedeme přátelsky. Rene bude moje žena

a jako taková bude součástí mého profesionálního a společenského života. Budeme se samozřejmě tu a tam vídat. Očekávám, že Sofie bude zdvořilá.“

„Já očekávám, že budeš hoden důvěry. Všichni žijeme se svými zklamáními. Dostal jsi, pro co jsi přišel, Tony. Doporučuji ti, abys vzal Rene a odjel dřív, než matka dopije portské. Myslím, že dnes se v tomto domě seběhlo už dost.“

„Souhlasím.“ Zamířil ke dveřím a pak zaváhal. „Přeji ti všechno nejlepší, Pilar.“

„Ano, to ti věřím. Z nějakého důvodu ti přeji totéž. Sbohem, Tony.“

Sotva se za ním zavřely dveře, zamířila Pilar ke křeslu a znaveně se do něho svezla. Cítila se, jako by měla všechny kosti v těle zpřelámané.

Vzpomněla si na dobu, kdy jí bylo osmnáct a byla zamilovaná a plná plánů, snů a očekávání.

Vzpomněla si taky, jak se cítila, když jí bylo třiaadvacet a srdcem jí projela zrada. Tehdy teprve ztratila nevinnost. A pak, ve třiceti, se snažila slepit nefunkční manželství, vychovat dítě a udržet si manžela, který byl tak bezohledný, že ani nepředstíral lásku.

Vzpomněla si, jaké to bylo, když oslavila čtyřicátiny a rezignovala na svoji ztrátu. Viděla za sebou jen nenaplněný sen. Její plány a očekávání pohltila temnota.

Ted' věděla, jaké to je, mít osmačtyřicet a zůstat sama a bez iluzí. Bude nahrazena mladou modelkou, tak jako se to už stalo mnohokrát předtím. Ale tentokrát legálně.

Zvedla ruku a sňala si z prstu snubní prsten. Tento kroužek nosila třicet let. Ted' byla požádána, aby ho sundala a aby zapomněla na slib, který dala Tonymu před bohem, rodinou a přáteli.

Do očí jí vstoupily slzy. *Co to je?* pomyslela si. *Jen kroužek. Perfektní symbol jejich manželství.*

Nikdy nebyla milována. Pilar zvrátila hlavu dozadu. Jak je smutné sedět tady a připustit si to, co odmítala tak

dlouho přijmout. Žádný muž, dokonce ani její manžel, ji nikdy nemiloval.

Najednou se otevřely dveře. Pilar sevřela prstýnek do dlaně a potlačila slzy. „Pilar,“ zvolala Helena. Když se na ni podívala, stiskla rty. Pak řekla: „Dobrá, zapomeneme na dnešní kávu.“

Přistoupila k malovanému likérníku, otevřela ho a vytáhla karafu s brandy. Nalila do dvou sklenic a odnesla je ke stolku, vedle něhož seděla Pilar.

„Napij se, drahoušku. Jsi bledá.“

Pilar neřekla nic, jen natáhla ruku a rozevřela ji. Prsten se zatřpytil v odlesku ohně.

„Jo, uvědomila jsem si to hned, když jsem uviděla ten diamant na jejím prstu. Zaslouží si jeden druhého. On si nikdy nezasloužil tebe.“

„Hloupé, je to hloupé, že to mnou tak otřásl. De fakto jsme nebyli svoji už roky, ale byl mým manželem třicet let, Heleno.“ Zvedla prsten a podívala se do prázdného kroužku. Jako by tam spatřila svůj život. Úzký a nenaplněný. „Třicet zatracených let. Rene byla ještě v plenkách, když jsem potkala Tonyho.“

„Tohle je velké ouvej. Je mladší a má větší prsa.“ Helena pokrčila rameny. „Bůhví, že už tohle jsou důvody, proč ji nenávidět. Jsem na tvou straně a všichni ostatní také. Ale mysli na tohle. Pokud si ho vezme, tak až bude v našem věku, bude ho krmit dětskou přesnídávkou a vyměňovat mu plenky.“

Pilar se nešťastně zasmála. „Nenávidím se za to, kam jsem se dostala, a nevím, jak se z toho vymotat. Ani jsem nebojovala, Heleno.“

„Nejsi bojovnice.“ Helena se posadila vedle a objala Pilar kolem ramen. „Jsi krásná, inteligentní, laskavá žena, která se jen špatně provdala. A zatraceně, zlato, pokud se tyhle dveře konečně zavřou, bude to pro tebe to nejlepší.“

„Bože, teď mluvíš jako Tony.“

„Nemusíš mě urážet. Kromě toho, on to nemyslel vážně, ale já ano.“

„Možná, možná. Ted' ještě nevidím jasně do budoucna. Nevím, co bude za několik hodin, natož tak za několik let. Bože, ani jsem ho nepřinutila platit. Nemám žaludek na to, abych z něho tahala peníze.“

„Nestarej se, zaplatí.“ Helena se naklonila a políbila Pilar na temeno hlavy. *Chlap jako Tony nemůže proklouznout životem, aniž by zaplatil*, pomyslela si.

„A pokud ho chceš trochu potrápit, pomohu ti sestavit takovou rozvodovou smlouvu, která mu zanechá navždy jizvy.“

Pilar se pousmála. S Helenou mohla vždycky počítat. „Mohlo by to být zábavné, ale tím těžší pro Sofii. Heleno, co budu proboha dělat s novým životem, který mi spadne do klína?“

„Něco vymyslíme.“

Sofie horečně přemýšlela. Už ji začínala bolet hlava. Pozorně pročítala stránky smlouvy. Když se prokousala spoustou právnických výrazů, konečně odhalila hlavní myšlenku. A ta zněla tak, že *siňora* bude mít vše pod kontrolou – jako vždycky. Během příštího roku se má Sofie naučit všechno, co jí bylo uloženo. Pokud ano, dopadne všechno k babiččině spokojenosti a část požadované kontroly bude vložena do jejích rukou.

Ano, chtěla to. Nestarala se mnoho o způsob, jakým toho dosáhne. Chápala nutnost tohoto kroku.

Téměř vždycky byla schopná vidět důvody své babičky. Možná proto, že uvažovaly stejně.

Nikdy neměla hluboký zájem o výrobu vína. Milovala vinice pro jejich krásu a věděla, že obdiv a láska není totéž, jako když někdo investuje svůj čas, cit a snahu pěstování vinné révy. A jestli má jednoho dne postoupit na místo své babičky, bude muset znát všechno.

Možná dosud preferovala konferenční místnosti před fermentačními nádržemi, ale...

Pohlédla na Tylera, který byl zabraný do své smlouvy.

Ten zase preferoval fermentační nádoby před konferenčními místnostmi. Babiččina podmínka z nich udělá dobré obchodní partnery – nebo protivníky, říkala si. Tyler má v sázce stejně mnoho jako ona.

Ano, *siňora* byla zase jednou brilantní a také nemilosrdná.

Ted', když se Sofie uklidnila, začala chladně uvažovat. Viděla, že by nové uspořádání mělo fungovat a že bude.

Pokud to Tyler nezamotá.

„Nelíbí se ti to,“ řekla.

„Sakra, co se mi na tom má líbit? Je to zatracená léčka.“

„Souhlasím. To je *nonnin* styl. Jednotky se seřadí rychleji a organizovaněji, když jim to nařídíš přímo před bitvou. Kdybys jim dal hodně času k přemýšlení, mohly by opustit bitevní pole. Myslíš si, že bys je chtěl opustit, Ty?“

Zvedl pohled a ona uviděla v jeho očích kovovou modř. Byly tvrdé a chladné. „Vedu firmu MacMillan už osm let. Neuteču.“

Ne, on to nevzdá. „Dobrá. Začneme tedy. Ty něco chceš, já něco chci. Jak to provedeme?“ Vstala a začala přecházet po místnosti. „Pro tebe to bude snadnější.“

„Pročpak?“

„Já se musím vzdát svého bytu a nastěhovat se sem. Ty zůstaneš na svém. Já budu muset projít kurzem výroby vína a tobě bude stačit, když někdy vystrčíš nos do společnosti a sem tam se zúčastníš nějaké schůze.“

„A ty si myslíš, že to je jednodušší? Žít společensky znamená setkávat se s lidmi. Nemám rád lidi. A zatímco se budu na schůzích bavit o věcech, kterým vůbec nerozumím, nějaký chlapík, kterého ani neznám, se mi bude promenádovat po vinicích a strkat nos do mých věcí.“

„A mně taky,“ vyštěkla. „Kdo to je, zatraceně, ten David Cutter?“

„Gentleman,“ pronesl opovržlivě Ty.

„Víc než to,“ zamumlala Sofie. Kdyby tomu věřila, nezajímala by se o něho. Věděla, jak zacházet s muži v oblecích. „Musíme jen zjistit, jak dalece je gentleman.“ To bylo něco, o co se postará rychle a dokonale. „A my musíme najít způsob, jak s ním spolupracovat. A taky spolu. To druhé by nemělo být tak těžké. Známe se roky.“

Pohybovala se rychle tam, kde on raději preferoval pomalou procházku. Ale zatraceně, co když jí nebude stačit? „Ne, neznáme se. Já tě neznám a nevím, co děláš a proč to děláš.“

Položila obě dlaně na stůl a nahnula se kupředu. Přiblížila k němu svoji krásnou tvář. „Jsem Sofie Tereza Marie Giambelliová. Prodávám víno. A dělám to proto, že jsem v tom dobrá. Za rok budu vlastnit dvacet procent jedné z největších, nejúspěšnějších a nejdůležitějších vinařských společností na světě.“

Pomalu vstal a napodobil její pózu. „Budeš dobrá ještě v něčem. Zašpiníš si ruce, zničíš si tu hezkou manikúru a budeš šlapat v blátě.“

„Myslíš si, že neumím pracovat, MacMillane?“

„Myslím si, že umíš sedět v křesílku za stolečkem v prvotřídním letadle. Tvůj velevážený zadek nebude mít v příštím roce takové pohodlí, Giambelliová.“

Sofie před sebou uviděla rudou mlhu, což bylo jisté znamení, že její vztek dostoupil vrcholu a že je schopna provést něco šíleného. „Vsadím se s tebou o pět tisíc dolarů, že na konci roku budu lepším výrobcem vína než ty manažerem.“

„Kdo o tom rozhodne?“

„Neutrální strana. David Cutter.“

„Dobře.“ Natáhl ruku a stiskl její medvědí tlapou její útlou ručku. „Kup si nějaké pevné boty a šaty, které nejsou

určeny k předvádění, ale k práci. Zítra v sedm ráno budeš připravena na první lekci.“

„Fajn.“ Stiskla zuby. „Přestávka bude přesně v poledne. Zajedeme do města a tam proběhne tvoje první lekce.“

Budeš mít hodinu na to, aby sis koupil nějaký decentní oblek, který ušili aspoň během poslední dekády.“

„Máš se přece přestěhovat sem. Proč bychom měli jezdit do města?“

„Protože si potřebuji převézt spoustu materiálů ze své kanceláře a ty se musíš seznámit s tamní rutinou. Také si zajedu pro nějaké věci ze svého bytu. Máš dost silná záda a tvůj zadek taky není špatný,“ dodala a usmála se. „Pomůžeš mi se stěhováním.“

„Chtěl bych něco říct.“

„Dobrá. Nechej mě, ať se připravím.“

„Nelíbí se mi tvoje proříznutá pusa. Nikdy se mi nelíbila.“ Vrazil si ruce do kapes, protože když se usmála jako teď, nejraději by ji pleskl. „Ale jinak proti tobě nic nemám.“

„Ach, Ty. Je to tak... dojemné.“

„Podívej, raději mlč.“ Projel si rukou vlasy a pak ji zase strčil do kapsy. „Děláš to, co děláš, protože jsi v tom dobrá. Já dělám to, co dělám, protože to miluji. Je to práce, kterou jsem vždycky chtěl dělat. Nemám proti tobě vůbec nic, Sofie, ale kdybych měl kvůli tobě přijít o svoje vinice, smetu tě z povrchu země.“

Zaujal ji svým vyzývacím chováním. Teď ho viděla z jiného úhlu. Kdo by si pomyslel, že ten chlapec odvedle umí být tak nemilosrdný? „Dobrá, беру to jako varování. A říkám ti totéž, Ty. Ať dělám cokoli, vždy chráním, co je moje.“

Vydechla a podívala se na smlouvy. Pak k němu zvedla pohled. „Hádám, že jsme na stejné straně.“

„Vypadá to tak.“

„Máš pero?“

„Ne.“

Přistoupila k psacímu stolu a v zásuvce našla dvě pera. Jedno mu nabídla a pak obrátila smlouvu na stranu s místem pro podpis. „Myslím, že můžeme svědčit jeden druhému.“ Zhluboka se nadechla a zadržela dech. „Na tři.“

„Jedna, dvě, tři.“

Oba se podepsali a přesunuli si smlouvy ke svědeckému podpisu.

Pak Sofie zaťukala na sklenici a pozvedla ji. Tyler zvedl svoji. „Na novou generaci,“ řekla.

„Na dobrou sezónu.“

„Jedno bez druhého nebude.“ Zadívali se do očí a přitlukli si. „*Salute*.“

4. KAPITOLA

Děšť byl ostrý jako žiletka a velmi studený. Byl jako neúprosná studená sprcha, která změnila lehkou sněhovou pokrývkou v blátivé louže a světlo úsvitu ve smutné šmouhy na šedivé obloze.

Bylo takové ráno, kdy každý rozumný člověk zůstane v posteli. Anebo si dá alespoň druhý šálek kávy.

Tyler MacMillan, jak Sofie zjistila, nebyl rozumný.

Probudil ji telefonem. Váhavě vysunula ruku zpod pokrývky a nahmatala sluchátko. „Copak je?“

„Opozдила ses.“

„Cože? To ne. Vždyť je ještě tma.“

„Není tma, ale prší. Vstaň a obleč se. Za chvíli ať jsi tady. Ztrácím kvůli tobě čas.“

„Ale...“ V odpověď jí zazněl oznamovací tón. „Prevít jeden,“ zamumlala, ale neměla v sobě dost energie na to, aby pokračovala v nadávkách.

Chvíli tiše ležela a poslouchala šum deště za oknem. Pak zívla, odhodila pokrývkou a vyskočila z postele. *Možná*

že kvůli ní teď ztrácí čas, pomyslela si, ale brzy ho bude ona ztrácet kvůli němu.

Dešťové kapky dopadaly na vrcholek Tylerova klobouku. Některé se mu dostaly za límec a studily ho na krku. Přesto pokračoval v práci.

Deštivá zima byla požehnáním. Chladná a vlhká zima je prvním důležitým krokem k dobré sklizni.

Zkontroluje, co stihne – postup prací, plány i preventivní opatření. A bude se modlit, aby příroda s nimi byla zajedno.

Sledoval Sofii, která se brodila blátem. Boty za pět set dolarů měla olepené tak, že byly jednou tak veliké.

„Řekl jsem ti, že si máš vzít nějaké pracovní šaty.“

Ztěžka vydechla: „To jsou moje pracovní šaty.“

Změřil si její úzký kožený kabátek, na míru šité kalhoty a módní italské boty. „No, až tady skončíš, tak je budeš moct vyhodit.“

„Myslela jsem, že kvůli dešti odložíte stříhání.“

„To není déšť.“

„Není?“ Sofie zvedla ruku dlaní nahoru a nechala kapky deště stékat dolů. „Není to divné? Já jsem vždycky definovala tuto mokrou substanci padající z oblohy jako déšť.“

„Jen pokrapuje. Kde máš klobouk?“

„Nenosím klobouk.“

„Ježíši.“ Rozčíleně si sundal klobouk a posadil jí ho na hlavu. Dokonce ani tato mokrá a obnošená pokrývka hlavy jí neuškodila ve vzhledu.

„Jsou dva primární důvody pro stříhání,“ začal.

„Ty, znám ty důvody.“

„Fajn, takže mi je vysvětli.“

„Přistříhnout výhonky vína,“ procedila skrz zuby. „A pokud mi chceš udělit ústní lekci, proč mi ji neudělíš v teple a suchu?“

„Protože víno roste venku.“ *A protože tuhle část výroby řídím já.* „Vino stříháme proto, abychom přizpůsobili tvar keřů, čímž se usnadní kultivace, sběr a kontrola nemocí.“

„Ty...“

„Tiše. Hodně vinařů používá místo ručního stříhání mechanizovanou techniku. My používáme obojí, protože pěstování vína je nikdy nekončící experiment. Máme vertikální trellising, metodu Geneva T-support a další typy. Ale stále používáme také tradiční ruční stříhání. Druhým důvodem je rozvést nosné kmeny keřů tak, aby se zvýšila jejich produkce při zachování nejvyšší kvality plodů.“

Když jí řekl, aby byla zticha, připadal jí jako trpělivý rodič, který napomíná malé zlobivé dítě. Zamrkala. „Bude z toho zkouška, pane profesore?“

„Nebudeš stříhat víno, dokud nebudeš vědět, proč to děláš.“

„Stříháme proto, abychom měli hrozny. Hrozny pěstujeme proto, abychom vyrobili víno.“

Kdykoli Sofie promluvila, pohybovala rukama. Jak ladné má pohyby, jako baletka, říkal si vždycky. Ladné a plné významu.

„A,“ pokračovala, „já prodávám víno prostřednictvím chytré, inovativní reklamy a vypracované marketingové techniky. Což, připomínám, je pro naše vinice stejně zásadní jako tvoje nůžky.“

„Fajn, ale teď jsme na vinici a ne ve tvé kanceláři. Nebudeš tady zatím provádět nic, pokud si nebudeš vědoma příčin a následků.“

„Vždycky jsem myslela na následky. Je to hra,“ řekla a rozmáchla se. „Hra o velké sázky, ale hra se srdcem.“

„Hraje se ovšem pro zábavu.“

Teď se usmála a připomněla mu jeho babičku. „Já nehraji pro zábavu, zlato. Tohle jsou staré vinice.“ Zadívala se na řady keřů táhnoucí se po obou stranách. Pak pohlédla na Tylera. Déšť mu stékal po vlasech a

dodával jim opět tu narudlou barvu starého dobrého Cabernetu. „Je vidět, že tady se stříhá hlavou.“

„Jak to?“

Stáhla si klobouk do očí. „Takto.“

„Protože,“ navázal a vytáhl nůžky z pouzdra, které měl u pasu, „chceme rozvést nosné větve správným způsobem.“

Otočil ji a strčil jí nůžky do ruky. Odhrnul jednu větev a objevila se druhá. Vedl jí ruce přímo k místu, kde bylo třeba stříhnout. „Střed a vrcholek chceme nechat odkryté. Potřebují místo, aby získaly hodně slunce.“

„A co mechanické stříhání?“

„To provádíme taky, ale ty to dělat nebudeš.“ Otočil ji k dalšímu keři. Voněla příjemným parfémem. Byl to exotický protipól k jednoduché vůni deště a vlhké země.

Zatraceně, proč na sebe plácá parfém, když jde pracovat na vinici? Málem se jí zeptal, ale pak si uvědomil, že by jejím důvodům stejně nerozuměl. Raději to nechal být.

„Budeš pracovat rukama,“ řekl a trochu se od ní odtáhl, aby nevdechoval její vůni. „Keřík po keříku, rostlina po rostlině. Řada po řadě.“

Pohlédla na nekonečný proud vinné révy před sebou a pomyslela na bezpočet větviček, které čekají na její zásah. Věděla, že stříhání trvá celý leden a zasahuje až do února. „Přestávka bude ve dvanáct,“ připomněla mu.

„V jednu. Opozдила ses.“

„Ale ne o tolik.“ Otočila k němu hlavu a její tělo se přiblížilo k jeho. Nakláněl se nad ní a pažemi ji objímal kolem těla, protože jí vedl ruce s nástrojem. Její pomalý pohyb byl nevypočítaný, ale mocný.

Jejich oči se setkaly. V jeho byla zlost a v jejích zájem. Cítila, jak má napjaté tělo. Projel jí nepatrný záchvěv a puls se jí mírně zrychlil. Ucítla instinktivní vůni.

„Dobrá, dobrá.“ Sklouzla pohledem k jeho ústům a pak se mu znovu podívala do očí. „Kdo by si to pomyslel?“

„Stříhej.“ Napřímil se a o krok ustoupil jako člověk, který se najednou ocitl na kraji hluboké propasti. Ale ona jen plynule pokračovala v pohybu a sklonila se, takže jejich těla se o sebe znovu otřela. A kdyby ustoupil o další krok, znamenalo by to, že je zbabělec nebo blázen.

„Neboj se, MacMillane, nejsi můj typ.“ Je moc mohutný, tvrdý a živelný. „A nikdy nebudeš.“

„A ty nejsi můj.“ Je štíhlá, ostrá a nebezpečná. „A nikdy nebudeš.“

Kdyby ji znal lépe, musel by si uvědomit, že takové prohlášení pro ni není urážkou, ale výzvou. Její mírný a čistě elementární zájem se tím dostal na vyšší úroveň. „Opravdu? Copak?“

„Nemám rád prostořeké, vyzývavé a agresivní ženy.“

Usmála se. „Ale ano.“ Otočila se zpět ke keříkům. „Budeme mít přestávku ve dvanáct třicet.“ Podívala se na něho přes rameno. „Kompromis. Máme toho tuto sezónu hodně před sebou.“

„Dobře, ve dvanáct třicet.“ Sundal si rukavice a podal jí je. „Vezmi si je. Na těch městských ručkách budeš mít brzy puchýře.“

„Díky. Jsou příliš velké.“

„Jen si je vezmi. A zítra si přines svoje a taky nezapomeň klobouk. Ne, ten ne,“ řekl, když chtěla ustříhnout další výhonek. Přiblížil se k ní, chytil ji za zápěstí a namířil nůžky na správný výhonek.

Neviděl její lehký a spokojený úsměv.

Navzdory tomu, že Sofie použila Tylerovy rukavice, měla puchýře. Byly spíš ošklivé než bolestivé. Rychle se převlékla. Odpoledne má práci ve městě. Upravená a nalíčená vzala kufřík a vyběhla ze dveří. Během krátké jízdy k MacMillanově usedlosti si v duchu opakovala úkoly dnešního dne. Bude se muset vystěhovat během velmi krátké doby.

Zastavila u předních dveří venkovského domu z kamene a cedrového dřeva a dvakrát krátce zatroubila. Tyler ji nenechal čekat, což ji potěšilo. A také se převlékl. To už něco znamenalo. Přestože denimová košile a padnoucí džíny příliš nepřipomínaly běžný oblek do kanceláře, byl to pokrok. Rozhodla se, že později zreviduje jeho šatník.

Otevřel dveře jejího BMW a pohlédl na ni. „Očekáváš, že se poskládám do téhle hračky?“

„Je tady víc místa, než se zdá. Pojd', teď už plýtváš mým časem.“

„To sis nemohla vzít jeden z džípů?“ mručel a snažil se vměstnat na sedadlo spolujezdce.

Vypadal jako obr v krabíčce.

„Ano, ale nechtěla jsem. Ráda řídím vlastní auto.“ Dokázala mu to v okamžiku, kdy si zapnul pás. Šlápla na plyn a prudce se rozjela.

Vždycky se jí líbilo, jak se hory za deště leskly. Vypadaly jako stíny za stříbrnou záclonou. A také milovala pohled na dlouhé řady keřů vinné révy, které čekaly na slunce a teplo, aby je znovu uvedly do života.

Míjela MacMillanovy vinice a před sebou viděla výrobu vína ze světlých cihel obrostlou révou. Tyčila se hrdě a přísně nad krajinou. Uvnitř pracují dělníci, kteří zvedají a otáčejí letité láhve šampaňského nebo připravují víno do místnosti ochutnávek pro turisty nebo vinařské kluby, jejichž návštěvy jsou plánované na ten den.

Věděla, že v budově, ve sklepích i na vinici se pilně pracuje, i když víno spí.

A pomyslela si, že v San Franciscu má taky práci související s vínem.

Projížděla údolím jako žena, která prchá z vězení. Ty by rád věděl, jestli se taky tak cítí.

„Proč je moje sedadlo teplé?“

„Cože? Ach.“ Pohlédla na něho a usmála se. „To je jen malá pozornost. Chtěla jsem ti zahřát zadek, zlato. Nelíbí se ti to?“ Stiskla tlačítko a vypnula vyhřívání sedadla.

„Naší prioritou,“ začala, „je výroční reklamní kampaň. Má mnoho stupňů, z nichž některé, jako třeba aukce, už proběhly. Další jsou teprve na plánovací tabuli. Hledáme něco svěžího, co však souvisí s tradicí. Něco klasického a diskrétního, co osloví naše spotřebitele s vysokými konty a pokročilejšího věku, a něco zábavného, co zase přitáhne mladší, méně zkostnatělou generaci.“

„Jo, dobře.“

„Ty, to je něco, čemu musíš porozumět, příčiny a následky. Prodávání vína je stejně důležité jako to, co děláš ty. A navíc, děláš to pro sebe, že ano?“

Zavrtěl se a snažil se najít víc místa pro nohy. „Určitě to tak bude jednodušší.“

„Podívej, ty vyrábíš různé druhy vín. Nejlepší druhy, které stojí při výrobě, lahvování a skladování nejvíc, pak střední kvalitu až po nejnižší. V tomto procesu je důležitých mnoho článků, nejenom vinná réva.“

„Bez révy by nebylo nic.“

„To se ti jen zdá,“ řekla s heroickou trpělivostí. „Součástí mé práce, a teď i tvojí, je prodávat naše víno zákazníkům – individuálním konzumentům a také společnostem, hotelům a restauracím. Musím přitáhnout obchodníky s vínem a brokery a přesvědčit je, že musí mít víno Giambelli nebo to, které teď nabídneme pod značkou Giambelli-MacMillan. Abych to dokázala, musím prodat kamion stejně jako jednu láhev.“

„To není tak těžké,“ broukl a podíval se na ni.

„To je velmi chytrá a jemná urážka. Však uvidíš. Design, průzkum trhu, reklama – to je všechno, co dostává produkt na trh. Lidé a víno. Zůstaňme na chvíli u vína.“

Zkřivil rty. Její tón byl chladný a to byla jistá známka toho, že se jí dotkl. „Jistě.“

„Musím vytvořit *myšlenku*, abych produkt učinila žádoucím, exkluzivním, přístupným, zajímavým, sexy. Takže musím tento výrobek znát a tady jsme zase na

vinici. Ale já také musím znát cenu a zákonitosti trhu, na který chci proniknout. A to se budeš muset naučit taky.“

„Přehledy, statistiky, schůze, večírky.“

Popleskala ho po ruce. „To přežiješ.“ Odmlčela se a potom mírně zpomalila. „Znáš tohle auto?“

Zamračil se a přimhouřil oči. Uviděl před sebou poslední model minidodávky, která zatočila na cestu vedoucí k bráně usedlosti Giambelliů. „Ne.“

„Cutter,“ řekla tiše Sofie. „To bude Cutter.“

„Můžeme odložit výlet do San Francisca a zjistit to.“

Bylo to lákavé a naděje v Tylerově hlase ji pobavila. Ale zavrtěla hlavou a pokračovala v cestě. „Ne, myslel by si, že je příliš důležitý. Vyslechnu mámu, jen co se vrátím.“

„Chtěl bych to taky vědět.“

„Ať je to, jak chce, Tyler, jsme v tom spolu. Zasvěťím tě do svých metod, pokud ty mě zasvětiš do svých.“

Z jednoho pobřeží na druhé vedla dlouhá cesta. Tady je čekal jiný svět, v němž budou všichni cizinci. Vytrhl kořeny, které se mu podařilo zapustit do newyorského betonu, a choval v srdci naději, že je znovu zapustí v kopcích a údolích severní Kalifornie.

Kdyby šlo jenom o to, nedělal by si David starosti. Našel by zde dobrodružství a vzrušení. Jde o určitou hru, kterou rád hrával v mládí. Ale když je člověku třiačtyřicet a má na starosti dva teenagery, je v sázce mnoho.

Kdyby byl jistě přesvědčen o tom, že zůstat v New Yorku a pracovat dál pro Le Coeur je nejlepší pro jeho děti, zůstal by. Docházel by dál do luxusní prosklené kanceláře. Ale přestal si být jist tím, že je to nejlepší, když jeho šestnáctiletého syna sebrali za drobnou krádež v obchodě a čtrnáctiletá dcera si začala lakovat nehty načerno.

Neměl dostatečný styk s dětmi, a tím nad nimi ztrácel kontrolu. Když mu spadla do klína nabídka od firmy Giambelli-MacMillan, bral to jako znamení.

Bůhví, že to v jeho životě nebylo poprvé. Ale tentokrát měl na mysli hlavně štěstí svých dětí.

„To místo je uprostřed pustiny.“

David se podíval do zpětného zrcátka na svého syna. Maddy vyhrála sázku už v San Franciscu a seděla vpředu. Snažila se vypadat zoufale znuděně. „Jak může mít pustina prostředek?“ zeptal se David. „Přemýšlej o tom.“

Byl rád, když uviděl Theův úsměv.

Vypadá jako jeho matka, pomyslel si David. Mladá mužská verze Sylvie. Ale David věděl, že tohle by se ani Theovi, ani Sylvii nelíbilo. To měli také společné, oba dva chtěli být považováni za individuality.

Pro Sylvii to znamenalo zahodit manželství i mateřství. Pro Thea... *Čas*, říkal si David, *čas ukáže*.

„Proč musí pršet?“ zeptala se Maddy a poskočila na sedadle. Snažila se, aby jí oči nezářily nadšením, když se dívala na velké kamenné sídlo před sebou.

„No, má to co dělat s množstvím vodních par v atmosféře a pak...“

„Tati.“ Zasmála se. Davidovi zněl její smích jako rajska hudba.

Chtěl sem dostat svoje děti, ať to stojí cokoli. Zaparkoval vůz před hlavním vchodem sídla. „Jdeme navštívit *siňoru*.“

„Musíme jí tak říkat?“ Maddy převrátila oči v sloup. „Je to tak středověké.“

„Začneme s paní Giambelliovou a pak uvidíme. A snažme se vypadat normálně.“

„Maddy to nedokáže. Blázni nikdy nevypadají normálně.“

„A pitomci taky ne.“ Maddy vyskočila z auta. Dopadla na převysokou podrážku svých ošklivých černých bot. Stála v dešti a vypadala jako nějaká excentrická princezna.

Měla dlouhé světlé vlasy, našpulené rty a modré oči lemované dlouhými černými řasami. Její drobné tělo – stále je měla ještě dětské – bylo pokryto několika rozevlátými vrstvami černého oblečení. Z pravého ucha jí visely tři stříbrné řetízky – kompromis, který s ní David uhádal, když si chtěla dát ozdoby do nosu a kdoví kam ještě.

Theo byl její tmavý kontrast. Byl to vysoký a nohatý hoch s hustými hnědými vlasy, které se mu neposlušně kroutily kolem hezké tváře. Ještě měl kostnatá ramena. Oči měl světle modré a k otcově smutku dost nešťastné.

Na sobě měl prověšené džínsy, boty stejně ošklivé jako jeho sestra a kolem boků ovázanou bundu.

Jsou to jenom šaty, připomínal si David. Šaty a vlasy, nic trvalého. Copak ho vlastní rodiče neplísnilo kvůli rebelii, kterou dával najevo svým osobním stylem, když dospíval? A neslibil sám sobě, že nebude totéž dělat svým dětem? Ale bože, přál si, aby už nosily šaty, které jim budou víc slušet.

Vyšel po schůdcích na verandu a zastavil se před bohatě rytými dveřmi usedlosti. Projel si rukou husté světlé vlasy.

„Co se děje, tati? Jsi nervózní?“

V synově hlase byl výsměch. Bylo ho dost na to, aby se David sebral. „Počkej chvíli, budu v pořádku.“

Theo otevřel ústa. Už měl na jazyku štiplavou poznámku, ale zachytil varovný pohled své sestry a všiml si otcova napjatého výrazu. „Hej, zvládneš to.“

„Jistě.“ Maddy pokrčila rameny. „Vždyť je to stará italská dáma, ne?“

David se zasmál a zatlačil na zvonek. „Jasně.“

„Počkej, musím nasadit normální obličej.“ Theo si přiblížil ruce k tváři a pak si začal natahovat kůži pod očima a kolem úst a všelijak se pitvořil. „Nemůžu ho najít.“

David ho objal kolem ramen a druhou rukou objal Maddy. *Bude to dobré*, říkal si. Bude to v pořádku.

„Otevřu, Marie!“ zvolala Pilar a zamířila ke dveřím.
V náruči držela bílé růže.

Otevřela a uviděla před sebou vysokého muže, který k sobě tiskl dvě dospívající děti. Všichni tři se usmívali.
„Dobrý den. Co si přejete?“

Žádná stará Italka, pomyslel si David rychle a pustil děti. Krásná žena s překvapením v očích a s růžemi v náruči. „Přijel jsem navštívit paní Giambelliovou.“

Pilar se usmála a podívala se na obě děti. „Nás je víc.“

„Hledám Terezu Giambelliovou. Jsem David Cutter.“

„Ach, pane Cuttere, omlouvám se.“ Podala mu ruku.
„Neuvědomila jsem si, že vás dnes očekává.“ *Nebo že máte rodinu*, dodala v duchu. Matka ji nepřipravila na detaily. „Prosím, pojdte dál. Já jsem Pilar. Pilar Giambelliová...“ Málem uvedla své druhé jméno, tak silný to byl zvyk. Pak doplnila: „Jsem dcera *siňory*.“

„Vy jí tak říkáte?“ zeptala se Maddy.

„Někdy. Až se s ní setkáte, uvidíte proč.“

„Maddeline, moje dcera. Můj syn Theodore.“

„Theo,“ zamumlal Theo.

„Jsem ráda, že vás poznávám, Theo, Maddeline.“

„Říkejte mi Maddy, ano?“

„Maddy. Pojdte do salónu. V krbu hoří oheň, je tam teplo a postarám se vám o občerstvení. Je tak nepříjemný den. Doufám, že jste měli dobrou cestu.“

„Nebyla špatná.“

„Nekonečná,“ opravila ho Maddy. „Strašlivá.“ Ale už se rozhlížela po místnosti, do které vešli. *Je to tady jako v paláci*, pomyslela si. Jako obrázek v nějakém časopise. Všechno je laděno v jemných barvách a nábytek je starý a velmi vzácný.

„To se vsadím. Vezmu vám bundy.“

„Jsou mokré,“ začal David, ale Pilar mu je prostě vzala z rukou a přehodila si je přes paži.

„Postarám se o to. Prosím, posaďte se a chovejte se jako doma. Dám vědět matce, že jste tady, a dohlédnu na to,

aby vám přinesli něco teplého k pití. Dáte si kávu, pane Cuttere?“

„S velkou chutí, paní Giambelliová.“

„Já taky.“

„Ne, ty ne,“ obrátil se David k Maddy. Zamračila se na něho.

„Možná čaj?“

„To je vpr... super. Chtěla jsem říct,“ opravila se, protože ji otec šťouchl loktem. „Ano, děkuji.“

„A ty, Theo?“

„Ano, madame, děkuji.“

„Počkejte prosím minutku.“

„Teda,“ Theo počkal, až Pilar vyjde z pokoje, a pak zaťukal na židli s podnožkou. „Ti musí být bohatí. Tenhle barák vypadá spíš jako muzeum, nebo tak něco.“

„Nedávej na to svoje ošklivé boty,“ nařídil David.

„Tohle je na nohy,“ poznamenal Theo.

„Když si dáš na nohy tyhle boty, pak už nemáš nohy.“

„Klid, táto.“ Maddy ho mateřsky popleskala po zádech.

„Jsi hlavní koordinátor.“

„Dobře.“ David postoupil z místa zástupce šéfa výroby na místo hlavního koordinátora a tento skok byl dlouhý čtyři tisíce pět set kilometrů. „Kulky se ode mne odrážejí,“ zamumlal a pak se otočil ke dveřím, protože uslyšel kroky.

Chtěl říci dětem, aby vstaly, ale nemusel to dělat. Když Tereza Giambelliová vešla do pokoje, lidé vždycky vstali.

Zapomněl, jak je malá. V New Yorku měli dvě schůzky. Vedli spolu dlouhé a čistě profesionálně zaměřené rozhovory. A on po nich nabyl dojmu, že tato žena je spíš statná amazonka než drobná a štíhlá bytost, která k němu teď kráčela. Nabídla mu ruku, která byla malá a pevná.

„Pane Cuttere. Vítejte v sídle Giambelliů.“

„Děkuji, *siñoro*. Máte krásný domov v nádherném místě. Moje děti a já jsme vděční za vaši pohostinnost.“

Pilar vstoupila do místnosti včas, aby zaslechla uhlazená slova a zaznamenala zkušenou formálnost, s níž byla

vysslovena. Tohle by nečekala od muže, který při vstupu do jejich domu držel v objetí dva podivně oblečené teenagery. *Ne*, řekla si, protože si všimla postranních pohledů jeho dětí, *nejsou na to zvyklé*. „Doufám, že cesta nebyla zdlouhavá,“ pokračovala Tereza a obrátila svoji pozornost k dětem.

„Vůbec ne. Líbila se nám. *Siñoro* Giambelliová, rád bych vám představil své děti. To je můj syn Theodore a moje dcera Maddeline.“

„Vítejte v Kalifornii.“ *Siñora* nabídla ruku Theovi a ten, ačkoli se cítil stísněně, jí potřásl rukou a pak nevsunul svoji do kapsy, jak byl zvyklý.

„Děkuji.“

Maddy přijala její ruku. „Jsem ráda, že jsem tady.“

„Doufám, že ano,“ řekla Tereza s mírným úsměvem. „Prosím, posad'te se a udělejte si pohodlí. Pilar, pojď k nám.“

„Samozřejmě.“

„Musíte být hrdí na svého otce,“ začala Tereza, když se posadila. „Na všechno, čeho dosáhl.“

„Ach... jistě.“ Theo se posadil a přikývl. Nevěděl toho mnoho o otcově práci. Vnímal jen to, že táta chodí do kanceláře a potom domů. Plísnil ho za výsledky ve škole, spálenou večeři a neustále ho posílal něco zařídit. A během minulého roku většinou telefonoval domů a říkal, že přijde pozdě a ať si děti objednájí telefonicky večeři. „Theo se víc zajímá o hudbu než o víno nebo prodej vína,“ řekl David.

„Ach. Ty na něco hraješ?“

Tohle je tátova parketa, pomyslel si Theo. *Jak může odpovídat na tolik otázek? Dospělí jsou divní*. „Na kytaru a na piano.“

„Někdy mi musíš zahrát. Mám ráda hudbu. Co máš nejradší?“

„Hlavně rock. Trochu techno a pak alternativní hudbu.“

„Theo taky píše skladby,“ dodal David. Všiml si synova překvapeného pohledu. „Je to zajímavý materiál.“

„Ráda si něco poslechnu, až se zabydlíte. A ty,“ Tereza se obrátila k Maddy. „Hraješ na něco?“

„Brala jsem lekce klavíru.“ Pokrčila rameny. „Nejsem v tom moc dobrá. Chci být vědkyní.“ Bratrovo odfrknutí ji rozčílilo.

„Maddy se zajímá o všechno.“ David mluvil rychle, aby zchladil dceřin vztek. „Myslím, že zdejší střední škola, podle toho, co jsem slyšel, by měla odpovídat specifickým zájmům mých dětí.“

„Umění a věda.“ Tereza se opřela o opěradlo. „Pak se děti vyvedly po otci, protože víno je obojí. Předpokládáme, že budete potřebovat pár dnů, než se zabydlíte,“ pokračovala, zatímco do místnosti vjela Marie se servírovacím stolem. „Nové místo, nový domov, noví lidé. A samozřejmě nová škola a nový život pro celou rodinu.“

„Táta říká, že je to dobrodružství,“ odpověděla Maddy a Tereza pokývla.

„A my se budeme snažit brát to taky tak.“

„Jsem vám k dispozici, *siñoro*,“ řekl David a zahleděl se na Pilar, která vstala a začala servírovat kávu a zákusky. „Znovu vám chci poděkovat za to, že můžeme použít váš dům pro hosty. Jsem si jist, že se nám tam bude líbit.“

Protože David stále pozoroval Pilar, všiml si jejích rozšířených očí. *Takže to je pro tebe překvapení*, pomyslel si. *To bych rád věděl proč.* „Díky.“

„Prosím,“ zamumlala Pilar.

Když byla káva na stole, začali lehce konverzovat. David se přizpůsobil Tereze a vynechal obchodní záležitosti. *Na práci je dost času*, uzavřel pro sebe.

Za dvacet minut Tereza vstala. „Je mi líto, že dnes neuvidíte mého manžela a že on se nesetká s vašimi dětmi. Můžete nás navštívit zítra?“

„Jak si přejete, *siñoro*,“ odpověděl David a vstal.

„Pak tedy v jedenáct. Pilar, mohla bys prosím uvést Cutterovy do domu pro hosty a dohlédnout na to, aby měli vše, co potřebují?“

„Jistě. Jen si vezmu kabát.“

Copak to je, sakra? uvažovala Pilar, zatímco šla pro kabát. Normálně má prst na pulzu domácnosti matka. Ale teď jí dává na starost tuhle rodinu, aniž by ji předem informovala.

Tolik změn a prakticky přes noc. Je načase, aby se měla na pozor. Nestarala se o pořádek věcí, pokud na to nebyla připravená.

Ale stále dokázala lehce konverzovat a hrát hostitelku. „Je to blízko. V dobrém počasí je to pěkná procházka.“

„Zimní déšť je pro révu dobrý.“ David jí galantně podržel kabát.

„Ano. To si připomínám vždycky, když si chci stěžovat na počasí.“ Vyšla ven. „Máme domácí telefon, takže když budete cokoli potřebovat, stačí jen zavolat. Naše hospodyně se jmenuje Marie a zařídí všechno potřebné. Děkuji,“ dodala, když jí David otevřel dveře minidodávky.

„Budete mít nádherný výhled,“ dodala a obrátila se dozadu na děti, které se už usadily. „Můžete si vybrat kterýkoli pokoj. Venku je taky bazén. Samozřejmě že teď ho nebudete moci používat, ale můžete kdykoli přijít do našeho domu a zaplavat si v krytém bazénu.“

„Krytý bazén?“ Theova tvář se rozjasnila. „Super.“

„To neznamená, že tam vpadneš, kdykoli tě to napadne,“ varoval ho otec. „Nemůžete jim dovolit, aby kdykoli chodili do vašeho domu, paní Giambelliová. Za týden byste potřebovala psychoterapii.“

„Jen se neboj,“ houkl Theo.

„Budeme rádi, když k nám přijdou mladí lidé. A říkejte mi prosím Pilar.“

„David.“ Maddy se za zády dospělých otočila k bratrovi a překvapeně vykulila oči.

„Davide, zahrňte doleva. Za chvíli uvidíme dům. Je v hezkém místě a déšť mu dodává pohádkový charakter.“

„To je on?“ naklonil se Theo k okénku. „Ten je velký.“

„Jsou tam čtyři ložnice a pět koupelen. Také obývací pokoj a velká kuchyň s jídelnou. Umí někdo z vás vařit?“

„Táta to předstírá,“ odpověděla Maddy. „A my předstíráme, že to jíme.“

„No tohle. Co vy na to?“ zeptal se David Pilar. „Vaříte?“

„Ano, a velmi dobře, ale zřídka. Možná se vaší paní bude líbit kuchyň, až přijede.“

Náhle nastalo absolutní ticho. Pilar se vylekala. „Jsem rozvedený.“ David zastavil před domem. „Jsme jen tři.“

„Je mi líto,“ zamumlala Pilar, když děti vystoupily. „Nepředpokládala jsem...“

„To je přirozené. Muž a dvě děti, to je zvláštní společenství. Očekávala jste celou rodinu. Nedělejte si s tím starosti.“ Přátelsky ji poklepal po ruce a pak jí otevřel dveře. „Víte, asi se budou prát o pokoje. Doufám, že vám nevadí křik.“

„Jsem Italka,“ řekla Pilar a vystoupila za ním do deště.

5. KAPITOLA

Italka, pomyslel si David později. A krásná. Svůdná a graciózní. Nepoužívala žádné laciné triky. Byla dcerou své matky.

Uměl odhadnout lidi, což bylo umění, které musel ovládat každý, kdo šplhal po kluzkém žebříku úspěchu. O Pilar Giambelliové se dozvěděl okamžitě, že je zvyklá rozkazy dávat i přijímat.

Věděl, že je provdaná a za koho, ale protože neměla snubní prsten, předpokládal, že manželství s nechvalně známým Tony Avanem skončilo. Bude muset zjistit, o koho se Pilar zajímá v osobním životě.

Věděl, že má dceru. Každý z jeho branže slyšel o Sofii Giambelliové. Byla to chytrá dívka s dobrou pověstí, která měla styl a ambice. Také s ní se setká a byl zvědav, jak přijme jeho postavení koordinátora. *Možná s ním bude hrát nějakou hru*, uvažoval a sáhl po cigaretě, jen aby si připomněl, že má krabičku stále v kapse. Před třemi týdny a pěti dny skončil s kouřením.

Byl z toho nervózní.

Mysli na něco jiného, nařizoval sám sobě a obrátil svou pozornost na hudbu, která začala velmi hlasitě vyhrávat v synově novém pokoji. Díkybohu byl na druhém konci domu.

Samozřejmě že nastal očekávaný boj o pokoje. Před cizinkou se to snažil brát nonšalantně. V každém případě nebyla hádka tak prudká, protože všechny místnosti v domě byly krásné.

Všechno bylo perfektní – v kuchyni naleštěné a zářící dlaždice, nerezový dřez a veškeré moderní vybavení, v pokojích stěny potažené hedvábím a pohodlný nábytek.

Perfektní zařízení v elegantním stylu a absolutní pořádek ho uváděly v nadšení. Ale čekal, že děti si s tímto pořádkem brzy poradí. Nebyly příliš pořádné. Ať je skříňka jakkoli prostorná, její obsah bude brzy zpřeházený. Teprve pak se budou cítit jako doma.

David, unavený vybalováním, přistoupil k jednomu z oken a zahleděl se do krajiny. Pilar měla pravdu. Pohled odtud byl nádherný. Tahle země je nyní součástí jeho práce. Chtěl tady po sobě něco zanechat.

Maddy vešla do svého pokoje. Snažila se chovat lhostejně, ale byly na ní vidět stopy předchozí hádky s Theem. Faktem bylo, že byla nadšená. Poprvé v životě nemusela sdílet koupelnu se svým bratrem. Ta její byla v tmavomodré a tmavočervené barvě. Když pohlédla na velké květy na stěnách, představila si, že je v nějaké tajemné zahradě.

Navíc měla obrovskou postel. Zamkla za sebou dveře, aby si mohla užívat soukromí.

Pak si uvědomila, že když se podívá z okna, už neuvidí New York a nebude moci zavolat kamarádce a jít s ní ven. Nebude moci chodit do kina, kdy se jí zachce. Nebude moci dělat nic z toho, na co byla dřív zvyklá.

Najednou se jí zastesklo po domově tak prudce, až ji rozbolel žaludek. Jediný vrstevník, s nímž se bude moci bavit, bude Theo. To je špatná možnost, ale jediná.

Otevřela dveře bratrova pokoje. Chemical Brothers se rozezněli naplno. Theo ležel na posteli, na hrudi měl kytaru a snažil se doprovázet hudbu hřímající ze stera. V pokoji měl chaos, který tam už zůstane.

Theo byl šíleně nepořádný.

„Měl by sis vybalit.“

„A ty by ses měla starat o sebe.“

Rozplácla se vedle něho na postel. „Není tady co dělat.“

„Na to jsi přišla teprve teď? Možná se tu tátovi nebude líbit a vrátíme se domů.“

„Není šance. Viděla jsi, jak žral tu starou dámu?“

Theovi se také stýskalo po domově, takže odložil kytaru a odhodlal se k tomu, že se bude bavit o své další existenci. „Jak to myslíš?“ zeptal se.

„Choval se, jako kdyby vystoupil z nějakého filmu. Víš, jak vypadá, když si obleče oblek kvůli důležité schůzi?“ Maddy se převrátila na záda. „Mluvil tak, že se to hodilo k tomu obleku. Teď už nebude nic stejné. A taky se díval na tu ženu.“

„Hú?“

„Na tu Pilar. Co to je za jméno?“

„Myslím, že italské. Co míníš tím, že se na ni díval?“

„Však ty víš. Prohlížel si ji.“

„Ale jdi.“

„Chlapi si nikdy ničeho nevšimnou.“ Maddy se teď cítila povýšeně. Posadila se a odhodila vlasy dozadu. „Hodnotil ji.“

„No a co?“ Theo se trochu posunul. „Díval se takhle i na jiné ženské. Hej, vsadím se, že s nimi měl i sex.“

„Hej, myslíš?“ řekla ironicky. Když její sarkasmus vyprchal, vstala z postele a přistoupila k oknu. Děšť a víno, víno a děšť. „Možná že kdyby měl sex s dcerou *siňory* a nachytali by ho, tak by ho vyhodili a my bychom se mohli vrátit domů.“

„Kam domů? Ztratil by práci a my bychom se neměli kam vrátit. Vzpamatuj se, Maddy.“

Pokrčila rameny. „To je hrůza.“

„O tom mi povídej.“

Ty si o životě myslel totéž, když ho Sofie vzala na schůzi, kterou nazvala sezením mozkového trastu. Přerýkala před ním pár jmen a pak se pustila do členů reklamní sekce. Gestikulovala, vykřikovala rozkazy a pozdravy, posílala zprávy a přijímala je.

Nepamatoval si ani jedno z těch jmen a obličeje mu splývaly. Ze všech sil se snažil držet se Sofií krok. Ta žena se pohybovala jako tygr, rychle a pružně.

Ted' byli v místnosti ještě další tři lidé. Podle moderního oblečení, účesů a úzkých brýlí bez obrouček soudil, že jde o pravé měšťáky. Byly to dvě ženy a jeden muž. Všichni byli mladí a hezcí. Ani za nic si nemohl vzpomenout, kdo je kdo, protože všichni měli velmi neobvyklá jména.

V ruce držel podivný hrníček s kávou, na kterou neměl chuť, a poslouchal, jak mluví jeden přes druhého.

Začínala ho příšerně bolet hlava.

„Ne, Kris, to, co mám na mysli, je jemné, ale mocné. Představa s citovým podtextem. Sledujte mě: mladý pár kolem dvacítky. Odpočívá na terase. Jejich vztah je milostný.“

Protože muž se světlými vlasy na ježka uchopil tužku a začal si něco zapisovat, Ty předpokládal, že to je Trace.

„Zapadá slunce,“ pokračovala Sofie, která se zvedla od stolu a začala přecházet po místnosti. „Den končí. Je to pracující pár, nemají děti, jsou usazení.“

„Terasa je zalitá září červánků,“ navrhla mladá černoška v hrubé vestě.

„Je to pohodové, venkovské. Je to posezení zamilovaných,“ pokračovala Sofie. „Polštářky mají syté a jasné barvy. Na stole jsou svíčky. Silné a stabilní.“

Naklonila se Tracemu přes rameno a řekla: „Hm, hm, dobré, dobré, ale udělej to takhle. Ať se dívají jeden na druhého, možná může mít ona nohu na jeho koleně. Je to známka intimity. On má vyhrnuté rukávy a ona bude mít džínsy, ne, khaki kalhoty.“

Posadila se na okraj stolu, našpulila rty a přemýšlela. „Chci, aby si povídali. Budou uvolnění. Užívají si své společnosti po rušném dni.“

„Jeden z nich by mohl nalévat víno. Měl by držet láhev.“

„Zkusíme to. Můžeš to načrtnout, P. J.?“

P. J. přikývla a vzala svůj blok.

„Měla bys tam mít vodu.“ Druhá žena, rusovláška, která vypadala znuděně a zároveň nazlobeně, potlačila zívnutí.

„Vidím, že jsme Kris přerušili spánek,“ řekla Sofie sladce a Ty zachytil rychlý pohled, který na něho rusovláška vrhla zpod dlouhých řas.

„Venkovské scény mě nudí. Voda je aspoň element stimulující sexualitu.“

„Kris chce vodu.“ Sofie přikývla a začala znovu přecházet po pokoji. „Voda je dobrá. Může to být rybník nebo jezero. Bude to zdroj světla. Odraz. Podívej se na to, Ty. Co si o tom myslíš?“

Ty se snažil ze všech sil vypadat inteligentně, když k němu Trace přisunul svůj náčrtek. „Nevím o reklamě vůbec nic. Je to pěkný obrázek.“

„Představ si, že se díváš na reklamní tabuli,“ připomněla mu Sofie. „Díváš se na ni, ať vědomě, nebo ne, přijímáš zprávu. Co ti to říká?“

„Říká mi to, že dva lidé sedí na terase a popíjejí víno. Proč nemůžou mít vedle sebe děti?“

„A proč by je tam měli mít?“

„Máš pár sedící na terase. Terasa většinou znamená dům. Proč nemohou mít děti?“

„Protože nechceme mít děti na reklamě na alkohol,“ odpověděla Kris s náznakem znuděnosti v hlase. „Předpis sto jedna.“

„Tak aspoň náznak toho, že mají děti. Víte, třeba nějaké hračky. Tím říkáme, že ti lidé mají rodinu, jsou spolu už nějakou dobu a jsou stále šťastní. Sedí spolu na terase a popíjejí láhev vína. To je sexy.“

Kris otevřela ústa a pak si všimla záblesku v Sofiiniých očích. A zase ústa zavřela. „To je dobré, to je výborné,“ souhlasila Sofie. „Možná ještě lepší než tohle. Trace, dej na terasu nějaké hračky. Láhev vína postav na stůl se svíčkami. Máme tady milý venkovský pár.“

„Oslavují západ slunce,“ zamumlala. „To je vaše chvíle. Relaxujte s Giambelli. To je vaše víno. Je to moderní.“

„Je to spíš milé než moderní,“ zamumlala Kris.

„Tak pro moderní použijeme městské okolí. Budou to dva páry. Přátelé se sešli u vína a společně něco slaví. Sedí v bytě. Jsou mladí a šťastní. Město vidí z okna. Světla a siluety.“

„Kávový stolek,“ říkala P. J. a malovala. „Pár sedící na podlaze. Druhý pár na pohovce. Mluví spolu. Člověk skoro slyší hudbu. Na stole je jídlo, předkrm. K němu se popíjí víno.“

„Dobře, perfektní. Slavíme, že je úterý.“

„Proč úterý?“ chtěl vědět Ty.

„Protože na úterý nikdo nemá velké plány.“ Sofie se opřela o okraj stolu a překřížila si nohy. „Plány se dělají na víkend. Úterní večer s přáteli je spontánní. Chceme,

aby si lidé koupili naše víno jen tak. Jen proto, že je úterý. Vaše chvíle, vaše víno. To je ono.“

„Vino je Giambelli-MacMillan.“

Přikývla. „Správně. Potřebujeme je nabídnout pro všechny příležitosti. Takže – svatba. Oslavujte naši svatbu. Šampaňské, květiny, nádherný pár.“

„Svatební cesta je víc sexy,“ prohodil Trace a začal malovat další skicu. „Stejně věci, ale v nějakém hotelovém pokoji. Na ramínku na dveřích budou viset svatební šaty a náš pár bude setrvávat v dlouhém polibku. Vedle v nádobě s ledem je láhev šampaňského.“

„Pokud budou setrvávat v polibku, nemohou myslet na pití,“ poznamenal Tyler.

„Dobrá poznámka. Polibek ruším, ale to ostatní je dobré. Ukaž mi to...“ Sofie začala gestikulovat rukama. „Očekávání. Hedvábí, květiny a oni sedí s pohledem upřeným jeden na druhého. Do toho, děti, vytvořte zázrak. Uvidíme, co mi předvedete v příštích několika hodinách. Myslete na tohle: chvílky života. Zvláštní i obvyklé.“

Seskočila ze stolu a členové jejího týmu zamířili ke dveřím. „To není špatné, MacMillane. To vůbec není špatné.“

„Dobře. Nemohli bychom už jít domů?“

„Ne. Mám tady ještě hodně práce a navíc musím zařídit převezení věcí ze své kanceláře do sídla. Umíš kreslit?“

„Jistě.“

„To je plus.“ Začala prohledávat svůj stůl a pak z jakési police vytáhla blok.

Ty si všiml, že na policích je spousta věcí. Nebyly to jen kancelářské potřeby, ale také figurky – asi nějaká sbírka. Nejvíc bylo figurek žab. Byly to malé zelené žabky, větší bronzové, pak tančící žáby oblečené do módních šatů a taky žabí párečky.

To mu jaksi nesesedlo k módně oblečené ženě, která běhala po chodbách na vysokých podpatcích a voněla jako noční les.

„Hledáš prince?“

„Hm.“ Podívala se tam, kam ukazoval. „Ach ne, o prince se musí moc pečovat. Prostě mám ráda žáby. Řeknu ti, co vidím. Montáž. Vinohrad koupající se v záři slunce. Zralé hrozny. Osamocená postava kráčející mezi keři vinné révy. Přiblíží se k obrovským košům plným vína, které je právě sklizeno.“

„Nepoužíváme koše.“

„Pracuj tady se mnou, Ty. Jednoduchost, přístupnost, tradice. Upracované ruce drží koš. Pak vidím sudy, řady dřevěných sudů v přítmí sklepa. Tajemství, romance. Dva lidé v pracovních šatech vypouštějí víno ze sudu. Vidíme rudý proud prýštící ze sudu. Pak jiní pracovníci víno ochutnávají. A nakonec láhev. Možná dvě sklenice a špunt.“

„Z vinice na stůl. Sto let vynikající tradice“. Ne, lepší bude: „Z našich vinic na váš stůl.““ Nakrčila obočí, jak si v duchu představovala text reklamy. „Už sto let vyrábíme výborné víno“, pod tím obrazová montáž a pod ní: „Z našich vinic na váš stůl. Tradice Giambelli-MacMillan pokračuje společně.““

Obrátila se k němu, nahlédla mu přes rameno a zasmála se. Zatímco hovořila, Tyler kreslil. Výsledkem byly kruhy symbolizující sudy a zjednodušené postavičky a vrcholem všeho jakýsi sloup, který měl asi představovat láhev červeného vína.

„Říkal jsi, že umíš kreslit.“

„Ale neříkal jsem, že umím kreslit dobře.“

„Dobrá, máme tady problém. Kreslení není moje silná stránka, ačkoli ve srovnání s tebou jsem da Vinci. Pracuji lépe, pokud mám vizuální představu.“ Vydechla a začala přecházet po kanceláři. „Zvládneme to. Mám tým, který mi kdykoli odfaxuje skicy. Zkoordinujeme si činnosti tak, abychom mohli mít jednou týdně sezení buď tady, nebo v mé kanceláři v sídle.“

Položila ruku na jeho židli a zamračila se. Pomyslela na svůj tým. Vycítila spodní proudy. Bylo to něco, s čím se musela vypořádat hned teď. „Potřebuji půl hodinky. Zatím bys mohl zajít k Armanimu a já tam za tebou přijdu.“

„Proč bych měl chodit k Armanimu?“

„Protože potřebuješ oblečení.“

„Mám spoustu oblečení.“

„Drahoušku, tvoje oblečení je jako tvoje kresby. Odpovídá základní definici, ale nezískal bys za něj cenu. Já tě obléknu do společnosti a pak můžeš ty mně koupit vhodné šaty na vinici.“ Poplácala ho po rameni a vstala.

Nejraději by se s ní pustil do křížku, ale nechtěl ztrácet čas. Čím dříve skončí a zamíří k domovu, tím bude šťastnější.

„Kde je Armani?“

Zírala na něho. Ten muž žije hodinu od San Francisca už roky. Jak to, že to neví? „Zeptej se mé asistentky. Nasměruje tě. Já přijedu za tebou.“

„Pouze jeden oblek,“ varoval ji Ty, když vešel do dveří. „To stačí.“

„Hm.“ *To se ještě uvidí*, pomyslela si. Asi bude zábavné obléci ho. Bude to jako tvarovat postavu z modelářské hlíny. Ale než začne zábava, musí pracovat. Vrátila se ke svému stolu a zvedla telefon. „Kris, můžeš mě na minutku navštívit? Ano, hned. Mám napjatý program.“

Sofie se otočila a začala se probírat v disketách.

Pracovala s Kris víc než čtyři roky a byla si vědoma toho, že když Kris nastoupila těsně po škole, těžce nesla kritiku. Nakonec se shodly, ale Sofie nepochybovala, že Kris je teď vážně našťvaná.

Nedá se nic dělat, pomyslela si Sofie. *To se musí vyřešit.*

Ozvalo se rychlé zaklepání a Kris vešla do její kanceláře. „Sofie, mám spoustu práce.“

„Já vím. Bude to jen pět minut. Zdá se, že několik příštích měsíců budu pendlovat mezi Napou a San Franciscem. Jsem ve stresu, Kris.“

„Opravdu? Ale nevypadáš tak.“

„To jsi mě neviděla brzy ráno, když jsem stříhala révu. Podívej, moje babička má určité důvody pro to, co dělá a jak to dělá. Většinou jim nerozumím a velmi často se mi nelíbí, ale je to její firma. Já v ní jen pracuji.“

„Dobře. Hm, hm.“

Sofie přestala skládat diskety do tašky a položila dlaně na stůl. Její oči se setkaly s Krisiným smrtelně vážným pohledem. „Jestli si myslíš, že se mi líbí, že budu muset rozdělovat svůj čas mezi práci, kterou miluji, a práci v bahně na vinici, tak jsi blázen. A jestli si myslíš, že Tyler se snaží vydrápat na moje postavení tady, tak jsi ještě větší.“

„Omluv mě, ale on *má už teď* pozici v této kanceláři.“

„A ty sis kdysi myslela, že bude tvoje. Nemohu s tebou nesouhlasit, ale říkám ti, že je to jen dočasné. Potřebuji tě tady. Nebudu sem moci dojíždět každý den a taky se nezvládnou postarat o všechny schůze. Chci říci, Kris, že tě chci povýšit. Nebudeš mít nový titul, ale udělám všechno, co mohu, abych ti zajistila finanční kompenzaci za povinnosti, které ti přibudou.“

„Tohle není o penězích.“

„Ale peníze navíc nikdy nevadí,“ zakončila Sofie. „Tyler má u nás pozici učedníka a jeho titul je jen na papíře. Neví vůbec nic o reklamě a marketingu, Kris, a prakticky ho to ani nezajímá.“

„Zajímá se dost na to, aby komentoval naše návrhy a předkládal svoje.“

„Počkej minutku.“ *Musím být trpělivá*, říkala si Sofie, *nesmím se nechat strhnout*. „Čekáš, že tady bude sedět jako morous? On má vyjadřovat svoje názory a dělá to tím, že podává velmi zdrženlivé návrhy. Hodili ho do propasti bez padáku a on se snaží. Učí se u mě.“

Kris zaťala zuby. Byla u Giambelliů zaměstnaná už skoro deset let a k smrti ji rozčilovalo, že by měla být přeskočená kvůli někomu z jejich vzácné krve. „Má padák a ty také. Narodili jste se s ním. Pokud dopadnete, stejně si neublížíte. Tohle se nám ostatním nemůže stát.“

„Nechci se s tebou bavit o osobních záležitostech naší rodiny. Jen ti říkám, že jsi cenný zaměstnanec firmy Giambelli a nyní firmy Giambelli-MacMillan. Mrzí mě, jestli cítíš, že tvoje zkušenosti a talent jsou přehlíženy nebo nedoceňovány. Udělám cokoli, abych to spravila. Ale toto opatření musím udělat a během příštích několika měsíců bude pro nás všechny platit to, co jsem řekla. Budu na tobě závislá. Kdybys nemohla přijmout moji nabídku, dej mi vědět a já se zařídím jinak.“

„Budu dělat svoji práci.“ Kris se otočila ve dveřích a s trhnutím je otevřela. „A taky tvoji.“

„Dobře,“ zamumlala Sofie, když se dveře zabouchly. „To byla zábava.“ S povzdechem znovu zvedla telefon. „P.J., potřebuji tě na minutku.“

„Ne, nechceme klasiku. Ukažte nám ten velmi jemně proužkovaný oblek. Tím začneme.“

„Fajn, ten je prima. Beru ho. Jdeme.“

„Tylere.“ Sofie našpulila rty a poplácala ho po tváři. „Běž si ho zkusit a buď hodný chlapec.“

Chytil ji za zápěstí. „Mami?“

„Ano, zlato?“

„Nechej toho.“

„Pokud budeš během příštích třiceti minut přemýšlet, můžeme odejít. Tenhle,“ řekla a podala mu tmavě hnědý oblek s úzkými proužky, „a tenhle.“ Vybrala klasický černý oblek s vestou.

Aby zarazila jeho stížnosti, poodešla od něho a začala vybírat košile. „Shawn?“ kývla na jednu z prodavaček, kterou znala. „Můj přítel, pan MacMillan, potřebuje tvoji pomoc.“

„Postarám se o něho, slečno Giambelliová. Mimochodem, dnes ráno tady byl váš otec se snoubenkou.“

„Opravdu?“

„Ano, nakupovali na svatební cestu. Pokud hledáte něco zvláštního na svatbu, mám tady nádherný nový večerní smoking, který by se vám líbil.“

„Dnes mě tlačí čas,“ řekla Sofie. „Vrátím se při první příležitosti.“

„Dejte mi vědět. Velmi ráda vám pošlu některé modely k vyzkoušení. Podívám se na pana MacMillana.“

„Díky.“ Sofie nepřítomně zvedla košili krémové barvy a zahleděla se na její vzor.

Neztrácejí ani minutu, pomyslela si. Nakupování na svatební cestu před rozvodem! Rozhlašují to po světě.

Možná že bude nejlepší, když se na čas městu vyhne. Nebude potkávat lidi, kteří budou hovořit o tátově svatbě.

Proč ji to trápí? A i kdyby, o kolik horší to musí být pro její matku?

Nemá cenu se vztekat, napomenula se a začala se probírat košilemi jako žena, která hledá zlato v potoce. Není třeba mít špatnou náladu. Není třeba myslet.

Přešla od košil ke kravatám a pak k malé hromádce obleků. Vtom Ty vyšel z kabinky. Tvářil se našťavaně a znechuceně, ale oblek mu slušel.

Vytáhněte farmáře z bláta a oblečte ho a uvidíte, co získáte! Mocná a široká ramena, úzké boky a dlouhé nohy v klasickém italském obleku.

„Podívejme.“ Naklonila hlavu a užasle se na něho dívala. „Vypadáš velice dobře, MacMillane. Nechej módu Italům a nemůžeš se splést. Zavolejte krejčovou, Shawn, a pojďme se ukázat lidem na ulici.“

Ukázala mu obě košile, krémovou a tmavě hnědou.

„Co se děje?“ zeptal se Ty.

„Nic. Obě k tomu půjdou velmi dobře.“

Znovu ji chytil za zápěstí a držel ji, dokud k němu nezvedla překvapený pohled. „Co se děje, Sofie?“

„Nic,“ zopakovala rozčilená, že do ní vidí. „Nic důležitého. Vypadáš dobře,“ dodala a usmála se. „Elegantně a sexy.“

„Jsou to jen šaty.“

Přitiskla si ruku na srdce a trochu teatrálně se zapotácela. „MacMillane, jestli si myslíš tohle, budeme muset překonat ještě dlouhou cestu, než se dostaneme k cíli.“ Vzala vázanku a položila ji na košili. „Ano, to půjde. Jak ti sednou kalhoty?“ zeptala se a začala mu kontrolovat pas.

„Záleží na tom?“ zmateně ji chytil za ruce.

„Obleč si ještě ten černý oblek. Krejčová se na tebe podívá.“

Něco zabručel, ale byl rád, že se může ukrýt do soukromí kabinky. Tam ho aspoň nebude nikdo ohmatávat.

Sofie ho nepřitahovala. Absolutně. Ale prohlížela si ho a dotýkala se ho. Je přece člověk, ne? A muž. A měl docela normální mužské reakce.

Nechtěl je sdílet s nějakou krejčovou nebo s kostnatou Shawn.

Nejdřív se musel uklidnit. Pak se nechá změřit. Koupí všechno, co mu Sofie poručí, a vypadne odtud.

Přál si, aby věděl, co se stalo ve chvíli, kdy se v kabince soukal do obleku. Ať to bylo cokoli, objevilo se to v nešťastném pohledu jejích očí. Byl to ten smutek, který ho přinutil, aby ji chytil za ruce a přitáhl k sobě.

Byla to normální reakce, ujišťoval sám sebe, když si rozepínal proužkovaný oblek. Nerad viděl, když byl někdo v jeho okolí nešťastný nebo smutný.

Ale za těchto okolností musel dusit všechny normální reakce týkající se Sofie.

Podíval se na sebe do zrcadla a zavrtěl hlavou. Zatraceně, co to před ním stojí za blázna v třídílném obleku? Je přece farmář a je šťastný, že jím je.

Pak udělal tu chybu, že se podíval na cenovku. Nikdy si neuvědomil, že při pohledu na několik čísel za sebou se může člověku zastavit srdce.

Stále byl ještě v šoku, když přišla do kabinky Shawn v doprovodu krejčové.

„Ten oblek ber jako investici,“ poradila mu Sofie, když vyjeli z města a zamířili na sever. „A navíc ti náramně sluší.“

„Nechej toho. Nemluvím s tebou.“

Bože, jak je roztomilý, pomyslela si. Kdo by to tušil? „Nekoupila jsem snad všechno, cos mi nařídil? I tu ošklivou flanelovou košili?“

„Ano, a kolik tě to stálo? Košile, nějaké kalhoty, klobouk a boty. Ani ne pět set dolarů. Můj účet se vyšplhal na sumu dvacetkrát větší. Nemůžu věřit tomu, že jsem se oblékl za deset tisíc dolarů.“

„Ale vypadáš v tom jako úspěšný řídící pracovník. Víš, kdybych tě potkala v tom černém obleku, chtěla bych tě.“

„Opravdu?“ Snažil se nějak pohodlněji umístit svoje dlouhé nohy v malém prostoru, ale marně. „Dneska jsem ho neměl a chtěla jsi mě.“

„Ne. To bylo jen momentální selhání. To je něco jiného. Ale když vidím muže v padnoucím obleku, přitahuje mě. Co přitahuje tebe?“

„Nahá žena. Jsem jednoduchý muž.“

Zasmála se a radostně šlápla na plyn, protože už byla na dálnici. „Ne, nejsi. Myslela jsem si to o tobě, ale nejsi. Dnes ti to šlo v kanceláři velmi dobře. Držel ses.“

„Slova a obrázky.“ Pokrčil rameny. „Co je na tom úžasného?“

„Ach, nepokaz to. Ty, neřekla jsem ti nic o tom, co mě trápí, protože jsem nechtěla, aby tvoje úsudky byly

ovlivněny mými problémy nebo mými zkušenostmi, ale myslím, že bych ti měla dát základní rady týkající se lidí, s kterými budeš muset spolupracovat.“

„Ten chlápek ujde. Má mozek na to, co dělá, a má rád svoji práci. Pravděpodobně je svobodný, takže nemá nikoho, kdo by ho nutil k vyšším cílům. A pracuje rád s atraktivními ženami.“

„Docela dobrá trefa.“ Udělal na ni dojem. Pohlédla na něho. „A je to docela dobré na někoho, kdo prohlašuje, že nemá rád lidi.“

„To, že je nemám rád, neznamená, že do nich nevidím. A teď sebejistá P. J...“ podíval se na ni, protože se zasmála. „Copak?“

„Sebejistá P.J. To je perfektní.“

„Jo, je sebejistá a má v sobě spoustu energie. Ty jsi ji ponížila, ale ona se snažila nedat to najevo. Až vyroste, chce být jako ty, a je ještě příliš mladá na to, aby dokázala změnit tvůj názor.“

„Pracuje se s ní dobře. Vezme všechno, co jí řekneš, a dotáhne to k dobrému výsledku. Je dobrá v hledání neotřelých náhledů a učí se nebát se vyjádřit myšlenku a také argumentovat proti nápadu, který jí nesedí.“

„Ta rusovláska mě rozčiluje,“ dokončil Ty. „A o tobě nemá dobré mínění. Nechce být jako ty, až vyroste. Chce být hned na tvém místě a nevadilo by jí, kdybys měla náhlou nehodu a ona by mohla skočit do tvých bot a řídit tuhle show.“

„První den ve škole ses hodně naučil. Kris je dobrá, opravdu má skvělou koncepci, co se týče kampaně, a věří tomu. Není dobrá manažerka, protože špatně hodnotí lidi a chová se panovačně k ostatním členům týmu. A máš pravdu, je schopna tě nenávidět, protože prostě existuješ v prostoru, který považuje za svůj. Není to nic osobního.“

„Jo, je. Je to vždycky osobní. Mě to netrápí, ale být tebou, kryl bych si záda. Také by ráda zanechala stopu svého podpatku na tvém zadku.“

„Už to zkusila a nepovedlo se jí to.“ Sofie poklepala nehty na volant. „Jsem mnohem tvrdší, než si lidé myslí.“

„Já už to vím.“

Ty se usadil, jak nejlépe mohl. *Uvidíme, jak tvrdá budeš po několika týdnech na vinici.*

Bude dlouhá a chladná zima.

6. KAPITOLA

Pilar už skoro spala, když zazvonil telefon. Byly dvě hodiny v noci. Vyskočila z postele a popadla sluchátko. Srdce jí bušilo až v krku.

Je to nehoda? Smrtelná? Tragická?

„Haló? Ano?“

„Ty ignorantská děvko. Myslíš si, že mě budeš strašit?“

„Cože?“ Třesoucí se rukou si projela vlasy.

„Nebudu ti tolerovat tvoje hloupé pokusy o zastrašování.“

„Kdo je to?“

Rozsvítila lampu a přimhouřila oči nad zábleskem světla.

„Ty zatraceně dobře víš, kdo to je. Máš nervy mi volat a vykládat mi ty nesmysly! Drž hubu, Tony. Já si budu říkat, co chci.“

„Rene?“ Pilar poznala v pozadí manželův uklidňující hlas. Rychle se snažila soustředit a přemýšlet. „Copak se děje? O co jde?“

„Jen nehraj zatracené neviňátko. Možná ti to procházelo u Tonyho, ale u mě ti to neprojde. Víím, co jsi zač. Ty jsi děvka, zlatíčko, a ne já. Jsi zatracená lhářka a pokrytec. Jestli sem ještě jednou zavoláš...“

„Nevolala jsem.“ Pilar se ze všech sil snažila získat klid a zamezit chvění hlasu. „Nevím, o čem to mluvíš.“

„Buď ty, nebo ta tvoje zatracená dcera, pro mě je to stejné. Jsi odepsaná už roky. Jsi frigidní a vysušená

napodobenina ženy, padesátiletá panna. Byli jsme s Tonym u právníka a konečně už uspořádáme naše vztahy. Všichni to vědí už roky. Neexistuje muž, který by tě chtěl. Jedině kvůli penězům tvé matky.“

„Rene, Rene. Přestaň. Pilar?“

Pilar slyšela Tonyho hlas a zároveň šum v hlavě. „Proč to děláš?“

„Je mi líto. Někdo sem volal a říkal Rene zlé věci. Je velmi rozrušená.“ Musel překřikovat její výskot. „Samozřejmě že jsem jí řekl, že bys nikdy nic takového neudělala, ale ona je... rozrušená.“ Opakoval. „Musím jít. Zavolám ti zítra.“

„Je rozrušená,“ zašeptala Pilar. Ale ve sluchátku se ozval oznamovací tón. „Zajisté ji musí uklidnit. A co já? A co já?“ zašeptala.

Pověsila sluchátko a pak se schoulila pod peřinu.

Po chvíli se však rozhodla. Celá rozechvělá vstala, oblékla si župan a pak sáhla do hlubin svého prádelníku pro tajnou zásobu cigaret. Vzala balíček a strčila si ho do kapsy. Otevřela francouzské dveře a vyšla do noci.

Potřebovala vzduch a cigaretu. Toužila po klidu.

Nestačí to, že jediný muž, kterého milovala a kterému se oddala, ji neměl rád? A že nerespektoval přísahu, kterou jí dal? Teď jí ještě bude vyhrožovat její náhradnice? Bude ji budit uprostřed noci a křičet na ni?

Vyšla ven z domu a vstoupila do zahrady. Skrývala se ve stínu, aby ji nikdo z domu nemohl vidět.

Předstírám, pomyslela si, rozčilená nad tím, že se jí po tvářích řinou slzy. *Neustále musím něco předstírat, musím se skrývat, aby nikdo ze sloužících neviděl, že paní Giambelliová kouří uprostřed noci. Nikdo nesmí vidět, že paní Giambelliová se nedokáže vzdát tabáku.*

Hořce si pomyslela, že Rene mohlo volat tucet lidí. A pravděpodobně si velmi zasloužila urážky, kterými ji ta osoba počastovala. Z tónu Tonyho hlasu Pilar poznala, že její bývalý manžel moc dobře věděl, kdo telefonoval.

Bylo pro něho snadnější Rene nechat při tom, že jí telefonovala jeho bývalá manželka než další milenka.

Je snadnější nechat dopadat urážky na Pilar, která už tak dlouho trpí.

„Není mi padesát,“ zamumlala a snažila se zapálit zapalovač. „A nejsem žádná panna.“

„Já taky ne.“

Otočila se a zapalovač jí s hlasitým ťuknutím spadl na kamennou podlahu. Když viděla, že ze stínu vystoupil David Cutter, pocítila zlost spojenou s ponížením.

„Je mi líto, že jsem vás polekal.“ Sehnul se pro zapalovač. „Ale myslel jsem si, že bych měl vystoupit ze stínu dřív, než budete pokračovat v monologu.“

Zapálil jí a v té chvíli uviděl slzy na jejích tvářích. Ruce se jí třáslly, takže je chytil do svých.

„Nemohu spát,“ pokračoval. „Nové místo, nová postel. Potřeboval jsem malou procházku. Můžete mě doprovodit?“

Jen dobré vychování ji přimělo zůstat a zabránilo jí v útěku. „Já nekouřím. Oficiálně.“

„Já taky ne.“ Přesto se zhluboka nadechl kouře, který cítil ve vzduchu. „Nechal jsem toho. Zabíjelo mě to.“

„Nikdy nekouřím na veřejnosti. Takže příležitostně se vyplížím a hřeším.“

„Vaše tajemství je u mne v bezpečí. Jsem velmi diskrétní. Někdy díky tomu dosahuji mnoha pracovních úspěchů.“ Zastrčil si palce do kapes u džínů. „No, je krásná noc, svěží po dešti. Projdeme se?“

Chtělo se jí běžet zpátky, schovat se pod pokrývku a zůstat tam až do jara. Ale věděla, že její ponížení zmizí rychleji, když zůstane s ním.

„Už jste se usadili?“ zeptala se po několika krocích.

„Jo, už je to fajn. Potřebujeme trochu času, abychom si zvykli. Můj syn měl totiž v New Yorku nějaké problémy. Dětinská nerozvážnost, ale musel jsem s ní něco dělat. Chtěl jsem změnit prostředí.“

„Doufám, že tady budou vaše děti šťastné.“

„Já taky.“ Vytáhl si z džínsů kapesník a podal jí ho.
„Těším se na to, až se zítra projdeme po vinici. Je tak nádherná ve svitu měsíce, ozdobená jinovatkou nočního mrazíku.“

„Jste v tom dobrý,“ zamumlala. „Dovedete předstírat, že jste nepotkal hysterickou ženskou uprostřed noci.“

„Nevypadala jste jako hysterická ženská. Připadala jste mi jen smutná a rozčilená.“ A *krásná*, pomyslel si. Bílý župan, černá noc. Jako stylizovaná fotografie.

„Měla jsem rozčilující telefonní hovor.“

„Někomu se něco stalo?“

„Nikomu kromě mne a je to moje vina.“ Zastavila se, aby zašlápla cigaretu, kterou odhodila na cestičku. Pak se obrátila a podívala se na něho dlouhým pohledem.

Má hezkou tvář, říkala si. Dívala se na jeho silnou bradu a jasné oči. Měl modré oči, temně modré jako noc. Jemný úsměv na jeho rtech jí řekl, že ví, co pozoruje. Byl trpělivý a čekal.

A ona si vzpomněla, jak se usmíval, když otevřela dveře a uviděla ho poprvé. Držel v objetí svoje děti. Muž, který miluje své děti, rozumí jejich potřebám a zájmům, v ní vzbuzoval důvěru.

V každém případě bylo těžké něco předstírat, když před ním stála v županu uprostřed noci.

„Už jste se rozhodla?“ zeptal se jí.

„Myslím, že ano. V každém případě budete žít v těsném sepětí s naší rodinou a uslyšíte spoustu věcí. Žijeme s manželem už mnoho let odděleně. Nedávno mě informoval – velmi nedávno –, že se chce rozvést. Jeho budoucí nevěsta je velmi mladá. Krásná a tvrdá. A... velmi mladá,“ zopakovala znovu se smíchem. „Je absurdní, jak mě to rozrušuje. V každém případě jsem ve složité situaci.“

„Bude to pro něho mnohem těžší, až se zamyslí nad tím, co nechává za sebou.“

Chvíli jí trvalo, než pochopila, že jde o kompliment.
„To je od vás velmi laskavé.“

„Ne, není. Jste krásná, elegantní a zajímavá žena.“

A také nejste zvyklá tohle poslouchat, uvědomil si, když se na ni zadíval. To bylo zajímavé zjištění.

„Rozvod je pro člověka velká zátěž,“ dodal. „Je to jako malá smrt, zejména pokud jste vztah brala vážně. Dokonce i když je člověk zbaven všech iluzí, je to šok.“

„Ano.“ Pilar už byla klidnější. „Ano, to je. Právě jsem byla informována, že právníci brzy zlegalizují konec našeho manželství. Takže předpokládám, že bych se s tím měla začít vyrovnávat.“

„Možná že byste měla smést z cesty pár předsudků.“ Dotkl se jejího ramene. Lehce ji stiskl a ona ucítila slabé zachvění. „Je půlnoc. Některá z denních pravidel neplatí, a proto budu mluvit přímo. Velmi mě přitahujete.“

Znovu se zachvěla. Nedokázala určit, zda je to radostí, nebo strachem. „To je velmi odvážné.“

„To není odvážné, je to fakt.“

Ted' se na ni usmál širokým úsměvem a ten úsměv byl stejný, jako když ji viděl poprvé. Uvědomila si, že ji taky přitahuje.

„Já jsem si užil dost náhodných vztahů. Proto vám to říkám tak přímo.“ Ted' jeho úsměv zmizel a v očích měl temný stín. Byl vážný. „Ve chvíli, kdy jste otevřela dveře, jako kdyby do mne uhodil blesk. Tak jsem se necítil už dlouho.“

„Davide.“ Udělala krok stranou, ale on ji chytil za ruku.

„Nic po vás nechci, ale stále o tom přemýšlím.“ Upřel na ni intenzivní pohled. Cítila, jak jí pulzuje krev v žilách. „Asi proto nemohu spát.“

„Vždyť se vůbec neznáme. A já jsem...“ *Padesátiletá stará panna. Ne, pomyslela si, to není pravda. Ale skoro.*

„To je pravda. Nechtěl jsem se projevit tak brzy, ale je to asi touhle chvílí. Krásná žena v bílém županu v zahradě zalité měsíčním světlem. Nemůžete žádat od muže, aby se

choval zdrženlivě. Kromě toho, aspoň budete mít o čem přemýšlet.“

„Ano, to budu. Měla bych jít.“

„Povečeříte se mnou někdy?“ přitáhl si její ruku k ústům a bylo to tak přirozené. Cítil její chvění a vnímal její jemnou vůni. „Brzy?“

„Já nevím.“ Vyprostila svoji ruku z jeho a cítila se jako bláznivá mladá dívka. „Já... Dobrou noc.“

Rozběhla se cestičkou k domu a skoro bez dechu vyběhla po schodech. Žaludek měla až v krku a srdce jí divoce bušilo. Zažívala pocity, které neprožila už dlouho, a bylo to dost rozpačité.

Ale necítila zlost. Byla jen smutná.

V New Yorku právě odbila půlnoc, když Jeremy de Morney vytukal číslo. Člověka na druhém konci linky používal jen jako nástroj. Nástroj, který je vhodný a nezbytný.

„Jsem připraven. Jsem připraven postoupit o krok dál.“

„Dobře.“ Jerry se usmál a lokl si brandy. „Máš dost času, aby ses rozmyslel.“

„Nemám co ztratit.“

„A můžeš jen získat. Giambelliovi tě využijí a pak tě odhodí jako nepotřebnou věc. Ty to víš, já to vím.“

„Moje pozice je ještě pevná. Reorganizace nic nezměnila.“

„Zatím. Určitě bys mi nevolal, kdyby ses toho neobával.“

„Jsem z toho unavený, to je všechno. Jsem unavený z toho, že mě nikdo neocení za moji snahu. Nechci být pozorován a hodnocen přivandrovalcem.“

„Přirozeně. Sofie Giambelliová a Tyler MacMillan směřují do tradičních bot, a ať si je zaslouží, nebo ne, budou je nosit. Teď je tady David Cutter. Chytrý individualista. V *Le Coeur* litují, že ho ztratili. Bude dohlížet na celý provoz a hledat... nesrovnalosti.“

„Dám si pozor.“

„Nikdo si nedokáže dát dost pozor. Co nabídneš teď? Mělo by to být něco víc než ta minulá záležitost.“

„Sté výročí. Pokud nastanou problémy během připravované fúze, která se má uskutečnit v tomto roce, může to podkopat základy společnosti. Jsou určité věci, které mohu zařídit.“

„Například otrávit starouše?“

„To byla nehoda.“

Panika v jeho hlase Jerryho rozesmála. Bylo to perfektní. „Tak tomu říkáš?“

„To byl tvůj nápad. Říkal jsi, že mu jen bude špatně.“

„Ach, mám mnoho nápadů.“ Jerry si pomalu leštil nehty. Le Coeur mu platila za jeho nápady – za ty méně radikální – tolik, kolik mu platila, protože se jmenoval de Morney. „Ty jsi to udělal, kamaráde. A ty jsi to taky zpackal.“

„Jak jsem mohl vědět, že má tak slabé srdce?“

„Jak jsem řekl, nikdo není dost opatrný. Pokud bys chtěl někoho zabít, musela by to být samotná stará dáma. Kdyby zmizela ona, nikdo z nich by nedokázal zacelit otvory, které bychom rychle vyvrtali.“

„Nejsem vrah.“

„Vsadil bych se, že jsi.“ *Přesně to jsi*, pomyslel si Jerry, *a proto uděláš cokoli, co budu chtít.* „Rád bych věděl, jestli by italská policie exhumovala Baptistovo tělo a provedla testy, pokud by dostala anonymní hlášku o vraždě. Ty jsi zabil,“ pokračoval Jerry. „Raději by ses měl lépe připravit a zařídit všechno, co je nezbytné. Jestli chceš moji pomoc a moje finanční injekce, musíš mi ukázat, co jsi pro mě ochoten udělat. Můžeš začít tím, že mi budeš odevzdávat kopie všech dokumentů. Smlouvy, projekty, plány kampaně. Chci vědět o každém krůčku. Potřebuji veškeré informace z Benátek i z Napy.“

„To bude riskantní. Potřebuji čas.“

„Jsi placen za riziko i za čas.“ Byl trpělivý a bohatý a mohl si dovolit obojí. Mohl investovat, aby zničil Giambelliovy. „Nevolej mi, dokud nebudeš mít něco zajímavého.“

„Potřebuji peníze. To, co chceš, nemůžu získat bez...“

„Dej mi něco, co budu moci použít. Pak ti zaplatím. Ano, příteli. Tak to funguje.“

„To je vinna réva. Terno.“

„Pro nás je to terno,“ řekl David zamračenému synovi, „za vinnou révu si budeš kupovat hamburgery a hranolky.“

„A koupím si za ně taky auto?“

David se podíval do zrcátka. „Nepředbíhej, hochu.“

„Tati, tady v té díře nemůžu žít bez auta.“

„V okamžiku, kdy přestaneš dýchat, pojedou co nejrychleji do nejbližšího autobazaru.“

Sakra, před třemi měsíci by to bylo horší, pomyslel si David. Před třemi týdny by tato poznámka znamenala, že jeho syn zmlkne a uzavře se do sebe. Fakt, že Theo zamumlal odpověď a že se opřel o opěradlo sedadla, zahřál otcovo srdce.

Maddy nevadilo, že musela brzy vstávat. Nevadilo jí, že teď projížděla údolími a kopci. Vadilo jí spíš, že nemá co dělat. Její největší naděje v této chvíli byla, že se táta nechá přemluvit a koupí Theovi auto. Pak by mohla bratra občas přemluvit, aby ji někam vzal. Kamkoli.

„Hezké místo.“ David zastavil dodávku a vystoupil, aby přehlédl vinice a dělníky, kteří už v mrazivém ránu pilně stříhali keře. „A tohle všechno, děti,“ pokračoval a oba je objal, „nikdy nebude vaše.“

„Možná někdo z nich má hezkou dceru. Vezmu si ji a pak budeš pracovat pro mě.“

David pokrčil rameny. „Děsíš mě, Theo. Pojd' me na kontrolu.“

Ty uviděl trio, které k němu mířilo po chodníčku, a tiše zaklel. Turisté, pomyslel si. Domníval se, že jdou turisté s nějakým srdečným průvodcem. Teď nemá čas na přátelské povídání. Nechtěl mít na vinici cizince.

Odvrátil se a přiklekl k dalšímu keříku. Pak se zarazil a pohlédl na Sofii. *Tohle je její parketa*, pomyslel si. *Ať hovoří s lidmi, on se bude zabývat vinicí.*

Všiml si, že svoji práci dělá dobře. „Máme tady nějaké turisty,“ řekl jí. „Udělej si přestávku a zaveď je do výroby, do místnosti ochutnávek. Možná tam bude někdo, kdo jim poskytne standardní okruh výrobnou.“

Sofie se napřímila a zaměřila se na příchozí. Oblečení otce a syna bylo příliš vzdálené módě L.L. Beana a dcera byla oblečená jako barbar.

„Jistě, postarám se o ně.“ *A dám si horkou kávu.* „Ale uvědom si, že rychlá exkurze po vinici a krátká informativní vysvětlovací zastávka u stříhače povede do vinného sklípku a přinutí tatku, aby koupil nejméně dvě láhve.“

„Nechci, aby se mi civilové potulovali po vinici.“

„Nebud' tak majetnický.“ Usmála se na něho, vzala ho za ruku a táhla ho k rodině.

„Dobré ráno! Vítejte na MacMillanově vinici. Já jsem Sofie a tohle je Tyler a budeme rádi, pokud budeme moci odpovědět na vaše otázky. Teď právě provádíme zimní stříhání. To je základní, dokonce nezbytná část procesu výroby vína. Jste na procházce údolím?“

„I tak se to dá říct.“ David si všiml, že Sofie má oči své babičky. Jejich tvar i jejich hloubku. Pilar měla oči světlejší s drobnými zlatými žilkami. „Abych řekl pravdu, doufal jsem, že se s vámi setkám. Jsem David Cutter. To jsou moje děti – Theo a Maddy.“

„Ach.“ Sofie se rychle vzpamatovala a přijala Davidovu nabízenou ruku. Mozek jí pracoval na plné obrátky.

Kontroluje nás, pomyslela si. Dobrá, může to fungovat oboustranně.

Zatím věděla jen to, že David Cutter je rozvedený, stará se o dvě dorůstající děti a dvě dekády stoupal po žebříku v Le Coeur.

Rozhodla se pomoci Tylerovi. „Tak, vítejte znovu. Nešli byste se se mnou podívat do sklepů nebo do výroby?“

„Já bych se rád porozhlédl po vinici. Už je to dost dávno, co jsem byl svědkem stříhání.“ David se otočil k Tylerovi. Vycítil jeho špatnou náladu a mlčenlivé odmítnutí. „Máte krásné vinice, pane MacMillane. A vynikající produkty.“

„To máte pravdu. A musím na nich pracovat.“

„Omluvte Tylera,“ Sofie sevřela Tylerovu ruku v železném sevření a udržela ho na místě. „Má velmi úzký obzor a právě teď upíná všechny svoje smysly ke stříhání. Navíc nemá společenské zkušenosti, že, MacMillane?“

„Víno nepotřebuje k růstu přátelské hovory.“

„Všechno, co roste, prospívá lépe při audiostimulaci.“ Maddy ani nemrkla, když Tyler naladil znechucený výraz. „Proč stříháte v zimě?“ zeptala se. „Proč to neděláte na podzim nebo časně zjara?“

„Stříháme během období spánku.“

„Proč?“

„Maddy,“ začal David.

„To je v pořádku.“ Ty přistoupil k dívce. *Možná je oblečená jako podivný vampír, pomyslel si, ale má inteligentní tvář.* „Čekáme, až první pořádný mráz uspí vinice. Pak révu stříháním připravujeme na nové období růstu, který nastane na jaře. Stříhání během zimy sice snižuje výnosy, ale my chceme kvalitu, a nikoli kvantitu. Víno, které hodně rodí, poskytuje mnoho nekvalitních plodů.“

Podíval se na Davida. „Hádám, že na Manhattanu jste neměli mnoho vinic.“

„To je pravda a také jeden z důvodů, proč jsem přijal tuhle nabídku. Chyběly mi vinice. Před dvaceti lety jsem strávil velmi chladný a vlhký leden v Bordeaux a stříhal jsem víno pro Le Coeur. Během posledních let jsem pracoval na vinici jen občas, abych si udržel zručnost. Ale už dlouho jsem nezažil nic takového, jako je stříhání během velmi dlouhé zimy.“

„Můžete mi ukázat, jak se to dělá?“ zeptala se Maddy Tylera.

„Dobře, já...“

„Já se o vás postarám.“ Sofii se Tylera zželelo a zvesela se zasmála. „Mládeži, pojdte se mnou. Podíváme se zblízka, jak se to dělá, a pak si zajdeme do sklípku. Je to fascinující proces, opravdu, tato fáze je velmi důležitá. Vyžaduje preciznost a praxi. Ukážu vám to.“ A už odváděla děti z doslechu.

„Theo je určitě v sedmém nebi,“ vydechl David. „Je to krásná žena, nemůžu se mu divit.“

„Ano, je hezká.“

Varovný tón v Tylerově hlase přinutil Davida k úsměvu. Přikývl. „A já jsem dost starý na to, abych byl jejím otcem, takže v tomto směru si nemusíte dělat starosti.“

Podle Tylera byl Cutter právě oním typem muže, který se Sofii zamlouval. Starší, noblesní, elegantní. Pod neuhlazeným povrchem se skrývala uhlazenost. Tyler byl sice farmář, ale vycítil ji.

Ale to nebylo důležité.

„Mezi Sofií a mnou nic není,“ řekl velmi rozhodně.

„Dobrá. Jen jsem chtěl pročistit vzduch, chápete? Nejsem tady proto, abych se vám stavěl do cesty v osobním životě, ani vám nějak překážel v rutinní práci. Vy jste pěstitel vína, MacMillane, já ne. Mám jen v úmyslu plnit svůj úkol a sledovat každou fázi prací na vinici.“

„Vy máte na starosti kanceláře a já pole.“

„Není to tak přesně rozděleno. Byl jsem zde zaměstnán proto, abych koordinoval a prověřoval veškerou činnost.“

Musím znát i vinici. Nejsem jen úředník v obleku, a abych řekl pravdu, už jsem z toho byl trochu unavený. Rozumíme si?“

Přistoupil k Tylerovi a vytáhl mu z pouzdra u pasu nůžky. Sklonil se k nejbližší řadě keřů a jen tak bez rukavic zvedl výhonek, chvíli si ho prohlížel a potom ho ustříhl.

Bylo to rychlé, účinné a správné.

„Znám víno,“ řekl David a podal nástroj Tylerovi. „Ale neříká mi pane.“

Rozladěný Tyler vzal nůžky a zasunul je do pouzdra jako meč. „Dobrá, pročistíme vzduch. Nemám rád, když mi někdo nahlíží přes rameno a chce mi dávat lekce jako ve škole. Jsem tady proto, abych pěstoval víno, a ne abych si dělal přátele. Nevím, jak jste pracoval v Le Coeur, a taky se o to nestarám. Já šéfuju vinici.“

„Šéfoval jste,“ opáčil David nevzrušeně. „Teď jsme na to dva, ať se vám to líbí, nebo ne.“

„Mně se to nelíbí,“ odsekl Tyler, otočil se a odešel.

Tvrdohlavý, nepřizpůsobivý, usedlý, konstatoval v duchu David. Tohle bude zajímavá bitva. Podíval se po Sofii, která se bavila s jeho dětmi. Theovy hormony se bouřily, což bylo vidět podle jeho zarudlých uší. Tohle, uvažoval unaveně David, *může věci pěkně zkomplikovat.*

Vydal se k hloučku a sledoval, jak se jeho dcera snaží ustříhnout výhonek. „Dobrá práce. Díky,“ řekl Sofii.

„Bylo mi potěšením. Předpokládám, že se se mnou budete chtít setkat, abyste se seznámil s plány naší reklamní kampaně. Mám teď kancelář v sídle. Vyhovovalo by vám to dnes odpoledne? Tak ve dvě hodiny.“

Chytrá dívka, pomyslel si. *Udělal první tah, ukázala, že má věci pevně v rukou. To je rodina.* „Jistě, hodí se mi to. Teď odvedu ty dva.“

„Já to chci vidět,“ žadonila Maddy. „Doma stejně nemám co dělat. Je tam nuda.“

„Ještě jsme si nevybalili.“

„A spěchá to?“ Sofie položila ruku Maddy kolem ramen. „Pokud ne, můžete nechat Thea a Maddy se mnou. Jedu domů asi tak za hodinu, můžu je vzít s sebou. Bydlíte v domě pro hosty, že?“

„Ano.“ David se podíval na hodinky. Aspoň získá trochu času. „Pokud vám nebudou překážet.“

„Vůbec ne.“

„Fajn. Uvidíme se ve dvě a vy, děti, nedělejte problémy.“

„Pořád si myslíš, že děláme problémy,“ řekla vyčítavě Maddy.

„Pokud ne,“ otočila se k ní Sofie, když David odešel, „není to ta pravá zábava.“

Děti se jí líbily. Maddyiny otázky byly zábavné a udržovaly ji v pohotovosti. A bylo příjemné pozorovat, že je objektem zbožňování dospívajícího hochy.

Navíc, kdo ví víc o tom muži, o tom, jak se chová a jak uvažuje – než jeho děti? Dopoledne strávené s dospívajícími dětmi Davida Cuttera bude zajímavé a věřila, že taky informativní.

„Pojďte, pokusíme se Tylera odlákat z vinice,“ navrhla Sofie. „A já ho přinutím, aby nás provedl výrobnou. Nejsem tak znalá výroby u MacMillanů jako u Giambelliů.“ Zastrčila nůžky do pouzdra. „Všichni se něčemu přiučíme.“

Pilar přecházela po pokoji soudkyně Heleny Mooreové a snažila se uklidnit. Její život se teď vymkl veškeré kontrole. Nebyla si vůbec jistá, jestli ho dokáže vrátit do starých kolejí. A co bylo horší, už si nebyla jistá tím, kolik ze starého života si chce podržet.

Bude muset podniknout nějaké kroky. To jí bylo jasné. Byla už tak unavená z pocitu zbytečnosti a nevyužitelnosti.

Nejvíc ze všeho potřebovala přítele.

Dnes ráno se vyhýbala matce i dceři. Schválně. Bylo zbabělé vyhýbat se těm nejbližším. Ale potřebovala čas na to, aby přivykla změně, došla k nějakému rozhodnutí a aby taky vyléčila to absurdní zranění v srdci.

Instinktivně sáhla po snubním prstenu a s náhlým píchnutím si uvědomila, že už ho na prstu nemá. Bude si muset zvyknout na svůj osamocený prsteníček. Ne, zatraceně, udělá něco jiného. Dnes odpoledne půjde do města a koupí si nějaký absurdně drahý a obrovský prsten, který si navleče na prsteníček levé ruky.

Symbol, říkala si. Symbol svobody a nového začátku.

A selhání.

S poráženeckým povzdechem usedla na židli právě ve chvíli, kdy do pokoje vpadla Helena.

„Omlouvám se, trochu jsme přetáhli.“

„To je v pořádku. V taláru vypadáš vždycky úžasně.“

„Kdybych shodila těch sedm kilo, co mám navíc, mohla bych začít nosit bikiny.“ Sundala si talár a pověsila ho na věšák. Raději než bikiny nosila hnědý usedlý kostýmek.

Je tak mateřská, pomyslela si Pilar. *Tak buclatá. A tak příliš Helena.*

„Opravdu si cením toho, že sis na mě udělala čas. Víím, jak jsi zaneprázdněná.“

„Máme dvě hodiny.“ Helena se posadila na židli u psacího stolu, sundala si boty a procvičila si prsty.

„Zajdeme si na oběd?“

„Ani ne. Heleno... já víím, že nejsi rozvodový právník, ale Tony se snaží všechno uspišit. Nevím, co mám dělat.“

„Postarám se o to, Pilar. Nebo ti někoho doporučím. Znáím několik žraloků, kteří tuhle práci pro tebe udělají.“

„Cítila bych se mnohem jistěji, kdybys to byla ty a kdyby to bylo co nejjednodušší. A jasné.“

„No, to je zklamání.“ Helena se zamračila a posunula si brýle. „Ráda bych nechala Tonyho trochu krvácet. Budu potřebovat tvoje dokumenty týkající se financí,“ začala a vytáhla si žlutý právnícký notes. „Naštěstí už jsem tě před

mnoha lety přemluvila, aby sis oddělila finance od jeho. Ale musíš si krýt záda. Může vznést požadavky třeba na peníze, na nemovitosti a tak dále. Ty nebudeš s ničím souhlasit.“

Posunula si brýle dolů a zadívala se nad obroučkami na Pilar. Byl to pohled, kterým vždycky děsila svoje kolegy. „Myslím to vážně, Pilar. Nedostane nic. Ty jsi postižená strana. On žádá o rozvod. On se chce znovu oženit. Odejde tedy s tím, s čím přišel. Nedovolím mu, aby z tebe profitoval. Chápeš?“

„To není záležitost peněz.“

„Pro tebe ne. Ale on si žije nadprůměrně a chtěl by v tom pokračovat. Kolik už jsi mu nechala peněz během posledních deseti let?“

Pilar se neklidně zavrtěla. „Heleno...“

„Hodně. Půjčky, které nikdy nesplatil. Dům v San Franciscu. Dům v Itálii. Zařízení do obou hnízdeček.“

„Prodali jsme...“

„On prodal,“ opravila ji Helena. „Pokud mě neposlechněš, budeš si muset najmout jiného právníka. Nikdy jsi nedostala zpátky to, co jsi vrazila do jeho domu. Taky vím velice dobře, že prodal tajně spoustu tvých šperků a osobních věcí. Taky ti něco sebral. To stačí.“

Helena si znovu posunula brýle nahoru a opřela se. Tímto gestem se změnila ze soudkyně v přítelkyni. „Pilar, mám tě ráda, a proto ti řeknu tohle: Nechala jsi ho, aby tě zradil. Zacházel s tebou jako s bláznem. Ztraceně, ty jsi ho nechala, aby tě pošlapal. A já a všichni ostatní, kteří tě milovali, jsme na to museli hledět.“

„Možná jsem to udělala.“ Ted' nebude plakat. Jen musí absorbovat nejčerstvější zranění. „Milovala jsem ho a částečně jsem si myslela, že když mě bude dost potřebovat, bude mě znovu milovat. Minulou noc se něco stalo a všechno se změnilo. Změnilo to mě.“

„Pověz mi o tom.“

Pilar vstala a začala přecházet po kanceláři. Popsala Heleně noční telefonní rozhovor. „Když jsem ho poslouchala, jak se hloupě omlouvá a trhá mě na kousky, aby uklidnil Rene poté, kdy mě napadla, byla jsem znechucená z nás ze všech. A později, když jsem se uklidnila, jsem si uvědomila, že už ho vůbec nemiluji, Heleno. Možná jsem ho nemilovala už roky. Pocítila jsem kvůli tomu lítost.“

„Už není třeba litovat.“ Helena zvedla telefon. „Pusťme se do toho. Vysvětlím ti, co je třeba udělat. A pak půjdeme do toho, zlato. Prosím,“ zvedla ruku, „nechej mě, ať ti pomohu.“

„Dobrá.“ Pilar si vzdychla. „Dobrá. Bude to trvat déle než hodinu?“

„Nebude. Carlo? Objednej nám dvě kuřata se salátem, dvě kapučína a velkou láhev minerálky. Díky.“ Zavěsila.

„Perfektní,“ řekla Pilar znovu. „Je tady někde dobrý klenotník?“

„Určitě. Proč?“

„Pokud budeš mít čas, než si znovu oblečeš talár, mohla bys jít se mnou a pomoci mi koupit něco symbolického a hodně křiklavého.“ Zvedla levou ruku. „Něco, co Rene položí, až to uvidí.“

Helen přikývla na souhlas. „To je řeč.“

7. KAPITOLA

Už nebude muset trávit časně ranní hodiny navlečená ve vlně a flanelu a stříhat výhony. Nebude cítit za krkem Tylerův dech, nebude muset vzdorovat jeho číhavému pohledu, který očekává její chybu.

Může jet do města, nakupovat a setkávat se s lidmi. Zase si připomene, jaké to je žít.

S tímto na mysli začala Sofie zvažovat, jestli má zavolat jedné ze svých přítelkyň, která ji zvala na pár hodin ven. Pak se rozhodla, že raději stráví volný čas s matkou.

Další volný den věnuje přátelům. Na víkend odjede do San Francisca. Večer uspořádá ve svém bytě večírek a pak půjde do klubu. Teď si užije volný den s matkou.

Sofie rychle zatukala na dveře matčiny ložnice a pak je otevřela, aniž počkala na pozvání. Nikdy nemusela čekat.

Postel už byla ustlaná a závěsy odtažené. Do pokoje zářilo slunce. Když Sofie vstoupila, vyšla z koupelny Marie.

„Mami?“

„Ach, ta už je dávno pryč. Myslím, že šla do skleníku.“

„Půjdu se po ní podívat.“ Sofie vyšla ven a pak zaváhala. „Marie, skoro jsem ji během týdne neviděla. Je v pořádku?“

Marie stiskla rty a začala zbytečně urovnávat žluté růže ve váze na prádelníku. „Špatně spí. Jí jako ptáček a jediné tehdy, když ji nutím. Právě včera jsem ji napomínala a ona mi řekla, že je to jen víkendový stres.“

„Jaký stres?“

Marie rozhodila rukama. „Tvoje máma miluje Vánoce. Je to ten muž, kdo ji trápí. Nechci mluvit špatně o tvém otci, ale pokud jí ublíží, bude se zodpovídat mně.“

„Dobře,“ zamumlala Sofie. „Postaráme se o ni, Marie. Teď ji musím najít.“

„Dohlídni, aby jedla!“

Vánoce, pomyslela si Sofie, když běžela po schodech dolů. *To je perfektní výmluva.* Může matku požádat, aby jí pomohla s nakupováním na poslední chvíli. Rychle probíhala všemi pokoji v domě. Kolem viděla matčiny květiny ve stříbrných květináčích. V salónu na malém stolku stáli tři andělíčky s tvářemi tří žen z rodu Giambelliů. Byly to Tereza, Pilar a Sofie ve dvanácti letech.

Jak si byly podobné. Kdykoli na ně Sofie pohlédla, pocítila píchnutí u srdce a podivnou radost. Byl to Symbol continuity, nezaměnitelná podoba a krev tří generací jedné rodiny. Když před mnoha lety byla vyrobena její podobizna, byla nadšená. Byla šťastná, že vidí na okřídleném těle anděla svoje rysy. A uvědomila si, že ji to těší ještě dnes.

Jednoho dne se bude muset postarat o dalšího andělíčka. Byla to zvláštní představa. Příští generaci musí obstarat ona.

Zatím se jí jaksi nedaří plnit rodinnou povinnost. Ale tohle nebyla záležitost, kterou by si mohla poznačit tužkou v kalendáři. Zamilovat se. Vdát se. Počít dítě.

Ne, takové věci se nedají v životě naplánovat. Představila si, jak si to vše užije se správným mužem ve správnou dobu. Ale bylo tak snadné udělat chybu. A láska, manželství a děti nemohou být naplánovány jako vyšetření u zubaře.

Pokud člověk není Anthony Avano, opravila se a hned se na sebe zlobila za automatický odpor, který pocítila. V této oblasti neměla v úmyslu následovat otcovy kroky. Když se rozhodla a něco slíbila, dodržela to.

Takže zatím tři andělícci postačí.

Zamířila do obývacího pokoje. Uviděla svíčky ve stříbrných svícnech, důmyslně rozmístěnou zeleň a velký stůl, jeden ze čtyř, které tradičně zůstávaly v sídle s ostatními uměleckými rytinami z Itálie. Stůl stál přímo pod oknem a pod ním už byly naskládány dárky. Dům voněl jehličím a svíčkami.

Nějak jí chybí čas, uvědomila si provinile. A hodně času. Její matka, babička a zaměstnanci pracovali jako o závod, aby vyzdobili dům na vánoční svátky, a ona zatím pracovala.

Měla si udělat čas a měla jim pomoci. Ale vůbec si to nezapsala do svého kalendáře. Pomyslela na to s udiveným trhnutím. Vánoční večírek byl téměř přede

dveřmi a ona se ani nenamáhala pomoci s plány a přípravami.

Ted' ji to mrzelo. Vyšla ze dveří a okamžitě zalitovala, že si nevzala kabát, protože venku vál prudký vítr. Rychle přeběhla po cestičce ke skleníku.

Přivítal ji teplý a vlhký vzduch. „Mami?“

„Jsem tady dole. Sofie, počkej, až uvidíš moje chryzantémy. Jsou nádherné. Myslím, že je dám na verandu. Vypadají velmi slavnostně.“

Pilar vzhlédla. „Kde máš kabát?“

„Zapomněla jsem ho.“ Sofie se naklonila, políbila matku na tvář a pak se na ni dlouze zadívala.

Máma měla na sobě starý svetr, který jí plandal kolem stehů, s rukávy vyhrnutými nad lokty. Vlasy měla svázané do ohonu. „Ty jsi zhubla.“

„Ach, to ne.“ Pilar mávla rukou v gumové rukavici. „Mluvila jsi s Marií, že? Pokud se nenacpu třikrát denně, je přesvědčená, že hubnu. Cestou sem jsem si vzala dva kousky cukroví a čekám, kdy se mi následky objeví v bocích.“

„To by ti mělo do oběda stačit. Oběd zařídím já. Potřebuji ještě něco nakoupit a chtěla bych, abys mi pomohla.“

„Sofie.“ Pilar zavrtěla hlavou a postavila truhlík s narcisy na polici. Začala se zabývat tulipány. *Rozkvetou, pomyslela si, a přinesou trochu barvy do smutných zimních dnů.* „Začala jsi nakupovat už v červnu a skončila jsi v říjnu. Děláš to tak vždycky a všechny nás tím dráždíš.“

„Dobrá, odhalila jsi mě.“ Sofie se posadila na pracovní stůl. „Ale stejně umírám touhou vypravit se do města a několik hodin se jen tak poflakovat. Byl to hrozný týden. Chci si s tebou udělat hezký den.“

„Byla jsem ve městě před dvěma dny.“ Pilar se zamračila a odložila tulipány stranou. „Sofie, není to nové uspořádání, které vymyslela tvoje babička, pro tebe příliš

náročné? Každý den vstáváš za svítání a pak trávíš hodiny v kanceláři. Vím, že se vůbec nevidáš s přáteli.“

„Zvládám to dobře. A navíc můžu použít asistentku a věřím, že to budeš ty.“

„Dcero, obě víme, že bych ti nebyla k ničemu.“

„Ne, to si nemyslím. Dobře, přejdeme k bodu dvě. Velmi krásně jsi vyzdobila celý dům, vypadá nádherně. Je mi líto, že jsem ti nepomohla.“

„Byla jsi příliš zaměstnaná.“

„Neměla bych být příliš zaměstnaná. Ale teď je čas na kancelářskou práci a ta zahrnuje také plánování rodinných večírků. Musíš mi s tím pomoci, to je práce asistentky. Řekni mi, které květiny chceš vzít dovnitř? Pomohu ti s nimi a pak začneme plánovat.“

Z té dívky mě bude brzy bolet hlava, pomyslela si Pilar. „Sofie, opravdu.“

„Ano, opravdu. Teď jsi v záuční době. Já jsem tvoje šéfová.“ Seskočila z pultu a zamnula si ruce. „Teď ti aspoň vrátím všechny ty roky, kdy jsi mě plísnila. Zejména mezi dvanácti a patnácti.“

„Ne, nemsti se mi za tyhle roky. Nemůžeš být tak krutá.“

„Podívej, ptala ses mě, jestli to nové uspořádání je pro mě příliš náročné. Není. Ale jsi blízko. To je pravda. Nejsem zvyklá vyplňovat všechny formuláře, telefonovat a psát na stroji. Protože to nechci připustit před *nonnou* ani před MacMillanem, trochu mě to vysiluje. A ty bys mi mohla pomoci.“

Pilar vydechla a stáhla si rukavice. „Děláš to proto, abys mě zaměstnala, stejně tak jako mě Marie nutí do jídla.“

„Částečně,“ připustila Sofie. „Ale to nemění nic na faktu, že musím strávit spoustu času nad běžnou rutinní kancelářskou prací. Kdybych se jí mohla zbavit, mohla bych aspoň stihnout pár schůzek. Postrádám mužskou společnost.“

„Dobrá, ale neobviňuj mě, pokud pak něco zkazím.“ Pilar si stáhla z vlasů gumičku a navlékla si ji na prsty. „Nepracovala jsem v kanceláři od svých šestnácti a tehdy jsem v tom byla tak špatná, že mě máma vyhodila.“

Obrátila se a rozesmála se. Pak si všimla, že Sofie jí hledí na ruku. Lekla se a ucukla jí. Pětikarátový nádherně broušený rubín zmizel za zády. „Je trochu velký, že?“

„Já nevím. Myslím, že mě oslepila jeho záře.“ Sofie uchopila matčinu ruku a zkoumavě se zahleděla na kámen orámovaný spoustou drobných diamantů. „*Ó, Magnifico.*“

„Chtěla jsem na tom prstě něco nosit. Měla jsem ti to říct, ale byla jsi tak zaneprázdněná... zatraceně,“ vysvětlovala Pilar rozpačitě. „Trochu jsem se ti vyhýbala. Omlouvám se.“

„Nemusíš se mi omlouvat za to, že sis koupila prsten, mami. Kromě toho se domnívám, že ho můžeme považovat za malý monument.“

„Byla jsem rozčilená. Člověk by nikdy neměl něco podnikat ve zlosti.“ Pilar rozrušeně rovnala do řady svoje zahradnické nářadí. „Víš, Helena pro mě zařizuje rozvod. Měla jsem...“

„Dobře. Aspoň tě nenechá skalpovat. Nedívej se tak na mě, mami. Byla jsi opatrná. Celý můj život jsi byla opatrná a nikdy jsi nemluvila špatně o mém otci. Ale nejsem slepá a nejsem hloupá.“

„Ne.“ Pilar byla najednou velmi smutná. „Ne, nikdy jsi nebyla hloupá.“ Pochopila, že Sofie rozumí všemu mnohem lépe, než když byla malá.

„Když ho necháš, vezme ti peníze a všechno ostatní, co mu nepatří. Nemůže si pomoci, je už takový. Cítím se lépe, když vím, že teta Helena dohlédne na tvoje zájmy. Teď odnese tyhle květiny do domu.“

„Sofie.“ Pilar položila ruku na dceřinu paži a Sofie zvedla květináč s amarylisem. „Je mi tak líto, že tě to trápí.“

„Tys mě nikdy netrápila. On vždycky. Nepředpokládám, že mi s tím pomůže.“ Zvedla druhý květináč. „Rene si spolkně jazyk, až uvidí tenhle prsten.“
„Já vím. O to šlo.“

Rodina Giambelliů v Kalifornii pořádala téměř padesát let velkolepý vánoční večírek pro přátele, hlavní odběratele, zaměstnance a jejich rodiny. Jak se společnost rozrůstala, rozrůstal se i seznam pozvaných hostů.

Podle tradice, kterou dodržovala i italská větve společnosti, se večírky konaly současně poslední sobotu před Vánocemi. Dům byl otevřen rodině a přátelům a výrobní vína zaměstnancům.

Pozvání do hlavního domu bylo ceněno jako zlato a považovalo se za symbol dobrého postavení nebo úspěchu. Podávaly se zde ty nejvybranější pokrmy a vína. Výrobní byla taky plná jídla a vína, které se nalévalo bezplatně, a výzdoba i zábava byly prvotřídní.

Každý člen rodiny se vždycky ukázal na obou místech.

Sofie se všeho účastnila od svých patnácti let a byla si dobře vědoma toho, že akce ve výrobně vína je mnohem zábavnější a je tam méně rozčilujících situací.

Sofie uslyšela na konci chodby křik Donovy manželky Giny. Naděje, že by Don a jeho rodina zůstali v Itálii, se zhroutily.

Ale dokonce ani jejich přítomnost nebyla Sofii tak protivná jako přítomnost jejího otce a Rene. Matka trvala na jejich pozvání, a dokonce se kvůli tomu střetla se *siňorou*. Kompromisem bylo, že byli pozváni do výrobní vína.

Tohle bude Rene ležet v žaludku, říkala si Sofie, když si zavěšovala do uší diamantové náušnice.

Ustoupila od zrcadla a kontrolovala výsledek. Lesklé stříbrné šaty s krátkým sakem ze stejného materiálu jí slušely. Na hrdle se jí leskl diamantový náhrdelník. Stejně jako náušnice patřil kdysi její prababičce.

Otočila se a zkontrolovala si sukni. Vtom se ozvalo zaklepání na dveře. „Dále!“ zvolala.

„No to se podívejme!“ Do pokoje se vřítela Helena v jemně růžové toaletě. „Celá záříš.“

„Je to dobré, že?“ Sofie se znovu otočila před zrcadlem. „Tuhle toaletu jsem koupila v New Yorku a chtěla jsem si ji obléct na Silvestra, ale neodolala jsem a vzala jsem si ji už dnes večer. Nejsou ty diamanty příliš?“

„Diamanty nejsou nikdy příliš. Drahousku,“ Helena zavřela dveře, „chtěla bych s tebou na minutku mluvit. Nejsem ráda, že to musím projednávat zrovna teď, když máš před sebou tak důležitou společenskou událost, ale Pilar mi řekla, že tady bude Tony s Rene.“

„No a co?“

„Jsou rozvedení. Včera to skončilo. Byla to jen formalita po všech těch letech odloučení, protože Tony spěchal a nekomplikoval to žádnými finančními požadavky. Šlo opravdu jen o podepsání papírů.“

„Chápu.“ Sofie vzala svoji večerní kabelku a otevřela ji a zase zavřela. „Mluvila jsi s mámou?“

„Ano. Právě teď. Je v pořádku. Drží se. Víím, že pro tebe je důležitě totéž.“

„Neboj se o mě, teto Heleno.“ Přešla pokojem a chytila Helenu za ruce. „Jsi dobrá přítelkyně. Nevím, co by si bez tebe počala.“

„Musí se hnout kupředu.“

„Já víím.“

„A ty taky.“ Helena stiskla Sofiiny ruce. „Nenechej Rene, aby cítila uspokojení z toho, že tě uvidí ztrápenou.“

„Jistě.“

„Dobře. Teď už musím jít dolů, postarat se o manžela. Pokud nechám Jamese dole tak brzy, určitě sní plno jednohubek, a zničí tak kuchařovu chloubu.“ Otevřela dveře a pohlédla zpět. „Tony neudělal příliš obdivuhodných věcí ve svém životě. Ale ty jsi jedna z nich.“

„Děkuji.“ Když Sofie osaměla, zhluboka vydechla. Pak se narovnala v ramenou a přešla zpět k zrcadlu. Otevřela kabelku a vytáhla temně rudou rtěnku.

David popíjel tělnatý Merlot a procházel se v davu lidí ve výrobně. Pohledem hledal Pilar.

Věděl, že Giambelliovi se objeví. Byl dobře seznámen s protokolem vánočních oslav. Od něho se očekávalo, že rozdělí svůj čas mezi oba večírky, což bylo jak privilegium, tak povinnost.

Učil se rychle a věděl, že téměř každý post v této firmě souvisí s obojím.

Ale nestěžoval si. Byla mu předložena výzva, kterou potřeboval. Byl velmi dobře placen, což oceňoval. A také byl svázán se společností, kterou respektoval a které si nesmírně vážil.

Všechno, co viděl během posledních týdnů, potvrzovalo, že firma Giambelli-MacMillan je pevně řízená loď, vedená efektivně s drobným sentimentem. Nebylo to chladné, ale bylo to vypočítané.

Produktem zde bylo královské víno. Peníze byly respektovány a očekávány, ale nebyly cílem. Tím bylo víno.

V tom se společnost lišila od jeho posledního zaměstnavatele, firmy Le Coeur.

Ted' upozoroval, že Theo se dobře baví tím, že pozoruje Maddy, jak vyslýchá nějakého nebohého výrobce vína ohledně výrobní technologie.

Tuhle změnu všichni potřebovali. Dobře, že místo přijal. „Davide, jsem rád, že tě vidím.“

Otočil se a překvapeně se zadíval do tváře Jeremy de Morneye.

„Jerry, nevěděl jsem, že přijdeš.“

„Snažím se nikdy nepromeškat Giambelliův večírek a vždycky raději preferuji výrobu před sídlem. Od *siňory* je

velmi demokratické, že zve reprezentanty konkurenčních firem.“

„To je ženská.“

„Máš pravdu. Jak se ti u ní pracuje?“

„Na hodnocení je zatím brzy. Ale jde to dobře. Jsem rád, že jsem dostal děti z města. A jak je v New Yorku?“

„Snažíme se to zvládnout bez tebe.“ Tohle malé bodnutí nebylo zmírněno úsměvem. „Promiň, jsme ještě stále trochu zahořklí. Je nám líto, že jsme tě ztratili, Davide.“

„Nic netrvá věčně. Co je nového v Le Coeur?“

„Dubbery přijel z Francie. Pearsons reprezentuje místní pobočku. *Siňora* je ale ženská! Dává nám šanci pít její víno a špehovat se navzájem. Máš pro mě nějaké drby?“

„Jak jsem řekl, ještě je brzy.“ David mluvil lhostejně, ale měl se na pozoru. Jerryho politika drbů a tajného sledování jiných společností byly důvody, proč tak lehce opustil Le Coeur. „Je to prima večírek. Omluv mě, je tady někdo, na koho čekám.“

Jdi si, kam chceš, pomyslel si David a opustil Jerryho, aniž by se ohlédl. Spěchal ven za Pilar.

Měla na sobě šaty z tmavě modrého sametu a na krku dlouhou řadu perel. Vypadala jako královna a David si všiml, že když ho spatřila, v očích se jí na chvíli objevila panika. Pak mírně naklonila hlavu a zadívala se na něho. A bůh mu pomoz, začervenala se. Pomyšlení na to, že se začervenala kvůli němu, ho rozveselilo.

„Hledám tě.“ Chytil ji za ruku dřív, než se mohla otočit. „Jako chlapec v tanečních. Víím, že si musíš všímat hostů, ale chci jen několik minut.“

Jako by ji zalila teplá vlna. „Davide...“

„Nemůžeš se tady procházet bez vína. To nejde.“ Strkal ji před sebou dopředu. „Popovídáme si o obchodu a o počasí. Jen ti řeknu, že vypadáš nádherně. Prosím.“ Vzal z podnosu sklenici šampaňského. „Když vypadáš takto, nemůžeš pít nic jiného.“

Pilar už měla jednu skleničku šampaňského v sobě.
„Nemůžu pokračovat v našem přátelství.“

„Já nemůžu pokračovat bez něho.“ Lehce si přitukl k její sklenici. „Měl bych říct, že mě to mrzí, ale lhal bych. Nejlepší je začít naše přátelství upřímností, nemyslíš?“

„Ne. Ano. Dost.“ Pokusila se o úsměv. Ve formálním černém obleku s bohatými blond vlasy lesknoucími se ve světle vypadal jako rytíř-intelektuál. *Bláznivá myšlenka*, říkala si, *pro ženu středních let*. „Jsou tady tvoje děti?“

„Ano. Nejdřív prosily, aby sem nemusely, a teď se náramně baví. Jsi krásná. Už jsem se asi zmínil o tom, že ti to budu říkat, že?“

Málem se zachichotala, ale pak si uvědomila, že je jí osmačtyřicet a ne osmnáct a že by se měla chovat usedleji.
„Ano, už jsi mě varoval.“

„Předpokládám, že si nemůžeme najít temný koutek.“

„Ne. To je definitivní.“

„Pak si se mnou alespoň zatanči a dej mi šanci, abych změnil tvůj názor.“

Poděsilo ji, když si uvědomila, že by se mu to mohlo podařit. Protože s ním také chtěla být sama v temném koutku. *Je to nevhodné*, napomínala se pevně. *Absurdní. Jsem o několik let starší než on.*

Bože, co má dělat? Co má říkat?

„Teď se ti rojí v hlavě tisíce myšlenek,“ zamumlal.
„Přál bych si, abys mi je všechny vyjevila.“

„Ježíši.“ Přitiskla si ruku na břicho, kde pocítila chvění.
„Jsi v tom ztraceně dobrý.“

„Jsem rád, že si to myslíš, protože kdykoli, když jsem s tebou, cítím se neohrabaný.“

„Šidíš mě.“ Nadechla se a trochu se uklidnila. „Davide, jsi velmi přitažlivý...“

„Myslíš si to opravdu?“ dotkl se jejích vlasů, protože si nemohl pomoci. Líbilo se mu, jak se jí vlnily kolem tváří.
„Mohla bys být přesnější.“

„A jsi velmi okouzlující,“ dodala a snažila se zoufale, aby měla pevný hlas. „Jsem velmi polichocena, ale neznám tě. A kromě toho...“ odtáhla se a úsměv jí najednou zmrzl na rtech. „Zdravím vás, Tony, Rene.“

„Pilar. Vypadáš náramně.“ Tony se sklonil a políbil ji na tvář.

„Díky. David Cutter. Tony Avano a Rene Foxxová.“

„Rene Foxxová-Avanová,“ opravila ji zlostně Rene. Zvedla ruku. Na jejím prstě zazářil zlatý kroužek posetý diamanty. „Ode dneška.“

Nebylo to takové bodnutí do srdce, jak si Pilar myslela. Ale spíš šok, který ji rozčílil. „Gratuluji. Jsem si jistá, že spolu budete velmi šťastní.“

„Ach, to už jsme.“ Rene chytila Tonyho za paži. „Hned po Vánocích letíme na Rimini. Bude hezké utéci od zimy a deště. Ty by sis měla také udělat malé prázdniny, Pilar. Jsi pobledlá.“

„To je zvláštní. Právě jsem si říkal, jak krásně dnes večer vypadá.“ David zvedl Pilarinu ruku ke rtům a políbil ji. „Je nádherná. Jsem rád, že mám příležitost popovídat si s vámi, Tony, než vycestujete.“

David objal Pilar kolem pasu. „Během posledních několika dnů jsem vás marně sháněl.“ Podíval se na Rene se zdvořilým úsměvem. „Teď už chápu proč. Dejte mi pak vědět do kanceláře, jaké máte plány, ano? Musíme probrat obchodní záležitosti.“

„Moji lidé znají moje plány.“

„Moji zřejmě ne. Omluvíte nás? Musíme ještě obejít pár hostů, než zamíříme do sídla.“

„Tohle nebylo laskavé,“ zašeptala Pilar.

„No a co?“

Jeho šarm, s nímž před chvílí flirtoval, byl nahrazen chladnou přísností. Pilar si pomyslela, že mu to vůbec neubírá na přitažlivosti.

„Kromě toho, že se mi nelíbí osobně, jsem jeho nadřízený, který měl být informován o tom, že jeden z

jeho zaměstnanců se chystá vycestovat ze země. Už několik dní se vyhýbá mým telefonátům. Na to nejsem zvyklý.“

„On prostě taky není zvyklý podávat někomu raport.“

„Bude si muset zvyknout.“ David se zadíval na Tylera, který stál v hloučku přátel. „Stejně jako ostatní. Co kdybys mě tady trochu provedla a představila některým lidem, kteří by rádi věděli, co tady zatraceně dělám?“

Ty si přál být neviditelný. Nenáviděl velké večírky. Chodila na ně spousta lidí, kteří hovořili a vlastně neměli co říct. Už si to naplánoval. Hodinu stráví ve výrobě vína a hodinu v sídle. Pak se nepozorovaně vyplíží a půjde domů. Pustí si zprávy a potom zalehne.

Hudba byla příliš hlasitá a výrobní zaplněná lidmi, kteří se neustále něčím krmili. Ne že by se mu nelíbilo pozorovat lidi – zejména když měli na sobě své nejlepší oblečení a snažili se vypadat lépe než ostatní.

Bylo to jako sledovat nějakou hru. Byl rád, že může být v bezpečí hlediště a nemusí se o nic snažit.

Pozoroval malé drama, které se odehrálo mezi Pilar a Rene. Tyler měl Pilar natolik rád, že byl ochoten opustit svůj klidný koutek a přijít jí na pomoc, kdyby to už neudělal David Cutter. Cutter ho rozčiloval z principu, ale Tyler mu musel přičíst body za rychlou akci. To rychlé políbení ruky bylo dobré a zřejmě zaskočilo Rene i Avana.

Pak dodal David něco, co smetlo z Avanova obličeje ten idiotský úsměv.

Avano byl zmetek, pomyslel si Tyler a upil vína. S Rene po boku může být nebezpečný. Pokud ho Cutter udrží na uzdě, pak bude téměř stát za to mít ho v týmu.

Téměř.

„Proč tady stojíte tak sám?“

Tyler vzhlédl a zamračil se na Maddy. „Protože tady nechci být.“

„A proč? Jste dospělý. Můžete si dělat, co chcete.“

„Jestli si tohle budeš myslet, dívkenko, budeš brzy zklamaná.“

„Vypadáte, jako byste byl rozčilený.“

„Ne, já jsem rozčilený.“

Našpulila rty a přikývla. „Dobrá. Můžu si loknout vašeho vína?“

„Ne.“

„V Evropě se děti učí oceňovat víno.“

Řekla to tak uraženě a ve svých obrovských černých botách vypadala tak legračně, že se Ty musel zasmát. „Tak jeď do Evropy. Tady jsou mladiství pijáci vína považováni za delikventy.“

„Už jsem byla v Evropě, ale moc si na to nepamatuju. Chtěla bych se tam jednou vrátit. Možná budu žít v Paříži. Mluvila jsem s panem Delvechiem, výrobcem vína. Řekl, že víno je zázrak, ale je to vlastně jen chemická reakce. Je to tak?“

„Je to obojí.“

„Asi jo. Chci provést experiment a říkála jsem si, že byste mi mohl pomoci.“

Tyler na ni mrknul. Hezká, špatně oblečená dívka s velkou zásobou chytrých otázek. „Cože? Proč neřekneš tátovi?“

„Protože vy jste vinař. Myslela jsem si, že vezmu pár hroznů, roztlačím je a vložím stejné množství do dvou misek. Tak podobně to děláte vy ve velkém.“

„Já bych ty hrozny raději snědl,“ zasmál se Tyler, ale Maddy si všimla, že má zájem.

„Podívejte, jedna miska zůstane jen tak, což bude zázrak pana Delvechia. V druhé provedu řízené kvašení a použiji k tomu nutné přísady a technologii. Nastane chemická reakce. A pak si srovnám výsledky.“

„Dokonce i když použiješ stejný typ hroznů, budeš mít v testech odlišnosti.“

„Proč?“

„V tomto zimním období musíš použít hrozny skladované. Možná nebudou ze stejné vinice. Dokonce i v případě, že by pocházely ze stejné vinice, se jejich kvalita bude lišit podle typu půdy, na níž vyrostly, podle typu použitého hnojivá, způsobu zavlažování a taky podle doby a způsobu sběru. Moštování vína v každé misce může probíhat velmi odlišně.“

„Co je to moštování?“

„Tvoření šťávy.“ *Víno kvašené v misce. Zajímavé.* „Ale kdybys to chtěla zkusit, musela bys použít dřevěné misky. Dřevo totiž dodá šťávě určitý charakter.“

„Chemická reakce,“ konstatovala Maddy s úsměvem. „Vidíte, je to věda, ne náboženství.“

„Dítě. Víno je mnohem víc.“ Bezmyšlenkovitě jí nabídl sklenku. Napila se a rychle zvedla zrak, jestli poblíž neuvidí svého otce. Zkušeně nechala víno chvíli na jazyku a pak polkla. „Je docela dobré.“

„Docela dobré?“ Tyler zavrtěl hlavou a vzal si sklenku zpátky. „Tohle je ten nejlepší Pinot Noir. Jen barbar může říct, že je ‚docela dobré‘.“

Usmála se okouzlejícím úsměvem, protože teď věděla, že ho dostala. „Ukážete mi velké vinné sudy a všechny ty nástroje potřebné k výrobě vína?“

„Ano. Jistě.“

„Pan Delvechio říkal, že používáte pro bílé víno nerezavějící ocel a pro červené dřevo. Ani jsem neměla šanci zeptat se ho proč. Takže proč?“

Vypadá dobře. říkala si Sofie. Velký, mohutný MacMillan ve vážném rozhovoru s miniaturní „Morticií“ (postava z komického hororového seriálu „Addamsova rodina“, pozn. překl.). A je vidět, že si to docela užívá. Vypadá dobře.

Fakt, že se baví, ji potěšil a rozhodla se, že za ním nepůjde. Kdyby mu věnovala svoji pozornost, nemohla by

hovořit s dalšími hosty. Bude-li volná, může korzovat po místnosti a užívat si společnosti jiných lidí.

Bude jí trvat dost dlouho, než se s ním dostane na společnou notu. Konečně, má svoje společenské závazky. Stále ho koutkem oka pozorovala a začala se prodírat davem.

„Sofie. Jsi okouzlující jako obvykle.“

„Jerry. Veselé Vánoce.“ Naklonila se k němu a políbila ho na obě tváře. „Jak jdou obchody?“

„Měli jsme dobrý rok.“ Objal ji kolem ramen a zamířil s ní k baru. „A očekáváme další. Malý ptáček mi řekl, že plánuješ brilantní reklamní kampaň.“

„Tihle malí ptáčci mnoho štěbetají, že?“ usmála se na barmana. „Šampaňské, prosím. Jiný z toho hejna zpíval něco o tom, že uvedete na trh novou značku. Na americký trh.“

„Někdo by měl tyhle ptáčky postřílet. Viděl jsem, jak jste dražili Cabernet '84.“

„Výborná značka.“

„A aukce pro vás dopadla dobře. Styd' se, Sofie, že jsi mě nenavštívila, když jsi byla v New Yorku. Víš, že jsem se na tebe těšil.“

„Nemohla jsem si pomoci, ale při mé příští návštěvě si určitě zajdeme na večeři.“

„Počítám s tím.“

Zvedla svoji sklenku a upila.

Jerry byl atraktivní muž, uhlazený a neodolatelně přitažlivý. Šediny na spáncích mu dodávaly na distingovanosti a mírný důlek v bradě zase šarm.

Vyhýbali se jakékoli zmínce o jejím otci nebo o špatně skrývané nevěře Jerryho ženy. Jen si přátelsky povídali.

Chápali jeden druhého velice dobře. Soutěž mezi firmou Giambelli a Le Coeur byla často velmi vzrušující. A Jeremy de Morney nebyl ten typ, který by používal jakoukoli páku, aby se dostal do vedení.

Obdivovala ho za to.

„Nedala by sis brandy Le Coeur v mém pokoji?“
„Ne, víš dobře, že nerada slučuji obchod... s obchodem.“
„Jsi krutá žena, Sofie.“
„Ty jsi nebezpečný muž, Jerry. Jak se mají děti?“
„Děti jsou na tom dobře. Matka je vzala na vánoční svátky do San Moritz.“
„Určitě ti chybí.“
„Samozřejmě. Myslel jsem, že bych mohl strávit den nebo dva v údolí a věnovat se ti. Proč bych nemohl smísit zábavu se zábavou?“
„Je to přitažlivá nabídka, Jerry, ale mám spoustu práce. Myslím, že budu mít volno až začátkem ledna.“ Sofie koutkem oka postřehla, že její matka míří na toalety. Rene šla kousek za ní. „Když jsi teď tak zaneprázdněná, mám aspoň něco, na co se budu těšit. Jsem rád, že jsem tě potkal.“
„Já taky,“ odpověděla a už se prodírala davem. Určitě by ji viděl mnohem radši, kdyby ona i její rodina neuspěla na trhu s vínem.

Rene vrazila do dveří malé toalety obložené dřevem jeden krok za Pilar. „Podařilo se ti přistát na nohou, že?“ Rene se opřela o dveře, aby zabránila vstupu dalším ženám.

„Dostala jsi, co jsi chtěla, Rene,“ ačkoli se Pilar tráslý ruce, otevřela svoji večerní kabelku a vytáhla z ní rtěnku. Chtěla si dopřát několik minut soukromí, než provede poslední kolečko a vrátí se do sídla. „Už pro tebe nejsem nebezpečná.“

„Bývalé manželky jsou vždycky nebezpečné. Něco ti řeknu: nebudu už tolerovat tvoje telefonáty a já ani Tony nebudeme poslouchat tvoje neurotické nadávky a obviňování.“

„Já jsem netelefonovala.“

„Jsi lhářka a zbabělec. Teď se budeš schovávat za Davida Cuttera.“ Popadla Pilar za paži a trhla jí tak, že se jí prstýnek zaleskl v umělém světle. „Co jsi udělala, že jsi z něho vyrazila tohle?“

„Rene, nepotřebuji muže, aby mi kupoval šperky, ani nic jiného. Tohle je základní rozdíl mezi námi dvěma.“

„Ne, řeknu ti, jaký je mezi námi rozdíl. Já jdu přímo za tím, co chci. Pokud si myslíš, že nechám Tonyho, aby vypadl z řady jen proto, že ty zakňučíš před hlavou rodiny, mýlíš se. Nevyhodíte ho a ani tvůj David Cutter to neudělá. A pokud se o to pokusíš... jen pomysli na všechny zajímavé informace, které by mohl předat vašim konkurentům.“

„Vyhrožování rodině nebo firmě ti nepomůže upevnit Tonyho pozici. Ani tvoji.“

„Na to se ještě podíváme. Já jsem teď paní Avanová. A pan a paní Avanovi se připojí k rodině a budou dnes večer ve vašem sídle. Jsem si jistá, že v našem pozvání sem jste se zmýlili.“

„Jen se ztrapňuješ,“ řekla Pilar.

„Já se neztrapňuji snadno. Pamatuj si to. Tony má kus Giambelliova majetku a já mám kousek jeho. Jsem mladší než ty a zatraceně mladší než tvoje matka. Budu tady, až vy všichni zemřete.“

„Opravdu?“ Pilar se rozhodně otočila k zrcadlu a pomalu a pečlivě si malovala rty. „Za jak dlouho myslíš, že tě Tony začne podvádět?“

„Toho se neodvážím.“ Rene se usmála, jistá si svojí mocí. „Víš, že kdyby se toho odvážil, zabila bych ho. Nejsem pasivní a trpělivá ženuška. Tony mi řekl, jaká jsi váhavá střelkyně. Smáli jsme se tomu. Moje rada? Jestli chceš udržet Cuttera na provázku, předej ho raději své dceři. Zdá se mi, že ta ví, jak pobavit muže v posteli.“

Pilar se otočila ve chvíli, kdy Sofie otevřela dveře. „Ach, copak je to? Dívčí dýchánek? Rene, jak je od tebe statečné, že sis vzala tento odstín zelené ke svým vlasům.“

„Jdi do prdele, Sofie.“

„Sprostá jako obvykle. Mami, potřebuji tě v sídle. Jsem si jistá, že Rene nás omluví. Bude mít spoustu místa a soukromí, aby si upravila obličej.“

„Naopak, nechám vás dvě o samotě, abys mohla chytit matku za ruku a utěšit její bezmocné slzy. Ještě jsem neskončila, Pilar,“ dodala Rene a otevřela dveře. „Ale ty ano.“

„To bylo zábavné.“ Sofie se dívala na matčinu tvář. „Nevypadáš, jako že bys chtěla propadnout slzám, a taky nevypadáš bezmocně.“

„Ne, s tím už jsem skončila.“ Pilar si schovala rtěnku do kabelky a s hlasitým cvaknutím kabelku zavřela. „Sofie, drahoušku, tvůj otec se s ní dnes oženil.“

„Dobře, sakra.“ Sofie si dlouze povzdechla a chytila matku pod paží. Položila si hlavu na její rameno. „Veselé Vánoce.“

8. KAPITOLA

Sofie potřebovala chytit svého otce samotného, aby mu sdělila, co měla na srdci. Nechtěla, aby se při rozhovoru Rene po něm vinula jako břečťan po kmenu stromu. Slíbila si, že bude klidná a vyrovnaná. Nebylo by dobré ztrácet rozvahu.

Prodírala se davem, zdravila se se známými a jednou si zatančila s Theem, který byl tak zábavný, že jí skoro spravil náladu.

Když si všimla, že Rene tančí s Jerryem, vydala se k otci.

Nezarazilo ji, že v koutě flirtuje s Kris. Mírně ji to rozladilo, ale nepřekvapilo ji, že otec věnuje ve svůj svatební den šarm jiné ženě.

Ale když se přiblížila, zachytila jemné signály – lehký dotek a slibný pohled –, který jí prozradil, že jde o mnohem víc než o flirt. A to ji tedy překvapilo.

Její otec podvádí Rene s Kris, tím si byla jistá. Ale bylo mu to tak podobné, tak absurdně podobné, že ani nezpomalila krok.

Nevěděla, kdo z těch tří v tomto trojúhelníku je větší blázen, ale v této chvíli to nebyl její problém.

„Kris, mrzí mě, že ruším váš rozhovor. Ale potřebuji mluvit s otcem. Sama.“

„Ráda tě vidím,“ pozdravila ji Kris. „Je to už tak dávno, co ses obtěžovala do mé kanceláře, že jsem skoro zapomněla, jak vypadáš.“

„Tomu nevěřím, ale neboj se, pošlu ti foto.“

„No tak, princezny,“ začal Tony.

„Nechej toho.“ Sofie mluvila klidným, vyrovnaným tónem, ale pohled, který vyslala ke svému otci, mu zavřel ústa. „Nechejme toho, máme vánoční večírek. Budeme mít schůzku v mé kanceláři, Kris, a tam probereme pracovní záležitosti, až to dovolí můj program. Pro dnešní večer necháme firmu stranou. A můžeš být ráda, že jsem tě přistihla já a ne Rene. Ted' potřebuji mluvit s otcem o rodinných záležitostech.“

„S tebou u volantu nebude mít vaše rodina mnoho obchodů.“ Kris se opřela zády o stěnu a prstem pohladila Tonyho zápěstí. „Uvidíme se později,“ zamumlala a odkráčela.

„Sofie, máš úplně špatný odhad. Vedli jsme s Kris přátelský rozhovor.“

Podívala se na něho pohledem ostrým jako žiletka. „Tohle si nechej pro Rene. Já tě znám dost dlouho na to, abych se nestarala o tvoje slečinky. Prosím, nepřerušuj mě,“ pokračovala, když chtěl protestovat. „Nebude to trvat dlouho. Slyšela jsem, že ti mám gratulovat. Aspoň to vyžaduje slušnost. Takže ti zatraceně gratuluji.“

„Počkej, Sofie.“ Sáhl jí po ruce, ale Sofie ucukla. „Vím, že nemáš ráda Rene, ale...“

„Nestarám se o zatracenou Rene, nestarám se o nikoho z vás.“

Podíval se na ni upřímně překvapený a nemile zasažený. Ráda by věděla, zda si tento výraz trénoval před zrcadlem. „To nemyslíš vážně. Mrzí mě, že jsi tak nepřátelsky naladěná.“

„Ne, nemrzí. Mrzí tě jen to, že jsem se to dozvěděla. Dnes ses oženil a ani ses neobtěžoval mi to sdělit. To je to.“

„Princezno, byl to jen malý a prostý obřad. Rene ani já jsme necítili...“

„Nechej toho.“ Jeho odpověď byla rychlá a vyhybavá, ale Sofie znala pravdu. Ani nepomyslel na to, aby jí to řekl. „Máš funkci v rodinné firmě a neměl jsi ani tolik slušnosti, abys informoval matku o tom, že se hodláš oženit.“

Zvýšila hlas a několik hostů se na ně překvapeně zadívalo. Tony se najednou cítil stísněně. Chytil Sofii za paži a mírněji stiskl. „Pojďme ven a já ti to vysvětlím. Není třeba dělat tady scénu.“

„Ach, je. Je třeba. Zoufale potlačuji chuť udělat ji. Protože je tady zádrhel, ty prevíte. Ty jsi nechal tu ženskou, aby nadávala mé matce.“ Zaryla mu prsty do hrudi, protože ji přemohl vztek. „Nechal jsi Rene, aby ji přitlačila ke zdi, aby jí řekla všechny ty hrozné věci a způsobila jí bolest, zatímco jsi seděl vedle a sváděl tady jinou ženu. Je stejně stará jako tvoje dcera, pokud si vůbec vzpomeneš, že nějakou máš. Tak ti říkám, drž se dál od matky i ode mne. Udržuj si odstup a dohlídni na to, aby se o totéž snažila tvoje žena. Jinak ti ublížím, to slibuji. Poteče krev.“

Sofie se otočila na podpatku a spatřila Kris s pobaveným úsměvem na tváři. Vykročila k ní, aniž tušila, co udělá. Ale najednou jí někdo sevřel paži a vtáhl ji do davu.

„To není dobrý nápad,“ řekl Ty tiše. Ovinul jí paži kolem pasu, aby ji mohl přitisknout k sobě. „Opravdu

špatný nápad vraždit členy firmy na vánočním večírku. Pojd' me ven.“

„Nechci jít ven.“

„Potřebuješ to. Je tam zima. Aspoň se zchladíš. Pobavila jsi spoustu lidí, kteří stáli dost blízko, aby slyšeli tvůj výstup. Mimochodem, pěkná práce. Ale když ti vychází z uší pára, hraješ pro všechny divadlo.“

Strkal ji ze dveří.

„Nechej toho strkání. Nelíbí se mi, když se mnou muži manipulují.“ Sofie se mu snažila vymanit ze sevření a byla tak rozzuřená, že ho málem uhodila.

„Běž. První úder je zadarmo. Ale druhý už vrátím.“

Zhluboka se nadechla a pak se na něho podívala. S každým novým nádechem se její stříbrná toaleta zajiskřila v měsíčním světle.

Ty si znovu uvědomil, jak je nádherná a přitažlivá. A taky nebezpečná. Je jako dynamit napojený k hořícímu doutnáku.

„Jen klid,“ chlácholil ji a pokyvoval hlavou. „Ještě se párkrát nadechni a pak už přestaneš vidět rudě.“

„Ten bastard.“

Pomalou sešla ze schůdků výroby, jejíž kamenné stěny byly porostlé břečťanem. Přála si být daleko od smíchu a od hudby, která pulzovala za vysokými úzkými okny. Ve stínu starých cypřišů pocítila konečně soukromí a dokázala se trochu uklidnit.

Začala si něco povídat v italštině. Tyler rozuměl jen některým slovům, ale ta nezněla příjemně.

„Nemůžu si pomoci.“ Otočila se k němu a chvíli stála s pěstmi zatátými podél boků.

„Ne, myslím, že ne.“ Začala se chvět zimou. Tyler si sundal sako a přehodil jí je přes ramena.

Její vztek postupně vyprchával a zůstávala prázdnota. „Nestarám se o něho a Kris, ačkoli to znamená komplikace v mém oddělení. Ale to vyřeším. Jenže on zranil moji matku.“

„Ona to zvládne, Sofie. Bude v pořádku.“ Tyler si strčil ruce do kapes, protože musel odolávat silnému pokušení pohladit ji. Byla tak zoufalá. „Mrzí mě, že jí ublížil.“

„Jo, mě taky.“ Nový záblesk vzteku jí způsobil bolest hlavy a žaludeční nevolnost. „Myslím, že bych ti měla poděkovat za to, žeš mě odtamtud dostal dřív, než jsem úplně ztratila nervy.“

„Není třeba děkovat.“

Otočil se a z výrazu jeho tváře poznala, že je mu trapně. To se jí líbilo. Postavila se na špičky a lehce ho políbila na tvář. „Přesto děkuji. Nekřičela jsem moc, nebo ano? Když se zlobím, ztrácím nad sebou kontrolu.“

„Ani moc ne, kapela byla hlasitější.“

„To je dobře. No, myslím, že jsem tady pro dnešek skončila. Doprovodíš mě do sídla? Musíš se ujistit, že neprovedu další výstup.“

„Myslím že ano. Chceš svůj plášť?“

„To je v pořádku.“ Usmála se a přitáhla si jeho sako těsněji k tělu. „Mám tvoje sako.“

Zahrady kolem sídla zářily spoustou světel. Vyhřívaná terasa byla vyzdobena květinami a kvetoucími keři. Stolky zvaly hosty k posezení pod hvězdami za zvuků hudby, která se sem linula ze dveří a oken tanečního sálu.

Pilar se na chvíli posadila, aby si užila svěžího vzduchu. Brzy se bude muset vrátit mezi hosty a konat svoji povinnost hostitelky. Zvažovala, zda si má dát tajnou cigaretu.

„Schováváš se?“

Pilar ve svém stinném koutku vyskočila leknutím ze židle, ale když poznala svého nevlastního otce, uklidnila se. „Načapal jsi mě.“

„Já jsem se taky vyplížil.“ Ostražitě se rozhlédl a pak zašeptal: „Nemáš cigarety?“

Zasmála se. „Jen jednu,“ zašeptala. „Dáme si ji spolu.“

„Tak zapal, parťáku. Tvoje matka je teď zaneprázdněná. Máme dost času.“

Pilar zapálila cigaretu. Postavili se do stínu jako dva kumpáni, kteří kují nekalé plány.

Pilar se cítila ve společnosti nevlastního otce uvolněně. Opřela se o stěnu domu a vzhlédla. Světla ozařovala vinici s nahými zkroucenými větvemi. Z dálky sem doléhala hudba z výroby.

„Je to krásný večírek.“

„Jako vždycky.“ K jejich oboustrannému zármutku Eli zhasil nedopalek cigarety. „Ty, tvoje matka i Sofie jste se letos vyznamenaly. Doufám, že ti Tereza řekla, jak hodně si váží toho, že jsi připravila tohle setkání.“

„Ano. Svým způsobem.“

„Pak ti musím poděkovat i já.“ Zaujal taneční postoj a vyzval ji k tanci. „Hezká žena by neměla být bez tanečníka.“

„Ach, Eli,“ vzdychla a položila mu hlavu na rameno. „Co bych si bez tebe počala? Jsem tak zmatená.“

„Pilar, byla jsi už dospělá žena s dítětem, když jsem se oženil s tvou matkou. Snažil jsem se nevměšovat se ti do života.“

„Já vím.“

„Tereza toho udělala hodně pro nás oba,“ pokračoval. „Ale musím ti něco říct. Nikdy pro tebe nebyl dost dobrý.“

„Eli...“

„Nikdy nebyl dost dobrý. Ztratila jsi s Tonym spoustu let, ale dokázala jsi sama vychovat prima dceru. Važ si toho a neztrácej po zbytek života čas tím, že se budeš ptát, proč ti nevyšlo manželství.“

„Oženil se s Rene. Jen tak.“

„To je to nejlepší, co mohl udělat.“ Trhla sebou a zadívala se na něho. „Pro tebe, pro Sofii a pro všechny ostatní. Hodí se k sobě. A jejich manželství ho alespoň konečně dostane z tvého života. Kdyby bylo na mně, byl

by už dávno z podniku. A mám podezření, že se to stane příští rok.“

„Ale dělá svoji práci dobře.“

„Jiní mohou být stejně dobří a nebude se mi z nich dělat špatně. Tvoje matka má svoje důvody, aby ho zatím držela ve firmě. Ale tyto důvody nejsou tak důležité jako kdysi. Nechej ho být,“ dodal Eli a políbil ji na čelo. „Buď se potopí, nebo bude plavat. V každém případě už to není tvůj problém.“

Tony, který stál opodál na terase, zkřivil ústa. Ještě stále byl otřesen z nevhodného útoku své dcery. Byl by schopen to překonat, kdyby to neudělala veřejně. Zostudila ho na veřejnosti při prestižním večírku. Viděla to spousta konkurentů a lidí z branže.

Nevěřil tomu, že by se ho Giambelliové chtěli zbavit. Ale mohou mu znepríjemnit život.

Asi si myslí, že je jen hloupý a bezstarostný floutek. Ale to se pletou. Měl už plán, kterým si zajistí finanční bezpečnost. Bůh ví, že potřebuje peníze a potřebuje jich spoustu. Rene už vypustila všechny kohoutky.

Samozřejmě že by nebylo moudré teď se zaplést s Kris. Snažil se, jak mohl, aby se toho vztahu zbavil. Musí to udělat delikátně. Ale všechno bylo problematičtější, než očekával. Je příšerné, že tak hezká mladá žena jako Kris je tak neodbytná a nechce se s ním rozejít. A jak je zuřivá, vzpomněl si se vztekem, když volá Rene uprostřed noci.

Ale s tím se vypořádá. Rene předpokládala, že telefonovala Pilar, a on ji při tom nechal. Proč by neměl?

Upil vína a podíval se na hvězdy. Jak bylo jeho zvykem, zatlačil problémy do pozadí dřív, než v něm mohly zapustit kořeny.

S Kris jednal vždycky dobře, přesvědčoval sám sebe. Slíbil jí, že jí pomůže vyhoupnout se na Sofiinu pozici u Giambelliů, a tím způsobil tuto pohromu.

Ale úspěch spočívá v tom, že člověk zná svoje slabosti.

A pokud je zná a ovládá, zachová status quo.

Zamýšlel pokračovat v takovém životě, jaký si podle sebe zasloužil. Je načase poněkud posílit finanční zdroje a dívat se do budoucnosti s optimismem.

Sofie se pohybovala v kruhu svých známých a snažila se ze všech sil vyhnout Gině. Ta žena byla horší než mor. Pohybovala se na hranici trapnosti. Nejenže byla oblečená do něčeho, v čem vypadala jako červený stan, a měla na sobě půl kila šperků, ale neustále žvanila a každého, kdo jí přišel do rány, přesvědčovala o vynikajících vlastnostech svého manžela.

Don, jak si všimla Sofie, se držel velmi blízko baru. Byl lehce opilý a snažil se být co nejméně nápadný.

„Je tvoje matka v pořádku?“

Sofie se zastavila a usmála se na Helenu. „Když jsem ji viděla naposledy, tak byla. Zdravím tě, strýčku Jamesi.“ Otočila se a objala Helenina manžela. James Moore byl dalším pilířem jejího života. Často jí byl víc otcem než vlastní táta.

Byl trochu obtloustlý a ztratil už dost vlasů, ale jeho oči za brýlemi se stříbrnými obroučkami jiskřily sytou zelení. Vypadal jako oblíbený strýček a byl to jeden z nejlepších a nejnebezpečnějších trestních právníků v Kalifornii.

„Jsi nejhezčí dívka v místnosti, že, Heleno?“

„Samozřejmě.“

„Už jsem tě neviděl několik týdnů.“

„Omlouvám se za to.“ Dala mu polibek na druhou tvář.

„*Siňora* mě dokázala pořádně zaměstnat.“

„Slyšel jsem. Máme pro tebe dárek.“

„Mám ráda dárky. Kde je?“

„Stojí tamhle s tou rudovláskou.“

Sofie pohlédla směrem, kterým pokývnul, a na tváři se jí objevil potěšený úsměv. Uviděla Lincolna Moora. „Myslela jsem, že Linc je ještě v Sacramentu.“

„Chtěl tě vidět,“ řekl James. „Jen za ním běž. Přemluv ho, ať si tě konečně vezme.“

„Jamesi.“ Helena zvedla obočí. „Půjdem za Pilar. Běž, Sofie, a dobře se bav.“

Lincoln Moore byl vysoký, černovlasý a hezký muž. Byl vůči Sofii jako bratr. V různých obdobích jejich života využívala Sofie výhody toho, že byla o dva měsíce starší. Díky tomu, že jejich matky byly věrné přítelkyně, vyrůstali spolu. Tak se ani jeden z nich necítil jako jedináček.

Sofie se zezadu přiblížila k Lincolnovi, zavěsila se do něho a zeptala se rezavé slečny: „Obtěžuje vás ten muž?“

„Sofie!“ Lincoln ji se smíchem zvedl a vesele se s ní zatočil. „Moje skorosestra,“ představil ji rudovlásce. „Sofie Giambelliová, Andrea Wainwrightová. Moje dívka.“

„Andreo.“ Sofie k ní natáhla ruku. „Musíme si promluvit.“

„Ne, nemusíte. Bude o mně lhát. Je to její koníček.“

„Ráda tě poznávám. Lincoln mi už o tobě hodně vyprávěl.“

„On lže taky. Přijeli jste ze Sacramento?“

„Ne tak úplně. Já pracuji na interně v Saint Francis, na pohotovosti.“

„Basketbalové zranění.“ Line zvedl pravou ruku a ukázal Sofii prst v sádře. „Vykloubil jsem si ho při jednom nešikovném úderu. Andy mě prohlédla a prst mi obalila sádrou. Pak jsem po ní vyjel.“

„Ve skutečnosti po mně vyjel ještě předtím, než jsem mu ho dala do sádry. A jsem tady proto, abych dohlédla na jeho zdravé prsty. Je to krásný večírek.“

„Ted’ žiji v San Franciscu,“ oznámil Linc Sofii. „Rozhodl jsem se, že budu pracovat v otcově firmě. Potřebuji získat zkušenosti, než půjdu do politiky. Jsem slavný úředník v právnické kanceláři a budu ještě slavnější, až dokončím zkoušky.“

„To je výborné! Linci, to je nádhera. Myslím, že tvoji rodiče musí být nadšení, že tě mají zase doma. Musíme si najít čas a někdy se sejít, ano?“

„Jistěže. Slyšel jsem, že máš plné ruce práce.“

„To nevadí. Kdy děláš zkoušky?“

„Příští měsíc.“

„Je brilantní, však víš,“ otočila se k Andy. „To může být někdy na obtíž.“

„Nezačínej, Sofie.“

„Bavte se dobře.“ Sofie spatřila Tylera. Tvářil se otráveně.

„Jdu, Linci, povinnost volá. Ne aby ses vyplížil ven, aniž si zatančíš s mojí matkou. Víš dobře, jak tě zbožňuje.“ Sofie přetřela Lincolnovi sako rukou. „Bůhví proč.“

„Zavolám ti.“

„To bude nejlepší. Ráda jsem tě poznala, Andreo.“

„Já tebe taky.“ Andrea se podívala na Lince. „Takže ty jsi brilantní?“

„Jo. Je to rodinná kletba.“ Usmál se a odvedl ji k tanečnímu parketu.

„Úsměv, MacMillane.“

Ty pohlédl na Sofii. „Proč?“

„Protože se mnou budeš tančit.“

„Proč?“ Trochu ucukl, když ho vzala za ruku.

„Promiň. Příliš dlouho ses bavil s Maddy Cutterovou. To dítě nikdy nepřestane klást otázky.“

„Jste obě stejné. Myslím, že bychom si zatančili lépe, kdybys byla trochu blíž.“

„Dobře.“ Položil jí ruku kolem pasu. „Je to zajímavá a chytrá holka. Viděla jsi mého dědečka?“

„Ne. Proč?“

„Chtěl bych ho a *siňoru* pozdravit. Pak to tady zabalím a půjdu domů.“

„Ty jsi ale společenský člověk.“ Položila mu ruku na rameno a prsty si začala hrát s jeho vlasy. *Jsou tak husté,*

pomyslela si. *Pevné a neposlušné.* „Musíš trochu žít, Ty. Jsou Vánoce.“

„Ještě ne. Do Vánoc mě čeká ještě spousta práce a po Vánocích taky.“

„Hej.“ Zatahala ho znovu za vlasy, aby přestal pátrat v davu a hledat dědečka. Chtěla, aby se podíval na ni. „Dnes nemusíš dělat žádnou práci a já ti ještě něco dlužím za to, že jsi mi přispěchal na pomoc.“

„Měla jsi problémy. Každý je má.“ Nehledá vděčnost, ale odstup. Bezpečný odstup. Vždycky byla nebezpečná, ale když se tiskla k muži, byla smrtelně nebezpečná. „Mám na stole ještě nějaké záležitosti, které si musím projít. Proč je to legrační?“ zeptal se, když se zachichotala.

„Jen bych ráda věděla, jaký jsi, pokud se opravdu uvolníš. Vsadila bych se, že jsi divoch, MacMillane.“

„Já jsem uvolněný,“ zamumlal.

„Řekni mi něco.“ Sklouzla prsty dolů po jeho šíji a užívala si toho, že mu v modrých očích zableskla nervozita. „Něco, co nesouvisí s vínem nebo s prací.“

„A copak?“

„Něco o nějakém filmu, knize nebo o zajímavé zkušenosti z dětství, tajné fantazii nebo touze.“

„Mojí tajnou touhou je dostat se odtud.“

„Snaž se víc. Podívej, řekni mi první myšlenku, která se ti po mé otázce vybavila v hlavě.“

„Strhnout z tebe šaty a zkusit, jestli chutnáš stejně dobře, jako voníš,“ hodil jí návnadu. „Bože, doufám, že tohle tě umlčí.“

„Jen na chvíli a jen proto, že hodnotím svoji reakci. Myslím, že jsem tou představou uchvácená víc, než jsem očekávala.“ Zaklonila hlavu a studovala jeho tvář. Ano, líbily se jí jeho oči, zejména teď, když v nich zářily jiskry. „Proč?“

„Dnes večer jsem už zodpověděl dost otázek.“ Ustoupil dozadu, ale Sofie mu sevřela rameno.

„Proč bychom nemohli zajít k tobě, až tady splníme své povinnosti?“

„Je to pro tebe tak jednoduché?“

„Může být.“

„Pro mě ne, děkuji.“ Jeho tón byl opět lhostejný a chladný. Rozhlédl se kolem. „Řekl bych, že tady máš spoustu zájemců o dobrodružství na jednu noc. Já jdu domů.“

Uklonil se a otočil se.

Trvalo jí téměř deset sekund, než jí došlo, jak ji urazil, a další tři, než spolkla vztek. Tyler mezitím vyšel z tanečního sálu a dorazil ke schodišti. Tam ho doběhla.

„Ne, nepůjdeš.“ Zasyčela a postavila se před něho. „Zůstaneš tady.“

Vtáhla ho do rodinného salonu a zabouchla dveře.

„Cazzo! Culo! Ty mizero.“ Dokonce i teď byl její hlas klidný a kontrolovaný. Netušil, kolik ji to stojí námahy.

„Máš pravdu,“ skočil jí do řeči dřív, než mohla pokračovat. „To nebylo v pořádku. Omlouvám se.“

Tato tichá omluva změnila její zlost v lítost, ale udržela slzy silou vůle. „Podle tvého soudu jsem asi děvka, protože myslím na sex takovým způsobem, jako to dělají muži.“

„Ne. Ježíši.“ Nemyslel to tak, jen se jí chtěl dostat pod kůži, tak jako ona jemu. A pak chtěl být od ní co nejdál.

„Nevím, co jsem tím myslel.“

„Bylo by to v pořádku, kdybych předstírala váhavost a nechala tě, abys mě sváděl. Ale protože jsem upřímná, jsem laciná.“

„Ne.“ Teď jí sevřel paži a doufal, že se tím oba uklidní. „Ty jsi mě vyprovokovala. Vždycky to uděláš. Neměl jsem to říkat. Proboha neplač.“

„Já nepláču.“

„Dobře. Podívej, jsi krásná, přitažlivá a jsi pro mě nedostupná. Dosud jsem se snažil držet od tebe ruce pryč a budu se o to snažit dál.“

„A teď mě právě držíš.“

„Promiň.“ Spustil ruce podél boků. „Omlouvám se.“

„Říkal jsi, že jsi mě napadl proto, že jsi zbabělec?“

„Podívej se, Sofie, jdu domů, už toho mám dost. Zítra se spolu pustíme do práce a zapomeneme na to, co se stalo.“

„To si nemyslím. Budu tě provokovat,“ trochu ho šťouchla a on ustoupil dozadu. „A tvoje odpověď bude zase jako políček.“

„Byla to špatná odpověď. Řekl jsem, že mě to mrzí.“

„Ale ne dost. Zkus to ještě.“

Byla u něho dřív, než mohl cokoli udělat. A všechno potom bylo už jen záležitostí reflexu.

Její ústa byla horká, měkká a zkušená. Nenasytně se přisála k jeho. Její tělo bylo hladké a velmi ženské a náruživě se k němu tisklo.

Mysl se mu zamlžila. Později si musel připustit, že vzplanul jako svíce, protože neměl žádnou obranu proti jejímu panterímu skoku. Chutnala stejně jako voněla, to se dozvěděl okamžitě.

Temná a nebezpečná žena.

Přitiskl ji blíž. Pocítil, že její polibek v něm vyvolal odezvu. Jeho motor byl najednou přehřátý.

V jednu chvíli ho ovíjela jako nějaký exotický typ vinné révy a v příštím okamžiku byl volný.

„Srovnej se s tím, jak chceš.“ Lehce si přejela prstem po spodním rtu a pak se otočila, aby otevřela dveře.

„Jen ztracenou minutu.“ Chytil ji za paži a otočil k sobě. Netušil, co vlastně chce udělat.

Vtom však spatřil na její tváři šok. Než mohl zareagovat, odstrčila ho stranou a rozběhla se přes salon ke vzácnému stolku na dvou nohách.

„Dio! Madonna, kdo tohle mohl udělat?“

Tylerův zrak padl na tři Giambelliho andílky. Tváře měli červené jako od krve a každý z nich měl na hrudi nápis:

DĚVKA I

DĚVKA II

DĚVKA III

„Posaď se, Sofie. Odnesu je pryč, než je uvidí tvoje matka nebo babička. Vezmu je domů a tam je očistím.“

„Ne, to neuděláš. Myslím, že je to lak na nehty. Jde o nejapný pubertální žert,“ řekla tiše. *Zlost tady nic nezmuže*, pomyslela si, když se dívala na tři andělky. Cítila jen velký smutek. „Předpokládám, že to byla Rene. Nebo Kris. Obě nenávidí ženy z rodu Giambelliů.“

„Nechej mě, ať se o to postarám. Kvůli tobě.“ Položil jí ruce na ramena. „Ať to udělal kdokoli, věděl, že tě to raní. Vezmu je domů, očistím a pak je umístím zpátky, než si toho kdokoli všimne.“

Sofie by nejraději vložila anděly do jeho velkých silných rukou a sama by se k nim připojila. Ale ovládla se a řekla: „Postarám se o svoje věci. Vždyť jsi spěchal domů.“

„Sofie.“

Jeho tón byl tak trpělivý, tak laskavý. Vzdechla si. „Musím to udělat sama a potřebuji se na tebe ještě chvíli zlobit. Takže jdi pryč.“

Tyler poslechl, ale když byl venku, otočil se a vrátil se do tanečního sálu. Rozhodl se, že ještě nějakou dobu zůstane. Potřeboval se ujistit, že jediné, co bylo zničeno, je trojice andělů.

Sofie byla ve svém pokoji a opatrně čistila andělské tváře. Jak předpokládala, byl to lak na nehty. Šlo o pěkný vandalizmus, ale naštěstí jeho následky nebyly trvalé.

Giambelliovy nemůžete zničit tak snadno, říkala si. *Jsem silnější. Jsem dost silná na to, abych mohla ignorovat nevkusnost tohoto činu a původce všeho zklamat.*

Odnese anděly dolů a postavila je na své místo. Zjistila, že tento čin ji uklidnil.

Bylo to snadnější než získat klid po tom, co se odehrálo mezi ní a Tylerem.

Morous, pomyslela si a přešla k antickému zrcadlu, aby si přepudrovala tvář. Dokonce se dovede líbat, když vyvine určitou snahu, ale tím nepozbývá nálepky morouse. Doufala, že trpí. Doufala, že stráví dlouhou a neklidnou noc. Jestli bude zítra vypadat mizerně, možná ho už nechá na pokoji.

Zadívala se na sebe do zrcadla a prstem si přejela ret. Vtom se otevřely dveře. Sofie rychle spustila ruku do kabelky a sáhla po rtěnce.

„Sofie.“

„*Nonna*.“ Sofie vrhla rychlý pohled na tři andělíčky. Všechno bylo, jak má být. „Jen se trochu upravuji. Budu hned zpátky.“

Tereza za sebou zavřela dveře. „Viděla jsem tě vycházet chvilku po Tylerovi.“

„Hm.“ Sofie si pečlivě malovala rty.

„Myslíš si, že když jsem stará, nepoznám, že ti září oči?“

„A co mi v nich září, *nonna*?“

„Horká krev.“

Sofie lehce pokrčila rameny a zavřela rtěnku. „Pohádali jsme se.“

„Po hádce by sis nemalovala rty.“

Sofie se zasmála a otočila se. „Jaký máš ostrý zrak, babičko. Pohádali jsme se a já jsem to vyřešila svým způsobem. Je legální i morální políbit Tylera, *nonna*. Nejsme pokrevní příbuzní.“

„Mám tě ráda, Sofie. A mám ráda Tylera.“

Sofie roztávala. Taková slova byla od Terezy vzácností. „Já vím.“

„Nedala jsem vás dva dohromady proto, abyste si navzájem ubližovali.“

„A proč jsi nás dala dohromady?“

„Pro dobro rodiny.“ Tereza se posadila. „Horká krev může mnoho zkreslit. Čeká nás důležitý rok. Ještě nezačal a už jsou tady nesrovnalosti. Jsi krásná mladá žena.“

„Lidé říkají, že se podobám babičce.“

Tereza si dovolila mírný úsměv. Zadívala se na tři vyřezávané figury a její pohled změkkl. „Trochu ano. Ale víc jsi podobná svému dědečkovi. Byl krásný jako obrázek. Vzala jsem si ho z povinnosti, ale nemusela jsem se ke sňatku nutit. Byl laskavý. Krásná zbraň, *cara*, stejně jako tvrdost. Dej pozor, jak ji použiješ.“

Sofie se posadila. „Jsem... tvrdá, *nonna*?“

„Ano.“ Tereza se pootočila a položila ruku lehce na Sofiinu. „To není špatné. Poddajná žena se dá snadno ovládat a tvarovat a příliš snadno se nechá zranit. Tvoje matka byla taková. Je to moje dcera, Sofie,“ dodala měkce, když se Sofie napjala. „Mohla jsem se umluvit a nebylo to nic platné. Ale ty nejsi poddajná a půjdeš svojí vlastní cestou. Jsem tomu ráda. Říkám jen, že tvrdost se může změnit v křehkost. Dej si pozor.“

„Jsi spokojená s tím, *nonna*, že když jdu svojí vlastní cestou, jdu vlastně tvojí?“

„Možná. Jsi Giambelliová. Je to věc krve.“

„Jsem také Avanová.“

Tereza naklonila hlavu a její hlas byl teď přísný. „Ty jsi důkaz toho, která linie je silnější. Máš v sobě geny svého otce. Je to chytrý muž a ty jsi chytrá. Je ambiciózní a ty taky. Ale nemáš jeho slabost. Nedostatek laskavosti ho zničil stejně jako nedostatek odvahy. Ty máš jak laskavost, tak odvahu, a proto můžeš být tvrdá a nikdy nebudeš tak křehká.“

„Vím, že ho nenávidíš,“ řekla Sofie tiše. „Dnes večer ho nenávidím i já.“

„Nenávidět je silné slovo. Neměla bys je používat ve spojitosti se svým otcem, ať udělal cokoli. Já necítím nenávist k Anthony Avanovi.“ Tereza vstala. „Ted' vůči němu nemám žádné pocity. Provedl svoji poslední volbu, která se týká mne. Budu se jím zabývat už naposledy a pak pro mě přestane existovat.“

„Máš na mysli, že ho uvolníš z funkce.“

„On si zvolil,“ opakovala Tereza. „Teď se musí srovnat s následky. A ty si s tím nemusíš dělat starosti.“ Zvedla ruku. „Pojď, měla bys být na večírku. Najdeme tvoji matku a ukážeme všem tři generace žen z rodu Giambelliů.“

Už bylo pozdě, když Tony vešel do bytu. Rád by věděl, jestli někdo tuší, že má klíče.

Přinesl si láhev vína, kterou vybral ve vlastním sklepe. Udrží věci v civilizované rovině. Obchodní diskuse – slovo „vydírání“ mu ani nepřišlo na mysl – byly vždy vedeny civilizovaným způsobem.

V kuchyni odzátkoval láhev a chvíli nechal víno dýchat. Přichystal dvě skleničky. Byl trochu zklamaný, že v ledničce nenašel čerstvé ovoce. Ukrojil tedy aspoň kousek sýru Brie.

Dokonce i ve tři ráno záleželo na prezentaci.

Štěstí, že si sjednal schůzku na tak pozdní hodinu. Nějakou dobu mu trvalo, než se zbavil Rene. Když se vrátili do města, ještě hodinu ho otravovala hádkou a vyčítáním toho, jak se k ní Giambelliové chovali, a jeho budoucností v rodinném podniku. Hlavně šlo o peníze.

Peníze jsou to hlavní, samozřejmě.

Nemohl ji obviňovat.

Její životní styl vyžadoval velké částky peněz. Na rozdíl od Pilar Rene nepřinesla k rodinnému stolu mnoho peněz. A na rozdíl od Pilar se Rene chovala k penězům tak, jako kdyby bylo nemoderní mít je v peněžence.

Nevadí, pomyslel si a naaranžoval na talíř kreker se sýrem. Přišel na jednoduchý a civilizovaný způsob, jak zvýšit příliv peněz do rodinné pokladny.

Giambelliovi mají v úmyslu ho propustit. Teď si tím byl jistý. Ani Pilar, ani Sofie se za něho nepostaví. Věděl, že existuje ještě poslední možnost, ale zatím ji ignoroval a doufal v lepší řešení. Ale tady v soukromí si připustil, že dovolil Rene, aby ho zatlačila do kouta.

Ale on má řešení. Má spousty řešení. První z nich by mělo přijít během několika minut.

Tato první obchodní schůzka mu získá čas. Má ještě další cestičky a ty mohou být rozšířeny, když to bude nutné. Měl kontakty a vyhlídky.

Tereza Giambelliová bude litovat, že ho podcenila. A spousta dalších lidí.

Nakonec zase přistane na nohou jako vždycky. O tom vůbec nepochyboval.

Při zaklepání se usmál. Nalil dvě sklenky vína a postavil je i s láhví na podnos se sýrem a krekerky. Odnosl podnos na kávový stůl v obývacím pokoji.

Upravil si manžety, uhladil vlasy a pak šel otevřít. Byl připraven začít vyjednávat.

DRUHÁ ČÁST

Růst

Nikoli vlastnění a odpočinek, ale růst a dění je základem
dokonalosti, jak dosvědčuje kultura.

MATTHEW ARNOLD

.

9. KAPITOLA

„Nevím, proč jsme se sem museli vracet.“

„Protože potřebuji ještě pár věcí.“ *Mohla jsem se na ně vykašlat*, připustila Sofie. Ale nemůže odjet ze San Francisca, aniž by se zastavila ve svém bytě. Copak se nesmilovala nad Tylerem a nevzala si Eliho džíp místo svého auta?

„Podívej,“ pokračovala. „Vysvětlila jsem už na začátku, že občas musím zaskočit na kontrolu do kanceláře ve městě. Kris stále odmítá přijmout nové uspořádání. Musí nás vidět pohromadě, jako tým.“

„My jsme teda tým.“

„Já to musím řídit.“ Zatočila na parkoviště a dupla na brzdu. „Myslím, že bychom mohli na chvíli vyhlásit příměří. Právě teď nemám čas se s tebou hádat.“

Vyskočila z auta a zabouchla dvířka. Vztekle hodila klíče do kufříku.

„Nějaký problém?“

„Nemám problémy. Ty jsi problém.“

Vystoupil a přiblížil se k ní. Opřel se o kovovou konstrukci před vozem. *Je našťvaná už dva dny*, uvědomil si. To už je dost dlouho. Nepřičítal to jejich incidentu na předvánočním večírku. Tohle přece už překonala.

„Jsme tým, vzpomínáš? Ještě jsi našťvaná kvůli těm andělům?“

„Ne. Postarala jsem se o ně. Jsou jako noví.“

„Jo, dokázala jsi je hezky očistit. Takže jaký je problém?“

„Chceš to vědět? Fajn. Nenávidím dennodenní vstávání za úsvitu a bahnění se v zimě na vinici. Ale dělám to. Pak se vrátím a dělám svoji práci. A pendluji mezi kanceláří

v sídle a ve městě, kde mám zástupkyni, která nejenže spala s mým otcem, ale nejraději by vyvolala vzpouru.“

„Tak ji vyhod’.“

„Ach, to je nápad.“ Sofie si zaťukala prstem na spánek a její hlas vyjadřoval opovržení. „Proč mě to nenapadlo? Není to proto, že už týdny provádíme reorganizaci a jsme uprostřed intenzivní reklamní kampaně a já nemám nikoho kvalifikovaného, kdo by zastal její práci? Ano, ty víš, že právě tohle může být ten důvod, proč jsem tu děvku nekopla do zadku.“

„Podívej, kamarádko, nabrala sis písek do boty, musíš ho vytřást.“

„Nemám čas,“ vykřikla, a aby mu to dokázala, vytrhla z kufříku svůj vybroušený notes. „Jestli chceš, můžeš se podívat sem a zkontrolovat můj plán na příštích šest týdnů.“ Pak ho vztekle hodila zpět do kufříku.

„Jsi přetažená.“ Pokrčil rameny. „Vezmi si jeden den volno a dodělej si práci. Pak tě odvezu na vinici.“

Podívala se na něho zamračeně.

„Nikdo mě nebude nikam vozit, MacMillane. Ale máš pravdu, jsem v presu. Mám ještě zaučovat svoji matku, která se vůbec nevyzná v mojí práci. Už jsem musela zrušit tři schůzky s velmi zajímavými muži, protože jsem zavalena prací. Můj společenský život šel do háje. Už nejsem ani schopna sehnat ztracenou Rene, přestože jí volám dva dny. Potřebuji kontaktovat otce, který by měl být ve své kanceláři. Ale není tam. A je to důležité, protože s ním musím projednat jednu důležitou účetní záležitost. Někdo – naneštěstí to nejsem já – musí odletět nejpozději do devětačtyřiceti hodin na schůzku do San Diega.“

„A co třeba Margaret? Myslел jsem, že se stará o většinu účtů.“

„Myslíš si, že jsem to nezkusila? Vypadám tak hloupě?“ Unavená, frustrovaná a vyčerpaná nastoupila do výtahu a stiskla tlačítko. „Včera odpoledne odletěla do Itálie. Ani

ona, ani nikdo jiný v její kanceláři není zcela seznámen s Twinerovým účtem, protože ten byl vždycky v kompetenci mého otce. A protože nechci, aby se lidé od Twinera dozvěděli, že tady máme mezery, tančím s nimi už nějakou dobu na tenkém ledě.“

„Nikdo se o tebe nestará,“ poznamenal Ty. „Ale ty se staráš o Avana.“

„Ne, nestarám se o něho, ale o firmu Giambelli, a proto se na něho musím obracet, pokud u nás pracuje. Nelíbí se mi to, jsem naštvaná a mám z toho bolesti hlavy.“

„Dobře.“ Překvapil ji tím, že jí začal třít ztuhlá ramena. „Vezmi si aspirin a pak si to projdeme spolu.“

„Ona přece nemá žádné právo blokovat mne, abych nemohla mluvit se svým otcem. Ani na osobní, ani na pracovní úrovni.“

„Ne, to nemá.“ *Tohle je opravdový problém*, pomyslel si Ty. „Je to hra síly. Nedá pokoj, dokud nedostane kopanec, dokud jí nedáš vědět, že tě rozčiluje. Obejdi ho.“

„Pokud ho obejdu, udělám z něho... sakra. Ale on je blázen. Jsem na něho tak rozčilená za to, že mě do toho dostal. Pokud to nevyřeším do večera...“

„Vyřešíme to do večera.“

„Jo.“ Vydechla a vystoupila z výtahu. Pak se obrátila a chvíli se na něho dívala. „Proč jsi na mě tak hodný?“

„Vyčerpává tě to. A navíc, Twiner je velké sousto. Vím to, nestrávil jsem celý život jen na vinicích,“ řekl, když zvedla obočí. „Kdybys mě informovala, že se pokoušíš najít otce, pomohl bych ti. Nemusela jsi chodit za Cutterem.“

Stiskla rty. „Ne. Ale zjistila jsem, že něco ví.“

„Pak musíme být rychlejší. Týmová práce, vzpomínáš?“

„Je to jen proto, že ho nenávidíš víc než mě.“

„A tvůj důvod je jaký?“

Musela se zasmát. Vložila klíč do zámku. „Mám stejně dobrý důvod jako ty. Vezmu si jen pár věcí, nějaké staré výkazy, které chci ukázat matce. Myslím, že tady mám

ještě nějaké poznámky o Twinerovi, které aspoň částečně zalátají tu díru. Přijedeme zřejmě až k večeři.“

Pak se otočila. „Jedině,“ řekla a pomalu se usmála, „že bys chtěl vyzkoušet trochu odlišný typ týmové práce.“

„Sem s tím.“

„Líbilo se ti mě líbat.“

„Když jsem byl malý, měl jsem rád zelená jablka. Pak jsem zjistil, že jsou nezralá.“

„Já jsem zralá.“

Sáhl za ni a chytil otočnou kliku dveří. „To mi povídej.“

Přátelsky ho štípla do paže. „Začínám tě mít ráda, MacMillane. Co s tím budeme dělat?“ Otevřela dveře a vešla do pokoje. Náhle strnula. „Tati?“

Viděla ho jen krátce, protože hned za ní vtrhl do místnosti Tyler a postavil se před ni. Ale ten rozmazaný pohled jí zůstal v mysli.

Její otec seděl zhrouceně na židli. Pravou tvář, prošedivělý spánek a přední část košile měl potřísněné krví. A jeho oči – jeho hezké a chytré oči – byly upřené na ni. „Tati. On je... musíme... můj otec.“

Sofie zbledla jako stěna a roztrásla se. Ty ji vyvedl ven z bytu a opřel o stěnu. „Poslouchej mě, Sofie. Poslyš. Vezmi mobil a zavolej devět jedna jedna. Udělej to hned.“

„Ambulanci.“ Ze všech sil bojovala s mlhou, která jí zastírala mozek, a začala se s Tylerem potýkat. „Potřebuje ambulanci. Musím ji zavolat.“

„Ne.“ Sevřel jí paže a zatřásl s ní. „Nemůžeš mu pomoci.“ Zavrhl myšlenku, že se vrátí a zkontroluje Tonyho sám. Sofie nemůže zůstat sama. A on viděl dost, aby si byl jist, že se nedá nic dělat.

Posadil Sofii na podlahu, otevřel její kufřík a vytáhl mobilní telefon. „Potřebuji policii,“ řekl.

Sofie si položila hlavu na kolena a poslouchala, jak Tyler poskytuje policistovi na druhém konci linky nezbytné informace. Nedokázala přemýšlet. Musí se vzpamatovat a překonat to.

„Jsem v pořádku.“ Její hlas byl klidný a tichý, ale ruce se jí stále třásly. „Vím, že je mrtev. Musím k němu.“

„Ne.“ Posadil se na zem vedle ní a ovinul jí ruku kolem ramen, aby ji uklidnil. „Nemůžeš. Je mi líto, Sofie. Tady nemůžeme nic dělat.“

„Vždycky se dá něco dělat.“ Zvedl hlavu. Oči měla suché. „Někdo zabil mého otce a mělo by existovat něco, co bych mohla udělat. Vím, jaký byl.“ Hlas se jí zlomil a slzy konečně našly cestu ven. „Ale je to přece můj otec.“

„Já vím.“ Přitiskl ji k sobě a ona mu položila hlavu na rameno. *Něco se dá dělat*, pomyslel si. Čekat.

Neopustil ji – Sofie si uvědomila, že ať se mezi nimi stalo cokoli, Tyler teď zůstal s ní.

Seděla na pohovce v bytě přes chodbu. S námahou si vzpomněla, že je u přátel. Bydleli tady dva gayové, kteří občas pořádali prima večírky. Frankie se zabýval uměleckou grafikou a pracoval doma. Když viděl, co se stalo, pozval ji k sobě. A byl tak taktní, že se diskrétně zavřel v ložnici, aby měla soukromí.

Příhoda se nepochybně brzy roznese po celém domě jako požár, ale Frankie se zachoval jako přítel. To si Sofie zapamatuje.

„Nevím, co dělal v mém bytě,“ řekla Sofie znovu. Snažila se vyčíst něco z tváře muže, který ji vyslýchal. Stejně jako jeho jméno – detektiv Lamont nebo Claremont – i rysy jeho tváře pro ni zůstávaly nejasné.

„Měl váš otec nebo někdo jiný klíč k vašemu bytu?“ Jmenoval se Claremont. Alexander Claremont.

„Ne, já... ano.“ Sofie zvedla ruku a přitiskla si prsty na spánek, jako kdyby tím pomáhala paměti. „Můj otec. Dala jsem mu klíč nedlouho poté, co jsem se nastěhovala. Měl tehdy pozvané dekoratéry a já jsem jela na venkov. Nabídla jsem mu, že může používat můj byt, pokud budu pryč. Myslím, že mi klíč nevrátil. Nikdy jsem ho po něm nechtěla.“

„Používal váš byt často?“

„Ne. Nepoužil ho, ani když jsem mu ho nabídla. Raději žil v hotelu.“ *Nebo alespoň řekl, že se ubytoval v hotelu,* vzpomněla si. Použil vůbec někdy její byt? Kdykoli se vrátila z nějaké cesty, měla pocit, že zde v době její nepřítomnosti někdo byl.

Drobnosti stály na jiném místě.

Ne, to je hloupost. Tohle mohla udělat paní na úklid. Její otec neměl žádný důvod, aby používal její byt. Měl přece svůj, kde žil s Rene.

Podváděl matku, ozval se jí v mozku hlas. *Podváděl i Rene.*

„Slečno Giambelliová?“

„Omlouvám se. Co jste říkal?“

„Nechceš vodu nebo něco ostřejšího?“ zeptal se Tyler.

„Ne, děkuji. Omlouvám se, detektive. Stále ztrácím nit.“

„To je v pořádku. Ptal jsem se, kdy jste naposledy kontaktovala svého otce.“

„V sobotu večer. Pořádali jsme předvánoční večírek jako každý rok. Otec tam byl taky.“

„A kdy odjel?“

„To nevím. Byla tam spousta lidí. Nerozloučil se se mnou.“

„Přišel tam sám?“

„Ne. Jeho žena Rene byla s ním.“

„Váš otec je ženatý?“

„Ano. Oženil se právě v ten den. Vzal si Rene Foxxovou. Ještě jste ji neuvědomil o tom, co se stalo?“

„Nevěděl jsem o ní. Žije na otcově adrese?“

„Ano, já... ano,“ začala Sofie, ale pak raději spolkla to, co měla na jazyku.

„Vlastníte zbraň, slečno Giambelliová?“

„Ne.“

„Neměla jste ve svém bytě žádnou ruční zbraň?“

„Ne. Nesnáším zbraně.“

„A vlastnil váš otec zbraň?“

„Já nevím. Podle mě ne.“

„Kdy jste byla naposled ve svém bytě?“

„Asi před týdnem. Jak jsem vám řekla, přesídlila jsem do Napy, kde se budu zdržovat několik příštích měsíců. Dnes jsem sem přišla poté, co jsem s panem MacMillanem navštívila naši kancelář ve městě. Chtěla jsem si vzít pár věcí.“

„Jaký jste měla k otci vztah?“

Napjala se. Tyler to vycítil, protože seděl vedle ní. „Byl to můj otec, detektive. Proč si neušetříte ty otázky a nezeptáte se mě rovnou, jestli jsem ho nezabila? Ne, nezabila. A ani nevím, kdo to udělal a proč.“

Claremontův hlas zůstal pevný. „Měl váš otec nějaké nepřátele?“

„Zřejmě ano.“

„Takže jste je znala,“ dodal přesvědčeně.

„Ne. Neznám nikoho, kdo by ho mohl zabít.“

Claremont se podíval do bloku a chvíli studoval svoje poznámky.

„Jak dlouho jsou vaši rodiče rozvedení?“

„Žili legálně odděleně už sedm let.“

„Žili odděleně?“

„Ano. Vlastně spolu nežili od mého dětství.“

„Takže Rene Foxxová je druhou ženou vašeho otce?“

„Správně.“

„Vzali se přede dvěma dny.“

„Tak jsem byla informována.“

„Kdy se vaši rodiče rozvedli, slečno Giambelliová?“

Sofie se najednou cítila, jako by měla v břiše studenou kouli. Nesměla mu dát najevo, jak je nervózní. „Myslím, že rozvod nabyl platnosti den předtím, než se můj otec oženil s Rene. Byla to čistě formální záležitost, detektive.“

Ačkoli se jí třásla kolena, vstala. „Omlouvám se. Musím jít za rodinou. Nechci, aby se o tom dozvěděli z večerních zpráv nebo od někoho cizího. Musím jet domů. Můžete mi říct... co se teď stane s otcem? Co je třeba zařídit?“

„Budeme pokračovat v pátrání. Moje kolegyně teď provádí ohledání místa činu. Proberu ještě záležitost s dalšími dědici vašeho otce.“

„Já jsem otcovo jediné dítě.“

„Jeho žena je tedy podle zákona další dědic, slečno Giambelliová.“

Sofie pootevřela ústa a zase je zavřela. Zvedla ruku a Tyler ji podepřel. „Chápu. Samozřejmě. Musím jet domů, Ty.“

„Pojedeme.“

„Pane MacMillane, mám k vám pár otázek.“

„Už jsem vám dal svoji adresu,“ řekl Tyler detektivovi přes rameno a odváděl Sofii ke dveřím. „Víte, kde mě najdete.“

„Ano.“ Claremont poklepal na svůj blok. „Samozřejmě.“ Měl pocit, že s partnerkou brzy pojedou na venkov.

Přešel ke dveřím ložnice a byl si jist, že kdyby je náhle otevřel, nachytal by souseda, jak poslouchá. Raději zaklepal. Nebude zbytečně dělat zlou krev, když mu musí položit pár otázek.

Alexander Claremont miloval francouzské víno, italské boty a americké blues. Vyrosl v San Franciscu jako prostřední syn rodičů ze střední vrstvy, kteří celý život pracovali, aby zajistili svým třem hochům příjemný život a dobré vzdělání.

Jeho starší bratr byl pediatr, mladší učil na univerzitě v Berkeley. Alex Claremont se chtěl stát právníkem.

Ale byl rozený policajt.

Právo bylo z pohledu policisty trochu jiné než z pohledu právníka. Právník většinou ohýbá a upravuje zákon tak, jak se hodí klientovým potřebám.

Rozuměl tomu a na základní úrovni to také respektoval. Pro policistu byl zákon jasný a jednoznačný. Bylo to přímé a Claremont ctil přímost.

Ted', dvě hodiny po tom, kdy dorazil na místo činu, přemýšlel o přímosti.

„Co si myslíš o dceři?“

Nejdřív neodpověděl, ale jeho parťáčka na to byla zvyklá. Řídila, protože nastoupila do auta jako první.

„Je bohatá,“ řekl po delší době. „Je to třída a má tvrdou skořápku. Neřekla nic, co nechtěla říct. Promyslela si to, hodně přemýšlela a vážila každé slovo.“

„Velká a důležitá rodina – velký a šťavnatý skandál.“ Maureen Maguireová zabrzdila před semaforem a začala ťukat prsty na volant.

Byli s Claremontem právě protipóly, což byl podle jejího důvod, že po několika počátečních střetech si našli svůj rytmus a spolupracovali dobře.

Byla tak bílá, jak jen může bílá žena být. Jako pravá Irka měla tvář posetou pihami. Vlasy měla platinově bílé a oči měkce modré. Na levé tváři se jí dělal dolíček. Ve svých šestatřiceti letech byla už čtvrtým rokem Claremontovou kolegyní. Byla šťastně vdaná a žila na klidném předměstí. Naproti tomu Claremont byl svobodný a miloval ruch velkoměsta.

„Nikdo neviděl někoho vejít do domu. Nikdo neviděl auto. Musíme prověřit taxislužbu, zda sem někoho nepřivezla. Podle těla se dá říct, že je mrtev nejméně šestatřicet hodin. Klíč od bytu měl v kapse společně se třemi stovkami drobných a platebními kartami. Na ruce měl zlaté rolexky, na manžetách zlaté knoflíky zdobené drobnými diamanty. Byt byl plný snadno zcizitelných vzácných věcí, ale nic nechybí.“

Podíval se na ni. „Neříkej.“

„Tak se podívej na seznam. Byly tam dvě sklenice vína, jedna plná, z druhé bylo do poloviny upito. Na jedné byly jeho otisky. Dostal to na místě, kde seděl. Žádné stopy po zápase. Z úhlu, jakým vstoupila kulka do těla, je zřejmé, že vrah seděl na pohovce. Bylo to pěkné posezení u vína a sýru a pak – promiň, bum, bum. A byl mrtvý.“

„Ten muž se rozvedl a oženil během čtyřadvaceti hodin. Romantické okouzlení tak rychle skončilo?“

„Možná.“ Maguireová našpulila rty. „To se dá zatím těžko říct. V těle byly nalezeny tři kulky vystřelené z pistole ráže pětadvacet. Řekla bych, že výstřely následovaly rychle za sebou. Je překvapivé, že v tak velké budově nikdo nic neslyšel.“

Zaparkovala a podívala se na dům před sebou. „Je podivné, že novomanžel nepřijde domů a novomanželka ho nepostrádá.“

„Zjistíme proč.“

Rene se právě vrátila z tříhodinového posezení v salónu krásy. Nic ji nedokázalo uklidnit lépe než láskyplná péče věnovaná jejímu tělu a nákupy. O ty se postarala také v obchodním domě Neimans, kde si znásobila radost.

Tony bude platit a pořádně, uvažovala, zatímco si nalévala vermut.

Možná ho chvíli nechá oddychnout a pak znovu přitlačí. Dobré na tom bylo, že se ze svých záletů vždycky vrátil s nějakým velmi atraktivním darečkem a po výměně názorů vždy souhlasil se vším, co na něm žádala.

Moc jí to nevadilo, aspoň měla víc času pro sebe. Kromě toho, teď už byl jejich vztah zákonný. Zvedla levou ruku a zadívala se na blýskavý prsten. Byla paní Avanová a měla v úmyslu jí zůstat.

Při případném rozvodu by ho pěkně oškubala.

Když zazvonil zvonek, usmála se. To bude Tony, už se plazí domů. Ví, že je lepší neodemykat. Minule na něho namířila pistolí.

Otevřela dveře připravená, že ho nechá žebrať. Když před sebou uviděla dva policisty, zamračila se.

„Paní Avanová?“

„Ano. Co se děje?“

„Detektiv Claremont a moje kolegyně, detektiv Maguireová, sanfranciský okrsek. Můžeme dál?“

„Proč?“

„Prosím, paní Avánová. Můžeme dál?“

„Tony je ve vězení?“ sykla skrze zuby a ustoupila.

„Zatraceně, co udělal?“

„Ne, madam, není ve vězení.“ Maguireová přistoupila blíž. „Je mi líto, paní Avánová. Váš manžel je mrtev.“

„Mrtev?“ Rene vydechla hrůzou. „To je absurdní. Museli jste se zmýlit.“

„Nezmýlili jsme se, paní Avánová,“ řekl Claremont. „Můžeme se posadit?“

Rene pocítila drobné píchnutí v žaludku a ustoupila dál do předsíně. „Očekáváte, že uvěřím, že Tony je mrtev? Jen tak?“

„Velmi nás to mrzí, madam. Pojdme se posadit.“ Maguireová ji chytila za paži, ale Rene se jí vytrhla.

Z tváře se jí vytratila barva, ale oči měla stále energické a byla v nich zlost. „Byla to nehoda?“

„Ne, madam. Mohla byste nám říct, kdy jste naposledy viděla manžela nebo kdy jste s ním naposledy mluvila?“

Rene se zadívala na Claremonta tvrdým pohledem. „V sobotu večer a v neděli brzy ráno. Co se mu stalo?“

„Neměla jste starosti, když se vám neozýval?“

„Pohádali jsme se,“ vyštěkla. „Tony často chodil za svými malými děvkami. Nejsem jeho matka.“

„Ne, madam.“ Maguireová přikývla. „Jste jeho žena. Vzali jste se nedávno, že?“

„Správně. Co se mu stalo? Mám právo vědět, co se stalo.“

„Anthony Avano byl zastřelen.“

Trhla sebou, ale téměř okamžitě se jí vrátila barva do tváře. „Já jsem to věděla! Varovala jsem ho, ať neprovede něco bláznivého, ale on mě neposlouchal. Ona nás obtěžovala, víte? Tyhle tiché typy jsou nejhorší, nemůžete jim věřit.“

„A komu, paní Avánová?“

„Jeho ženě.“ Zajíkla se a natáhla se pro svůj nápoj. „Jeho bývalé ženě. Pilar Giambelliová, ta děvka! Zabíla ho. A pokud to nebyla ona, pak to udělala ta malá poběhlice, jeho dcera.“

Nevěděl, co by pro ni mohl udělat. Seděla na sedadle spolujezdce a oči měla zavřené. Ale Tyler věděl, že nespí.

Jako by měla na sobě křehkou slupku a on si nebyl jist, co by pod ní našel, kdyby se ji pokusil narušit.

Takže ji celou dlouhou cestu na sever nechal v klidu.

Energie a vitalita, kterou Sofie vždy oplývala, byla ta tam. To ho zneklidňovalo nejvíc. Připadalo mu, jako by vedle něho seděla panenka. Možná je to jen jakési vakuum mezi šokem a dalším stadiem smutku. Nevěděl o takových stavech vůbec nic. Ještě nikdy neztratil nikoho milovaného. Vlastně nikdy o nikoho nepřišel tak brutálně a nečekaně.

Když zatočil na příjezdovou cestu, otevřela oči. Jako kdyby ucítila domov. Propletla si prsty v klíně.

Bublina praskne, pomyslel si Ty a koutkem oka pohlédl na bílé klouby na jejích prstech.

„Půjdu tam s tebou.“

Chtěla odmítnout a trhla sebou. Bylo pro ni těžké přiznat si, že neví, zda to všechno zvládne. A on byl blízký. Potřebovala někoho blízkého.

„Díky. Ach... moje matka.“ Těžce polkla a v té chvíli auto zastavilo u schodů. „Pro matku to bude velmi těžké.“

„Sofie.“ Položil jí ruku na paži a něžně ji stiskl. Odvrátila se. „Sofie,“ oslovil ji znovu a ona na něho pohlédla. „Lidé si vždycky myslí, že by měli být silní. Ale někdy třeba nejsou.“

„Giambelliovi jsou. Jsem strnulá. Bojím se, co se se mnou stane, když nebudu. Bojím se začít myslet. Bojím se začít cítit. Dokážu udělat jen to, co je přede mnou.“

„Tak půjdeme udělat to, co je před tebou.“

Vystoupil z vozu, obešel ho a otevřel jí dveře. Pak ji vzal za ruku gestem, při kterém se jí sevřelo hrdlo.

V domě bylo teplo a linula se zde vůně matčiných květin. Sofie se rozhlédla ve velkém foyeru jako cizinec. Nic se nezměnilo. Jak to, že se nic nezměnilo?

Sledovala Marii, která se k ní blížila chodbou. *Všechno je jako sen*, říkala si Sofie. *Dokonce i kroky se ozývají jako ve snu.*

„Marie, kde je matka?“

„Nahoře. Pracuje ve své kanceláři. Co je vám, slečno Sofie?“

„A siňora?“

Marie se stísněně podívala na Tylera. „Je na vinici s panem Macem.“

„Můžeš pro ně poslat, prosím? Pošli někoho pro prarodiče.“

„Ano, hned.“

Rychle odběhla a Sofie se otočila ke schodům. Stiskla Tylerovi ruku. Slyšela hudbu vycházející z její kanceláře. Když vstoupila, uviděla matku skloněnou nad klávesnicí počítače.

„Co si všichni myslí? Spáchala jsem snad nějaký zločin, že musím tohle dělat? Zatraceně, já to nenávídím.“

Jindy by takhle frustrace Sofii pobavila. Ale teď se jí chtělo najednou plakat.

„Mami?“

„Och, díkybohu. Sofie, něco jsem tady provedla. Nevím, co s tím zase je. Sedím tady už hodinu a stále si nevím rady.“

Vstala od stolu, pohlédla na dceru a strnula.

„Copak je? Co se stalo?“ Znala každý rys, každý dolíček a každý výraz dceřiny tváře. Při pohledu na ni pocítila ostré píchnutí v žaludku. Rozběhla se k ní. „Co se stalo?“

„Mami.“ *Ted' se všechno změní*, pomyslela si Sofie. *Až to vyřkne, nic už nebude stejné.*

„Mami... táta.“

„Je zraněný? Nebo nemocný?“

„Je...“ nemohla to vyslovit. Pustila Tylerovu ruku a objala matku.

Pilar stále cítila bolest v žaludku. Všechno se s ní najednou točilo. „Ach, bože. Ach, můj bože.“ Pilar přitiskla tvář k Sofiiným vlasům a začala se houpat. „Ne. Ach, dítě, ne.“

„Je mi líto. Je mi to tak líto, mami. Našli jsme ho v mém bytě. Někdo... někdo ho zabil.“

„Cože? Počkej.“ Začala se třást. „Ne, to ne.“

„Posaď se, Pilar.“ Tyler je obě odvedl k malé pohovce u stěny.

„Ne. Ne. To nemůže být pravda. Musím...“

„Sedni si,“ zopakoval Tyler a něžně Pilar posadil. „Poslouchej mě. Podívej se na mě.“ Počkal, až Pilar chytila Sofii za ruku. „Vím, že je to pro vás obě těžké. Avano byl v Sofiině bytě. Nevíme proč. Vypadalo to, jako by tam měl s někým schůzku.“

Pilar zamrkala. Najednou její mysl začala těkat, jako by to bylo ozubené kolo s vylámanými zuby. „V Sofiině bytě? Proč to říkáš? Co to znamená?“

„Na stole stála láhev vína a vedle dvě skleničky...“ Tyler popsal Pilar celou scénu. „Vypadá to tak, že ho zabil někdo, koho tam pozval. Policie už vyslechla Sofii.“

„Sofie.“ Pilar stiskla Sofii ruku jako v kleštích. „Policie!“

„A budou vyslýchat další členy rodiny, tebe taky. Budou se ptát nás všech. Vím, že je to tvrdé, je tvrdé říkat to takhle přímo, ale musíš se připravit na setkání s nimi. Myslím, že bys měla zavolat právníka. Obě ho budete potřebovat.“

„Nechci právníka. Nepotřebuji právníka. Proboha, Ty, Tony byl zavražděn.“

„To je pravda. Byl zavražděn v bytě své dcery a jen dva dny po rozvodu s tebou a den po uzavření nového sňatku. Den poté, co ho Sofie veřejně napadla.“

Sofie měla najednou ošklivý pocit viny. „Zatraceně, Ty, kdyby ho chtěl zabít někdo z nás, udělal by to už před léty.“

Tyler se na ni podíval. Její energie byla zpátky a projevovala se vztekem. To bylo dobré znamení. „Tohle řekneš policajtům? Tohle řekneš reportérům, až se ozvou? Tvůj obor je styk s veřejností, Sofie, myslí.“

Sofii se prudce zvedala hrud'. Nemohla přestat. Jako by v ní mělo něco explodovat. Pak ucítila, jak se matčina ruka v její chvěje, a vzpamatovala se. „Dobře. Ale ještě ne. Máme právo truchlit.“ Přitiskla se k matce. „Máme právo být lidskými bytostmi.“

Vstala a šla ke dveřím. Nohy měla stále strnulé. „Mohl bys jít dolů a říct to babičce a Elimu? Řekni jim všechno. Já zůstanu s mámou.“

„Dobře. Pilar,“ Tyler se sklonil a dotkl se jejího kolene. „Je mi to líto.“ Pak se jeho zrak setkal se Sofiiniými očima. Jejich krásná a temná hloubka byla to poslední, co viděl, než za ním zavřela dveře.

10. KAPITOLA

Ty měl pravdu. Reportéři se začali hlásit deset minut po tom, co sdělila smutnou novinu své matce. Sofie si ani nestačila promluvit s babičkou.

Věděla, o co půjde. O jednotu. A byla připravená čelit policii, aby usnadnila situaci své matce.

Dokud nebude schopná napsat vhodné prohlášení, nevyjde v tisku žádný komentář nikoho z rodiny. Nebudou žádné rozhovory. Dobře věděla, že otcova vražda způsobí

mediální cirkus, ale Giambelliovi nevstoupí do středu manéže, aby dělali představení.

Což znamenalo, že bude muset sdělit svoje rozhodnutí všem členům rodiny a klíčovým zaměstnancům. Ale první ze všech – Tyler měl pravdu – bude Helena Mooreová.

Opravdu potřebovali právníka.

„Zavolala jsem tetě Heleně,“ informovala Terezu.

„Dobře.“ Tereza seděla na přední terase. Záda měla rovná jako vždy a tvář soustředěnou. „Jak je na tom matka?“

„Chce být pár minut sama.“

Tereza přikývla a chytila Sofii za ruku. Bylo to spojení a stačilo. „Komu ze svých zaměstnanců věříš natolik, že bys mu svěřila sestavení prohlášení pro tisk a vyřizování telefonátů?“

„Sobě. Chci to udělat sama, *nonna*.“

„Dobře.“ Tereza ji stiskla a pak pustila její ruku. „Mrzí mě to kvůli tvému žalu, *carra*. Tyler nám všechno řekl. Nelíbí se mi, že tě vyslýchali předtím, než jsi mohla kontaktovat tetu Helenu nebo Jamese.“

„Nemám co skrývat. Nic nevím. Můj otec byl zastřelen, když seděl v křesle v mém bytě. Jak bych jen mohla neříct něco, co by jim mohlo pomoci najít vraha?“

„Pokud nic nevíš, nemůžeš jim říct nic, co by pomohlo.“ Tereza zahnala myšlenku na policii netrpělivým gestem. „Tylere, nalej Sofii víno.“ Když zazvonil telefon znovu, uhodila rukou o opěradlo židle.

„Postarám se o to,“ řekl Tyler.

„Ne, nechceme, aby kdokoli z rodiny dnes hovořil se zástupci tisku.“ Sofie si přetřela čelo a nařídila si, že musí myslet. „Měl bys sehnat Davida. Požádej ho, aby sem přišel. Vysvětli mu, co se stalo, a já začnu pracovat na prohlášení. Prozatím je to jednoduché – rodina prostě nebude záležitost komentovat.“

„Přivedu ho.“ Tyler k ní přistoupil a uchopil její tvář do dlaní. „Ty nepotřebuješ víno. Potřebuješ aspirin.“

„Nepotřebuji ani jedno. Dejte mi půl hodiny.“
„Sofie.“ Eli vstal z křesla vedle Terezy a objal ji.
„Odpočiň si.“
„Nemůžu.“
„Dobrá, udělej, co je pro tebe nejlepší. Já začnu telefonovat.“
„Můžu to zařídit.“
„Můžeš, ale udělám to já. A ty si vem aspirin.“
„Dobrá, kvůli tobě.“

Aspirin jí pomohl. Za hodinu se Sofie cítila silnější. Měla napsané oficiální prohlášení a setkala se s Davidem.

„Postarám se o tisk, Sofie. Ty se postarej o sebe a svoji matku.“

„Dostaneme se z toho. Musíme dát pozor na to, aby se sem nevetřel nějaký investigativní reportér. Máš děti, někdo je může chtít využít k získání informací o rodině.“

„Promluvím si s nimi. Určitě neprodají vaši smutnou historku do pofiderních časopisů, Sofie.“

„Promiň. Nemyslela jsem to takhle. Ale jsou to stále ještě děti. Mohou být vlákány do pastí, ani nebudou vědět jak.“

„Promluvím si s nimi,“ zopakoval. „Vím, že je to pro tebe a tvoji matku těžké. Umím si to představit.“ Vstal. „Udělám cokoli, jen mi řekni co.“

„Vážím si toho,“ zaváhala a chvíli si ho přeměřovala. Její drobný odpor a nelibost kvůli kontrole její práce musí jít stranou. „Moji prarodiče ti věří, jinak bys tady nebyl. Já ti budu taky věřit. Proto prosím zůstaň v domě a postarej se o telefony. Mohl bys být v mé pracovně..., ale ne, možná ji budu během dne ještě potřebovat.“ Zamířila ke dveřím, ale pak se náhle zastavila v polovině místnosti. David si všiml, že má prázdný pohled. Jako kdyby se v ní najednou zastavil nějaký vnitřní pohon.

„Měla by sis trochu odpočinout.“

„Nemůžu. Pokud něco dělám, zvládnou to. Vím, co si o něm lidé mysleli. Vím, co se o něm šeptalo u koktejlů a co se psalo v tisku.“

A co jsem si o něm myslela já. Co jsem o něm říkala já. Ach, bože, teď na to nemysli.

„To mu neublíží. Ale může to ublížit mé matce. Takže nebudu odpočívat.“

Vyšla ven. „Myslím, že v knihovně to pro tebe bude nejlepší. Tam budeš mít soukromí a všichni pro tebe budeme lehce v dosahu, kdybys něco potřeboval.“

Byli v polovině schodiště, když se ozvalo zazvonění. Marie otevřela dveře. Před ní stál Claremont s kolegyní. Uviděl Sofii a oslovil ji: „Slečno Giambelliová.“

„Dobrý den, detektive. To je v pořádku, Marie. Postarám se o to. Máte pro mě nějaké další informace?“ zeptala se Claremonta, obrátila se a scházela i s Davidem dolů.

„Teď ne. Rádi bychom mluvili s vámi a s vaší matkou.“

„Matka odpočívá. Davide, to je detektiv...“

„Claremont,“ dokončil za ni. „A moje partačka, detektiv Maguireová.“

„David Cutter; detektivové Claremont a Maguireová. Pan Cutter je technický koordinátor firmy Giambelli-MacMillan. Uvedu vás do salónu a za chvíli za vámi přijdu.“

„Je vaše matka doma, slečno Giambelliová?“

„Řekla jsem, že matka odpočívá. Teď není schopná s vámi mluvit.“

„Sofie, to je v pořádku.“ Pilar scházela ze schodů a jednou rukou se přidržovala zábradlí. Za ní šla Helena. „Udělám, co je třeba.“

„Paní Pilar Avanová,“ začala Helena důrazně, „je ochotna zodpovědět vaše otázky. Jsem si jistá, že vezmete v úvahu její emocionální stav. Jsem soudkyně Mooreová,“ dodala s chladným kývnutím, „dlouholetá rodinná přítelkyně.“

Claremont ji znal. Kdysi byl podroben nemilosrdnému křížovému výslechu jejího manžela. Právníci mají poplach, uvažoval. „Zastupujete paní Avanovou, soudkyně Mooreová?“

„Jsem zde proto, abych poskytla své přítelkyni podporu a radu, pokud to bude potřeba.“

„Pojďte se posadit,“ vyzvala je Pilar. „Sofie, mohla bys požádat Marii, ať nám uvaří kávu?“

„Samozřejmě.“

Noblesní a elegantní, uvažoval Claremont. Už věděl, kde dcera získala své prvotřídní způsoby. Ale i ženy na úrovni zabíjejí, stejně jako ty druhé.

Zejména když jsou nahrazeny mladší modelkou.

Pilar odpovídala na otázky přímo.

Od večírku svého bývalého muže neviděla ani s ním nemluvila. V dceřině bytě nebyla déle než měsíc. Neměla od něho klíče. Nevlastnila zbraň, ale připustila – dřív, než ji soudkyně mohla zarazit –, že v domě zbraně jsou.

„Byla jste rozčilená, když vás manžel požádal o rozvod, aby si vzal Rene Foxxovou?“

„Ano,“ přitakala Pilar dřív, než mohla Helena otevřít ústa. „Bylo by hloupé, kdybych to popírala, Heleno. Přirozeně, že jsem byla rozrušená. Myslím si, že konec manželství není důvodem k oslavám. Dokonce i když už je jen na papíře. Byl to otec mé dcery.“

„Hádali jste se?“

„Ne.“ Rty se jí zvlhly v mírném úsměvu. Připomněla Claremontovi jímavě sklíčenou madonu. „S Tonym bylo těžké se hádat. Vždycky měl spoustu výmluv a argumentů. Dala jsem mu, co chtěl. Stejně jsem nemohla dělat nic jiného.“

„Já jsem zastupovala paní Avanovou při rozvodu,“ vložila se do řeči Helena. „Proběhl hladce. Bylo to tak jednoduché, jak to jen může být.“

„Ale přesto jste byla rozčilená,“ konstatovala Maguireová. „Dost rozčilená na to, abyste minulý týden

uprostřed noci zatelefonovala do manželova bytu, vyhrožovala mu a obviňovala ho.“

„Nic takového jsem neudělala.“ Ted' poprvé se jí v očích objevil bojovný záblesk. „Nikdy jsem netelefonovala do Tonyho bytu a nikdy jsem nemluvila s Rene. Ona si to jen myslela.“

„Paní Avanová, můžeme si snadno zkontrolovat záznamy o hovorech v telefonní ústředně.“

„Pak to prosím udělejte.“ Napřímila se a dodala: „Ať jsem byla jakkoli zklamaná volbou, kterou Tony provedl, byla to jeho volba. Nemám ve zvyku telefonovat někomu o půlnoci a vyhrožovat mu nebo ho obviňovat.“

„Současná paní Avanová hovoří jinak.“

„Pak se mýlí nebo lže. To ona mi zavolala uprostřed noci a obvinila mě z telefonátu. Byla rozčilená a napadala mě. Tento hovor určitě objevíte v záznamech ústředny, detektive, ale ten druhý ne.“

„Proč by lhala?“

„Já nevím.“ Pilar si vzdychla a přetřela si spánek. „Možná že nelhala. Jsem si téměř jistá, že jí někdo volal, a ona si myslela, že jsem to byla já. Byla rozčilená. Nemá mě ráda už z principu.“

„A víte, v kolik hodin odešel pan Avano z večírku?“

„Ne. Abych řekla pravdu, ten večer jsem se vyhýbala jemu i Rene, jak jsem jen mohla. Jejich přítomnost zde byla trapná a pro mě stísnující.“

„Víte, proč šel do bytu vaší dcery...“ Claremont pohlédl do svého bloku a prověřil si zápis z výsledku taxislužby. „Ve tři hodiny ráno?“

„Ne.“

„Kde jste tehdy byla?“

„V posteli. Většina hostů už byla pryč. Šla jsem do svého pokoje někdy před druhou. Sama,“ dodala. „Popřála jsem Sofii dobrou noc a pak jsem si šla lehnout, protože jsem byla unavená. Byl to dlouhý den.“

„Můžete nás nechat chvíli o samotě?“ zeptala se Helena a gestem naznačila, že by detektivové měli vyjít z pokoje. Maguireová s Claremontem jim vyhověli.

„Ze San Francisca se sem dostaneš za hodinu,“ spekulovala Maguireová na chodbě. „Na tu dobu nemá alibi. A má dobrý motiv.“

„Proč by se scházela se svým ex-manželem v dceřině bytě?“

„Aby všechno zůstalo v rodině.“

„Možná,“ odpověděl Claremont a otevřel dveře, protože je Helena zavolala.

„Detektivové, paní Avánová váhá přinést určité informace. Anthony Avano byl jejím manželem mnoho let a mají spolu dceru. Nechce říct něco, co by mohlo pošpinit její pověst. Ale já jsem jí poradila, že je konstruktivnější dát vám tuhle informaci, která může být užitečná při vyšetřování. A navíc... navíc, Pilar,“ dodala tiše, „získají tu informaci brzy z jiných zdrojů.“

„Dobrá.“ Pilar vstala a začala přecházet po místnosti. „Dobrá. Ptali jste se, jestli mě napadlo, proč šel k Sofii do bytu. Nejsem si jistá, ale... Tony měl slabost pro ženy. Někteří lidé pijí, jiní jsou tělem i duší hráči a další mají slabost pro ženy. Tony měl milostné romány. Mohl se v tom bytě setkat s nějakou ženou, s níž chtěl přerušit styky nebo...“

„A víte, která žena by to mohla být?“

„Ne, to mě přestalo zajímat už dávno. Ale nějaká byla ve hře. Tony věděl, kdo Rene tehdy v noci telefonoval. Jsem o tom přesvědčená. A na večírku se mi zdál podrážděný. To nebyl jeho přirozený stav. Málokdy byl nerudný. Choval se neslušně k Davidu Cutterovi a nebyl tak společenský jako jindy. Myslím si, že měl nějaké problémy. Nevím to ale určitě. Nechtěla jsem to vědět, protože jsem s tím stejně nemohla nic dělat. I kdybych to věděla... nic by se tím nezměnilo. Je to bolestné.“

Claremont vstal. „Oceňujeme vaši ochotu ke spolupráci, paní Avanová. Teď bychom si rádi promluvili s ostatními členy rodiny, s panem Cutterem a některými zaměstnanci, kteří byli přítomni na večíрку.“

Přál si taky znovu vyslechnout Sofii. Šel tedy za ní, zatímco jeho kolegyně podrobila výslechu Davida Cuttera.

„Nezmínila jste se o tom, že jste měla s otcem hádku té noci, kdy přišel o život.“

„Ne, nezmínila, protože jste se neptal. A teď, když se ptáte, vám odpovím. Hádky mezi dvěma lidmi proběhne většinou tehdy, že spolu nesouhlasí. Tohle nebyla hádka.“

„Tak jak to tedy kvalifikujete?“

„Silná slova. Byla to silná slova, která jsem měla na jazyku už dlouho. Je to pro mě komplikované, detektive, protože vím, že to byla poslední slova, která jsem mu řekla. Dokonce i když byla pravdivá a dokonce i když jsem je myslela vážně, je to pro mě těžké. Byla jsem rozzlobená. Oženil se pár hodin po rozvodu s mojí matkou. Ani se neobtěžoval říct mi o svém plánovaném sňatku! Neobtěžoval se ani informovat moji matku. Prostě si přišel na rodinný večírek s novou ženou. Bylo to bezohledné a bezcitné jako on sám. Řekla jsem mu to.“

„Já mám informace, že jste mu vyhrožovala.“

„Já? Možná. Byla jsem zlostí bez sebe, zraněná a ponížená. Rene zahnala moji matku do kouta a slovně ji napadla. Pro to neexistovala žádná omluva. A on to dopustil. Můj otec byl brilantní v tom, že nechával věci plynout po svém a zůstával lhostejný ke škodám.“

Zpráva se rozšířila po celé zemi i přes Atlantik. Donato seděl v kanceláři v prvním patře svého domu, popíjel brandy a uvažoval. Dům byl konečně tichý, ale Donato tušil, že dítě začne brzy křičet a dožadovat se mléka.

Gina spala, a kdyby neproběhl obvyklý půlnoční cirkus, už by dávno vyklouzl a trávil teď příjemné chvíle s milenkou. Ale bylo lepší neriskovat.

Tony Avano byl mrtev.

Schůzka s Margaret Bowersovou naplánovaná na příští ráno se bude muset odsunout. Tak získá čas. Raději jednal s Tonym. S ním aspoň věděl, na čem je.

Teď je Tony mrtvý a nastane velký zmatek. Vyrojí se řeči a klepy, nastanou prodlevy a chaos. Toho může využít ve svůj prospěch.

Samozřejmě že musí letět do Kalifornie. Nabídne rodině svoji podporu a útěchu. A ujistí *siňoru*, že udělá všechno, co po něm bude požadovat, aby se podnik Giambelli udržel na trhu.

Za dva dny budou Vánoce. Aspoň snadněji přesvědčí Ginu, že musí zůstat doma s dětmi. Nesmí je rozrušovat. Ano, to bude dobré. A může vzít s sebou svoji hezkou milenkou.

Ano, musí si napláňovat, co je třeba udělat a jak.

Ubohý Tony, pomyslel si a zvedl sklenici s brandy. *Odpočívej v pokoji.*

Jeremy de Morney ztišil zvuk večerních zpráv a sundal si smoking. Byl rád, že přišel domů. Bylo lepší být doma, když se zpráva objevila, než na veřejnosti.

Tony Avano, ten bezcenný bastard, byl mrtvý.

Svým způsobem to byla skoro škoda. Současná situace způsobila, že Avano byl zralý ke sběru, a Jerry na tuhle dobu čekal pěkně dlouho.

Zanechal po sobě truchlící bývalou ženu, veselou vdovu a truchlící dceru. Měl víc, než si zasloužil.

Jerry se začal svlékat a zvažoval, jestli by neměl zaletět do Kalifornie a zúčastnit se vzpomínkového obřadu, který Giambelliovi napláňovali. Pak tu myšlenku zavrhl.

Bylo velmi dobře známo, že oplakávaný Avano spal s jeho ženou.

Ach, vyřešili to jako civilizovaní lidé, samozřejmě. Nepočítal v to rozbitý ret své mladičké ženy, kterým se s ní rozloučil. Rozvod a finanční vyrovnání, stejně jako předstírání dobrých způsobů před veřejností proběhly dobře.

Ano, pomyslel si Jerry, *všichni uměli výborně předstírat.*

Rodině Giambelliových už poslal osobní kondolenci, v níž vyjádřil svoje sympatie a lítost. Rozhodl se, že nejlepší pro něho bude udržet si po určitý čas odstup.

Přijede tam, až bude připraven.

Ted' si trochu odpočine. Zatraceně, co kdyby si otevřel láhev šampaňského na oslavu vhodné vraždy?

Sofie strávila skoro týden tím, že se vypořádávala s otcovou smrtí. Chovala se, jako by řešila nějakou obchodní záležitost. Emoce uzavřela na tajné místo a brala telefony, organizovala, zařizovala, kladla otázky, odpovídala a jako jestřáb sledovala svoji matku.

Když narazila na zeď, a stalo se to mnohokrát, snažila se, co mohla, a našla si nějaký tunel. Policie opakovala neustále totéž. Pátrání pokračovalo. Byly prověřovány všechny stopy.

Policisté s ní zacházeli podrážděně, protože měli podezření.

Rene odmítala reagovat na Sofiiny telefonáty a Sofie byla stále unavenější z toho, že jí nechávala zprávy na záznamníku. Nejdřív byly účastné, pak zdvořilé, později rozladěné a nakonec útočné.

Její otec bude mít vzpomínkovou slavnost. Ať za účasti své vdovy, nebo bez ní.

Sofie se vymluvila matce a řekla jí, že má v sanfranciské kanceláři spoustu problémů, které musí neodkladně řešit.

Ve chvíli, kdy vyšla z domu, zastavilo na příjezdové cestě Tylerovo auto.

„Kam se chystáš?“ zavolal na ni Tyler.

„Mám práci.“

„Kde?“

Snažila se protáhnout kolem něho směrem ke garáži, ale Tyler jí vstoupil do cesty. „Podívej, spěchám. Potřebuji stříhat.“

Sofie měla nervy napjaté k prasknutí, ale nemohla si dovolit scénu. „Musím jet do města. Mám tam práci.“

„Dobře. Svezu tě tam.“

„Dnes tě nepotřebuji.“

„Týmová práce, pamatuješ?“ Dobře znal ženu, která se teď chvěla jako list, a nechtěl ji nechat řídit.

„Zvládnou to sama, MacMillane.“ *Zatraceně, proč jsem mu neřekla, že jedu nakupovat?* plísnila se v duchu Sofie.

„Jo, ty zvládneš všechno.“ Jednou rukou ji objal kolem ramen a druhou otevřel dveře auta. „Nastup si.“

„Napadlo tě, že chci být sama?“

„Napadlo tě, že mě to nezajímá?“ Rychle přibouchl dveře. „Zapni si pás,“ nařídil.

Chvilí zvažovala, zda má kopnutím otevřít dveře a pak nakopnout jeho, ale měla obavu, že pak by se už vůbec neovládla. Držela v sobě takový vztek, tak pálicí žal. A připomněla si, jak se o ni staral v tom nejhorším okamžiku.

Tyler usedl za volant. Možná to bylo proto, že ji znal déle než polovinu života. Možná to bylo proto, že během posledních několika týdnů jí věnoval víc pozornosti než během posledních dvaceti let. *Ať je to, jak chce*, pomyslel si Ty, *znám její tvář příliš dobře a tento výraz u ní není obvyklý, alespoň ne v této chvíli.*

„Tak.“ Otočil auto a pohlédl na ni. „Kam máš vlastně namířeno?“

„Na policii. Nemohu na všechny otázky odpovídat telefonicky.“

„Dobře.“ Zamířil k hlavní cestě.

„Ty, nepotřebuji ochránce se širokými rameny ani emocionální polštář.“

„Dobře.“ Plně se soustředil na řízení. „Pro informaci, jsem tady jen proto, aby ses měla do koho strefovat.“

Místo odpovědi si založila ruce na prsou a dívala se přímo před sebe. Hory, ztrácející se v mlze, byly lemovány sněhovou krajkou. Nádherný pohled připomínající rozostřenou fotografii ji však neuchvacoval. V duchu viděla před sebou vytrženou stránku z nějakého technického časopisu, která jí přišla včera mailem.

Byla na ní fotografie tří žen z rodu Giambelliů – její babičky, matky a jí samotné –, která vyšla před měsícem. Jejich tváře na ní byly zohavené podobně jako tváře andílků v salónu v průběhu vánočního večírku. Tentokrát bylo použito červené pero. Přes tváře se jim táhl nápis „vražedkyně“.

Byla tohle odpověď na opakované telefonáty Rene? Sofie by to ráda věděla. Myslela si ta žena, že ji vystraší tak dětinským trikem? Nenechá se děsit. Sofie hodila stránku ihned do plamenů v krbu. V té chvíli byla znechucená, rozzlobená, ale neměla strach.

Avšak druhý den se nemohla zbavit myšlenky na obrázek.

„Požádal tě Eli, aby ses o mě staral?“ zeptala se Tylera.

„Ne.“

„Tak babička?“

„Ne.“

„Tak kdo?“

„Věc se má tak, Sofie. Přijímám rozkazy ohledně práce, když musím. Ale v osobním životě si nenechám rozkazovat. Tohle je osobní. Jasně?“

„Ne.“ Odvrátila svůj pohled od zamlžených hor a chvíli studovala jeho profil. „Neměl jsi rád mého otce a do mě taky nejsi zrovna zblázněný.“

„Neměl jsem rád tvého otce,“ řekl prostě, bez lítosti, ale i bez radosti. Díky tomu ji to nezabolelo. „Ale mám rád tvoji matku a velice nemám rád Rene. Taky se mi nelíbí, že se pokusila svalit podezření na Pilar a možná i na tebe.“

„Pak se ti možná nebude líbit, že moje druhá zastávka dnes bude u Rene. Potřebuji si s ní promluvit o vzpomínkové slavnosti.“

„Zatraceně, to bude legrace. Myslíš, že dojde na trhání vlasů a škrábání?“

„Vy muži si opravdu děláte z těchto věcí legraci, že? To je hrozné.“

„Jo,“ vydechl znaveně a tím ji rozesmál. Byl to po mnoha dnech první upřímný smích.

Sofii napadlo, že ještě nikdy nebyla na policejní stanici. Myslela si, že se ocitne v nějaké tmavé chodbě s prochozeným linoleem, z níž se bude vcházet do hlučných kanceláří přeplněných divoce po sobě štěkajícími policisty. Před nimi na odřených stolech budou stát papírové kelímky od kávy.

Tajně se na tuto zkušenost těšila.

Místo toho ji překvapila atmosféra, které nemohla uvěřit. Široká světlá chodba s nablýskanou podlahovou krytinou lehce páchla po lyzolu. Nebylo tam ticho jako v hrobce, ale když procházela chodbou k pracovním detektivů, slyšela klapot svých podpatků.

Kanceláře byly moderně zařízené. Sofie užasle zírala na moderní psací stoly a policové stěny. Nikde neviděla otlučený nábytek, jak předpokládala. Ve vzduchu voněla dobrá káva. Každý policista měl přes rameno řemen s pouzdem na pistoli. Místnosti byly dobře osvětlené a z některých zaznívalo ťukání klávesnic počítačů.

Sofie nahlížela do prosklených kanceláří, až konečně uviděla Claremonta. Když si jí všiml, okamžitě vstal a vyšel za ní.

„Slečno Giambelliová.“

„Potřebuji si s vámi promluvit o výsledcích vašeho pátrání.“

„Když jsem s vámi mluvil telefonicky...“

„Vím, co jste mi řekl v telefonu, detektive. V podstatě nic. Myslím, že mám právo na víc informací a že jsem oprávněná vědět, kdy mi bude vydáno tělo mého otce. Říkám vám to proto, že moje příští zastávka bude u vašeho nadřízeného. Použiji všechny kontakty, které máme. A věřte mi, že naše rodina jich má hodně.“

„Jsem si toho vědom. Pojd'te se mnou do kanceláře.“ Pokynul jí, kam má jít, a v duchu zaklel, když se otevřely dveře po jeho pravici a z nich vyšla jeho kolegyně s Rene.

Rene byla celá v černém. Vypadala nádherně. Bledá tvář, zářivé blond vlasy svázané do ohonu – perfektní ukázka bohaté vdovy. Sofie si dokázala představit, jak Rene pečlivě studovala výsledek svého snažení, než vyšla z bytu, a s jakou radostí si na černé šaty připnula jemnou diamantovou brož.

Sofie na brož chvíli hleděla a pak se zadívala na Rene.

„Co tady dělá?“ zeptala se Rene. „Řekla jsem vám, že mě obtěžovala. Neustále mi volá a vyhrožuje mi.“ Sevřela kapesník, který držela v ruce. „Ráda bych na ni podala trestní oznámení. Na všechny z jejich rodiny. Zabili mého ubohého Tonyho.“

„Tohle už chystáš dlouho, Rene, že?“ zeptala se Sofie ledově. „Taková záležitost potřebovala trochu práce.“

„Chci policejní ochranu. Tonyho zabili kvůli mně. Jsou to Italové. Mají spojení s mafií.“

Sofie se rozesmála. Její zdrženlivý smích se po chvíli změnil v doslovný výbuch. Nedokázala ho zastavit. Musela se posadit na nízkou lavici u stěny. „Ano, tak je to. V domě mé babičky je hnízdo organizovaného zločinu. Chtělo to jen bývalou modelku, sprostou poloprostitutku, šplhající po společenském žebříčku, aby je odhalila.“

Ani si nebyla vědoma toho, že její smích se změnil v pláč a že jí po tvářích stékají slzy. „Chci pohřbít svého otce, Rene. Nechej mě to udělat. Nechej mě, abych se na tom účastnila, a pak mě už nikdy neuvidíš ani se mnou nebudeš muset mluvit.“

Rene zastrčila kapesník do kabelky. Prošla ztichlou chodbou a přistoupila k Sofii. „Patří mně a ty nebudeš mít vůbec nic,“ vyštěkla.

„Rene.“ Sofie vztáhla ruku, ale Rene ji po ní prudce pleskla. Sofie zadržela dech.

„Paní Avanová.“ Claremontův tón byl varovný. Chytil ji za paži.

„Nechci, aby se mě dotýkala. Jestliže mi ty nebo někdo jiný z tvojí *rodiny* znovu zavolá, budete mít co dělat s právníky.“ Rene zvedla bradu a vyšla z místnosti.

„Bude to k tvé škodě,“ zamumlala Sofie.

„Slečno Giambelliová.“ Maguireová ji chytila za paži. „Pojďte, posaďte se a dejte si kávu.“

„Nechci kávu. Můžete mi říct, kam jste dospěli ve vyšetřování?“

„Nemáme nic nového, co bychom vám mohli sdělit. Je mi líto.“

„A kdy mi vydáte tělo mého otce?“

„Ostatky vašeho otce byly vydány dnes ráno jeho nejbližší rodině.“

„Chápu. Takže zbytečně plýtvám svým i vašim časem. Omluvte mě.“ Vyšla ven a sáhla do kabelky pro telefon. Nejdřív zavolala Heleně Mooreové, ale asistentka jí sdělila, že je právě v soudní síni.

„Myslíš si, že by dokázala Rene zastavit?“ zeptal se Tyler.

„To nevím. Chtěla jsem to zkusit.“

Pak vytukala číslo Jamese Moorea, ale ten byl na schůzi. Jako posledního kontaktovala Lince.

„Linci? Tady je Sofie. Potřebuji tvoji pomoc.“

Pilar seděla na kamenné lavičce v zahradě. Bylo chladno, ale bože, jak potřebovala vzduch! V domě se cítila jako v pasti, což nikdy dřív nezažila. Mezi stěnami byla jako zavřená, i když ji obklopovali lidé, kteří ji milovali nejvíce.

Jsem pozorována jako nemocný, který může za chvíli zemřít, říkala si.

Mysleli si, že truchlí, a ona je přitom nechala. Byl to největší z jejích hříchů? ptala se sama sebe. Dovolila všem, aby věřili, že je zničená žalem.

Ale necítila nic. Nemohla nic cítit.

Strašné bylo, že tento stav jí přinesl uvolnění.

Nejdřív zažila šok, pak lítost a žal. Ale všechno velmi rychle přešlo. Nedostatek citu ji děsil, styděla se, a proto se vyhýbala rodině, jak jen mohla. Z toho důvodu strávila téměř celé Vánoce ve svých pokojích. Nebyla schopná utěšovat svoji dceru, protože se bála, že Sofie by vycítila faleš.

Jak se může žena dostat tak rychle od lásky k lhostejnosti? ptala se Pilar. Měla tento nedostatek vášně a lásky už dřív? A nebyl tento nedostatek příčinou toho, že ji Tony opustil? Nebo to způsobil on během jejich manželství a zabil v ní veškerou schopnost citu?

Ted' už na tom nezáleželo. Byl mrtvý a ona byla prázdná.

Vstala a vydala se k domu. Vzápětí se zastavila, protože na cestičce se objevil David.

„Nechci tě rušit.“

„To nevadí.“

„Snažil jsem se ti jít z cesty.“

„To nebylo nezbytné.“

„Myslel jsem, že je. Vypadáš unaveně, Pilar.“ *A taky opuštěně,* pomyslel si.

„Myslím, že jsme na tom všichni stejně. Vím, že jsi během několika posledních dnů měl mnoho povinností navíc. Doufám, že víš, jak si toho vážím.“ Málem udělala

krok vzad, když k ní došel, ale udržela se. „Jaké jsi měl Vánoce?“

„Rušné. Řekněme, že budu rád, až se překulí leden a děti začnou chodit do školy. Mohl bych pro tebe něco udělat?“

„Ne, děkuji.“ Chtěla se mu vymluvit a utéci do svého pokoje. Ale něco jí v tom bránilo. Podívala se na něho a najednou slyšela, jak se jí hrnou z úst slova: „Jsem tak zbytečná, Davide. Nemůžu pomoci Sofii. Víím, že se snaží odvrátit svoji pozornost od té smutné události prací a ještě se snaží mě zaučovat. Ale je to k ničemu.“

„Ale, to neříkej.“

„Je to pravda. Nikdy jsem v kanceláři nepracovala. Před pětadvaceti lety jsem se jen krátce zaučovala. Ale od té doby se všechno změnilo. Nemohu se srovnat s tím proklatým počítačem a neznám jazyky. Než abych dělala chyby, které pak Sofie musí opravovat, měla bych toho raději nechat. Neustále mě uklidňuje a utěšuje, protože mě nechce rozrušovat. A ona sama je rozrušená a já jí nemohu pomoci.“

Přitiskla si prsty ke spánku. „Takže jsem utekla. V tom jsem dobrá. Jsem tady venku, protože jí nedokážu čelit. Je zničená kvůli Tonymu. Snažila se zabránit Rene, aby vyzvedla jeho tělo. Nemůže truchlit, nedovolí si to. Nemáme klidu a nebudeme ho mít, dokud policie... Ale potřebuje ten rituál. A Rene jí ho odmítá poskytnout.“

„Musí se s tím srovnat svými vlastními silami. Ty to víš. Stejně, jako to děláš ty.“

„Já vůbec nevím, co mám dělat. Měla bych jít dovnitř. Měla bych najít správná slova.“

David ji nechtěl nechat samotnou, a proto šel s ní k domu. „Pilar, myslíš si, že Sofie neví, co pro tebe znamená?“

„To ví. Stejně jako ví, že pro svého otce neznamenal nic. Pro děti je obtížné žít s tímto pomyšlením.“

„Já to vím. Ale někdy to dokáží.“

Zastavila se a otočila se k němu. „Ty ses taky někdy obával, že jim nestačíš?“

„Každý den.“

Zasmála se. „Je to ode mě nehezké, ale uklidňuje mě, když to od tebe slyším.“ Otevřela dveře a uviděla na pohovce sedět Sofii. Tvář měla bílou. Vedle ní seděl Linc Moore a svíral její ruku. „Copak se stalo?“ Pilar přeběhla přes pokoj a sehnula se k dceři. „Ach, dítě, copak je?“

„Přišli jsme příliš pozdě. Linc to zkoušel. Měl dokonce soudní příkaz, ale bylo příliš pozdě. Ona už ho odvezla do krematoria, mami. Všechno zařídila dřív, než...“

„To mě mrzí.“ Linc stále svíral Sofiinu ruku a druhou natáhl k Pilar. „Vzala ho odtamtud přímo do krematoria. Všechno bylo hotovo dřív, než jsme zajistili příkaz.“

„On odešel, mami.“

11. KAPITOLA

Během dlouhé zimy vinná réva spala. Vinice se napojily dešti a pak se skryly pod mrazivou krustu. Teď půda měkla pod prvními pronikavými paprsky slunce.

Pro vinaře i pro půdu byl rok jako kruh. Všechno se pravidelně opakovalo s drobnými variacemi a překvapeními.

Život byl jako nekonečná spirála.

Během února zbrzdily silné deště stříhání a přinesly jak frustraci, tak příslib dobré sklizně. Vinice i hory byly zahaleny mlhou. Únor znamenal čekání. Někomu se mohlo zdát, že čekání bude trvat věčně.

Tereza měla svoji kancelář ve třetím patře sídla Giambelliů. Zvolila si třetí patro, aby byla vzdálena chaosu své domácnosti. A milovala pohled z okna kanceláře na všechno, co jí patřilo.

Každý den musela vyjít nahoru po schodech, což bylo dobré cvičení. Denně pracovala tři hodiny, někdy i déle.

Místnost byla útulně zařízená, protože Tereza věřila, že příjemné prostředí zvyšuje produktivitu. Také věřila, že tomu, na čem jí záleží, se musí plně oddat. Sedávala za pracovním stolem, který sloužil už jejímu otci. Byl to starý stůl z tmavého dubu s hlubokými zásuvkami. Symbolizoval tradici. Na jeho desce byl telefon a nejmodernější typ počítače, které symbolizovaly pokrok.

Pod stolem tiše oddechovala stará Sally. Ta symbolizovala domov. Tereza věřila absolutně ve tři hodnoty – v tradici, vývoj a domov.

V kanceláři teď seděl Terezin manžel, vnuk, dcera, vnučka, David Cutter a Paulo Borelli.

Starí i mladí, pomyslela si.

Tereza čekala, až Marie naservíruje kávu. Poslouchala, jak děšť lehce bubnuje na střechu a okna.

„Děkuji, Marie.“ To znamenalo, že začne pracovní rozhovor. Tereza sepjala ruce složené v klíně. Hospodyně vyklouzla a zavřela za sebou dveře.

„Je mi líto,“ začala, „že jsme se nemohli sejít dřív. Odchod Sofiina otce a okolnosti jeho smrti odložily určité záležitosti naší firmy. A Eliho nedávná nemoc mi zabránila svolat tuto schůzku.“

Pohlédla na něho. Stále ještě vypadal nemocně. Nachlazení se rychle změnilo v horečku a zimnici. Tereza se o něho bála.

„Je mi dobře,“ řekl spíš proto, aby ji uklidnil. „Jen se trochu třesu, ale to přejde. Člověk nemá jinou volbu, musí mě to přejít, když mám tolik starostlivých chův.“

Tereza se usmála, ale s obavou naslouchala jemnému pískání v jeho hrudi. „Až se Eli uzdraví, vrhne se zase do práce. Sofie, pročetla jsem si tvoji zprávu a projekty týkající se našeho stého výročí. Probereme to spolu, ale ráda bych, abys s tím všechny seznámila.“

„Samozřejmě.“ Sofie vstala a otevřela složky, které obsahovaly poutače a reklamní letáky a také spoustu dokumentů, statistik a plánů.

„První fáze kampaně začne v lednu reklamními letáky, které najdete v balíčcích,“ a rozdala všem balíčky. „Vytvořili jsme masivní kampaň, zaměřenou na naše nejmovitější zákazníky, střední vrstvu, ale taky na mladé příležitostné milovníky vína s omezenými prostředky.“

Zatímco Sofie mluvila, Tyler vypnul pozornost. Už to slyšel. Účastnil se různých fází vývoje této kampaně. Naučil se hodnotit to, co Sofie dělá, ale stejně se o to moc nezajímal.

Dlouhodobé předpovědi počasí slibovaly oteplení. Vinná réva se bude muset příliš brzy probudit ze zimního spánku. Potřeboval na ni dohlížet, protože si při stříhání všiml jemného nalévání pupenů a mírného vypouštění mízy.

Časné probuzení znamenalo nebezpečí, že příští náhodný mrazík všechno zničí.

Byl připraven utkat se s tím, až přijde čas, ale...

„Vidím, že Tyler už je vzhůru,“ řekla Sofie sladce a šťouchla do něho.

„Nejsem, ale nevádí. Když už jsi přerušila moji dřímotu, druhá fáze zahrnuje účast veřejnosti. Ochutnávky vín, exkurze po vinici, společenské události, aukce – jak tady, tak i v Itálii které ještě zvýší naši publicitu.“

Vstal, aby si nalil další kávu. „Sofie ví, co dělá. Myslím, že nikdo tady to nemůže zpochybnit.“

„A jak na vinici?“ zeptala se Tereza. „Je Sofie dobrá?“

Chvilí počkal a upil kávy. „Tam je to v pořádku. Je dobrý učeň.“

„Prosím, Ty, je mi trapně, když slyším tvoje komplimenty.“

„Velmi dobře,“ zamumlala Tereza. „Davide? Máte nějaké komentáře ke kampani?“

„Je chytrá, perfektně připravená. Mám jedinou námitku, protože jsem otec dospívajících dětí. Inzeráty přesvědčují lidi od jednadvaceti do třiceti, že u vína se velmi dobře tráví volný čas.“

„Což je pravda,“ poznamenala Sofie.

„A což chceme zapracovat do projektu,“ souhlasil. „Ale bojím se, abychom tu reklamu neudělali příliš přitažlivou pro mladší klienty, kteří mohou být víc zasaženi. Tohle je myšlení otce,“ připustil. „Ale také jsem byl kdysi chlapcem, který se občas opil a udělal to i bez vlivu reklamy.“

Pilar chtěla něco říct, ale pak zmlkla. Ale protože David seděl vedle ní, všiml si toho. „Pilar? Máš něco k tomu?“

„Ne, já jsem jen... no, vlastně si myslím, že kampaň je výborná a vím, jak těžce na ní Sofie pracovala – a Ty samozřejmě také, i celý tým pracovníků. Ale myslím si, že Davidova poznámka je cenná. Je obtížné prodávat něco, co oslovuje mladou generaci, aniž by po tom zatoužili i mladší lidé, kteří na to ještě nemají vhodný věk. Kdybychom mohli připojit nějaké varování...“

„Varování jsou nudná a rozměňují poselství,“ začala Sofie, ale pak stiskla rty a znovu si sedla. „Jedině že bychom to udělali s humorem a chytře a hlavně tak, aby se to slučovalo s naším poselstvím. Popřemýšlím o tom.“

„Dobře. Ted' ty, Paulie.“

Ted' vypnula zase Sofie, protože předák začal mluvit o jednotlivých druzích vína, které jsou uchovávány v sudech a nádržích a testovány.

Věk, pomyslela si. *Věk*. Vinice. Zralost. Dokonalost. Potřeba kotvy. Trpělivost. Dobré víno také potřebuje trpělivost. Odměna. *Věk*, odměna, trpělivost. Najde to.

Její prsty sáhly po peru. Pracovala lépe, když si mohla slova psát a vidět je na papíře. Zašla si pro další kávu a otočená zády k místnosti si rychle napsala na ubrousek pár poznámek.

Paulie domluvil a na řadu přišel David. Ale nevystoupil s popisem marketingových projektů, analýzou nákladů, předpovědí a čísel, což Sofie očekávala. Babička odložila jeho psanou zprávu stranou. „Tím se budeme zabývat

později. V této chvíli bych ráda slyšela vaše hodnocení klíčových pracovníků.“

„Máte to všechno ve zprávě, *siñoro*.“

„Ano,“ řekla Tereza a zvedla obočí.

„Dobrá. Tyler mě na vinici nepotřebuje a ví to. Fakt, že mým úkolem je dohlížet na něho a že jsem k tomu kompetentní, nezlomil jeho odpor. Za tento odpor ho nemohu vinit, ale staví se do cesty efektivní spolupráci. Na druhé straně však jsou MacMillanovy vinice spravovány velmi dobře. Stejně jako Giambelliovy. Stále se pracuje na jejich sloučení a Tylerova práce na těchto operacích a koordinace se zaměstnanci je výborná.

Sofie dobře pracuje na vinohradu, ačkoli to není její silná stránka. Stejně jako Pilarinou není marketing a reklama. Faktem je, že to, že Sofie má hlavní podíl na reklamě a Tyler zase na vinicích, je pozoruhodně dobrý výsledek a překvapivě zajímavý svazek. Ale nějaké problémy jsou v kancelářích v San Franciscu.“

„Jsem si vědoma těchto těžkostí,“ řekla Sofie. „Pracuji na jejich odstranění.“

David řekl: „Sofie, máš složitou, rozzlobenou, nekooperativní zaměstnankyni, která se už několik týdnů snaží podkopat tvoji autoritu.“

„Zítřka odpoledne s ní mám schůzku. Znáám svoje lidi, Davide. Víím, jak s nimi mám jednat.“

„Zajímalo by tě, jak hodně obtížná a rozzlobená a nekooperativní je Kristin Drakeová?“ Chvilí počkal. „Oslovila jiné společnosti. Její životopis přistál během posledních čtrnácti dnů na pracovních stolech šesti firem. Jeden z mých zdrojů v Le Coeur mi řekl, že od ní slyšel spoustu pomluv a obvinění a že jejím oblíbeným cílem jsi ty, pokud má dojem, že hovoří ke správnému uchu.“

Sofie se rychle vyrovnala se zklamáním a přikývla. „Postarám se o to.“

„Dohlídni na ni,“ ozvala se Tereza. „Pokud zaměstnanec není loajální, přinejmenším musí být veřejně

pokárán. Nemůžeme tolerovat zaměstnance, kteří o nás roznášejí klepy, urážejí nás a chtějí získat postavení u jiné společnosti. A Pilar?“

„Zaučuje se,“ odpověděl David. „Obchod a reklama nejsou její silnou stránkou. Myslím, že ji chcete zaměstnat na špatném místě, *siñoro*.“

„Prosím?“

„Podle mého by se vaše dcera víc uplatnila jako reprezentantka firmy. Tak by mohla uplatnit svůj šarm a eleganci. Neměla by sedět za klávesnicí počítače. Divím se, že jste už dávno nepožádala Pilar, aby dělala průvodkyni po vinici a asistentku v místnosti ochutnávek. Návštěvníci, svěřeni do její péče, by tak měli zvláštní výsadu personálního kontaktu s členem rodiny. Je vynikající hosteskou, *siñoro*. Není vynikající úřednicí.“

„Chcete tím říct, že jsem udělala chybu, když jsem očekávala, že se moje dcera naučí orientovat se v obchodních záležitostech společnosti?“

„Ano,“ řekl David tiše a Eli se rozkašlal. „Pardon, pardon.“ Když mu Tyler podal sklenici vody, mávl rukou. „Snažil jsem se potlačit smích. Nepodařilo se. Terezo, David má pravdu a ty to víš.“ Vzal si od Tylera sklenici, pomalu se napil, tlak v jeho hrudi polevil. „Nenávidí, když se splete, a stane se jí to málokdy. Sofie? Jak pracuje máma jako tvoje asistentka?“

„Nemám moc času... je hrozná.“ Připustila Sofie a vypukla smíchem. „Ach, mami, omlouvám se. Ale jsi ta nejhorší úřednice, jakou jsem měla. Nemohla bych tě poslat do města, abys pracovala v mém týmu, ani za milion let. Ale máš dobré nápady,“ dodala, zaražená matčíným mlčením. „Jako dnes s tím varováním u reklamy. Ale nezmíníš se o tom, dokud nejsi napjatá, a dokonce i tehdy nevíš, jak se vyjádřit. A navíc, nenávidíš každou minutu, kterou musíš prosedět v mé kanceláři.“

„Já se snažím. A zřejmě jsem propadla,“ řekla Pilar a vstala.

„Mami...“

„Ne, to je v pořádku. Jsem raději, když jsi upřímná, než když mě chráníš. Nechej mě, ať to všem ulehčím. Končím. A teď mě omluvte, jdu si najít něco, v čem jsem dobrá. Například se můžu někam posadit a vypadat elegantně a kouzelně.“

„Půjdu za ní,“ začala Sofie.

„Ne.“ Tereza zvedla ruku. „Je to dospělá žena, žádné dítě, které je nutno konejšit. Sedni si. Dokončíme schůzku.“

Dobře, pomyslela si Tereza a zvedla šálek s kávou k ústům. Povzbudilo ji, že její dcera projevila zlost.

Konečně.

David si potřeboval urovnat pocuchaná pírka, a protože cítil, že Pilar je na tom stejně, vydal se za ní. Během uplynulých týdnů se Marie stala jednou z jeho důvěrníc a podávala mu zprávy o pohybu členů rodiny. S její pomocí vystopoval Pilar ve skleníku.

Našel ji v zahradnických rukavicích a v zástěře. Přesazovala mladé sazenice.

„Máš minutku?“

„Mám spoustu času,“ řekla, aniž by se na něho podívala. „Nedělám nic.“

„Nemáš co dělat v kanceláři, protože ta práce tě neuspokojuje. To je rozdíl. Omlouvám se, jestli moje hodnocení zranilo tvoje city, ale...“

„Ale takový je byznys.“ Podívala se na něho zničeným pohledem.

„Ano, to je byznys. Chceš psát na počítači a třídit dokumenty, Pilar? Vysedávat na schůzích, kde se jedná o veřejných reklamních kampaních a marketingové strategii?“

„Chci se cítit užitečná.“ Odhodila své sebeovládání. Myslí si všichni, že je jako květina, které tady pěstuje?

Opravdu? Copak vyžaduje určité klima a pečlivé zacházení, jen aby atraktivně vypadala?

„Jsem unavená. Jsem našťvaná a unavená z toho, že mi připadá, že nemám co nabídnout. Žádné zkušenosti, žádný talent, žádný mozek.“

„Pak jsi tedy neposlouchala.“

„Ach, já jsem tě slyšela.“ Strhla si rukavice a odhodila je. „Mám být okouzlující a elegantní. Jako nějaká panenka, kterou posadíme ve správný čas na správné místo a pak ji zase schováme do skříně. Ne, děkuji. Už jsem byla schovaná příliš dlouho.“

Chtěla kolem něho projít ven ze skleníku. Chytil ji za ruku, ale ona se mu vytrhla. Když ji chytil za druhou ruku, zůstala stát a v šoku na něho zírala.

Tohle jí ještě nikdo neudělal. To se prostě nedělá.

„Počkej chvíli.“

„Dej ze mě ruce pryč.“

„Za minutku. Za prvé, šarm je talent. Elegance je zkušenost. A je potřeba mozku, aby člověk věděl, co má kdy říct a jak přinutit lidi, aby se cítili vítáni. V těchto věcech jsi dobrá, tak proč toho nevyužít? Za druhé, jestli si myslíš, že provádění turistů zakončené ochutnávkou je zbytečná práce, budeš si myslet něco jiného, až to zkusíš. Pokud budeš mít odvahu.“

„Nepotřebuji, abys mi říkal...“

„Zřejmě ano.“

Málem se zapotácela, když ji pustil. To bylo něco, co se jí nestávalo často. A vzpomněla si, jak zacházel s Tonym na večírku. Používal ten stejný chladný tón, jakým teď hovořil k ní.

„Připomínám ti, že pro tebe nepracuji.“

„A já ti připomínám,“ zareagoval, „že v základě ano. Pokud se nechceš zachovat jako rozmazlené dítě, budeš pro mě pracovat dál.“

„*Va'al diavolo.*“

„Nemám čas na výlet do pekla,“ odpověděl úsečně. „Navrhuji ti, abys použila svůj talent ve vhodné oblasti. Potřebuješ taky něco znát, abys mohla zajišťovat provádění klientů po vinici, musíš mít trpělivost, abys mohla odpovídat na jejich otázky, které budeš slýchat stále dokola. Naučíš se prodávat výrobky, aniž bys dala najevo, že je prodáváš. Budeš grációzní, informovaná a zábavná. Ale než začneš, budeš se muset sebrat a přestat si hrát na nešťastnou vdovu po muži, který nestál za nic.“

Pilar otevřela ústa a rty se jí zachvěly, než dokázala formulovat slova. „Jak opovážlivé věci říkáš.“

„Možná. Ale je načase, aby to už někdo řekl. Marnost mě rozčiluje a ty ses nechala přivést k marnosti, a to mě mrzí.“

„Nemáš právo říkat mi takové věci. Tvoje pozice u Giambelliů ti nedává právo být krutý.“

„Moje pozice ve společnosti mi dává právo říkat pravdu, když ji poznám. Dává mi právo, ale...“ dodal a zatřásl jí, „... tentokrát je to osobní.“

Byla v šoku, takže se nezmohla ani na nejmírnější protest. A když se jeho ústa ocitla na jejích, nedokázala dělat nic, než je vnímat.

Mužská ústa – horká a pevná. Mužské ruce – žádoucí a silné. Ta radost, když se její tělo přitisklo k jeho a Pilar cítila jeho teplo a pevné svaly. Sexuální hrozba.

Do hlavy se jí nahrnula krev a najednou pocítila příliv síly. A její tělo i její vyhladovělé srdce byly zaplaveny touhou.

S tlumeným výkřikem mu ovinula paže kolem krku. Narazili na pracovní stůl a srazili na zem několik květináčů. Když zazvonily o zem, vydaly zvuk, jako by se zkrřížily dva meče. Nervy a potřeby, tak dlouho umrtvené, se vmžiku probudily k životu. Pilar byla najednou slabá, kolena se pod ní podlamovala a její ústa byla stejně nenasytná jako jeho.

„Co...“ vyhrkla bez dechu, když ji zvedl a položil na lavici. „... co to děláme?“

„Promyslíme si to později.“

Musel se jí dotýkat, musel cítit její tělo pod svými rukama. Začal se jí dobývat pod svetr, poháněný sexuální touhou. Najednou se cítil jako teenager z Chevy.

Na skleněné stěny skleníku dopadal déšť, vzduch byl teplý a vlhký, zaplněný vůní květin, půdy a jejího těla. Pilar se celá chvěla a z hrdla jí vycházelo tiché sténání.

Přál si ji celou pohltnout a starosti nechat na později. Nemohl si vzpomenout, kdy naposled pocítil tak divokou touhu.

„Pilar, nechej mě...“ bojoval s knoflíčky jejích kalhot.

Kdyby nevyslovil její jméno, možná by zapomněla. Zapomněla by na všechno a prostě by se vzdala požadavkům svého těla. Ale ten zvuk ji najednou probudil a přinesl první záchvěv paniky. „Počkej. Tohle... nesmíme.“

Rukama mu zatlačila do hrudi. „Davide. Ne, počkej. Dost.“

„Pilar...“ David prudce oddechoval. „Chci tě.“

Kolik let uplynulo od chvíle, kdy slyšela tahle slova? Kolik let uběhlo od doby, kdy viděla v mužských očích touhu? *Tolik, že si nemůžu věřit, že myslím nebo jedním racionálně*, pomyslela si.

„Davide. Nejsem na to připravená.“

Stále měl ruce na jejím těle. Cítil, jak se její kůže chvěje. „Nemůžeš mě tak pohláznit a...“

„Nečekala jsem...“ *Má tak silné ruce*, pomyslela si. „Prosím, můžeš mě pustit?“

Nepohnul se. „Chtěl jsem tě od chvíle, kdy jsem tě poprvé uviděl.“

Zalila ji teplá vlna radosti, ale hned za ní následovala panika. „Já...“

„Ne.“ Promluvil krátce. „Neříkej, že jsi z toho neklidná.“

„Samozřejmě že jsem. Jsi velmi přitažlivý a...“ a ona nemůže myslet normálně, když se jí dotýká. „Prosím. Můžeš toho nechat?“

„Dobře.“ Ale nebylo to snadné. „Víš, to, co se stalo tady, se mi nestává s kýmkoli.“

„Myslím, že se překvapujeme navzájem,“ řekla a vstala. „Pilar, nejsme děti.“

„Ne, to nejsme.“ Začervenala se a urovnala si svetr. Znovu si nechtěně vyvolala pocit, který měla, když ji hladil rukama po těle. „To je to. Je mi osmačtyřicet, Davide, a ty... no, tobě ne.“

Netušil, že mu v takové situaci může být do smíchu. Ale bylo. „Snad nebudeš používat svůj věk jako výmluvu.“

„To není výmluva. Je to fakt. A další je ten, že se známe velice krátce.“

„Osm týdnů a dva dny. A tak dlouho už tě toužím sevřít v náručí.“ Pohladil ji prsty po vlasech a ona se na něho zadívala. „Neplánoval jsem, že se na tebe vrhnu ve skleníku a budu z tebe strhávat šaty mezi květináči s rašelinou. Ale prostě se to stalo. Přála by sis něco konvenčnějšího? Můžeme jít v sedm na večeři.“

„Davide. Můj manžel je mrtvý teprve pár týdnů.“

„Ex-manžel,“ připomněl jí ledově. „Nestavěj ho mezi nás, Pilar. Tohle nebudu tolerovat.“

„Skoro třicet let manželství nemůže zmizet přes noc, bez ohledu na okolnosti.“

Chytil ji pod rameny a zvedl ji na nohy. Uvědomila si, jak moc je rozzlobený. „Tony Avano už přestal být tvou bezpečnostní zónou, Pilar. Smiř se s tím a smiř se se mnou.“

Znovu ji políbil, vášnivě a dlouze, a pak ji pustil. „V sedm,“ řekl krátce a vyšel do deště.

Ten zatracený prevít nebude ještě po smrti komplikovat život jemu ani Pilar, rozhodl se David. Kráčel dlouhými rozhodnými kroky a ramena měl nahrbená. Cloumal jím příšerný vztek.

Tohle nedovolí. Přinutí ji k přímému rozhovoru. Všechna tajemství a stíny minulosti se musí dostat na světlo.

Díval se do země, a proto si nevšiml Sofie, která šla proti němu v klobouku schoulená před deštěm. Prudce do sebe narazili.

„Hop,“ vykřikla a přidržela si klobouk. „Myslela jsem, že jsi šel domů.“

„Nejdřív jsem musel něco zařídit. Právě jsem se ve skleníku pokusil svést tvoji matku. Máš něco proti?“

Sofii pomalu klesla ruka. „Prosím?“

„Slyšela jsi dobře. Tvoje matka mě přitahuje a právě jsem udělal něco, co bych chtěl brzy zopakovat. Vadí ti to?“

„Ach...“

„Žádný rychlý obrat? Žádný chytrý ústup?“

Sofie dokázala i v šoku poznat, že muž před ní je frustrovaný. „Ne, pardon. Zpracovávám to.“

„Dobře, až skončíš, pošli mi zprávu.“

David rozčileně odkráčel a Sofie málem ještě cítila páru, která z něho stoupala. Stále ještě v šoku si přitiskla klobouk k hlavě a rozběhla se ke skleníku. Vešla dovnitř a přistihla Pilar, jak bezradně stojí a zírá na lavičku. Kolem ní na zemi byly rozházené květináče a pošlapané rostlinky.

Sofie okamžitě pochopila, co se seběhlo.

„Mami?“

Pilar vyskočila a pak rychle popadla zahradnické rukavice. „Ano?“

Sofie k ní pomalu přistoupila. Matka měla zarudlé tváře a vlasy rozcuchané.

„Právě jsem potkala Davida.“

Pilar pustila rukavice ze strnulých prstů a pak se rychle sehnula, aby je zvedla. „Ach?“

„Řekl mi, že se tě pokusil svést.“

„Cože?“ Pilar pocítila paniku. Další slova jí už uvázla v hrdle.

„A podle toho, jak vypadáš, začal dobře.“

„To bylo jen...“ vynervovaná Pilar popadla zástěru, ale nemohla si vzpomenout, jak se nasazuje. „Měli jsme , názorový střet a on se rozčílil. Nestojí to za řeč.“

„Mami.“ Sofie jí vzala něžně rukavice i zástěru a položila je na lavici. „Cítíš k němu něco?“

„Sofie, co je to za otázku?“

Taková, na kterou mi neodpovíš, pomyslela si Sofie. „Zkusme to. Přitahuje tě?“

„Je to atraktivní muž.“

„Souhlasím.“

„Ale nejsme, chci říct, nejsem...“ Pilar byla v koncích. Chytila se lavičky. „Na tohle jsem příliš stará.“

„Neblázni. Jsi krásná žena v nejlepších letech. Proč bys nemohla mít románek?“

„Nehledám románek.“

„Tak tedy sex.“

„Sofie!“

„Mami!“ Sofie to řekla stejně vážným tónem a pak matku objala kolem krku. „Běžela jsem za tebou, protože jsem se bála, že jsem zranila tvoje city a že se na mě zlobíš. A najdu tě zružovělou a rozcuchanou po něčem, co považuji za úžasný pokus o svedení naším novým a velmi přitažlivým kooperátorem. To je nádherné.“

„To není nádherné a už se to víckrát nestane. Sofie, byla jsem vdaná skoro tři desetiletí. Stěží se dokážu sebrat a skočit do náruče jinému muži.“

„Táta je mrtvý, mami.“ Sofie se přitiskla k Pilar. Promluvila tišším hlasem: „Je pro mě těžké to přijmout, vyrovnat se s tím, co se mu stalo, a vědět, že mi bylo odepřeno se s ním rozloučit. Je to těžké, i když vím, že mě doopravdy nemiloval.“

„Ach, Sofie, miloval tě.“

„Ne.“ Trochu se odvrátila. „Ne tak, jak jsem chtěla nebo potřebovala. Ty jsi mě vždycky milovala. Ale on tady pro

mě nebyl. Nebyl tady ani pro tebe. Neuměl to. Ted' máš šanci mít někoho, komu na tobě bude záležet.“

„Ach, dítě.“ Pilar pohladila dceru po tváři.

„Chci to pro tebe. A byla bych smutná a rozzlobená, kdybych věděla, že jsi tuhle šanci propásla kvůli něčemu, co nikdy neexistovalo. Mám tě ráda a chci, abys byla šťastná.“

„Já vím.“ Pilar políbila Sofii na obě tváře. „Já vím. Chce to čas, abych si zvykla. A nejde jen o to, co se stalo tvému otci a co se stalo nám. Je to ve mně. Nevím, jak být s někým jiným nebo zda vůbec chci být s někým jiným.“

„Jak to můžeš vědět, když to nezkusíš?“ Sofie si chtěla sednout na lavičku, ale pak si to rozmyslela. „Líbí se ti, ne?“

„No, samozřejmě že ano.“ *Líbí se mi*, pomyslela si. *Žena si však nemůže lehnout nahá do rašeliny s každým mužem, který se jí líbí.* „Je to velmi hezký muž,“ přiznala. „A dobrý otec.“

„A přitahuje tě. Navíc má hezký zadek.“

„Sofie.“

„Jestli mi řekneš, že sis toho nevšimla, budu tě považovat za lhářku. A pak je tu ten úsměv. Ten jeho kouzelný úsměv.“

„Má laskavé oči,“ zamumlala Pilar, která se trochu zapomněla. Její dcera vzdychla.

„Ano, má. Budeš s ním chodit?“

Pilar si dřepa a začala uklízet rozbité květináče. „Nevím.“

„Ano. Musíš to zkusit. Uvidíš, jak se budeš cítit. A v mém nočním stolku si můžeš vzít kondom.“

„Ach, proboha.“

„A ted' mě napadá, ne abys zůstala jen u jednoho.“ Sofie objala Pilar kolem pasu a zasmála se. „Vezmi si aspoň dva.“

12. KAPITOLA

Maddy sledovala svého otce jako ostříž. Uvazoval si vázanku. Byla to ta, kterou nosil na první schůzku – šedivá s proužky v námořní modři. Řekl jim, že jde s paní Giambelliovou na večeři, aby si s Theem mysleli, že jde o pracovní schůzku. Ale vázanka byla znamení.

Musela se zamyslet nad tím, jak to na ni působí.

Ale v této chvíli se bavila tím, že otce tlačila ke zdi.

„Je to symbol sebevyjádření.“

„Je to nezdравé.“

„Je to starobylá tradice.“

„Není to tradice Cutterovy rodiny. Nebudeš mít žádný kroužek v nose, Maddeline. Tak je to.“

Vzdychla si a nasupila se. Ve skutečnosti vůbec netoužila po tom dát si kroužek do nosu, ale chtěla třetí kroužek do levého ušního lalůčku. Aby toho dosáhla, začala od nosu. To je dobrá strategie. Věděla, že otec by ji ocenil, kdyby o ní věděl. „Je to moje tělo.“

„Až ti bude osmnáct, bude tvoje. Do toho šťastného dne je moje. Jdi otravovat svého bratra.“

„Nemůžu. Nemluvím s ním.“

Lehla si na záda na otcovu postel a zvedla nohy ke stropu. „A můžu se místo toho nechat tetovat?“

„Ach, jistě. Půjdeme všichni tenhle víkend.“ Otočil se. „Jak vypadám?“

Maddy pohodila hlavou a konstatovala: „Lepší průměr.“

„Ty mě umíš potěšit, Maddy.“

„Pokud dostanu jedničku ze slohovky, můžu si nechat dát do nosu kroužek?“

„Pokud Theo dostane jedničku z čehokoli, dovolím mu dát si kroužek do nosu.“

Protože obě části tohoto tvrzení byly velmi daleko pravdě, rozesmála se. „Nechej toho, tati.“

„Jdeme.“ Zvedl ji ze své postele, chytil ji kolem pasu a vlekl ji ze svého pokoje. Maddy táhla nohy bezvládně za sebou.

Tenhle zvyk, starý jako ona sama, jí vždycky přivodil záchvat smíchu. „Pokud si ho nemůžu dát do nosu, mohla bych si ho aspoň dát do levého ucha?“

„Pokud jsi rozhodnutá nechat se propíchat jako řěseto, promyslím si to.“ Zarazil se u Theových dveří a pak volnou rukou zaťukal.

„Vypadni, zjeve.“

David se podíval na Maddy. „Tím asi myslel tebe.“ Otevřel dveře a uviděl syna sedět na posteli a s telefonem u ucha. Sešit s domácím úkolem ležel na stole.

David pocítil dvojí píchnutí. Zlost kvůli tomu, že syn nedělá úkoly, a radost nad tím, že už si našel kamarády, kteří ho vyrušují při studiu.

„Zavolám ti,“ zamumlal Theo a zavěsil. „Měl jsem přestávku.“

„Jo, celý měsíc,“ komentovala jeho slova Maddy.

„V kuchyni je spousta jídla, můžete si k večeři vybrat, co chcete. Číslo restaurace jsem nechal u telefonu, číslo mého mobilu máte. Nevolejte, pokud nebudete muset. Žádné pranice, žádné nahé ženy, žádné popíjení alkoholických nápojů. Dokončit úkoly, teprve potom bude televize a telefonování. A nezaložte tady požár. Zapomněl jsem na něco?“

„Žádná krev na koberci,“ dodala Maddy.

„Správně. Pokud se tu bude krvácet, tak na dlaždice.“ Políbil Maddy na temeno hlavy a postavil ji na nohy. „Vrátím se do půlnoci.“

„Tati, potřebuji auto.“

„Hú. A já zase vilu v jižní Francii. Jdi se učit. A do jedenácti ať jste v posteli,“ dodal a otočil se.

„Já *potřebuji* auto,“ zavolal za ním Theo a tiše zaklel, když slyšel otce scházet ze schodů. „Ty bys byl taky

naštvaný, kdybys tu trčel bez auta.“ Pak sebou pleskl zády na postel a zíral do stropu.

Maddy jen zavrtěla hlavou. „Ty jsi ale divný, Theo.“

„Ty jsi ale pitomá, Maddy.“

„Když ho budeš rozčilovat, nikdy ti auto nekoupí. Pokud ti ho pomůžu získat, slib mi, že mě necháš aspoň dvanáctkrát tajně řídit.“

„A jak bys mi mohla pomoci získat auto, ty trdlo?“ zeptal se přezíravě Theo, ale Maddy poznala, že má zájem. Věděl, že z otce skoro vždycky vymámí to, co právě chce.

Maddy vešla do Theova pokoje a posadila se na postel. „Nejdřív tvůj slib. Pak si to probereme.“

Tereza nesdílela názor, že v určitém věku dítěte se rodič zarazí ve svém rodičovství a v poklidu sleduje další průběh života svého dítěte. Koneckonců, dokáže snad matka stát na břehu a sledovat své topící se dítě, ať jakkoli staré, aniž by se vrhla za ním?

Mateřství nekončí dnem, kdy dítě dosáhne dospělosti. Podle Terezy nekončilo nikdy. Ať se to dítěti líbilo, nebo ne.

Fakt, že Pilar byla dospělá žena, která měla dospělou dceru, nezastavil Terezu před vstupem do jejího pokoje. A také ji nezastavil před vyjádřením jejího názoru, když sledovala, jak se Pilar obléká pro dnešní večer.

Tento večer měla strávit s Davidem Cutterem.

„Lidé by spolu měli mluvit.“

Pilar zápasila s náušnicemi. Každá fáze přípravy ji stála obrovské úsilí.

„Je to jen večere.“ S mužem. A s atraktivním mužem, který jí docela klidně sdělil, že se s ní chce vyspat. *Dio*.

„Lidé nacházejí podklad pro klepy v myšlenkách. Když se budeš s Davidem scházet, zavedáš jim příležitost.“

Pilar zvedla perly a přiložila si je na hrdlo. Nejsou perly příliš formální? Nebo staromódní? „Tohle tě trápí, mami?“

„A trápí to tebe?“

„Proč by mělo? Nedělám nic, co by mělo někoho zajímat.“

Pilar strnulými prsty nešikovně zápasila se zapínáním.

„Jsi Giambelliová.“ Tereza přešla přes pokoj, vzala Pilar perly z rukou a zapnula je. „To samo o sobě stačí. Myslíš si, že proto, že sis vybrala vytvořit domov a vychovat dceru, neudělala jsi nic zajímavého?“

„Ty jsi vytvořila domov, vychovala dceru a vybudovala impérium. Ve srovnání s tebou jsem dopadla špatně. To je dnes jasné.“

„Jsi blázen.“

„Ano, mami?“ otočila se. „Dva měsíce jsem se zaučovala a nedokázala jsem, že bych měla nějaký talent pro obchod.“

„Neměla jsem čekat tak dlouho. Kdybych tě do toho teď nehodila po hlavě, nedokázala bys nic. Před lety jsem sem přišla s určitým plánem. Řídila jsem firmu Giambelli a věděla, že je tím nejlepším na světě. Chtěla jsem se vdát a mít děti a sledovat, jak rostou.“

Automaticky začala přerovnávat lahvičky a kelímky na zrcadle. „Jednoho dne jsem chtěla předat to, co vybuduji, do jejich rukou. Další děti, o kterých jsem snila, nakonec nepřišly. Mrzí mě to, ale ne proto, že ty jsi mé jediné dítě. Můžeš litovat, že tvoje cíle s manželstvím a dětmi nevyšly. Ale lituješ, Pilar, že je Sofie tvoje dítě?“

„Samozřejmě že ne.“

„Ale myslíš si, že já jsem se v tobě zklamala.“ Její oči se setkaly v zrcadle s očima Pilar a byly jasné. „Ano, byla jsem zklamaná tím, že jsi dovolila muži, aby vládl nad tvým životem. Že jsi mu dovolila, aby tě nechal cítit se něčím méně, než jsi. A protože jsi neudělala nic, abys to změnila.“

„Milovala jsem ho tak dlouho. Možná to byla moje chyba, ale člověk nemůže diktovat svému srdci.“

„Myslíš, že ne?“ zeptala se Tereza. „Ať jsem ti řekla cokoli, s tebou to nepohnulo. A když se dívám zpátky,

vím, že moje chyba byla v tom, že jsem tě nechala stát bokem. To teď skončilo. Jsi příliš mladá na to, abys upustila od dalších cílů. Chci, aby ses také podílela na svém dědictví, abys byla součástí toho, co zbude po mně. Trvám na tom.“

„I přesto ze mě neuděláš žádnou manažerku.“

„Tak ze sebe udělej něco jiného,“ vyhrkla Tereza netrpělivě a otočila se tváří k Pilar. „Přestaň o sobě uvažovat jako o odrazu bytosti, kterou v tobě viděl muž, jenž tě špatně hodnotil. Ptala jsem se tě, jestli tě zajímá, že lidé o tobě budou hovořit. Přála jsem si, abys řekla: ‚Do háje s nimi. Ať mluví.‘ Je načase, aby o tobě začali mluvit.“

Pilar překvapeně zavrtěla hlavou. „Hovoříš jako Sofie.“

„Tak poslouvej, jestliže chceš Davida Cuttera, třeba jen na chvíli, jdi do toho. Žena, která sedí a čeká, obvykle skončí s prázdnýma rukama.“

„Je to jen večere...“ začala Pilar, když vtom vběhla do dveří rozzářená Marie.

„Pan Cutter je dole.“

„Děkuji ti, Marie. Řekni mu, že Pilar bude za chvíli hotová.“ Tereza se otočila zpět k dceři. Viděla v jejích očích paniku. „Stejný pohled jsi měla v očích, když ti bylo šestnáct a dole čekal jakýsi mladík. Je pěkné vidět tě tak znovu.“ Naklonila se dopředu a políbila Pilar na tvář. „Užij si to.“

Pilar potřebovala chvíli, aby se vzpamatovala. Není jí šestnáct a nejde jen o večeri, připomínala si, když vyšla z pokoje. Bude to jednoduché, civilizované a pravděpodobně docela příjemné. To je všechno.

Když došla ke schodům, nervózně otevřela kabelku, aby se ujistila, že na nic nezapomněla. Šokovaná zamrkala, když se její prsty dotkly dvou balíčků s ochranami Trojans.

Sofie, pomyslela si rychle a kabelku zavřela. Proboha! Smích, který se jí ozval v hrdle, byl tak mladistvý a bláznivý. Najednou se cítila podivně uvolněná.

Vydala se po schodech vstříc novému osudu.

Byla to schůzka. Pilar si připustila, že se to nedá popsat jinými slovy. Nic jiného by nevneslo do toho večera tolik záře a vzrušení. Naposledy byla na schůzce před několika desetiletími, ale známé pocity se rychle vrátily.

Možná trochu zapomněla, jaké to je, sedět u stolu za svitu svíček a hovořit s mužem. Jen hovořit. A navíc, ten muž poslouchal a věnoval jí pozornost. Sledovala jeho rty, když mluvil. Bylo jí, jako by jí někdo nabídl doušek chladné vody předtím, než si uvědomila, jak zoufale žízní. Ne že by myslela na něco jiného než na nezávazný vztah. Pokaždé, když si připomněla, že její vlastní dcera jí vložila do kabelky kondomy, zpotily se jí dlaně.

Ale nezávazný vztah s atraktivním a zajímavým mužem může být pěkný.

„Pilar! Jak jsem ráda, že tě vidím.“

Pilar poznala vůni a veselý hlas dřív, než vzhlédla. „Susan.“ Ihned naladila společenský úsměv. „Vypadáš nádherně. Susan Hanleyová, David Cutter.“

„Ne, nevstávejte, nevstávejte.“ Susan se zářivými blondatými vlasy a po čerstvém liftinku podala Davidovi ruku. „Právě jsem se vydala na toaletu, že si přepudruji nos, a uviděla jsem tě. Charlie je tady taky. Jsme tu s klienty a je to nuda,“ řekla a mrkla na ni. „Právě včera jsem říkala Lauře, že bychom se měly sejít. Už jsme se tak dlouho neviděly. Jsem ráda, že jsem si tě všimla. Vypadáš dobře, drahoušku. Víím, že to pro tebe muselo být hrozné. Byl to šok pro všechny.“

„Ano.“ Pilar pocítila píchnutí a zároveň se jí zkalila radost z večera. „Děkuji za projev soustrasti.“

„Jen jsem si přála, abych mohla udělat víc. No, nebudeme se bavit o smutných věcech, že?“ Položila Pilar ruku na paži a mírně ji stiskla. Pak pohlédla na jejího společníka. „Doufám, že tvoje matka je v pořádku.“

„Ano, děkuji.“

„Už musím jít. Nemohu nechat ubohého Charlieho s těmi dvěma samotného. Jsem ráda, že jsem vás potkala, pane Cuttere. Pilar, zavolám ti příští týden. Zajdeme si na oběd.“

„Budu s tím počítat,“ odpověděla Pilar. Když Susan odšustila, zvedla sklenku vína. „Je mi líto. V našem údolí je to jako na malém městě. Je těžké někam vyrazit, aniž by člověk potkal známé.“

„Proč se za to omlouvat.“

„Je to trapné.“ Pilar postavila sklenici vína na stůl a nervózně jezdila prsty po stopce nahoru a dolů. „Jak předvíдалa matka, lidé mě budou pomlouvat.“

„Opravdu?“ Vzal její ruku do své. „Tak ať si mají o čem povídat.“ Zvedl její ruku k ústům a lehce ji políbil. „Mám rád Susan,“ šeptl pak. Pilar se na něho překvapeně podívala. „Dala mi příležitost udělat tohle. Co myslíš, že řekne Lauře, až jí zítra zavolá?“ zeptal se nahlas.

„To si dovedu představit.“ Rukou jí probíhalo chvění. Dokonce i když ji vysvobodila z jeho, cítila je. „Davide, už jsem nečekala... nic.“

„To je směšné. Já taky ne. Dokud jsem nepotkal tebe.“ Naklonil se k ní a zašeptal: „Spáchejme nějaký hřích.“

Začervenala se. „Cože?“

„Třeba...“ jeho hlas se změnil ve svůdný šepot, „... si objednejme zákusek.“

Dech, který Pilar zadržela v plicích, z ní vyrazil ven ve veselém smíchu. „Perfektní nápad.“

Celý večer byl perfektní. I cesta domů temnou nocí pod hvězdami a stříbrným měsícem. Z rádia se tiše linula hudba a oni si povídali o knihách, které přečetli. Pilar se

chvillemi podivovala nad tím, že se cítí tak uvolněná a zároveň tak plná energie.

Málem si vzdychla, když uviděla světla sídla. *Už jsem skoro doma*, pomyslela si. Začátkem večera ztrácela nervy, a když teď končil, litovala, že netrval déle.

„Děti jsou ještě vzhůru,“ řekl David, který si všiml, že dům pro hosty svítí jako herna ve Vegas. „Zabiju je.“

„Ano, všimla jsem si, jaký jsi brutální otec a jak se tě děti bojí.“

Podíval se na ni. „Občas bych je měl potrestat.“

„Myslím, že na to už je pozdě. Vychoval jsi dvě šťastné a slušné děti.“

„Stále na tom pracuji.“ David ťukal prsty na volant. „Theo měl v New Yorku nějaké problémy. Drobná krádež v obchodě, útěky z domu. Vysvědčení nikdy neměl moc dobré.“

„To mě mrzí, Davide. Ale dospívání je těžké pro každého. A těžší, když má jen jednoho rodiče. Tak by ti mohla povyprávět pár historek o Sofii, když byla v tomhle věku. Možná by ti vstávaly vlasy hrůzou. Tvůj syn je příjemný mladý muž. Myslím si, že takové chování je v jeho věku běžné.“

„Alespoň mi dodal poslední šťouch, který jsem potřeboval. Asi jsem mu dával příliš mnoho volnosti, protože to pro mě bylo snadnější. Neměl jsem na něho dost času ani energie. Když nás žena opustila, bylo to pro Maddy těžší než pro Thea, takže jsem se zabýval víc jí než jím.“

„O tom vím své.“

„Mimochodem, tohle byl taky jeden z důvodů, proč jsem si koupil minidodávku a vydal jsem se přes celou zemi autem, místo abych použil letadlo. Poskytlo nám to společně strávený čas. Tahle cesta, dlouhá čtyři a půl tisíce kilometrů, nás znovu stmelila.“

„To bylo od tebe statečné.“

„Jestli chceš vědět něco o odvaze, musím se ti svěřit, že jsem hlavní ochutnávač při experimentu, který provádí Maddy,“ řekl David a zatočil na příjezdovou cestu k sídlu. „Je to brutální zkušenost.“

Pilar se zasmála. „Dej nám vědět, až budeme mít konkurenta ve výrobě vína.“ Natáhla se po klíče, ale David jí položil ruku na rameno a zastavil ji. „Ukončeme večer správně.“

Pilar znervózněla. *Co tím myslíš?* ptala se sama sebe. David vystoupil a obešel auto. *Očekává snad, že ho pozve do salónu, aby se tam mohli líbat? To snad ne.* Právě došel k jejím dveřím. *Mohou si říci dobrou noc a vyměnit si letmý polibek. Jako přátelé,* připomínala si. *Pak jí otevře hlavní dveře a odjede.*

„Díky. Byl to krásný, velmi krásný večer.“

„Pro mě taky.“ Vzal ji za ruku a nepřekvapilo ho, že se chvěje. Viděl, že se jí v očích objevily obavy, sotva otevřel dveře auta. Necítil žádnou hrdost. Nezakládal si na tom, že dokáže vynervovat ženu.

„Chtěl bych tě znovu vidět, Pilar.“

„Ach. Dobře. Samozřejmě. Můžeme...“

„Ale ne na veřejnosti,“ řekl a otočil ji k sobě. „A taky ne pracovně. O samotě.“ Přitiskl ji k sobě. „Z velmi osobních důvodů.“

„Davide...“

Ale jeho ústa už se přitiskla k jejím. Tentokrát něžně a přesvědčivě. Tatam byla šokující prudkost, která probudila všechny její smysly. Byl to něžný polibek, který ji zbavil napětí. Když skončil, pocítila na tváři jeho dlaně. Prsty ji hladil po lících kostech a pak pokračoval až k hrdlu. „Zavolám ti.“

Přikývla a zamířila ke dveřím. „Dobrou noc, Davide.“

Vešla do domu a zavřela za sebou. Už jí nezáleželo na tom, jestli je její vztah bláznivý. Měla pocit, že se vznáší.

Sklepy vřdycky v Sofii vyvolávaly myšlenku na doupe loupežníků. Vřechny ty velké a ozývající se prostory vyplněné obrovskými sudy zrajícího vína. Vřdycky tady ráda trávila čas a vzpomínala, jak ji jako dítě jeden z dělníků posazoval na malý stolec a dával jí ochutnat ze skleničky víno.

Už jako malá se učila poznávat rozdíl mezi výborným a obyčejným vínem. Učila se vnímat jeho vzhled, vůni a chuť a rozeznávat jemné příznaky, které odlišovaly jeden druh vína od druhého.

Naučila se, že je potřeba vyžadovat kvalitu. Naučili ji, aby netolerovala nic jiného.

Ale teď nemyslela na víno, ačkoli se stáčelo z velkých sudů. Už byly připravené sklenice pro vzorky. Sofie teď myslela na muže.

Muži se vlastně podobají vínu, pomyslela si. Zнала jich mnoho a dokázala vytipovat takového, který za chvíli zhořkne, a naopak takového, který časem uzraje.

Asi proto neměla dlouhodobější vztah, žádnou vážnou lásku. Žádný z těch, které vyzkouřela, neměl tu pravou chuť, buket, který by ji přesvědčil, že je jediný svého druhu.

Ačkoli byla dokonale přesvědčená o své schopnosti udělat správný odhad a užít si bez následků, nebyla přesvědčená o tom, že takto zkušená je i její matka.

„Je to jejich třetí schůzka během dvou týdnů.“

„Hm.“ Ty zvedl sklenku Claretu, aby zkontroloval jeho barvu. Stejně jako jeho dědeček a *siňora* zkoumal víno tradičními metodami. Zhodnotil barvu a čistotu a pak si udělal poznámky do bloku.

„Moje matka a David.“ Sofie ho lehce ťukla do paže, aby jí věnoval pozornost.

„A co je s nimi?“

„Dneska večer jdou zase ven. Potřetí během dvou týdnů.“

„A proč se tím mám zabývat?“

Nadechla se. „Máma je zranitelná. Nemůžu říct, že se mi David nelíbí, protože se mi líbí. Nic jsem proti tomu neměla. Dokonce jsem mámu zpočátku povzbuzovala, když o ni projevil zájem. Ale myslela jsem si, že je to jen malý flirt, který brzy skončí.“

„Sofie, možná tě to překvapí, ale já tady pracuji a opravdu se nechci bavit o osobních záležitostech tvé matky.“

Pomalu otáčel sklenkou s vínem a pak k ní přičichl. Plně se soustředil.

„Ještě spolu neměli sex.“

Tyler sebou trhl a přestal vnímat vůni vína. „Zatraceně, Sofie.“

„Kdyby už měli sex, nedělala bych si starosti. To by znamenalo, že jde jen o fyzickou přitažlivost a nic víc. Ale já myslím, že je to vážnější. A kolik toho víme o Davidovi? Máme jen jeho profesní hodnocení. Je rozvedený a nevíme proč. Možná je na ženské, nebo je vychytralý. Když o tom tak přemýšlím, vyjel po mé matce hned, co můj otec...“

Tyler dál čichal k vínu a dělal si poznámky. „Což zní, jako bys říkala, že tvoji matku vlastně nechce.“

„To určitě neříkám.“ Uražená Sofie popadla sklenku Merlotu a prohlížela si víno proti světlu. „Je krásná, inteligentní, okouzlující a každý muž by ji mohl chtít.“

Ale můj otec ji nechtěl, vzpomněla si. S opovržením vůči sobě samotné začala zapisovat vlastnosti vína. „Nestarala bych se o to, kdyby se mnou mluvila. Ale řekla mi jen to, že je jí s Davidem dobře.“

„Hola, myslíš?“

„Ach, nechej toho!“ přičichla k vínu, poznamenala si do bloku číslo, pak upila a nechala víno chvíli působit na jazyku, aby rozpoznala sladkost. Pak je přemístila ke stranám jazyka a dozadu, aby mohla posoudit jeho kyselost a obsah tříslovin.

Potom víno znovu převalila v ústech a vyplivla je.

„Ještě není hotové.“

Tyler je ochutnal a musel s ní souhlasit. „Necháme je ještě chvíli dozrát. Pokud je necháme být, stane se to, co je napsáno ve hvězdách.“

„Je tohle nějaká filozofie?“

„Chtěla jsi můj názor, nebo souhlas?“

„Myslím, že jsem chtěla obojí, ale je to příliš.“

„To je pravda.“ Tyler zvedl další skleničku a otočil ji ke světlu. Ale díval se na Sofii. Bylo těžké nedívat se na ni, to si musel připustit. Nedívat se a neobdivovat. Stáli tady spolu v tmavém a vlhkém sklepě, opodál hořel oheň, z něhož se šířila vůně kouře, dřeva a země, která je obklopovala.

Někdo by řekl, že je to romantické prostředí. Snažil se ze všech sil, aby to takto nebral. Stejně tak jako se snažil nemyslet na ni jako na ženu, ale jako na člověka. Musel si přiznat, že je ten nejlepší partner.

A jeho partner měl teď starosti. Možná jsou to nudné starosti, nebo strká svůj pěkný nosík někam, kam nemá, ale věděl o Sofii jednu věc: že miluje svoji matku.

„Jeho bývalá žena je všechny opustila.“

Sofie zvedla pohled od vína a setkala se s jeho. „Opustila?“

„Ano. Zjistila, že venku je velký svět a ona že má právo se v něm bavit. To nemohla dělat s manželem a dvěma dětmi na krku. Takže odešla.“

„Jak to víš?“

„Řekla mi to Maddy.“ A najednou pocítil vinu za to, že opakuje věci, které mu dívka svěřila. To děvče mu nesvěřilo mnoho o jejich rodinném životě, ale dozvěděl se dost, aby do něho viděl. „Moc to nerozváděla, jen konstatovala. Zjistil jsem, že matka je často nekontaktní a Cutter je vychovává sám od té doby, co odešla. Theo měl nějaké problémy a Cutter raději vzal místo tady, aby ho dostal z města.“

„Takže je skvělý otec.“ Příliš dobře věděla, jaké to je, když děti opustí jeden z rodičů. „Ale to neznamená, že je dobrý pro moji matku.“

„To by si měla rozhodnout ona, ne? Hledáš vady na každém muži, kterého potkáš, a vždycky je najdeš.“

„Tohle nedělám.“

„Přesně tohle děláš.“

„U tebe nemusím hledat dlouho,“ řekla sladkým hlasem. „Jsou příliš zřejmé.“

„Naštěstí pro nás oba.“

„Nestaráš se o to, že? Je pro tebe snadnější zůstat zahrabaný na vinici než riskovat a pokusit se chovat jako lidská bytost.“

„Hovoříme o mém sexuální životě? Musel jsem někde udělat chybu.“

„Žádný nemáš.“

„Ve srovnání s tebou ne.“ Položil sklenici a zapsal si poznámku. „A kdo má? Ty zacházíš s muži, jako když se krájí sýr. Dlouhý pomalý řez, oddělení plátku a další řez. Děláš chybu, když si myslíš, že Pilar se chová podle tvých standardů.“

„Chápu.“ Projelo jí bolestní píchnutí. Zase to od něho vyznělo tak, jako by byla laciná. Stejně jako její otec. Chtěla ho za to potrestat, takže k němu přistoupila. „Zatím jsem to s tebou nezkusila, že, Ty? Dokonce jsem ani nezařizla nůž. Je to proto, že se bojíš kontaktu se ženou, která je schopná pomýšlet na sex stejně jako muž?“

„Nechci zkoušet vůbec nic se ženou, která myslí na cokoli jako muž. V tomto ohledu jsem úzkoprsý.“

„A proč nerozšíříš svoje obzory?“ Zvedla k němu tvář. „Odvaž se,“ ponoukala ho.

„Nemám zájem.“

Ovinula mu paže kolem krku, a když zvedl ruce, aby ji odstrčil, přitiskla se k němu. „Kdo z nás teď blufuje?“

Oči měla temné. Její vůně se vznášela kolem něho a pronikala jím. Svůdně se dotkla svými rty jeho.

„Proč to nezkusit?“ zeptala se tiše.

To by byla chyba, ale nebyla by jeho první. Stiskl její boky a přešel je dlaněmi.

Její vůně byla zralá a prchavá. Nevyhnutelné a efektivní vyzvání pro muže.

„Podívej se na mě,“ nařídil jí, a když poslušně zvedla zrak, políbil ji. Pak ji však od sebe odstrčil.

„Sofie, snažíš se mě zviklat, a to se mi nelíbí.“

Otočil se a zvedl sklenici s vodou, aby spláchl chuť jejího polibku.

„Vinař je také vědec,“ řekla. „Slyšel jsi o chemické reakci? Vždyť o nic nejde.“

Podal jí sklenici. „Ano. Ale dobrý vinař vždycky využije pravý čas, protože chemické reakce samy o sobě zanechávají jen zmatek.“

Jeho odmítnutí ji zklamalo stejně jako zbolelo. Odvrátil se od ní, uchopil další sklenici vína a vrátil se k práci.

13. KAPITOLA

Claremont studoval Avanovy spisy. Strávil už spoustu času tím, že srovnával čas, data, důkazy, scénu zločinu a lékařské zprávy. Skoro by dokázal určité pasáže odříkat z paměti.

Po osmi týdnech pátrání neměli žádné výsledky. Nebyli noví podezřelí, žádné další stopy ani odpovědi.

Leželo mu to v hlavě.

Nevěřil v dokonalé zločiny, ale spíš v nedůslednou práci policie.

Co přehlédli?

„Alexi.“ Maguireová se zastavila u jeho stolu a opřela se o něho. Právě přišla a měla na sobě plášť proti dešti, který se v San Franciscu v únoru vyplatil. Její nejmladší

dítě mělo před sebou těžký úkol do dějepisu a manžel bojoval s nachlazením a všichni měli k večeři zbytky od včerejšího oběda.

Doma nebyl nikdo šťastný, ale ona potřebovala být tady.

„Jdi domů,“ řekla mu.

„Vždycky se někde dá najít chyba,“ posteskl si.

„Ano, ale člověk není vždycky schopen ji najít. Avano zůstává otevřeným případem a vypadá to, že tak zůstane, pokud nebudeme mít štěstí a náhodou nám něco nepadne do klína.“

„Ta představa se mi moc nelíbí.“

„Jo, mně taky ne.“

„Použil dceřin byt jako místo tajné schůzky,“ začal Claremont a ignoroval nešťastný povzdech své partnerky. „Nikdo ho neviděl vcházet, nikdo neslyšel výstřel, nikdo neviděl vcházet nebo vycházet vraha.“

„Protože se to seběhlo ve tři ráno. Souséde spali, a navíc jsou zvyklí na zvuky velkoměsta, takže nezaslechli výstřel z pětadvacítky.“

„Zbraň, jakou nosí ženy.“

„Promiň,“ Maguireová si poklepala na svoji policejní devítimilimetrovou pistoli.

„Zbraň ženy civilistky,“ opravil se a usmál se. „Víno a sýr, schůzka pozdě v noci v prázdném bytě. Zřejmě se vypařil z domu. Obětí je chlapík, který velice rád podváděl ženy. Připadá mi, že vrahem by mohla být žena. A možná je to jen léčka. Možná to tak má jen vypadat.“

„Vždyť jsme pátrali i mezi muži.“

„Možná musíme pátrat znovu. Bývalá paní Avánová má přítele. Často se schází s Davidem Cutterem.“

„To mi říká, že se její vkus na muže zlepšil.“

„Ale byla za toho darebáka provdaná skoro třicet let. Proč?“

„Podívej, můj manžel neběhá za ženskými a já ho miluji. Ale někdy se sama sebe ptám, proč jsem za něho

pořád provdaná. Ona je katolička,“ dokončila Maguireová s dalším povzdechem. Věděla, že se hned tak domů nedostane. „Italka a katolička. Ty se tak lehce nerozvádějí.“

„Ale dala mu souhlas k rozvodu, když ji požádal.“

„Nechtěla mu stát v cestě. To je něco jiného.“

„Jo, a jako rozvedená katolička by se nemohla znovu vdát, že? Nebo se scházet s jiným mužem, aniž by pobouřila církev.“

„Takže ho zabila, aby měla volnou cestu? Uvažuj, Alexi. V katolickém žebříčku hříchů je vražda horší než rozvod.“

„Nebo to pro ni někdo udělal. Cutter byl přijat do firmy jako Avanův nadřízený. To muselo způsobit tření. Cutter byl určitě rád, že se Avano měl brzy rozvést se svojí ženou.“

„Cuttera jsme proklepali ze všech stran. Je čistý.“

„Možná. Podívej, zjistili jsme, že Avano měl finanční problémy. Protože jeho žena není žádná oscarová herečka, řekl bych, že to pro ni muselo být velmi nepříjemné překvapení. Takže předpokládejme, že Avano si nechával finanční problémy pro sebe. Ale nebyl typ, který by se s tím dokázal dlouho potýkat. Kam by šel pro peníze? Určitě ne ke svým přátelům,“ pokračoval Claremont. „To by se pak nemohl ukázat na žádném plese charity. Šel by ke Giambelliům, kteří ho podporovali už roky. Možná za svojí bývalou ženou.“

„A jestli souhlasila, Cutter se pěkně rozzuřil. Pokud nesouhlasila a Avano na ni byl sprostý, tak se Cutter taky rozzuřil. Od zuřivosti k vypálení tří kulek do člověka je dost daleko.“

Ale aspoň to bylo něco, do čeho se mohli zakousnout. „Myslím, že zítra si popovídáme s Davidem Cutterem.“

David rozděloval pracovní den mezi kanceláře v San Franciscu, kancelář ve svém domě, vinohrad a výrobu

vína. Se dvěma teenagery na krku a náročným zaměstnáním často pracoval čtrnáct hodin denně.

Ale nikdy ve svém životě nebyl tak šťastný.

U Le Coeur strávil spoustu času za stolem. Pracoval v odvětví, které ho zajímalo, a vydělával dost peněz. Ale nudil se.

Přístup, který mu byl ve firmě Giambelli-MacMillan nejen povolen, ale byl od něho očekáván, mu každý den poskytoval malé dobrodružství. Mohl se účastnit i procesu výroby vína a neočekávala se od něho jen teoretická práce v kanceláři.

Distribuce, lahvování, prodej, průzkum trhu. A navíc hrozny samotné. Víno z vinice až na stůl.

A z jaké vinice! Jak daleko se táhla v údolí Napa! A když se na ní usadil za úsvitu mráz, nebo když ji v noci ozařoval chladný měsíc, byl pohled na ni kouzelný.

Když David procházel mezi řadami keříků, nadechoval se vlhkého vzduchu a pozoroval paže vinné révy, které ho obklopovaly, připadalo mu všechno jako živá kresba. Jako kdyby ten obraz sám maloval.

Byla v tom romantika, kterou zapomněl zamknout v ocelovém a skleněném New Yorku.

V jeho domácnosti stále vládl nepořádek. Theo téměř denně porušoval pravidla. David měl pocit, že s chlapcem jsou neustále problémy. Jaký otec, takový syn, říkal si často. Ale byla to chabá útěcha uprostřed boje. Ptal se sám sebe, proč ho jeho otec, když mu musel čelit, prostě nezamkl v podkroví a nevytáhl odtud až v jedenadvaceti letech.

S Maddy to nebylo o nic lehčí. Vzdala se představy, že bude mít v nose kroužek, ale zahájila novou kampaň. Chtěla si ve vlasech udělat barevné proužky. Davida trápila otázka, jak si může citlivá dívka přát dělat tak podivné věci se svým tělem.

Netušil, jak porozumět čtrnáctileté slečně. A ani si nebyl jist, zda to chce.

Ale aspoň se konečně usadili. Našli nové přátele, objevili společný rytmus.

Zdalo se mu divné, že žádné z jeho dětí nekomentuje jeho vztah s Pilar. Dřív si ho nemilosrdně dobírali, kdykoli měl schůzku s nějakou ženou. Možná si říkají, že jde jen o pracovní vztah. Což byla svým způsobem taky pravda.

Často se během dne přistihl, že sní s otevřenýma očima. Jeho mysl často zabloudila k Pilar.

Zavrtěl hlavou a otočil se na otočné židli ke stolu. Nebyl čas na snění. Za dvacet minut má pracovní schůzku a musí si ještě projít poznámky.

Protože už neměl moc času, nebyl nadšený, když se objevila policie.

„Detektivové. Co pro vás mohu udělat?“

„Zdržíme vás jen několik minut,“ řekl mu Claremont, zatímco Maguireová si prohlížela kancelář.

„Několik minut mi zrovna chybí. Posad'te se.“

Maguireová usedla do velké vypořstované pohovky. Z luxusně zařizené kanceláře byl nádherný výhled na San Francisco. Cutter seděl za mohutným leštěným mahagonovým stolem.

Ráda by věděla, zda tato kancelář byla ušita na míru tomuto muži nebo někomu jinému.

„Předpokládám, že to má něco společného s Anthony Avaniem,“ začal David. „Postoupili jste nějak ve vyšetřování?“

„Případ je stále otevřený, pane Cuttere. Jak byste popsal váš vztah k panu Avanovi?“

„Neměl jsem k němu žádný vztah, detektive Claremonte,“ odpověděl David věcně.

„Byli jste oba manažery stejné firmy, oba jste pracovali v této budově.“

„Velmi krátce. Byl jsem u Giambelliů dva týdny, když byl Avano zabit.“

„Během dvou týdnů jste si mohl na něho vytvořit názor,“ vložila se do hovoru Maguireová. „Měli jste přece schůze a probírali jste obchody.“

„To si jen myslíte. Ale já jsem se s ním setkal jen jednou, a to na večírku pár hodin před jeho zavražděním. To bylo jedinkrát, kdy jsme se ocitli tváří v tvář, a tehdy opravdu nebyl čas na pracovní hovor.“

Claremont si všiml, že Cutter se nezmínil o svém dojmu. Ale k tomu se ještě vrátí. „Proč jste se s ním nesetkal?“

„Problémy s časem,“ odpověděl lhostejným tónem.

„Vaším, nebo jeho?“

David se opřel. Nestaral se o jejich taktiku a různé implikace. „Jeho. Několikrát jsem se bezúspěšně snažil ho kontaktovat. V době mezi mým nástupem a svojí smrtí do kanceláře nepřišel, alespoň ne v době, kdy jsem tam byl já. Telefon nebral.“

„To vás muselo rozčítit.“

„Ano.“ David pokývl na Maguireovou. „S tím jsem se vypořádal během naší krátké konverzace ve výrobě vína. Dal jsem mu jasně najevo, že očekávám, že si udělá čas a během následujícího týdne se se mnou sejde. Ale to se nestalo.“

„Setkal jste se s ním mimo pracovní dny?“

„Ne. Podívejte, já jsem toho muže neznal. Neměl jsem žádný důvod mít ho rád nebo ho nemít rád, ani o něm nějak zvlášť přemýšlet.“

David mluvil stále stejně nevzrušeným hlasem, který měl nesmlouvavý podtón, tak jak byl zvyklý hovořit na pracovních schůzkách. „Ale rozumím tomu, že chcete prozkoumat veškeré možnosti. Pokud ale podezíráte z vraždy mne, jste pěkně vedle.“

„Scházíte se s jeho bývalou ženou.“

David pocítil píchnutí, ale jeho tvář zůstala nehybná. Pomalu se naklonil dopředu. „To je pravda. Jeho bývalá žena, která byla jeho bývalou ženou už v době, kdy byl

zavražděn, byla také jeho bývalou ženou, když jsme se začali scházet. Nemyslím si, že tím nějak přestoupila zákon nebo morálku.“

„Máme informaci, že bývalá paní Avánová neměla ve zvyku chodit s muži. Scházela se až s vámi.“

„To může být proto, že předtím nenašla muže, s nímž by se chtěla scházet,“ vysvětlil David Maguireová. „Považuji to za zvláštní, ale není to důvod k vraždě.“

„Mladá náhradnice po boku manžela často bývá důvodem,“ řekla Maguireová lehce a všimla si, že v Davidových chladných očích zaplátl blesk. „Mezi vámi není jen nezávazný poměr,“ uzavřela.

„Co mi to povídáte?“ zeptal se David. „Pilar Avana zabila, protože chtěl jinou ženu, a zároveň se zajímá o jiného muže tak brzy po zavraždění svého manžela? Jak si můžete tak protiřečit?“

Je vztekly, pomyslela si Maguireová, ale ovládá se. Je to přesně ten typ, který může klidně popíjet víno a vystřelit na člověka.

„My nikoho neobviňujeme,“ pokračovala. „Jen se pokoušíme získat jasný obraz.“

„Pak mě nechejte, ať vám pomohu. Avano žil svůj vlastní život už dvacet let. Pilar žila svůj, mnohem obdivuhodnější. Ať už měl Avano té noci jakékoli jednání, nemělo to nic společného s ní. Moje schůzky s paní Giambelliovou jsou v tomto případě zcela mimo sféru vašeho zájmu.“

„Předpokládáte, že Avano měl té noci jednání. Proč?“

„Já nic nepředpokládám.“ David naklonil hlavu k Claremontovi a pak vstal. „Musím vás opustit. Mám schůzi.“

Claremont zůstal sedět. „Jste si vědom toho, že pan Avano měl finanční problémy?“

„Avanovy finanční problémy nebyly moje.“

„Mohly být, kdyby se týkaly Giambelliů. Nebyl jste zvědavý, proč před vámi pan Avano kličkuje?“

„Přišel jsem do firmy jako nový. Určitý odpor jsem očekával.“

„On k vám měl odpor?“

„Mohl mít. Nikdy jsme o tom nemluvili.“

„A kdo teď kličkuje?“ Claremont vstal. „Máte ruční zbraň, pane Cuttere?“

„Ne, nemám. Mám dvě dospívající děti. V mém domě nejsou žádné zbraně a nikdy nebyly. A té noci, kdy byl Avano zavražděn, jsem byl doma se svými dětmi.“

„Mohou to dosvědčit?“

David sevřel ruce v pěst. „Věděly by, kdybych opustil dům.“ Nechtěl, aby jeho děti vyslýchala policie. A už vůbec ne kvůli někomu, jako byl Avano. „Tohle si probereme, až budu mít vedle sebe svého právníka.“

„To je vaše právo.“ Maguireová vstala. „Děkujeme za váš čas, pane Cuttere. Na finanční problémy pana Avana se zeptáme paní Giambelliové.“

„Myslím, že jeho vdova by měla vědět víc.“

Maguireová pokračovala: „Pilar Giambelliová s ním žila v manželství mnohem déle a byla součástí firmy, pro kterou pracoval.“

David si zasunul ruce do kapes. „Vím o finanční stránce firmy méně než kdokoli z vás.“ Ale při pomýšlení na Pilar se David rozhodl. „Avano během posledních tří let systematicky vysával z Giambelliových peníze. Hradili mu drahé účty, nákupy a cesty, které se konaly za osobním účelem. Nebo se nekonaly vůbec. Ale při jeho profesionálním a osobním postavení se ho nikdo na tyto záležitosti neptal, nikdo je neprověřoval.“

Claremont přikývl. „Ale vy ano.“

„Já ano. V den, kdy se konal večírek, jsem narazil na určitou nesrovnalost a překontroloval jsem si jeho účty. Bylo mi jasné, že čerpal peníze jak svým jménem, tak jménem Pilar a také své dcery. Neměl problémy s napodobením jejich podpisů. Během posledních tří let připravil takto společnost o šest set tisíc dolarů.“

„Takže jste ho konfrontoval,“ vyhrkla Maguireová.

„Ne. Chtěl jsem. Během rozhovoru na večírku jsem mu oznámil, že s ním chci hovořit. Můj dojem byl takový, že pochopil, že něco vím. Byla to firemní záležitost, detektivové, a měla být vyřízena na pracovní schůzce. Druhý den jsem o problému informoval Terezu Giambelliovou a Eli MacMillana. Rozhodli, ať se o to postarám a zajistím, aby Avano peníze vrátil. Měl být propuštěn ze služeb firmy. Kdyby odmítl, Giambelliovi na něho chtěli podat trestní oznámení.“

„Proč byla tahle informace zadržována?“

„Bylo to přání starší paní Giambelliové, protože si nepřála, aby její vnučka byla kvůli otcově zpronevěře zdiskreditována v očích veřejnosti. Byl jsem požádán, abych mlčel, dokud mě nebude vyslýchat policie. V této chvíli o tom vědí jen *siňora* a Eli MacMillan. Avano je mrtev a zdá se mi zbytečné dodávat k jeho jménu ještě další skandál. Není třeba dělat z něho zloděje a podvodníka.“

„Pane Cuttere,“ řekl Claremont. „Pokud jde o vraždu, není nic zbytečné.“

David zavřel dveře za policisty a vydechl si. Najednou se dveře rozletěly a v nich stála Sofie. Ani nezaklepala, vtrhla k Davidovi bez přemýšlení. „Co chtěli?“

Rychle se soustředil a potlačil svůj hněv. „Oba přijdeme pozdě na schůzi.“ Začal sbírat svoje poznámky a grafy a skládat je do kufříku.

„Davide.“ Sofie stála a opírala se zády o dveře. „Viděla jsem policisty a chci odpovědi na to, co mi neřekli. Doufala jsem, že budeš mít víc pochopení.“

„Vyslýchali mě, Sofie. Myslím, že jim můžeš zavolat.“

„Proč se ptali tebe a ne mě nebo jiných lidí v této budově? Vždyť jsi mého otce sotva znal, nikdy jsi s ním

nepracoval a nestrávil jsi s ním ani hodinu. Co ti o něm mohli říct, co ještě nebylo řečeno?“

„Skoro nic. Je mi líto, Sofie, ale tohle nebudeme projednávat, aspoň ne teď. Čekají na nás.“

„Davide. Důvěřuj mi. Šli přece přímo do tvé kanceláře a byli tady dost dlouho, aby tě o něčem informovali. Mám právo to vědět.“

Chvilí mlčel a hleděl jí do tváře. Ano, má právo to vědět, uvědomil si. A on nemá právo to před ní skrývat.

Zvedl telefon. „Omlouvám se, ale zřejmě se se slečnou Giambelliovou o několik minut zpozdíme,“ oznámil asistentce. Pak nabídl Sofii židli a zavěsil. „Sedni si.“

„Postojím. Možná sis všiml, že nejsem tak křehká.“

„Všiml jsem si, že se o sebe umíš postarat. Policisté měli nějaké otázky, které se částečně týkaly mých schůzek s tvou matkou.“

„Chápu. Mají snad nějakou teorii, že jste měli s mámou už delší dobu tajný románek? To se dá lehce vysvětlit tím, že ještě před dvěma měsíci jsi žil pěkně daleko od nás. A navíc vedle faktu, že můj otec žil už několik let veřejně s jinou ženou, je několik společných večerů velmi chabým důkazem.“

„Jsem si jist, že to pochopili.“

„Podezírají tebe, nebo mámu?“

„Řekl bych, že podezírají všechny. Je to součást jejich práce. Dáváš si pozor a nekomentuješ můj vztah k tvé matce.“

„Já ještě nevím, jaký k němu zaujímám postoj. Až to budu vědět, řeknu ti.“

„Dobře,“ odpověděl. „Já vím, jak to беру já, takže ti to řeknu. Pilar mě velmi zajímá. Nechci jí způsobovat žádné trable nebo ji rozrušovat. Taky by mě mrzelo, kdybys s tím měla nějaké problémy, za prvé proto, že tě miluje, a za druhé proto, že já tě mám rád. Ale byl jsem v pozici, kdy jsem si musel vybrat mezi tím, že tě rozruším, a tím, že by moje děti byly vyslýchány a zataženy do celé věci.“

Ted' už by si ráda sedla. Něco jí říkalo, že to bude potřebovat. Ale pýcha jí velela, aby zůstala stát. „A co by mě mělo rozrušit?“

Pomyslel si, že pravda, stejně jako led, by se měla podávat rychle. „Tvůj otec několik let okrádal společnost. Získal tak relativně pomalu hodně peněz, což je důvod, proč se na to nepřišlo.“

Sofie zbledla, ale ani se nepohnula. Přesto ji tato zrada hluboce ranila přímo do srdce. „Nemohl ses zmýlit?“ začala, ale pak mávla rukou dřív, než mohl odpovědět. „Ne, samozřejmě že ne. Ty nejsi ten typ.“ V tomto konstatování byl nádech hořkosti. Nemohla se udržet. „Jak dlouho to víš?“

„Utvrdil jsem se v tom toho dne, kdy byl večírek. Chtěl jsem se setkat s tvým otcem a probrat si to s ním...“

„Vyhodit ho,“ opravila ho.

„Požádat ho o rezignaci podle instrukcí tvých prarodičů. Všechno jsem jim vysvětlil den po večíрку. Chtěli mu dát příležitost, aby všechno vrátil a rezignoval. Rozhodli se tak kvůli tobě a také kvůli tvé matce a firmě. Ale hlavně kvůli tobě. Je mi líto.“

Přikývla, otočila se a rukama si objala paže. „Ano, samozřejmě. Oceňuji, že jsi byl vůči mně upřímný“

„Sofie...“

„Prosím ne.“ Schoulila se, když k ní přistoupil. „Neomlouvej se. Nezhrouť se. Věděla jsem, že je zloděj. Rene měla na šatech brož, kterou zdědila moje matka. Napadlo mě, že ji ukradl, protože znám matku a vím, že by mu ji nedala. Když jsem ji viděla na Reneiných černých šatech, věděla jsem, že ji ukradl. Ale on to nebral jako krádež. Kdykoli potřeboval peníze, tak si je prostě vzal ze společné kasy. Domníval se, že máma má všeho dost a že jí to nevadí. Říkal si, že firma vynáší dost a že si může dovolit vzít si ty peníze. Ano, vždycky měl omluvu pro své nevhodné chování.“

„Raději bys měla jít domů a nechodit na schůzi. Můžu tě omluvit.“

„Nemám v úmyslu zmeškat schůzi.“ Sofie se otočila. „Není to pro mě až tak překvapivé. Věděla jsem, co dělal mámě celé roky – viděla jsem to. Ale dařilo se mi odpouštět mu nebo si namlouvat, že je už prostě takový. Nějak jsem si to vysvětlovala, abych to mohla přijmout. To, že ukradl peníze i šperky, je mnohem méně důležité než to, že ukradl osobní důstojnost a sebeúctu mé matce. Ale teprve teď se mi otevřely oči a vidím, jaký to byl bezcenný člověk. Přestávám po něm truchlit. Ráda bych věděla proč? No, uvidíme se na schůzi.“

„Odpočiň si aspoň pár minut.“

„Ne. Už jsem mu věnovala víc času, než si zasloužil.“

Ano, pomyslel si, když vycházel z kanceláře. *Velice se podobá své babičce.*

Dnes řídila Sofie. Tyler vedle ní seděl mlčky. Kdyby aspoň ztlumila rádio. Otočil knoflíkem, ale ona ho zuřivě otočila zpět. Tylera bolela hlava ze schůze i z operního zpěvu, který se linul z reproduktorů. Ale rozhodl se, že nechá rádio řvát. Aspoň se s ní nemusí bavit.

Sofie neměla náladu na povídání. Netušil, co ji dostalo do takové nálady, ale bylo jasné, že si nechce povídat.

Jela příliš rychle, ale on už si na její jízdu zvykl. Věděl, že i když se jí v nitru odehrává bouře, je pozorná a zatáčky vybírá bravurně.

Přesto si oddychl, když spatřil střechu domu. Konečně ze sebe může shodit městské šaty a ponořit se do požehnaného ticha a samoty.

Přestože měla Sofie ústa zavřená, její společnost ho unavovala.

Zastavila na konci příjezdové cesty, vypnula motor a vyskočila z auta.

„Co to děláš?“

„Jdu dovnitř,“ zavolala přes rameno a blýskla po něm pohledem.

„Proč?“

„Protože se mi nechce domů.“

Klíče mu zazvonily v ruce. „Za námi je dlouhý den.“

„To už skončil?“

„Mám ještě hodně práce.“

„To ne. Těším se na něco jiného. Bud' kamarád, MacMillane. Dej si se mnou víno.“

Rezignovaně vsunul klíč do zámku. „Dej si sama. Však víš, kde je.“

„Jsi neskonale pozorný. To se mi na tobě líbí.“ Vešla dovnitř a zamířila přímo do velké místnosti s regály plnými vína. „S tebou, Ty, není žádné předstírání, žádné hry. Jsi takový, jaký jsi. Předvídatelný, jasný, tvrdý.“

Vybrala si láhev. V této chvíli jí nezáleželo na druhu vína ani na jeho stáří. Odšpuntovala láhev a rozhlédla se. Kámen a dřevo. Tvrdé přírodní materiály, zručně a chytře uzpůsobené k tomu, aby tvořily rámec pro jednoduchý masivní nábytek v přírodních barvách.

Žádné květiny, žádné měkké sedačky, žádný lak. „Třeba tvůj byt – žádné ozdoby, žádné zbytečnosti. Mluví sám za sebe a říká, že tady žije pravý muž, který nemá čas na pěstění svého vzhledu. Že se vůbec nestaráš o svůj vzhled, Ty?“

„Nijak zvlášť.“

„S tebou je těžká práce. Jsi hrozný individualista.“ Nalila víno do dvou sklenic. „Někteří lidé žijí jen svým vzhledem, to víš. Na něm jim záleží nejvíc. Já jsem někde uprostřed. Člověk nemůže věřit někomu, kdo uctívá vzhled jako náboženství, ale nemůže věřit ani tomu, kdo se o něho nestará vůbec.“

„Jestli budeš pít moje víno a sdílet se mnou tento prostor, můžeš mi také říct, co tě uvedlo do téhle nálady.“

„Ach, já mám ‚náladu‘.“ Vypila víno příliš rychle a nalila si druhou sklenici. „Jsem žena mnoha tváří, Tyler. Ještě jsi neviděl ani polovinu z toho, co nabízím.“

Pomalu k němu přistoupila houpavou chůzí. „Chtěl bys vidět víc?“

„Ne.“

„Ach, ne, nezklam mě a nelži. Žádné hry, žádné předstírání, vzpomeň si.“ Přejela mu prstem po knoflíčku košile. „Opravdu mě chceš a já tě chci taky.“

„Ty se chceš opít a milovat se? Promiň, tohle mi jaksi nezapadá do mých večerních plánů.“ Vytrhl jí sklenici z ruky.

„O co jde? Chceš mi nejdřív koupit večeři?“

Postavil sklenici na stůl. „Cením si sám sebe mnohem víc. A překvapivé je, že i tebe.“

„Fajn. Najdu si prostě někoho, kdo není tak upjatý.“ Udělala tři kroky ke dveřím, ale Tyler ji chytil za paži. „Nechej mě jít, měl jsi šanci.“

„Vezmu tě domů.“

„Já nepojedu domů.“

„Pojedeš tam, kam tě vezmu.“

„Řekla jsem, ať mě necháš!“ Otočila se. Byla připravená kousat a škrábat. Najednou pocítila uvolnění, které jí proběhlo celým tělem. A byla víc překvapená než on, když se rozplakala.

„Sakra. Dobře.“ Udělal to jediné, co mu přišlo na mysl. Zvedl ji a přenesl ji k židli. Se Sofií v náručí se posadil. „Řekni mi to a budeme se oba cítit lépe.“

Najednou zazvonil telefon, který mu vypadl někam mezi polštáře pohovky. Staré hodiny na krbu začaly odbíjet.

Nestyděla se za slzy. Koneckonců byly jen jinou formou vášně. Ale preferovala jiné metody uvolnění. Když ji přešel pláč, zůstala schoulená na jeho klíně. Byla daleko klidnější.

Nehladil ji, ani nehoupal, ani nemumlal všechna ta bláznivá slova, která lidé používají, aby někoho utěšili.

Výsledkem bylo, že mu byla vděčnější, než si dokázala představit.

„Promiň.“

„Jo.“

Jeho odpověď ji uspokojila. Vdechla jeho vůni, podržela ji v sobě a pak vydechla.

„Kdybys mi připravil divoký sex, nezlobila bych se.“

„No, kdybys si měl vybrat...“

Rozesmála se a položila mu hlavu na rameno. Pak mu seskočila z klína. „Možná je to lepší takhle. Můj otec okrádal společnost Giambelli.“

Než se mohl rozhodnout, jak zareaguje, přistoupila těsně k němu. „Tys to věděl.“

„Ne.“

„Ale nejsi překvapený.“

Vstal a upřímně doufal, že to není začátek nové bitvy.

„Ne, nejsem překvapený.“

„Chápu.“ Podívala se do krbu, kde byl jen popel. Cítila se stejně – chladná a prázdná.

„Dobře.“ Narovнала se a otřela si poslední slzy.

„Splatím dluh a uvařím ti večeři.“

Chtěl protestovat, ale pak zvážil obě možnosti – studenou večeři o samotě a teplé jídlo v její společnosti. *Tahle žena umí vařit*, vzpomněl si. „Víš, kde je kuchyně.“

„Ano. Víím.“ Přistoupila k němu, postavila se na špičky a políbila ho na tvář. „Záloha,“ řekla a vyšla z pokoje.

14. KAPITOLA

„Nezavolal jsi mi.“

Margaret vešla za Tylerem do MacMillanovy výroby. Od návratu z Benátek absolvovala několik úspěšných schůzek. Její kariéra se slibně rozvíjela a Margaret si byla jistá, že vypadá velmi dobře. Před návratem do Kalifornie obnovila výrazně svůj šatník a navštívila salón krásy. Vypadala jako zcestovalá a úspěšná žena.

Měla před sebou ještě jeden cíl, kterého chtěla dosáhnout. Byl to Tyler MacMillan.

„Promiň, byl jsem zaneprázdněný.“ Únor byl z hlediska výroby vína mrtvý měsíc, ale to neznamenovalo, že neměl co na práci. Na dnešní večer naplánovala Sofie večírek s ochutnávkami na jeho počest. Nebyl tím nijak nadšen, ale oceňoval její snahu. Věděl, že některé věci jsou nemilé, ale důležité. „To si umím představit. Dívala jsem se na plány výroční kampaně. Odvedl jsi úžasnou práci.“

„To Sofie.“

Margaret ho následovala do místnosti ochutnávek. „Ty si moc nevěříš, Tyler. Kdy si plánuješ exkurzi do výroby v Itálii? Myslím, že bys byl potěšen, možná i oslněn.“

„Teď nemám čas.“

„Až ho budeš mít, pozvu tě. Koupím ti úžasné těstoviny v maličké restauraci, kterou jsem nedávno objevila. Podávají tam naše víno. Taký jsem vyjednala s řediteli některých předních hotelů, aby v tomto roce upozornili na naši značku.“

„Zní to, jako bys byla taky hodně zaneprázdněná.“

„Miluju to. U některých lidí, kteří byli zvyklí na styl Tony Avana, cítím někdy odpor, ale zvládám to. Ví už policie něco víc o jeho případu?“

„Jak jsem slyšel, tak ne.“

„To je strašné. Byl u našich odběratelů tak populární. A v Itálii ho přímo milovali. Rádi s ním poseděli u vína, zakouřili si a popovídali o ženských. To se mnou nemůžou.“

Zastavil se a usmál se na ni. „To je fakt.“

„Ale já se taky umím bavit s muži. Vracím se koncem týdne. Předtím se ještě musím zastavit dál ve Státech. Doufala jsem, že pojedíš se mnou. Udělám ti večeři, nechceš?“

Copak se to děje se ženami, že mu všechny nabízejí domácí večeři? Vypadá tak hladově?

„To je...“ zarazil se, protože uviděl přicházet Maddy. Děvče mu vždycky zvedlo náladu. „Hej. To je naše mladá vědkyně.“

Maddy byla zjevně polichocená a usmála se na něho. „Mám svůj tajný recept.“ Zvedla dvě skleničky od burákového másla naplněné tmavou tekutinou.

„Vypadá to dost strašidelně.“ Ty vzal skleničky, poklepal na ně a pak s nimi zatřepal.

„Možná byste to mohl dnes večer zařadit k ochutnávkám.“

„Hm.“ Nedokázal si představit, jak by měl Maddyin výrobek prezentovat. Usmál se. „To je nápad.“

„Nepředstavíš mě své přítelkyni?“ ozvala se Margaret. Ne že by neměla ráda děti, hlavně v bezpečné vzdálenosti, ale chystala se tady strávit večer.

„Ach, pardon. Margaret Bowersová, Maddy Cutterová.“

„Ach, ty musíš být Davidova holčička. Viděla jsem se s tvým otcem dnes na schůzi.“

„Neříkejte.“ To, že Margaret nazvala Maddy holčičkou, dívku zřejmě popudilo. „Můžu tady zůstat na ochutnávání?“ Maddy se otočila k Tylerovi a Margaret ignorovala. „Budu dělat reportáž o víně, takže bych se toho chtěla zúčastnit.“

„Jistě.“ Otevřel sklenici a přičichl k ní. Na tváři se mu objevil pobavený výraz. „Rád bych to ochutnal sám.“

„Ty, a co zítra večer?“

„Zítra?“

„Ta večeře.“ Margaretin hlas zněl vážně. „Mám ještě nějaké záležitosti týkající se provozu v Itálii, které bych s tebou chtěla probrat. Doufám, že mě trochu poučíš, někde

mám ještě slabiny. V některých aspektech výroby ještě tápu a myslím, že rozhovor s dobrým vinařem, který mluví anglicky, by mi opravdu pomohl.“

„Jistě.“ V této chvíli ho mnohem víc zajímalo Maddyino víno. Přistoupil k baru, aby si vzal skleničku.

„V sedm? Mám vynikající láhev Merlotu,“ nedala se odbýt Margaret.

„Prima.“ Tekutina, kterou Ty nalil do skleničky, určitě nechutnala jako Merlot.

„Tak večer. Ráda jsem tě poznala, Maddy.“

„Nápodobně.“ Když Margaret odešla, Maddy si odfrkla.

„To je dáreček.“

„Prosím?“

„Ona po vás jede a vy jste k ní lhostejný.“

„Nejede po mně a neměla bys takhle mluvit.“

„To bylo příliš.“ Maddy se posadila na barovou židli. „Ženy tyhle věci poznají.“

„Možná, ale ty přece ještě nejsi žena.“

„Už mám měsíčky.“

Chtěl se napít, ale trhl sebou a postavil skleničku na stůl. „Prosím?“

„Je to biologická funkce. A když je dívka schopna otěhotnět, je už fyzicky ženou.“

„Fajn. Super.“ Tohle nebyla debata, v které by chtěl pokračovat. „Buď raději zticha.“ Napil se a nechal si její výrobek válet na jazyku. Její domácí víno bylo kyselé a přeslazené cukrem, který dodala.

Ale byla úspěšná a vytvořila víno v kuchyňské misce. Bylo to špatné víno, ale to nevadilo.

„Vyzkoušela jsi to?“

„Možná.“ Postavila na pult druhou sklenici. „Tady je zázračné víno. Bez přísad. Četla jsem, že někdy se do vína dodává volská krev, aby získalo barvu a tělnatost. Ale nevěděla jsem, kde ji mám vzít. Kromě toho je to odporná představa.“

„My to nepraktikujeme. Necháváme víno přírodně kyselé. Ale nemáš to špatné. Tento druh by se dal použít jako stolní víno. Dobrá práce.“

Protože byl statečný, nalil si do skleničky Maddyino zázračné víno a přičichl k němu. Pak maličko upil. „Zajímavé. Zakalené, nedozrálé a nahořklé, ale je to víno.“

„Přečtete si moji zprávu a zkontrolujete mi schémata, až budu hotová?“

„Jistě.“

„Dobře.“ Zamrkala. „Udělám vám večeři.“

Bože, dělá si z něho legraci! „Ty jsi liška.“

„Konečně se mnou někdo souhlasí.“ Do místnosti vešel David. Objal Maddy kolem ramen. „Mělo to být pět minut, pamatuješ?“

„Ty řekl, že můžu přijít na ochutnávku.“

„Maddy...“

„Prosím. Zařadí do ochutnávky moje víno.“

David na něho pohlédl. „Jste statečný muž, MacMillane.“ David zakryl Maddy dlaněmi uši. „Klub vinařů může mít k těm vzorkům námitky.“

„Ano.“ Tyler se usmál. „Ale na druhé straně si jeho členové rozšíří obzor.“

„Nebo se otráví.“

„Prosím, tati. Je to v zájmu vědy.“

„To jsi říkala i o těch shnilých vejcích, které jsi uchovávala ve svém pokoji. Neopustili jsme New York kvůli mé profesi,“ řekl David. „Noví nájemníci patrně ještě dnes zápasí s tím příšerným zápachem. Pustím tě sem, ale v deset půjdeš domů. Teď už pojd'. Theo čeká v autě. Odveze nás.“

„Pak všichni zemřeme,“ prohodila Maddy.

„Neboj. Budeme v pořádku.“

Snesl ji ze židličky a lehkým plesknutím ji poslal napřed.

„Chtěl jsem říct, že si cením toho, jak se jí věnujete.“

„Nepřekáží mi.“

„Ale ano.“

Tyler dal skleničky do dřezu pod barem. „No dobře, ale nevádí mi to.“

„Kdybych si myslel, že vám vadí, nepouštěl bych ji sem. Také si uvědomuji, že jste mnohem raději v její společnosti než v mé. Máte dojem, že se pletu do vašich záležitostí.“

„Nepotřebuji dozorce.“

„Ne, to ne. Ale společnost potřebovala a potřebuje novou krev. Někoho zvenčí. Někoho, kdo si dokáže vytvořit ucelenou představu o chodu společnosti a navrhne některá vylepšení, pokud je to možné.“

„A máte už pro mě nějaký návrh, Cuttere?“

„Můj návrh je takový: odřízněte si kousek z ramínka a kousek z kýty, udělejme si táborák a upečme si to. K tomu si dejme pivo.“

Tyler chvíli mlčel a zkoumal sám sebe, zda ho to pobavilo, nebo rozčílilo. „Přidejte tedy svoje kousky a budeme se mít náramně.“

„To je nápad. Maddy přivezu a v deset se pro ni vrátím.“

„Můžu ji pak hodit domů. Ušetříte si cestu.“

„Dobrá, oceňuji vaši ochotu.“ David zamířil ke dveřím, ale pak se zarazil. „Poslyšte, dáte mi vědět, pokud... kdyby po vás nějak vyjela. Je to možná normální, ale já bych rád zakročil, kdyby se její vztah měl vyvíjet tímto směrem.“

„Tak to není. Myslím, že jsem pro ni spíš něco jako starší bratr nebo možná strýček. Ale váš chlapec je pěkně udělaný do Sofie.“

David zamrkal. Pak si přetřel rukou čelo. „Toho jsem si nevšiml. Myslел jsem, že ho to po týdnu přešlo. Sakra.“

„Ona to zvládne. S muži to umí dokonale. Bude k němu milá.“

„Jen aby si nenatloukl.“ Pomyslel na Pilar a znervózněl.

„Ale nemá špatný vkus, že?“ zeptal se Tyler.

David se na něho nepřítomně podíval. „Máte pravdu,“ zamumlal a vyšel ven.

Pilar si vybrala jednoduché koktejlký zelené barvy ozdobené saténovými paspulkami. Byly kompromisem mezi odpoledním a slavnostním oblečením. Říkala si, že je to dobrá volba na ochutnávku vína. Přijala novou roli a chtěla dokázat sobě, rodině i Davidovi, že na ni stačí. Týden strávila asistencí při provádění turistů a učila se. Zaměstnanci zacházeli s členy rodiny vždycky v rukavičkách.

Pilar šokovalo, jak málo toho ví o výrobě vína, o vinicích a o prezentaci firmy veřejnosti. Bude jí trvat déle než týden, než se naučí pohybovat se v této oblasti. Ale určitě dokáže provázet hosty při ochutnávce vína.

Rozhodla se, že to dokáže.

Musela se naučit zvládnout spoustu věcí včetně svého vlastního života. Při téhle myšlence se posadila na postel. Přivedla ji k představě intimního vztahu s Davidem, která ji děsila. Rozčílená a vystrašená si připustila, že je zcela nervově vyčerpaná.

Ozvalo se zaklepání. Pilar vyskočila na nohy, popadla kartáč a na tváři naladila neproniknutelný a zároveň lhostejný výraz.

„Ano? Vstupte.“

Když uviděla Helenu, oddychla si. „Díkybohu, že jsi to ty. Jsem už tak unavená z toho, jak předstírám, že jsem žena jednadvacátého století.“

„Ale vypadáš tak. Máš nádherné šaty.“

„Ale pod nimi jsem celá roztřesená. Jsem ráda, že jste s Jamesem přijali pozvání na ochutnávku.“

„Vzali jsme s sebou i Lince. Jeho dívka dnes večer pracuje.“

„Chodí stále s tou lékařkou?“

„Jo.“ Helena se posadila na zakřivenou sametovou pohovku a dala si nohy nahoru. Chovala se zde jako doma. „Začínám si myslet, že je to mezi nimi vážné.“

„A?“

„Nevím. Je to hezká dívka, dobře vychovaná. Miluje svoji práci a je nezávislá, což oceňuji.“

„Ale on je tvoje dítě.“

„Ale on je moje dítě,“ souhlasila Helena. „Někdy postrádám toho malého chlapce, který lozil po kolenou a ztrácel tkaničky. Ještě ho stále vidím v tom vysokém a hezkém právníkovi v dobře šitém obleku, kterého teď vídám jen občas. A ježíši,“ řekla s povzdechem. „Jsem stará. A jak se drží tvoje malá?“

Pilar položila kartáč. „Už jistě víš, co prováděl Tony.“

„Tvoje matka měla za to, že bych to měla vědět, abych jí mohla poskytnout právní radu, kdyby ji potřebovala. Je mi to líto, Pilar.“

„Mně taky. Bylo to tak zbytečné.“ Otočila se. „A na něho velmi podobné, jak si určitě myslíš.“

„Nezáleží na tom, co si myslím já, pokud se zase neobviňuješ.“

„Ne, tentokrát ne. A doufám, že už to nebudu dělat nikdy. Ale je to tvrdé, velmi tvrdé vůči Sofii.“

„Přenese se přes to. Naše děti jsou silné a jsou to už dospělí lidé. Ani jsme si toho nevšimly, že, Pilar?“

„Já vím. Kdy jsme zavřely oči? A přesto si nepřestáváme o ně dělat starosti, že?“

„Tohle nikdy nekončí. Sofie právě jela k MacMillanovi, když jsme přijížděli. Vzala Lince s sebou pro případ, že by ho tam potřebovala.“

„Vždycky je ráda vidím spolu. Jsou jako bratr a sestra.“

„Hm. Posad' se.“ Helena poklepala na místo vedle sebe. „Nadechni se a pak mi pověz o svém románku s Davidem Cutterem. Chci to slyšet.“

„Není to skutečný vztah... jen se nám navzájem líbí naše společnost.“

„Ještě žádný sex?“

„Heleno.“ Pilar se vzdala a sedla si. „Jak bych s ním mohla mít sex?“

„Ty jsi zapomněla, jak to funguje? Na tohle téma existuje spousta velmi dobrých knih, videokazety, internetové stránky.“ Její oči za skly brýlí vesele zamrkaly. „Dám ti seznam.“

„Myslím to vážně.“

„Já taky.“

„Nechej toho.“ Ale rozesmála se. „David je velmi trpělivý a já nejsem hloupá. Chce sex a nemíní zůstat jen u neckingu na verandě...“

„Necking? Ale jdi, Pilar. Detaily, chci detaily.“

„Řekněme, že má velmi dovedná ústa, a když se se mnou líbá, cítím se, jako by mi bylo dvacet.“

„Ach.“ Helena vydechla a dala si ruku před oči. „Ano.“

„Ale mně není dvacet. A taky nemám dvacetileté tělo. Jak se před ním můžu obnažit, Heleno? Prsa mi visí až do Mexika.“

„Drahoušku, moje visí až do Argentiny, ale Jamesovi to asi nevadí.“

„To je ono. Vy jste spolu skoro třicet let. Prošli jste všemi změnami spolu. Ale s námi je to jinak. A co je horší, David je mladší než já.“

„A co je na tom? Jsou mnohem horší věci.“

„Snaž se uvažovat se mnou. Jemu je třiačtyřicet. Mně je osmačtyřicet. Tak velký rozdíl! Muži jeho věku si většinou hledají mladší ženy, často o mnoho mladší a s pevným tělem.“

„Často si taky najdou ženy s dutými hlavami, kterým to nemyslí,“ dodala rezolutně Helena. „Pilar, faktem je, že se schází s tebou. A pokud si nejsi jista svým tělem, což mě rozčiluje, když tě vidím, bude prostě poprvé tma.“

„Díky, hodně mi to pomáhá.“

„Ano. Pokud ho zklamou prsa, kterým není dvaadvacet let, nestojí za tvůj čas. Je lepší to zjistit než spekulovat.“

Chceš se s ním vyspat? Jen řekni ano, nebo ne,“ dodala Helena dřív, než mohla Pilar odpovědět. „Primární reakce, instinkt, žádné spekulace.“

„Ano.“

„Tak si kup nějaké krásné prádlo a jdi do toho.“

Pilar se kousla do rtu. „Už jsem něco koupila.“

„No vida. Tak mi to ukaž.“

Od ochutnávky uběhlo skoro čtyřicet hodin a Tyler si stále ještě vybavoval obrázek, který ho rozesmál. Čtyřicet nafoukaných členů klubu s neproniknutelnými tvářemi zažilo šok při ochutnávce vzorků, které nazval Vin de Madeline.

„Nevyumělkované,“ řekl jeden a znovu se napil. „Ale vyspělé.“ *Ježíši, kde vzal ten výraz? Vyspělé!*

„Snaž se udržet si svoji vynikající náladu,“ řekla mu Sofie, když spolu byli v její kanceláři v sídle. Prověřovala fotografie modelek, které Kris vybrala pro reklamní akci. „Ocenila bych, kdybys mě příště varoval, až budeš přidávat do výběru ochutnávek tajemné a neznámé značky.“

„To byl kandidát na poslední chvíli a stalo se to ve jménu vědy.“

„Ochutnávky jsou ve jménu tradice, dobré pověsti a reklamy.“ Přísně na něho pohlédla, ale roztála, když se na ni usmál. „Dobrá. Byla to jen legrace a můžeme ji zařadit do nabídky zajímavostí v informačním bulletinu. Možná tak dosáhneme většího zájmu ze strany veřejnosti, pokud tam bude tato komická nabídka.“

„Najednou jsi v sobě našel schopnosti pro publicitu?“

„To se vsad’.“

„Což je štěstí pro všechny zúčastněné, protože někteří členové by byli velmi uražení, kdyby se dozvěděli, o co šlo.“

„Někteří členové jsou pompézní a suchopární idioti.“

„Ano, ale tito idioti kupují mnohdy velké procento našich výrobků a hovoří o nás při společenských událostech. Ale protože výrobkyně vína je stejně nezralá jako její víno, můžeme to použít jako naši výhodu.“

Sofie si udělala další poznámku a zatížila papír zelenou skleněnou žabkou, kterou jí dal Ty k Vánocům. „Až budeš příště chtít uvádět experimenty, informuj mě.“

Tyler si natáhl nohy před sebe. „Uvolni se, Giambelliová.“

„To od tebe sedí, ty králi večírků.“ Vybrala fotografii s jednou kráskou a ukázala mu ji. „Co si myslíš o téhle?“

Vzal fotografii a chvíli si prohlížel modrookou blondýnu. „Máš její telefonní číslo?“

„Právě na to jsem myslela. Je příliš sexy. Řekla jsem Kris, že bych chtěla dívky méně vyzývavého typu.“ Sofie se zamračila. „Ani se nepokouší přizpůsobit změnám. A co je horší, ignoruje moje příkazy a ničí tím práci zbytku týmu.“ Vzdychnula si. „Mojí zvědové mi řekli, že především měla schůzku s Jerryem de Morney z Le Coeur.“

„Pokud s ní jsou problémy, proč ji prostě nepropustíš? Neříkej, že nejsi schopná ji někým nahradit.“

„Dobře. Váhala jsem, protože je dobrá a nechtěla jsem ji ztratit. Ví spoustu věcí o kampani a o mých dlouhodobých plánech a může s sebou stáhnout i jiné členy z mého týmu. Váhám i kvůli rodině, protože si myslím, že chodila s mým otcem, a když ji propustím, může to zveřejnit. Ať udělám cokoli, budu s tím mít problémy. Ale nemůžu to už déle snášet. Zítra to vyřeším.“

„Můžu to udělat já.“

Sofie zavřela desky s fotografiemi. „Je to od tebe hezké. Ale měla bych to udělat sama. Musím tě varovat. Až od

nás odejde, budeme mít víc práce. Zejména proto, že moje matka není schopna ji zastat.“

„To mě opravdu těší.“

„Myslela jsem i na to, že bych požádala Thea, jestli nechce práci na částečný úvazek. Mohl by pracovat tak dvě odpoledne v týdnu.“

„Super. Pak může pokračovat v civění na tebe a bude to regulérní.“

„Čím víc se mnou bude, tím rychleji ho to přejde. Dennodenní kontakt mu zklidní hormony.“

„Myslíš?“ zamumlal Ty.

„Copak je, Tylere? Byl to nějaký pokroucený pokus o kompliment nebo tvůj divný způsob sdělení, že na tebe taky působím tak jako na Thea?“

„Ani jedno.“ Znovu se díval na blondýnu. „Mně se líbí blondýny s ospalýma očima a s plnými rty.“

„Peroxid a kolagen.“

„No a?“

„Bože, já miluji muže.“ Vstala a přistoupila k němu. Vzala jeho tvář do dlaní a dala mu polibek na ústa. „Jsi tak roztomilý.“

Chytil ji za ruku a strhl si ji do klína. Přestala se smát a srdce se jí rozbušilo.

Ještě nikdy předtím ji takto nepochyloval, netrpělivě a skoro brutálně. Líbal ji tak, jako kdyby stále neměl dost. Její tělo okamžitě odpovědělo, což bylo překvapivé – zachvělo se obranou i touhou. Pak mu prsty vjela do vlasů.

Víc, pomyslela si. Chtěla vnímat víc jeho touhu a nenasatnost.

Když chtěl polibek ukončit, nedovolila to a pokračovala.

Kousala ho do spodního rtu, pomalu a záměrně. Konečně se od ní odtrhl.

„Co to bylo?“

„Líbilo se mi to.“

„Dobře. Zkus to ještě jednou.“ Nejdřív to nechtěl říct, ale teď se jeho touha po ní probudila.

„Proč ne?“ Sofie ho tedy znovu políbila. Najednou jí začal odepínat knoflíčky košile, a než se nadál, stáhla ho na podlahu.

„Dělej.“ Bez dechu jí vsunul ruce pod košili.

Dovedl si představit, že to bude rychlé a divoké. Bezmyšlenkovité spojení, to chtěla. Vrhla se na ni a znovu přisál svoje ústa k jejím.

Náhle se otevřely dveře. „Ty, potřebuji...“ Eli se zastavil na prahu a zíral na vnuka a dívku, kterou považoval za svoji vnučku. Leželi na sobě na podlaze. Zrudnul a zapotácel se.

„Promiňte.“

Když se dveře zavřely, Tyler už byl na nohou. V hlavě mu hučelo a třásl se po celém těle. Přetřel si rukama tvář. „Ach, to je perfektní. Prostě perfektní.“

„No.“

Při Sofiině odpovědi Tyler roztáhl prsty a podíval se na ni skrz ně. „Cože?“

„Ještě jsem trochu mimo. To je to nejlepší, co jsem ze sebe dostala. Ach, bože.“ Posadila se a urovnala si sukni. „Tohle nebylo typické rodinné setkání.“ Sklonila hlavu. „Ježíši. Jak se s tímhle vypořádáme?“

„Já nevím. Myslím, že si s ním budu muset promluvit.“ Zvedla hlavu. „Můžu to udělat.“

„Ty vyhodíš neposlušnou zaměstnankyni a já promluvím s šokovaným dědečkem.“

„To je fér.“ Začala si zapínat košili. „Ty, opravdu mě to mrzí. Nikdy jsem nechtěla vyděsit Eliho nebo způsobit mezi vámi dvěma problémy.“

„Vím.“ Po krátkém váhání jí podal ruce, aby jí pomohl vstát.

„Chtěla jsem se s tebou milovat.“

Hormony, už tak vyvedené z míry, se znovu rozběhly po těle. „Myslím, že jsme to chtěli oba. Já jen nevím, co si s tím počneme. Musím jít za ním.“

„Ano.“

Když Tyler vyšel z kanceláře, Sofie přistoupila k oknu a zkřížila si ruce na prsou. Velmi si přála, aby měla na práci něco konkrétního. Ale mohla jen přemýšlet.

Tyler zastihl dědečka na cestě na vinici. Věrná Sally mu byla v patách. Zprvu mlčel, nedokázal vyslovit to, co si připravil. Jen mlčky kráčel vedle Eliho meziřadím.

„Jdu se podívat, co natropil mráz,“ řekl Eli. „První paprsky už začaly probouzet víno.“

„Jo, všiml jsem si. Už... už je skoro čas na kypření.“

„Doufám, že nás nezdrží déšť.“ Stejně jako Tyler i Eli myslel na trapné vyrušení a hledal správná slova. „Já... měl jsem zaklepat.“

„Ne, já jsem neměl...“ Ty se v rozpacích sklonil a pohládl Sally po hlavě. „Prostě se to stalo.“

„Ano.“ Eli si odkašlal. Nemusel se stydět hovořit s Tylerem o sexu. Díkybohu to už udělal před lety. Jeho vnuk byl dospělý muž, který znal princip včelky a květu a taky věděl něco o zodpovědnosti. Ale...

„Zatraceně, Tylore. Ty a Sofie.“

„Prostě se to stalo,“ zopakoval znovu Tyler. „Myslím, že se to nemělo stát, a myslím, že bych ti měl říct, že se to nebude opakovat.“

„Není to moje věc. Je to mezi vámi dvěma – sakra, Ty, vždyť jste se málem milovali. Vím, že nejste pokrevně spříznění a že tě nic nebrzdí. Jsem jen v šoku. To je všechno.“

„To jsme všichni,“ souhlasil Tyler.

Eli zašel trochu dál. „Miluješ ji?“

Tyler pocítil hluboko v duši vinu. „Dědečku, tohle vždycky nesouvisí s láskou.“

Eli se zastavil a obrátil se tváří k Tylerovi. „Moje zařízení je mnohem starší než tvoje, chlapče, ale funguje stejně. Vím, že to vždycky není o lásce. Jen jsem se ptal.“

„Trochu jsme přestřelili, to je všechno. Pokud to znáš, nemusíme o tom dál mluvit.“

„Ano. Oba jste dospělí a máte fungující mozky. Byli jste vychováni správně, takže co děláš, je tvoje věc. Ale příště za sebou raději zamkni.“

Tyler přišel domů v šest. Byl unavený a zlobil se sám na sebe. Myslel jen na chlazené pivo a horkou sprchu. Jak sáhl po držadle ledničky, uviděl připomínku, kterou si tam nachystal včera večer. „Sakra.“ Opřel se čelem o lednici. Ještě by to stihl, kdyby sebou hodil. Ale neměl náladu na diskuse o pracovních záležitostech, byť při dobré večeři a v dobré společnosti.

A on sám by dnes večer nebyl dobrým společníkem.

Sáhl po telefonu, ale zjistil, že ho zase někde nechal. Zaklel a otevřel lednici, aby se posilnil pivem, než ho začne hledat. A najednou ho uviděl. Ležel mezi dvěma láhvemi piva Coroni a kartonem mléka.

Musím to Margaret oplatit jindy, pomyslel si, když vytřukával její telefonní číslo. Vezmu ji na večeři nebo na oběd. Někam se s ní vypravím, než, odjede do Itálie.

Neslyšela telefon, protože měla hlavu pod sprchou a zpívala si. Na dnešní večer se těšila celý den, zatímco chodila po schůzích, psala zprávy a telefonovala. Konečně se dostala domů. Cestou se stavila pro obrovské steaky a koupila k nim dvě veliké brambory z Idaha. Přibrala jablečný štrůdl a běžela domů.

Věděla, že tohle jídlo Tyler ocení.

Připravila tabuli, naaranžovala na ni svíčky, vybrala hudbu a pro sebe večerní šaty. Ležely na čerstvě povlečené posteli.

Měla s Tylerem dvě nebo tři schůzky. Ne že by klamala sama sebe a přesvědčovala se, že je Tyler bral jako schůzky milostné. Ale doufala, že po dnešku se to změní.

Zastavila vodu a začala se připravovat.

Vždycky ji vzrušovalo, když se připravovala na setkání s mužem. Byla to už součást milostné hry. Margaretiny feministické sklony neodmítaly toto potěšení, tento rituál. Naopak, měla pocit, že jí pomáhá oslavovat její ženství.

Ošetřila si pleť mlékem, navoněla se a vklouzla do hedvábného prádla, v kterém chtěla Tylera svést.

Vždycky po něm toužila. Předpokládala, že dnes ho dostane. Přejela pokoj pohledem, aby se ujistila, že je vše na svém místě. Tušila, že všechno, co nachystala, ho přesvědčí o tom, že po něm touží.

Šla pro víno, které vybrala na dnešní večer. Vtom si všimla, že bliká záznamník v kuchyni.

„Margaret. Tady je Ty. Poslyš, musím ještě zkontrolovat vinici. Měl jsem zavolat dřív, ale... něco se semlelo v kanceláři. Promiň. Zavolám ti zítra. Pokud nemáš žádné plány, vezmu tě na večeři a projdeme si ty obchodní záležitosti. Opravdu mě mrzí, že jsem ti nemohl dát vědět dřív.“

Margaret hleděla na záznamník. Nejraději by ho vytrhla ze zdi a hodila na zem. Ale tím by samozřejmě nic nezměnila a ona byla příliš praktická na to, aby propadala zbytečné sebelítosti.

Jsem přece praktická, pomyslela si. Bojovala se slzami zklamání. Veškeré jídlo a víno kupovala zbytečně, protože nějaký idiot, nespolehlivý *chlap*, se na ni vykašlal.

Do háje s ním. Vždyť je jich všude spousta. Trhnutím otevřela lednici a vytáhla z ní steak. V Itálii má spoustu zajímavých nabídek. Až se vrátí, možná přijme pozvání jednoho z těch mužů a uvidí, jak se to vyvine.

Ale teď si otevře to ztracené víno a pořádně si zavdává.

15. KAPITOLA

Pilar přijela k zadnímu vchodu, který vedl do kuchyně. Byl to výraz přátelství. Cítila, že s Theem se už spřátelila. Byl to zajímavý mladý muž, člověk musel jen proniknout skrze jeho slupku. Je to ještě chlapec, který potřebuje uklidňující vliv matky, pomyslela si Pilar.

Byla pohnutá, když zjistila, že je rád v její společnosti. Projevilo se to, když si přišel do vily zaplavat. Podařilo se jí vlákat ho do hudebního salónku a tam ho přinutila, aby si s ní zahrál na klavír. Pak už bylo snadné navázat dialog a rozvinout debatu o hudbě.

Doufala, že se s ní baví stejně dobře jako ona s ním.

S Maddy to bylo jiné. Dívka byla zdvořilá, ale chladná. A sledovala všechno a všechny. Nebyl to ani tak projev odporu jako spíš kontrola. Pilar věděla, že přímo souvisí s jejím vztahem k Maddyinu otci.

Zdálo se, že Theo tento aspekt přehlíží. Ale Pilar poznala, že Maddy ji posuzuje ženskýma očima. Zatím za ní ještě nikdy nepřišla, aby si popovídala.

Pilar byla zvědavá, zda si je David vědom toho, že Maddy střeží svoje teritorium.

Vzala z auta tašku a došla k zadním dveřím. *Nenesu úplatky*, ujišťovala se. *Jsou to jen pozornosti*. A nezůstanu déle, než bude zdrávo. Ale v duchu doufala, že děti budou chtít, aby zůstala déle. Uvařila by jim oběd a popovídala si s nimi.

Tak jí scházelo to, že už není matkou. Kdyby s ní osud naložil jinak, měla by dům plný dětí, velkého psa, v zahradě a v domě spoustu květin a s láskou by udržovala domácnost.

Ale měla jen jednu krásnou dceru, která ji už nepotřebovala. V osmačtyřiceti jí zbylo vysazování květin, místo aby se starala o děti, po kterých tak toužila.

Připomněla si, že sebelitování teď není na místě. Rychle zaklepala na kuchyňské dveře a připravila si úsměv.

Když otevřel David, úsměv jí zmizel z tváře. Měl na sobě pracovní košili a džínsy a v ruce držel šálek s kávou. „To je náhoda,“ vzal ji za ruku a vtáhl dovnitř. „Právě jsem na tebe myslel.“

„Nečekala jsem, že budeš doma.“

„Dnes jsem si vzal volno.“ Protože chtěl a protože věděl, že ji to znervózní, držel její ruku pevně ve své. Pak se ještě naklonil a políbil ji.

„Ach, ty jsi doma. Neviděla jsem tvoje auto...“

„Theo s Maddy mě přemluvili. Mají ředitelské volno. To je noční můra každého rodiče. Vyřešili jsme to tak, že jsem dal Theovi klíčky od auta. Jeli s Maddy do kina. Takže tvoje návštěva je perfektně načasovaná.“

„Skutečně?“ vysvobodila svoji ruku a chytila nervózně popruh tašky, který měla na rameni. „Opravdu?“

„Alespoň tady nebudu sedět sám a představovat si, do jakých problémů se mohou děti dostat. Dáš si kávu?“

„Ne, opravdu bych raději... Jen jsem se zastavila, abych dětem předala pár věcí.“ Znervózňovalo ji, že je s ním v domě sama. Vždycky se snažila takové situaci předejít. „Maddy se hodně zajímá o výrobu vína. Myslela jsem si, že by si mohla přečíst o začátcích Giambelliů v Kalifornii.“

Pilar vytáhla z tašky knihu, kterou vzala v oddělení se suvenýry ve výrobě vína.

„To se jí bude líbit. Určitě to ocení a bude kamenovat Tylera i mě všetečnými otázkami.“

„Je opravdu aktivní.“

„To mi povídej.“

„Theovi jsem přinesla tohle hudební album. Zajímá ho sice hlavně techno a rock, ale domnívám se, že by si mohl poslechnout i něco z klasiky.“

„Seržant Pepper.“ David se díval na obálku alba. „Kde jsi to vykopala?“

„Tohle jsem si přehrávala v mládí tak často, že z toho matka šlela.“

„Milovala jsi taky korálky lásky?“ zeptal se jí.

„Přirozeně. Když jsem byla v Maddyině věku, měla jsem jich spoustu.“

„To sis je dělala sama? Tolik skrytého talentu.“ Začal jí lehce manévrovat a opřel ji zády o kuchyňský pult. „A mně jsi nepřinesla dárek?“

„Nevěděla jsem, že budeš doma.“

„A co teď, když tady jsem?“ Přiblížil se k ní a položil obě dlaně na stůl, takže ji dokonale uvěznil. „Nemáš v tašce taky něco pro mě?“

„Je mi líto.“ Pokusila se usmát, ale moc jí to nešlo. „Příště. Měla bych se vrátit do výroby. Dnes provádím turisty.“

„V kolik?“

„V půl páté.“

„Hm.“ Pohlédl na kuchyňské hodiny. „To máš ještě hodinu a půl čas. Rád bych věděl, co si s těmi devadesáti minutami počneme.“

„Mohla bych ti udělat oběd.“

„Já mám lepší nápad.“ Chytil ji oběma rukama v pase a pomalu ji otočil ke dveřím z kuchyně.

„Davide.“

„Nikdo není doma, jen ty a já,“ řekl a políbil ji na hrdlo. Pomalu ji vyvedl z kuchyně. „Víš, na co jsem myslel celý den?“

„Ne.“ Jak by to mohla vědět? Vždyť ani nevěděla, na co myslí teď sama.

„Že mám problémy. Moje dívka žije s matkou.“

Teď se zasmála, protože ji nazval dívkou.

„A já žiji s dětmi. Nemáme kam jít, abychom mohli dělat všechny ty věci, které si představuji, že bych s ní rád dělal. Víš, o čem mluvím?“

„Dokážu si to představit. Davide, je poledne.“

„I v poledne.“ Odmlčel se a zastavil se. „A je tady příležitost. Nenávidím nevyužité příležitosti, ty ne?“

Pohnuli se dál. Pilar měla pocit, že se jí podlomí kolena. Srdce jí bušilo, jako by stoupala na vysokou horu. „Nečekala jsem to.“ Její slova byla utlumena jeho ústy. „Nejsem na to připravená.“

„Drahoušku, já se o to postarám.“

Postará se o to? To pro ni má sexy prádlo nebo vypne nemilosrdné denní světlo a nachystá stín noci? Jak by mohl...

Pak ji napadlo, že asi má na mysli ochranu, a začala se cítit hloupě.

„Ne, nemyslela jsem... Davide, nejsem už mladá.“

„Já taky ne.“ Pomalu otevřel dveře své ložnice. Nebylo by správné, kdyby na ni šel příliš zhurta. Potřebovala slova a on možná taky. „Pilar, moje city k tobě jsou komplikované. Ale nekomplikované je to, že vím, že tě chci. Chci tě celou.“

Její nervozita stoupala. „Davide, musíš něco vědět. Tony byl můj první muž a taky poslední. Je to už velmi dávno. A já jsem... Bože. Vyšla jsem z praxe.“

„Když tohle slyším, láká mě to, Pilar.“ Opět přitiskl svoje rty na její. „A taky mě to vzrušuje.“ Znovu ji políbil a byl to polibek na hranici mezi sváděním a vášní.

„Pojď do mé postele.“ Vedl ji k posteli fascinován tím, že jejich srdce tlučou ve stejném rytmu. „Nechej mě, abych se tě dotýkal. Dotýkej se mě.“

„Nemůžu dýchat.“ Pilar bojovala, aby se nadechla, a David jí zatím pomalu sundal sako. „Vím, že jsem napjatá, omlouvám se. Zdá se, že se nebudu moci uvolnit.“

„Nechci, aby ses uvolnila.“ Díval se na ni a pomalu jí začal rozepínat knoflíky blůzky. „Tentokrát ne. Dej mi ruce na ramena, Pilar, a zuj si boty.“

Chvěla se stejně jako on. *Jako poprvé*, pomyslel si. *Pro ni, i pro něho. A je to zrovna tak bázlívé a vzrušující.*

Zimní slunce pronikalo oknem do ložnice a vysílalo sem svoje bílé paprsky. V tichu domu slyšel každé její nadechnutí. Když se jí jemně dotkl prsty, ucítil hladkou chvějící se kůži.

„Jsi tak hladká, tak teplá, tak krásná.“

Měl tu moc, že uvěřila jeho slovům. Pomalu mu rozepínala košili a prsty se jí třásly. Zdálo se, že si to ani neuvědomuje. Hloupě sebou trhla, když jí začal rozepínat kalhoty, ale on nebyl netrpělivý.

Jeho ruce ji hladily, pomalu a pevně. Položil ji na postel. Pilar znovu pocítila podivné teplo v podbřišku a srdce se jí rozbušilo ještě víc. Najednou se jí zdálo přirozené ležet na zádech a mít na sobě jeho tělo, cítit jeho váhu na svém.

Zdálo se jí to přirozené a krásné. Konečně se zase může někomu oddat.

V San Franciscu také svítilo slunce, ale jen přispívalo k Sofiině bolesti hlavy. Seděla za svým psacím stolem. Před ní seděla Kris. Nejhorší ze všeho bylo, že ta žena vůbec netušila, že se blíží její konec ve firmě. Jak si to mohla myslet po předchozích varováních a příkazech, to Sofie netušila. To však jen dodávalo oleje do ohně, který v Sofii plál.

„Už tě tady nechceme, Kris. Doufám, že je ti to jasné.“

„Pracovala jsem nejlépe z celé kanceláře a víc než kterýkoli jiný zaměstnanec této společnosti. Ty to víš, já to vím. A tobě se to nelíbí.“

„Naopak, vždycky jsem respektovala tvoji práci.“

„To jsou kecy.“

Sofie se nadechla a přikázala si, že musí zůstat klidná a chovat se profesionálně. „Máš velký talent, což obdivuji. Ale neobdivuji to, a také to nemohu tolerovat, že svévolně narušuješ strategii společnosti. Nelíbí se mi taky tvůj přístup k nadřízeným.“

„Máš na mysli přístup k tobě.“

„Tady máš bulletin. Já jsem tvoje nadřízená.“

„Protože se jmenuješ Giambelliová.“

„Ať je to tak nebo jinak, tohle není předmětem našeho hovoru.“

„Kdyby Tony ještě žil, nasedla bys za tímto stolem. Byla bych tam já.“

Sofie polkla hořkost, která jí sílila v hrdle. „Takhle tě dostal do postele?“ zeptala se pobaveně. „Slíbil ti moje místo? To bylo od něho chytré a od tebe hloupé. Můj otec nikdy neřídil tuto společnost a neměl tady žádné slovo.“

„Já vím. Vedou ji tři Giambelliovy ženy.“

„To teď není důležité. Faktem je, že já řídím tohle oddělení a ty už pro mě nepracuješ. Dostaneš standardní odstupné a navíc dva týdenní platy. Chci, abys do konce pracovního dne vyklidila svoji kancelář a odnesla si svůj osobní majetek.“

Obě vstaly. Sofie měla dojem, že kdyby mezi nimi nebyl stůl, Kris by se odvážila nejen ke slovnímu útoku. To jen naznačovalo, jak daleko dospěl jejich vztah.

„To je nádhera! Ale já mám pracovní nabídky, nemysli si. Všichni v naší branži vědí, kdo je tady opravdu schopný a kreativní.“

„Doufám, že v Le Coeur dostaneš, co si zasloužíš,“ odpověděla Sofie a spokojeně sledovala, jak Kris poklesla čelist. „Tady nejsou žádná tajemství. Ale varuji tě, abys nezapomněla na klauzuli o udržení výrobního tajemství, kterou jsi podepsala, když jsme tě přijali. Pokud předáš nějaké informace o výrobní a reklamní strategii Giambelliových konkurenci, podáme na tebe trestní oznámení.“

„Nemusím dělat nic takového. Tvoje nadcházející kampaň je špatně sestavená a hloupá. Bude to trapas.“

„Není tedy štěstí, že už s ní nebudeš spojována?“ Sofie obešla stůl a přistoupila ke Kris. Pak zamířila ke dveřím a otevřela je. „Myslím, že už jsme si řekly všechno.“

„Tohle oddělení se brzy potopí, protože až odejdu, ostatní půjdou za mnou. Podíváme se, jak daleko se ty a ten farmář dostanete.“ Kris prošla dveřmi, ale pak se zastavila a ušklíbla se. „Pěkně jsme se s Tonym nasmáli, když jsme vás dva probírali.“

„Jsem v šoku, že jste vůbec měli čas na humor nebo konverzaci.“

„Respektoval mě,“ vykřikla Kris. „Věděl, kdo opravdu řídí tohle oddělení. Vedli jsme o tobě dosti zajímavé rozhovory, ty děvko číslo tři.“

Sofie sevřela Kris rameno. „Tak to jsi byla ty! Pěkný vandalizmus. A ty anonymní dopisy. Máš štěstí, že jsem tě jen vyhodila a že tě neudám policii.“

„Zavolej policajty... a pak to dokaž. Ať se naposledy zasměju.“ Kris trhla ramenem a odkráčela.

Sofie nechala otevřené dveře a vrátila se k pracovnímu stolu. Zavolala bezpečnostní službu a nařídila, aby Kris eskortovala z budovy. Ted', když pominulo první rozčilení, Sofii vůbec nepřekvapovalo, že to byla Kris, kdo znetvořil andělíčky v sídle a pak jí poslal počmáranou fotografii.

Byla jí zhnusená.

Ale nemohla s tím nic dělat. Stejně jako nemohla nic dělat s tím, že Kris si okopírovala některé dokumenty, ale chtěla se ujistit, že ještě na poslední chvíli něco nezciží.

Pak zatelefonovala P. J. a Tracemu.

Čekala na ně a nervózně přecházela po místnosti. Vtom vešel Tyler.

„Viděl jsem Kris, jak uhání chodbou,“ řekl a dosedl na židli. „Nazvala mě farmářem bez mozku, který se nechá

pohánět arogantní děvkou. Předpokládám, že ty máš být ta děvka.“

„To se pěkně ukázala. Tvůj mozek je v pořádku a jsi dost odolný proti mému pohánění. Bože! Jsem tak naštvaná.“

„Myslel jsem si, že to nepůjde tak dobře, když jsi mi oznámila, že ji chceš vyhodit.“

„Stále jsem doufala, že mě nějak urazí, abych k jejímu vyhození měla pádný důvod. Teď, když jsem to udělala, se cítím mnohem lépe. Nazvala mě děvkou číslo tři. Ale já vím, co udělá pravá italská děvka, když se naštve. Znetvoří lakem na nehty tváře našich andělů a pošle mi anonymní mail.“

„Ale. Jaký mail?“

„Ale nic.“ Mávla rukou a dál přecházela po místnosti.

Chytil ji za ruku a zastavil ji. „Jaký mail?“

„Jen fotografii, která je stará několik měsíců. Je na ní moje matka, babička a já. Použila červené pero, aby ji počmárala. Napsala tam stejné věci jako na Giambelliho andílky.“

„Proč jsi mi to neřekla?“

„Protože ta obálka byla adresována mně, protože mě to naštvalo a protože jsem se nevzdala osobě, která ho poslala, aby neměla pocit satisfakce, až se o tom bude mluvit.“

„Až dostaneš něco podobného, chci o tom vědět. Jasně?“

„Fajn, budeš první na řadě.“ Byla příliš rozčilená, aby zůstala na místě. Znovu začala přecházet. „Řekla, že můj otec jí chtěl pomoci dostat se na moje místo. Dovedu si představit, že jí to slíbil a neměl vůbec výčitky. Stejně tak neměl výčitky, když ukradl mojí matce klenoty a daroval je Rene.“

A ono to fungovalo, pomyslel si, když pozoroval její tvář. Dokonce i teď se Avanovi dařilo proniknout skrz obranný val Sofie a zaútočit na její srdce. „Je mi to líto.“

„Myslíš si, že si zasloužili jeden druhého. Já taky. Jen se uklidnit, jen se uklidnit,“ opakovala si to jako mantru. „Rozčilování mi nepomůže. Je potřeba hnout se z místa. Musím si promluvit s P. J. a Tracem, jak dál. Musím se uklidnit. Musím být vyrovnaná.“

„Chceš, abych odešel?“

„Ne. Tohle je třeba projednat v týmu.“ S trhnutím otevřela horní zásuvku a začala hledat aspirin. „Měla jsem ji vyhodit už před několika týdny. Měl jsi pravdu. Já jsem se zmýlila.“

„Měl bych si to napsat. Můžeš mi půjčit tužku?“

„Nechej toho.“ Ale byla vděčná za jeho přítomnost. Jeho klid na ni působil a uklidňoval ji. Nadechla se a otevřela si láhev minerálky. „Ty, řekni mi přímo, co si myslíš o výroční kampani?“

„Kolikrát ti to mám ještě říkat? Není to moje parketa.“

„Vyjádři se jako zákazník, sakra.“ Vzala si tři silné tylenoly a zapila je. „Máš přece názor na všechno na světě, nebo ne?“

„Je dobrá, vyrovnaná,“ řekl. „Myslím si, že je chytrá. Co chceš ještě vědět?“

„To stačí.“ Unaveně se posadila na roh stolu. „Kris mě dostala. Nenávidím se za to.“ Pohlédla na hodinky. „Musíme vyřídít ty dva a pak máme ještě schůzku s Margaret.“

Projel jí malý záchvěv viny. „Měl jsem se s ní včera večer sejít, ale omluvil jsem se. A dnes jsem ji zatím nezastihl.“

„Jsme domluvené na šest.“

„Aha. Zatraceně. Bude ti vadit, pokud použiji tvůj telefon?“

Sofie pokynula k přístroji a vyšla z kanceláře, aby poprosila svoji asistentku o kávu.

„Není tam,“ řekl Ty, když se Sofie vrátila. „Nebyla ani na ranních schůzkách.“

„To je u Margaret divné. Zkusme jí zavolat domů,“ navrhla, ale vtom vešli do dveří P. J. a Trace.

„Pojďte dál. Posad'te se.“ Sofie jim pokynula k připraveným židlím a tiše zavřela dveře. „Chci, abyste věděli,“ řekla a usedla za svůj stůl, „že jsem musela propustit Kris.“

P.J. a Trace si vyměnili rychlé pohledy.

„Což ani jednoho z vás nepřekvapuje, jak vidím.“ Když Sofie neslyšela žádnou odpověď, rozhodla se vyložit karty na stůl. „Doufám, že oba dva víte, jak hodně si vás cením, a že víte, jak důležití jste pro tohle oddělení, pro naši společnost a osobně pro mě. Chápu, že tady může být určitá nespokojenost se změnami, které proběhly na konci minulého roku. Pokud někdo z vás má určité problémy nebo připomínky, jsem pro otevřenou diskusi.“

„A co takhle otázky?“ zeptal se Trace.

„I otázky,“ řekla Sofie.

„Kdo postoupí na místo Kris?“

„Nikdo.“

„Ty nezamýšlíš dát někoho na její místo?“

„Byla bych raději, kdybyste si vy dva rozdělili její práci i pravomoci.“

„Ach bože,“ vzdychla P. J.

„Zatraceně,“ zasyčel Trace. „Dobrá, pojďme trochu zpět.“ Sofie poodešla ke dveřím a otevřela je, protože zaklepala asistentka s kávou. „Nejsem zaskočená tím, co se stalo, a taky nejsem zvlášť rozčilená nebo zklamaná.“

„Je těžké mluvit o někom, kdo právě dostal padáka.“ P. J. se podívala do své kávy a pak na Sofii. „Ale... nejsi tu každý den. Nebývala jsi tady, protože máš i jinou práci. Navíc hodně cestuješ a máš spoustu schůzek. Od prosince pracuješ nejméně tři dny v týdnu v sídle. My jsme tady.“

„A?“

„P. J. se snaží říct, že s Kris bylo těžké spolupracovat. A ještě těžší bylo být jejím podřízeným,“ dodal Trace. „To jsme viděli věci, když jsi tady nebyla! Kris si myslela, že

je ze všech nejdůležitější a my, stejně jako ostatní v oddělení, jsme jen prach u jejích nohou. To nás všechny pěkně štválo. Už jsem si začal hledat nové místo.“

„Sakra, měl sis o tom se mnou promluvit, Trace.“

„Chtěl jsem, ale teď už je problém vyřešen. Kromě toho si myslím, že P. J. a já bychom si měli hodit korunou o Krisino místo.“

„Sofie, ona se snažila popouzet lidi proti tobě. Usilovala snad o nějakou vzpouru. Možná že měla tajné stoupence. Může se stát, že s ní přijdeš o některé schopné pracovníky.“

„Dobře. Dnes odpoledne svolám schůzi všech zaměstnanců. A provedu prověrku škod. Mrzí mě, že jsem to neodhalila. Pokud se všechno sesype, byla bych ráda, kdybyste mi doporučili spolehlivé lidi, s nimiž mohu počítat na sto procent do reklamní kampaně. Od této chvíle jste oba manažeři. Hodím to na papír.“

„Prima.“ P. J. vyskočila. „Už si jdu namalovat, jak si přestavím kancelář.“ Obrátila se k Tylerovi. „Tobě bych ráda řekla, že jsi silný a tichý typ, který nepotřebuje postrkování. Máš zajímavé nápady. Kris byla opravdu našťavaná, že ses o ni nepokusil a nepadl před ní na zadek. Říkal jsi jen to, co jsi chtěl říkat, a dávalo to smysl.“

„Podlézáš,“ procedil Trace mezi zuby.

„Nemusím podlézat. Právě jsem povýšila.“ Zamrkala na něho a vyšla ven.

„Rád tady pracuji. Rád pracuji s tebou. Byl bych nešťastný, kdyby se věci vyvinuly jinak.“ S tímto se Trace otočil a se spokojeným pohvizdováním opustil Sofiinu kancelář.

„Už je ti líp?“ zeptal se Tyler.

„Mnohem. Jen se na sebe trochu zlobím za to, že jsem nechala věci dojít tak daleko, ale je mi mnohem lépe.“

„Dobře. Připrav se tedy na tu schůzi oddělení a já se pokusím sehnat Margaret. Šla bys s námi na večeři, kdyby souhlasila?“

„Jistě, ale určitě by nebyla šťastná. Hází po tobě očima.“

„Ale jdi.“

„To se vsaď,“ řekla Sofie a vyšla ven, aby dala instrukce své asistentce.

Ženy, pomyslel si Tyler, když hledal číslo Margaretina bytu v Sofiině telefonním seznamu. Říkají, že muži mají v hlavě jen sex. To, že byl s Margaret dvakrát venku, neznamená...

V telefonu se ozval mužský hlas. „Chtěl bych mluvit s Margaret Bowersovou.“

„Kdo volá?“

„Tyler MacMillan.“

„Pan MacMillan.“ Nastala krátká pauza. „Tady je detektiv Claremont.“

„Claremont? Promiňte, asi jsem vytočil špatné číslo.“

„Ne, jsem v bytě slečny Bowersové. Je mrtvá.“

TŘETÍ ČÁST

Květ

Květiny jsou krásné, láska je jako květina.
Přátelství je jako stínící strom.

SAMUEL TAYLOR COLERIDGE

16. KAPITOLA

Březen se prohnal údolím ve společnosti drsného a rychlého větru. Zem ztvrdla a nahé větve révy se chvěly. Ranní mlhy přinášely chlad, který se zakusoval do kostí. Nastalo období obav o víno. Nebude zničeno dřív, než zasvítí první jarní paprsky?

Nastalo období starostí o mnohé jiné věci.

Sofie se nejdřív zastavila na vinici. Zklamalo ji, když zjistila, že Tyler neprochází meziřadími a nekontroluje stav keřů. Věděla, že brzy začne kypření – pokud to počasí dovolí. Muži budou bránami rozbíjet pevnou krustu půdy a zaorávat hořčici.

Tichý únor se překulil do velmi rušného a kritického měsíce března.

Bílá čarodějka zima ještě svírala údolí a poskytovala všem, kdo tam žili, příliš mnoho času k přemýšlení.

Určitě je ve své kanceláři, pomyslela si Sofie. Představila si Tylera, jak se sklání nad svými tabulkami a grafy. Náhle změnila směr a zamířila k němu. Věděla, že Tyler kromě studia svých poznámek a tabulek taky dumá.

Je načase zarazit ho.

Chtěla zaklepat, ale pak se rozhodla, že to neudělá. Pokud někdo zaklepe, je příliš snadné říct mu, ať jde pryč. Otevřela dveře, sundala si sako a vstoupila do pokoje.

„Ty?“ zavolala, hodila sako na pohovku a zamířila nahoru do Tylerovy pracovny.

„Mám práci,“ houkl a ani se nenamáhal vzhlednout.

Ještě před chvílí stál u okna. Viděl ji, jak prochází mezi řadami keříků, pak mění směr a míří k domu. Dokonce měl v úmyslu seběhnout rychle dolů a zamknout dveře. Ale zdálo se mu to zbabělé a zbytečné.

Znal ji příliš dlouho a věděl, že zamčené dveře ji nezastaví.

Posadila se proti jeho stolu, pohodlně se opřela a čekala, až ho ticho rozčílí natolik, že promluví.

„Co?“

„Vypadáš strašně.“

„Díky.“

„Od policie ještě žádné zprávy?“

„Víš toho tolik co já.“

To je pravda, zamyslela se. Ale čekání ji rozčilovalo. Už je to skoro týden, co Margaret zabili. Ležela na zemi vedle stolu, kde bylo prostřeno pro dva. Na stole stál talíř s nedotčeným steakem, prázdná láhev Merlotu a svícen s vyhořelými svíčkami.

Tím se Tyler stále užíral. Druhé místo bylo připraveno pro něho.

„Dnes jsem mluvila s jejími rodiči. Odvezou ji do Columbusu kvůli pohřbu. Je to pro ně těžké. I pro tebe.“

„Kdybych nezrušil...“

„Nevíš, jestli by se to tím změnilo, nebo ne.“ Vstala a obešla ho. Pomalu mu začala masírovat ramena. „Pokud měla slabé srdce, o čemž nikdo nevěděl, mohlo se jí to stát kdekoli.“

„Kdybych tam byl...“

„Kdyby.“ Plna soucitu ho políbila do vlasů. „Tohle slovo tě uvádí v šílenství.“

„Byla příliš mladá na zástavu srdce. A neuváděj mi tady statistiky. Policisté nám nepodali žádné informace. To o něčem svědčí.“

„Právě teď to svědčí o tom, že ji potkala nečekaná smrt. Je to jen nešťastná náhoda, Ty. Dokud se nedozvíme něco jiného, je to nešťastná náhoda.“

„Říkala jsi, že ke mně něco cítila.“

Kdyby se ta situace mohla vrátit, Sofie by si raději ukousla jazyk, než by utrousila tuto bezmyšlenkovitou poznámku. „Jen jsem tě tak popichovala.“

„Ne, tak to není. Víš, co se říká o prvním poznání. Já jsem to nevnímal. Ona mě v tomto směru vůbec nezajímala, takže jsem to nechtěl vědět.“

„Není to tvoje vina, a když se v tom budeš hrabat, nikomu to nepomůže. Je mi líto, že se to stalo. Měla jsem ji ráda.“ Bez přemýšlení mu vsunula ruku pod paži a položila si tvář na jeho hlavu.

„Já taky.“

„Pojď dolů. Uvařím ti polévku.“

„Proč?“

„Protože budeme moci myslet na něco jiného. A čekat.“ Otočila jeho židli. Ted' byl obrácen tváří k ní. „Kromě toho mám drb a nemůžu ho říct nikomu jinému než tobě.“

„Nemám rád drby.“

„To je špatné.“ Chytila ho za ruku a byla ráda, když vstal. „Moje matka spala s Davidem.“

„Ach, zatraceně, Sofie. Proč mi říkáš takové věci?“

Usmála se a vsunula mu ruku pod paži. „Protože vím, že to nebudeš šířit po rodině. Myslím, že bych něco takového nemohla probírat s *nonnou* u snídane.“

„A protože je velmi vhodné probírat to se mnou u polévky.“ Zase jednou nechápal ženské myšlení. „A mimochodem, jak to víš?“

„Ty,“ začala, když scházeli ze schodů, „za prvé znám mámu a jeden pohled na ni mi stačil. Za druhé jsem je včera viděla spolu a bylo mi to jasné.“

Neptal se, proč jí to bylo jasné. Určitě by mu řekla něco, čemu by nerozuměl. „Jak se na to díváš?“

„Já nevím. Jednu část mé osoby to těší. Pro mámu je to dobré. A druhá část mne na to zírání s otevřenou pusou, protože nepředpokládá, že by matka mohla mít sex. To je ta nedospělá část. Ale pracuji na tom.“

Zastavil se pod schody a otočil se k ní. „Jsi dobrá dcera.“ Zvedl jí bradu prstem. „A nejsi tak špatná ženská.“

„Ach, umím být špatná. Pokud jí ublíží, dozví se, jak špatná umím být.“

„Já ti ho podržím a ty ho stáhneš z kůže.“

„Platí.“ Její oči se změnily, když se na něho dívala.

A krev jí začala kolovat v žilách rychleji. „Ty.“ Zvedla ruku k jeho tváři a on se k ní sklonil.

Ozvalo se zaklepání na dveře. Tiše zaklela: „Proboha! Proč máme vždycky tak špatné načasování? Chci, aby sis zapamatoval, kde jsme skončili. Opravdu chci, aby sis to zapamatoval.“

„Myslím, že jsem si to poznamenal.“ Neméně rozladěný než Sofie přistoupil ke dveřím a trhnutím je otevřel. A polilo ho horko.

„Pane MacMillane.“ Před ním stál Claremont a Maguireová. „Můžeme dál?“

Tyler uvedl detektivy do obývacího pokoje. Bylo vidět, že zde bydlí muž. Toho rána ani nezapálil v krbu, takže v místnosti bylo chladno. Na kávovém stolku vedle rozečteného paperbacku ležela hromada novin. Maguireová se marně namáhala přečíst si název knížky.

Tyler ani nepomyslel na to, že by odklidil noviny, což by udělala spousta lidí. Nevypadal na to, že by si nějak přál, aby se posadili. Ale pokynul jim a usedl do křesla. Sofie se posadila na jeho opěradlo.

Claremont vytáhl svůj blok a začal odříkávat: „Vypověděl jste, že jste se scházel s Margaret Bowersovou.“

„Ne. Jen jsem vám sdělil, že jsme spolu byli dvakrát na večeři.“

„To se většinou interpretuje jako scházení se.“

„Já to takhle neinterpretuji. Říkám jen, že jsem s ní šel dvakrát na večeři.“

„Byl jste očekáván na další večeři té noci, kdy zemřela.“

„Ano.“ Na Claremontově tváři zůstal nehybný výraz. Tylerův hlas byl chladný. „Jak jsem vám řekl už předtím, měl jsem tam jít, ale volal jsem jí kolem šesté, a protože nebrala telefon, nechal jsem jí zprávu na záznamníku, že to nestihnu.“

„To nebylo moc pozorné,“ poznamenala Maguireová.

„Ne.“

„Co vás zdrželo?“

„Práce.“

„V sídle?“

„Už jsem to říkal minule, když jste se na to ptali. Stále tvrdím totéž. Tehdy jsem ztratil pojem o čase a na tu večer jsem zapomněl. Vzpomněl jsem si na ni až po příchodu domů.“

„Volal jste jí v šest, takže jste měl ještě hodinu k dobru. Mohl jste to stihnout.“ Maguireová pokývala hlavou. „Nebo jste jí mohl zavolat, že se o něco zpozdíte.“

„Mohl. Ale neudělal jsem to. Necítil jsem se na jízdu do města. Je to problém?“

„Slečna Bowersová zemřela u stolu, kde bylo prostřeno pro dva. To je problém.“

„Detektive Claremonte,“ oslovila ho Sofie příjemným tónem. „Ty není přesný, protože si možná myslíš, že by mě mohl zdiskreditovat. Toho večera jsme byli v kanceláři v sídle spolu.“

„Sofie.“

„Ty, věřím, že detektivové pochopí, že jsi neměl chuť jet do San Francisca a večeřet s jednou ženou, když jsi krátce předtím ležel na zemi v kanceláři. Měli jsme prostě slabou chvíli,“ pokračovala. „Neplánovanou a náhlou a zřejmě nevhodnou, protože jsme byli vyrušeni Tylerovým dědečkem.“

Aby zdůraznila, o co šlo, pohladila Tylera po vlasech. „Pan MacMillan senior může potvrdit – pokud si moji výpověď budete chtít ověřit –, že jsme opravdu leželi během pracovní doby na zemi. Za těchto okolností si

myslím, že je pochopitelné, že Ty byl poněkud zmatený a neměl náladu na pracovní večeři s Margaret. Ale hlavní je, pokud nejsem úplně hloupá, že nemohl jít do jejího bytu, takže je jasné, že nemá vůbec žádnou spojitost s tím, co se jí stalo.“

Claremont trpělivě naslouchal, přikyvoval a pak se podíval na Tylera. Tak přece se potvrdil jeho první dojem z téhle dvojice. A všiml si, že MacMillan vypadá stísněně, zatímco Giambelliová se tváří pobaveně.

„Večeřel jste někdy předtím v bytě slečny Bowersové?“

„Ne. Ale byl jsem tam. Jednou jsem ji vyzvedl před pracovní schůzkou, která byla ve Four Seasons. Bylo to asi před rokem.“

„Proč se prostě nezeptáte, jestli s ní spal?“ navrhla Sofie. „Ty, byl jsi někdy s Margaret...“

„Ne.“ Tyler se zmítal mezi vztekem a rozpaky. Střelil po ní zuřivým pohledem. „Ježíši, Sofie.“

Sofie ho popleskala po rameni, aby ho uklidnila, a pokračovala: „Určitě ji přitahoval, ale byl k ní lhostejný. Muži jsou často takoví a Ty je v tomto ohledu možná horší než ostatní. A taky jsem se ho snažila zlákat do postele já...“

„Nemůžeš přestat?“ Musel bojovat, aby nesložil hlavu do dlaní. „Poslyšte, je mi opravdu líto, co se stalo Margaret. Byla to příjemná žena. Měl jsem ji rád a možná, že kdybych nezrušil tu schůzku, mohl jsem zavolat 911, když dostala záchvat. Ale nezdá se mi, že by podobné domněnky k něčemu vedly.“

„Dal jste někdy slečně Bowersové láhev vína?“

Tyler si projel rukou vlasy. „Já nevím. Možná. Dal jsem víno mnoha lidem, různým obchodním zástupcům a podobně.“

„Vino, které mělo italskou etiketu firmy Giambelli?“

„Ne. Já rozdávám svoje víno. Proč?“

„Slečna Bowersová vypila onoho večera téměř celou láhev Merlotu Castello di Giambelli. Láhev obsahovala digitális.“

„Tu láhev jsem jí nedal.“ Tyler se napřímil a Sofie mu sevřela rameno.

„Ona byla zavražděna?“ optala se Sofie. „Otrávena? Margaret byla... Ach, Ty. Kdybys tam byl. Kdybys pil to víno...“

„Je možné, že kdyby to víno pilo víc osob, dávka by pro ně nebyla smrtelná,“ konstatoval Claremont. „Ale slečna Bowersová vypila skoro celou láhev sama. Nevíte, jak by se mohl digitális dostat do láhve italského Merlotu a tato láhev do bytu slečny Bowersové?“

„Musím zavolat babičce,“ vykřikla Sofie a vyskočila. „Jestliže byl náš výrobek otráven, musíme s tím něco rychle dělat. Potřebuji všechny informace o té láhvi. Potřebuji tu etiketu. Musím ji zkopírovat.“

„Vaše babička už byla informována,“ oznámila jí Maguireová. „A stejně tak italská filiálka. V této chvíli vůbec nevíme, kdy dostala slečna Bowersová tu láhev a jestli jí ji vůbec někdo daroval. Nemůžeme potvrdit ani vyvrátit, že si dávku digitális dala do vína sama.“

„Že by se sama zabila? To je absurdní.“ Ty vyskočil z křesla. „Nebyla typ sebevražedkyně. Vedlo se jí dobře, říkala mi to. Byla šťastná a spokojená se svou prací, nadšená novými možnostmi a cestováním.“

„Máte nějaké nepřátele, pane MacMillane? Někoho, kdo mohl vědět, že jdete na večeři ke slečně Bowersové?“

„Ne. Já jsem nebyl tím cílem. Kdyby víno bylo otráveno, věděl bych to první. Mám dobrý nos a znám vůně i příchutě našeho vína. Vždycky je ochutnávám.“

„Samozeřejmě,“ řekla Maguireová.

Sofie cítila, že její neklid vzrůstá. „Ty, už jsi odpověděl na dost otázek. Musíme zavolat právníka.“

„Nepotřebuji zatraceného právníka.“

„Zavoláme strýčku Jamesovi. Hned.“

„To je vaše právo.“ Claremont se postavil. „A ještě otázka pro vás, slečno Giambelliová. Víte něco o vztahu mezi slečnou Bowersovou a vaším otcem?“

Sofie ztuhla. „Pokud vím, kromě pracovního vztahu žádný jiný neměli.“

„Chápu. Dobrá. Děkuji vám za váš čas.“

„Můj otec a Margaret.“

„Je to, jako by kolem tebe ještě teď, po své smrti, utahoval řetěz.“

Sofie měla obavy. „Jestli mezi nimi něco bylo a jejich smrt má souvislost...“

„Neblázni, Sofie.“ Položil svoji ruku na její, otočil vůz a zamířil k sídlu. Viděl, jak je otřesená, protože vůbec nic nenamítala, když se posadil za volant jejího auta.

„S tím vínem jde určitě o sabotáž. Pokud existuje možnost, že jsou ještě další láhve...“

„Nespěchej,“ řekl. Zastavil auto a otočil se k ní. Vzal její ruku do své a pevně ji sevřel. „Musíme to prověřit. Každý krok, každý detail. Nesmíme panikařit. Protože pokud to je sabotáž, Sofie, právě tohle by ten člověk chtěl. Paniku, chaos, skandál.“

„Já vím. Skandály jsou moje práce. Zvládnou to.... Můj otec a Margaret. Pokud mezi nimi něco bylo...“ stiskla mu ruku. „Musím si to promyslet. Pokud měli vztah, věděl otec o tomhle? Kolikrát byl během minulého roku v Itálii? Osmkrát, desetkrát, dvanáctkrát?“

„Nechej toho, Sofie.“

„Proč? Myslíš, že to nevidím? Vidí to i ostatní. Takže já musím být první. Nechci tomu věřit. Musím to přijmout, ale stejně tomu nemohu věřit.“

„Děláš příliš rychle moc velký skok a příliš ukvapený. Zpomal, Sofie.“

„Fakta jsou taková, že dva lidé jsou mrtví.“ Protože se jí ruka chvěla, vytrhla mu ji a vyskočila z auta. „Margaret vedla účty většiny otcových klientů. Ať už mezi nimi bylo osobní pouto, nebo ne, spojení tady je.“

„Dobře.“ Chtěl jí nabídnout útěchu, ale ona chtěla jen chladnou logiku. „Prověříme jejich práci a uvidíme, kam nás to dovede. Nejdřív se ale musíme zabývat vínem,“ řekl, když stoupali po schodech. „A pak tímhle.“

Rodina byla shromážděna na přední verandě. David stál u okna a telefonoval. Tereza seděla vzpřímeně jako voják a popíjela kávu. Když Ty se Sofií vstoupili, pokývla a mírným gestem je vybídla, aby se posadili.

„James tu bude každou chvíli.“ Eli přecházel před krbem sem a tam. Na jeho tváři bylo znát obrovské napětí. „David teď mluví s filiálkou v Itálii. Zahájil kontrolu.“

„Dám vám kávu,“ nabídla Pilar.

„Mami, sed’.“

„Musím něco dělat.“

„Mami.“ Sofie vstala a přistoupila k vozíku s kávou. Obrátila se k matce. „Myslíš, že táta měl něco s Margaret?“

„Já nevím.“ Její ruka držící konvici byla pevná, přestože uvnitř se chvěla. „Prostě nevím. Myslela jsem si, že Rene ho držela na krátkém vodítku.“

„Asi nebylo dost krátké.“ Sofie mluvila tiše. „Chodil taky s jednou ženou z mého oddělení.“

„Ach.“ Pilar si povzdychla. „Ráda bych ti to řekla, Sofie. Ale opravdu to nevím. Je mi líto.“

„Poslyšte,“ promluvila Tereza. „Jestli bylo něco mezi Tony Avanem a Margaret Bowersovou, policie bude spekulovat, že každý z nás mohl mít účast na jejich smrti. Jsme rodina. Budeme stát při sobě až do konce.“

Pohlédla na Davida, který položil sluchátko. „Takže?“

„Probíhá kontrola,“ začal. „Prověříme všechny láhve Merlotu s touto vinětou. Velmi brzy bychom měli být schopni určit, ze kterého sudu byla láhev naplněna. Ráno odjíždím.“

„Ne. Pojedeme my s Elim.“ Tereza zvedla ruku a sevřela Eliho dlaň. „To je na mně. Vy, Davide, zajistíte kontrolu tady v Kalifornii. Tylere, ty mu pomůžeš.“

„Začnu s Pauliem ve sklepích se sudy,“ navrhl Tyler. „David může prověřit nalahvované víno.“

David přikývl. „Projdeme si veškerou dokumentaci. Vy, Tylere, znáte svoje zaměstnance lépe než já. Je pravděpodobnější, že problém vznikl v Itálii, ale musíme se přesvědčit i v Kalifornii, že je všechno v pořádku.“

Sofie si dělala poznámky do bloku. „Prohlášení pro tisk jak v angličtině, tak v italštině budu mít za hodinu. Potřebujeme vysvětlit, jak přesný a kontrolovaný je proces výroby vína Giambelli-MacMillan. A jak je bezpečný. Musíme pustit televizní štáby s kamerami do výroby, na vinice a také do sklepů tady i v Itálii. *Nonna*, i když s Elim odjedeš, budeme schopni ukázat, že Giambelliovi jsou rodinný podnik a že *siñora* pokračuje dál ve svém osobním zájmu.“

„Je to rodinný podnik,“ řekla Tereza. „A já provozuji velmi osobní zájem.“

„Já vím.“ Sofie si položila blok na klín. „Je důležité uklidnit tisk a zákazníky. Musíme si věřit a v tom smyslu na ně působit. Musí zabrat máma, Tyler i já. Zdůrazníme svoje kořeny, rodinné svazky, snahu a zodpovědnost. Sto let tradice, vynikající kvalita a zájem o spotřebitele. Víím, jak to udělat.“

„Má pravdu.“ Nikdo nebyl víc překvapený než Sofie, když se Tyler ozval. „Většinou se nepouštím do publicity,“ řekl, „ale už jste mě do toho dostali. A brzy budu mít na svém pozemku spoustu reportérů. Nechci se chválit, ale už o tom víím trochu víc, abych si byl jist, že Sofie najde způsob, jak to všechno zvládnout, jak odvrátit

nejhorší katastrofu a možná najít i možnost, jak situaci využít ke prospěchu společnosti. Určitě najde cestu, protože jí o to jde víc než komukoli jinému.“

„Souhlasím. Takže všichni známe svoje povinnosti.“ Tereza si vyměnila pohled s Elim a něco mezi nimi v tichosti proběhlo. „Ale zatím počkáme na Jamese Moorea. Musíme ochránit nejenom naši pověst, ale i společnost. Sofie, běž sestavit prohlášení. David ti pomůže s detaily. Pak je předložíme zkušenému oku právníka.“

Byl to útok na jejich pýchu. Tereza stála u okna a myslela na to, jak těžko se něco takového přijímá. Její firma byla teď zničená. Celoživotní práce byla ohrožená jedinou otrávenou lahví vína. Teď musela Tereza věřit sobě i ostatním, že zachrání její dědictví.

„Zvládneme to, Terezo,“ řekl Eli.

„Ano.“ Zvedla ruku a položila ji Elimu na rameno. „Jen jsem si vzpomněla na dávno chvíli, kdy jsem byla malá a můj dědeček se mnou krácel vinicí k domovu. Řekl mi, že nestačí jen zasadit. Ale to, co se zasadilo, se musí opatrovat, chránit a láskyplně o to pečovat, že révové keře jsou jako děti. Pak jsem vinice dostala já.“

„A opatrovala jsi je dobře.“

„A zaplatila jsem svou cenu. Byla jsem málo manželka svému muži, kterého jsem si tak dávno vzala, a také jsem byla málo matkou jediné dceři, kterou jsem porodila. Dostala jsem do rukou zodpovědnost a měla jsem ambice, Eli. Ach, moje ambice.“

Žily v ní dosud a ona toho nelitovala.

„Měli bychom víc dětí, kdybych si tak zoufale nepřála, aby moje víno uspělo na trhu? Mělo by moje dítě víc možností, kdybych mu byla více matkou?“

„Věci se vyvinuly tak, jak bylo předurčeno.“

„Promluvil praktický Skot. My, Italové, věříme spíš v příležitost. A v trest.“

„To, co se stalo, není trest, Terezo. Je to jen smutná nehoda nebo kriminální čin. Ty za to nejsi zodpovědná.“

„Vzala jsem na sebe zodpovědnost toho dne, kdy jsem převzala majetek Giambelliů.“ Její oči sledovaly vinice, odpočívající klidným spánkem. „Nejsem také zodpovědná za to, že jsem spojila Sofii s Tylerem? Myslela jsem na společnost a nikdy jsem si nepředstavila, že by mezi nimi mohlo k něčemu dojít.“

„Terezo.“

Obrátila se k němu. „Nemyslela jsem si, že když spolu budou pracovat, skončí na podlaze v kanceláři.“

Vzdychla si. „Ale dokazuje to, že jsem nepočítala se všemi možnostmi. Chceme naše rodinné dědictví svěřit do jejich rukou. Myslela jsem, že se budou hádat. Oba jsme si to mysleli. Ale sex může také udělat z lidí nepřátele. Tohle jsem nečekala. Bože, připadám si tak stará.“

„Terezo.“ Přitiskl jí rty na čelo. „My jsme staří.“

Řekl to tak, že se musela zasmát. „Dobře. My jsme se nestali nepřáteli. My můžeme doufat, že po nás něco zdědili.“

„Miluji tě, Terezo.“

„Já vím. Nevzala jsem si tě z lásky, Eli.“

„To vím, moje drahá.“

„Vzala jsem si tě kvůli firmě,“ pokračovala. „Šlo o fúzi. Byl to moudrý obchodní tah. Respektovala jsem tě. Líbil ses mi a byla jsem ráda ve tvé společnosti. A místo abych byla za takovou kalkulaci potrestána, byla jsem odměněna. Tolik tě miluji. Doufám, že to taky víš.“

„Vím. Byli jsme oba odměněni, Terezo.“

„Nepotřebuji tě mít po mém boku, ale chci to. Moc tě chci mít po boku. A myslím, že to znamená ještě víc.“

Vzal ji za ruku. „Půjdeme dolů. James tu bude každou chvíli.“

James si právě dočetl Sofiin návrh prohlášení a přikývl. „Dobře.“ Sundal si brýle na čtení. „Jasně, výstižné, s osobním podtextem. Po právní stránce bych nezměnil ani slovo.“

„Půjdu nahoru, doladím to a postarám se, aby to vyšlo.“

„Vezmi si s sebou Lince.“ James na ni mrkl. „Pomůže ti.“

Počkal, dokud nevyšli z pokoje. „Terezo, Eli, mluvil jsem s vašimi právníky v Itálii. V této chvíli jste se s problémem porvali rychle a rozumně. To by mělo zarazit všechny potenciální právnícké akty namířené proti vaší společnosti. Ale můžete čekat nějaká obvinění a musíte na ně být připraveni. Vytáhnu z policie co nejvíc. Dokud nebude dokázáno, že digitális nebyl vpraven do vína před jeho otevřením, nemusíte se kromě špatné reklamy ničeho bát. Pokud budou Giambelliovi obviněni z nedbalosti, porveme se s tím.“

„Nebojím se toho, Jamesi. Pokud bylo víno otráveno před otevřením, není to nedbalost, ale vražda.“

„V této chvíli je to jen spekulace. Z otázek, které vám kladla policie, je vidět, že vyšetřovatelé spekulují také. Neví, kdy byl digitális přidán do vína. Z legálního pohledu to udržuje Giambelliovy krok od problémů.“

„Problém je ten,“ řekl Tyler, „že ta žena je mrtvá.“

„To je problém policie. A i když se vám to nebude líbit, musím vám poradit, abyste neodpovídal na žádné další otázky bez přítomnosti právníka. Jejich úkolem je řešit případ. A není na vás, abyste jim pomáhal.“

„Znal jsem ji.“

„To je v pořádku. A ona připravila milý romantický večer pro dva a pak zemřela. Na její večeři jste nepřišel. Policisté právě prověřují, jak dobře jste ji znal. Nechejte je, ať se starají. A zatímco to dělají, my se podíváme na Margaret Bowersovou. Kým byla, s kým se stýkala a koho chtěla.“

„Pěkný zmatek, co?“

Sofie pohlédla na Lince. „Mám pocit, že se v tom budeme koupat pěkně dlouho.“

„Máte na své straně tátu, takže toho nejlepšího právníka. Máma taky nebude stát mimo. A pak máte mě.“

Podařilo se jí usmát. „Trojí hrozba.“

„Máš zatraceně pravdu. Moore, Moore a Mooreová. Co víc si můžeš přát...“

„Dost. Pojďme to dokončit.“ Dopsala prohlášení a přečetla si ho na obrazovce počítače. Pak je odeslala faxem P. J. „Bude lépe, když to vyjde z kanceláře v San Franciscu než odtud. Mělo by to být osobní, ale nechci, aby to vypadalo jako rodinný komplot. Podívej se na to a posud' z pohledu právníka, jestli si dobře kryju zadek.“

„Jistě. Tvůj zadek se mi vždycky líbil.“

„Ha, ha.“ Vstala a pustila ho k počítači. „Jaká je ta doktorka?“

„Zdá se prima. Měla bys s námi večer zajít ven. Můžeme navštívit nějaké dobré podniky a pobavit se. Vypadáš, jako bys to dost potřebovala.“

„Víc než dost. Můj společenský život už vůbec neexistuje a zdá se, že to tak bude ještě dlouho.“

„Tohle slyším od lvice salónů?“

„Lvice už dávno není lvice.“ Sofie zvedla telefon a vytřukala číslo P. J.

„Myslím, že by sis měla dát pauzu, Sofie. Jsi unavená. A byla jsi unavená už před tímhle průšvihem.“ Podíval se na ni. „Stále pracuješ a vůbec neodpočíváš.“

„Nemám čas odpočívat,“ vykřikla. „Nemám ani čas na to, abych si promyslela svoji další práci nebo si dala pauzu. Vždycky mě něco zaskočí. Už tři měsíce pracuji minimálně dvanáct hodin denně. Na rukou mám jizvy, musela jsem vyhodit schopnou kolegyni a sex jsem neměla celých šest měsíců.“

„Ouha. Rád bych ti nabídl své služby, ale bohužel jsem blázen do své doktorky.“

Vydechla. „Myslím, že bych měla začít s jógou.“ Prudce otevřela zásuvku u psacího stolu a vytáhla z ní aspirin. V té chvíli se ozval telefon. Byla to P. J. „Přišel ti fax?“ Sofie chvíli poslouchala, přikyvovala a mezitím odšroubovávala láhev s vodou. „Pošli to ven přes tiskové oddělení a pak... cože? Bože? A kdy? Dobrá, dobrá. Zjisti to a dej mi informace. Slovo od slova. Pak vypracuj odpověď. Nepodávej žádné komentáře, použij jen moje prohlášení. Dohlédni na to, aby všichni klíčoví manažeři a vedoucí oddělení měli kopie. Budeme v kontaktu.“

Zavěsila a zadívala se na Lince. „A je to venku.“

17. KAPITOLA

GIGANT VINAŘSKÉHO PRŮMYSLU, SPOLEČNOST GIAMBELLI-MACMILLAN, UTRPĚLA DALŠÍ RÁNU OSUDU. BYLO POTVRŽENO, ŽE SMRT MARGARET BOWERSOVÉ, JEDNÉ Z VŮDČÍCH OSOBNOSTÍ SPOLEČNOSTI, ZPŮSOBILA OTRÁVENÁ LÁHEV VÍNA. POLICIE PÁTRÁ A ZVAŽUJE MOŽNOST SABOTÁŽE. FIRMA GIAMBELLI-MACMILLAN STAHUJE PRODEJE LÁHVE VÍNA MERLOT 1992 CASTELLO DI GIAMBELLI. OD FÚZE SPOLEČNOSTÍ GIAMBELLI A MACMILLAN V PROSINCI MINULÉHO ROKU...

Perfektní, pomyslel si Jerry, když pročítal článek ve večerním vydání novin. Absolutně perfektní. Giambelliové se snaží, samozřejmě. Ale co řekne veřejnost?

Giambelli. Smrt. Víno.

Všichni vylijí obsah láhví do dřezu. Další budou stát neprodané na policích v obchodech. Nějakou dobu se jich nikdo ani netkne. Bude to pěkná čára přes rozpočet, která se promítne v zisku Giambelliů. Le Coeur zato bude mít zisk mnohem větší.

Už tohle byla velká satisfakce. Profesionální i osobní. Hlavně osobní.

Je pravdou, že zemřeli dva lidé. Ale to není jeho vina. On s tím nemá nic společného – přímo. A když policie chytne toho, kdo to udělal, Giambelliovi budou ještě víc znemožněni.

Ted' na chvíli ustane. Počká si na svoji příležitost. Zatím bude sledovat tu zábavnou show. A pak, až to bude vhodné, může přijít na řadu další anonymní telefonát.

Tentokrát ne tisku, ale policii.

„Digitális se získává z náprstníku červeného,“ prohlásila zasvěceně Maddy.

„Cože?“ David vyděšeně vzhlédl. Na stole měl hromadu papírů v italštině. Mnohem lépe hovořil než četl.

„Pěstují blízko vinic náprstník červený?“ zeptala se Maddy. „Stejně jako pěstují mezi keřiky hořčici kvůli dusíku? Nemyslím si, že by to udělali, protože určitě vědí, že v náprstníku je digitális. Ale třeba udělali chybu. Mohl by náprstník infikovat hrozny, pokud by tam rostl a dostal se do půdy?“

„Nevím. Maddy, to není tvoje starost.“

„Proč? Ty si děláš starosti.“

„Patří to do náplně mojí práce.“

„Můžu ti pomoci.“

„Miláčku, pokud mi chceš pomoci, můžeš mi dát trochu prostoru pro práci. Běž si dělat úkoly.“

Maddy našpulila rty. To byla jasná známka toho, že je uražená, ale David byl příliš zaneprázdněný, než aby si toho všiml.

„Úkoly už mám hotově.“

„Dobře, pak pomoz Theovi s jeho. Nebo si něco dělej.“

„Ale pokud by digitális...“

„Maddy!“ Křikl na ni, protože byl v koncích. „Tohle není nějaký školní úkol. Je to velmi reálný problém a já se jím musím zabývat. Jdi si po svých.“

„Fajn.“ Zavřela dveře jeho kanceláře. Vzmáhal se v ní obrovský hněv. Nikdy nechtěl, aby mu pomohla, když dělal něco důležitého.

Dělej úkoly, bav se s Theem, uklid' si pokoj. Vždycky jí říká podobné hlouposti, když chce dělat něco, na čem jí záleží.

Vsadila by se, že Pilar Giambelliové by tohle neřekl. A ta neměla o vědě ani potuchy. Zajímala ji jen hudba, umění a to, aby hezky vypadala, a to bylo všechno. Jen takové ženské hlouposti. Nic důležitého.

Rozzlobená Maddy vešla do Theova pokoje. Bratr ležel natažený na posteli a v pokoji hlasitě vyřvávala hudba. Theo měl na břiše kytaru a u ucha sluchátko. Podle toho, jak se tvářil, hovořil asi s nějakou dívkou.

Muži jsou tak průhlední.

„Táta chce, aby sis dělal úkoly.“

„Nechej toho.“ Theo si překřížil nohu přes nohu. „Ne, to nic není. Jen moje hloupá sestra.“

Maddy se na něho vrhla. Sluchátko telefonu uhodilo Thea do čelisti. V příští sekundě Theo zápasil se šokem z bolesti a pohlavky a kopanci od zuřivé Maddy.

„Au! Počkej! Sakra, Maddy. Zavolám ti později.“ Podařilo se mu položit sluchátko a v poslední chvíli uchránil svoje genitálie před kopancem. „Co se sakra děje?“

Po několika minutách se mu podařilo Maddy setřást. Nebojovala jako dívka, ale on byl těžší než ona. Podařilo se mu překulit se na ni. „Nechej už toho, ty malá bláznivko. Co se děje?“

„Já nejsem *nic*!“ Plivla na něho a znovu se ho pokusila kopnout kolenem.

„Ne, ty jsi jen otrava.“ Olízl si koutek. „Krvácím. Až to řeknu tátovi...“

„Neřekneš mu nic. Neposlouchá nikoho kromě ní.“

„Koho?“

„Však ty víš. Jdi ze mě, ty tlust'ochu. Ty jsi stejně zlý jako on. Vydáváš tady pazvuky kvůli nějaké holce a nikoho neposloucháš.“

„Já jsem se s ní normálně bavil,“ pronesl Theo důstojně. „A jestli mě ještě jednou bouchneš, tak ti to vrátím. I když mě za to táta samozřejmě potrestá. Tak jaký je tvůj problém?“

„Já nemám problém. Jenomže chlapi v tomto domě ze sebe dělají blbečky kvůli ženským ze sídla, to je problém. Je to nechutné a trapné.“

Theo na ni překvapeně hleděl a pomalu si stíral krev z koutku úst. Pěstoval velmi kreativní fantazie týkající se Sofie a nechtěl, aby mu je jeho malá sestra kazila.

Odhrnul si kudrnaté vlasy a zívln. „Jenom žárlíš.“

„To ne.“

„Ale jo. Protože jsi hubená a nemáš prsa.“

„Raději mám mozek než prsa.“

„Dobře. Ale nevím, proč máš poznámky k tomu, že táta chodí s Pilar. Předtím taky chodil s ženami.“

„Jsi hloupý.“ V jejím hlase se shromáždil veškerý odpor. „On s ní nechodí jen tak. Je do ní zamilovaný.“

„Ale jdi. Co ty víš?“ Ale v žaludku pocítil podivné píchnutí. Vytáhl ze zásuvky ve stole pytlík chipsů. „Sakra.“

„Tím se všechno změní. Tak to funguje.“ Cítila strašný tlak v hrudi, ale vstala. „Nic už nebude stejné jako dřív. Nic není stejné od té doby, co odešla máma.“

„Ale zlepšovalo se to.“ Maddy cítila, že bude plakat. Ale nechtěla se rozplakat před ním, a proto rychle vyběhla z pokoje.

„Jo,“ zamumlal Theo. „Ale nezůstalo to stejné.“

Sofie doufala, že chlad vyžene mračna z její mysli. Musela všechno přesně promýšlet. Zařídila všechno, jak nejrychleji mohla, ale zpráva už způsobila určité škody. Příliš často je první dojem to, co si lidé zapamatují.

Ted' bylo jejím úkolem změnit to, co si lidé pamatují. Musela ukázat veřejnosti, že zatímco Giambelliovi byli poškozeni, vynasnaží se, aby nepoškodili veřejnost. To vyžadovalo víc než slova, víc než pouhé ujišťování. Bylo potřeba jednat.

Kdyby se její prarodiče nevypravili do Itálie, požádala by je o to. Museli být u zdroje problému. Nesměli se omezit na bezpečné „bez komentáře“, ale museli komentovat často a specificky. Je třeba znovu a znovu opakovat jméno společnosti, říkala si a dělala si v duchu poznámky. Musí to být osobní, společnost musí dýchat.

Ale... s Margaret Bowersovou museli zacházet opatrně. Samozřejmě museli vyjádřit sympatie, ale ne zas tolik, aby to navozovalo dojem, že jsou zodpovědní za její smrt.

Aby to zvládla, musela Sofie přestat přemýšlet o Margaret jako o známé osobě.

Bude chladná a svým svědomím se bude zabývat později.

Stála na okraji vinice, která byla chráněna před pesticidy, nemocemi a počasím. Bojovalo se proti všemu, co mohlo ohrožovat nebo poškozovat rékové keře. Tohle nebylo jiné. Sofie musela vybojovat těžkou bitvu svými nejlepšími zbraněmi. Nesmí litovat žádného činu, který jí pomůže vyhrát.

Najednou zachytila koutkem oka pohyb. „Kdo je tam?“ okamžitě si vybavila sabotéra nebo vraha. Bez váhání se rozběhla a sáhla do stínu mezi keře. V příštím okamžiku svírala v pažích kroutící se Maddy.

„Jdi pryč! Můžu tu být. Dovolil mi to.“

„Promiň. Promiň.“ Sofie ustoupila. „Ty jsi mě vylekala.“

Maddy si pomyslela, že moc vylekaně nevypadá. Ale ona sama byla vyděšená. „Nedělám nic špatného.“

„To netvrdím. Řekla jsem, že jsi mě polekala. Myslím, že jsme všichni trochu nervózní. Podívej...“

Vtom si všimla na dívčíných tvářích stop po slzách. A protože sama neměla ráda, když ji někdo viděl plakat, tušila, že i Maddy to není příjemné. „Jen jsem si na chvíli vyšla ven, abych si pročistila hlavu. Teď se toho tolik semlelo.“ Sofie se ohlédla k domu.

„Můj otec pracuje.“

V jejím prohlášení bylo dost prudkosti, aby Sofie zpozorněla. „Je teď ve velkém tlaku. Jako my všichni. Moji prarodiče odlétají ráno do Itálie. Mám o ně obavu. Nejsou už nejmladší.“

Sofiina klidná důvěra Maddy uklidňovala. Stále se ještě měla na pozoru, ale postavila se klidně vedle ní. „Ale nejednají jako hodně staří lidé. Nejsou senilní, nebo tak něco?“

„Ne, to ne. Ale stejně. Přála bych si, abych mohla jet místo nich. Ale potřebují mě tady.“

Maddy se chvěly rty, když vzhledla ke světlům vycházejícím z domu pro hosty. Zdá se, že ji nikdo nepotřebuje. „Alespoň máš co dělat.“

„Jo. Teď bych jen potřebovala vědět, co mám udělat nejdřív. Je toho tolik.“

Podívala se na Maddy. To dítě bylo něčím raněné, něco je trápilo. Sofie si velmi dobře pamatovala, jaké to bylo, když se jako čtrnáctiletá cítila podobně.

Život byl plný intenzivních momentů, proti kterým se pozdější profesionální krize zdály jako nic.

„Řekla bych, že určitým způsobem jsme na stejné lodi. Moje matka...“ pokračovala Sofie, když Maddy mlčela, „... a tvůj otec. Je to trochu divné.“

Maddy pokrčila rameny. „Už musím jít.“

„Dobře, ale ráda bych ti něco řekla jako žena ženě a dcera dceři. Moje matka žila velmi dlouho sama a neměla

žádného muže, který by se o ni staral. Nevím, jaké je to pro tebe, pro tvého bratra a otce. Ale pro mě, když překonám tu základní podivnost toho všeho, je hezké vidět, že konečně našla dobrého muže, se kterým je šťastná. Doufám, že jí dáš šanci.“

„Nezáleží na tom, co udělám já. Nebo co si myslím a říkám.“

Pocit méněcennosti, uvažovala Sofie. Ano, také si na něho pamatovala. „Ale záleží na tom. Když nás někdo miluje, záleží na tom, co si myslíme a co děláme.“ Ohlédla se, protože uslyšela spěšné kroky. „Jak to tak vypadá, někdo tě má rád.“

„Maddy!“ David přiběhl bez dechu k dceři, objal ji a pak ji chytil za ramena a zatřásl jí. „Co to děláš? Po setmění tady nemůžeš takhle chodit.“

„Šla jsem se jen projít.“

„Za tu dobu jsem o rok zestárl. Chceš se prát se svým bratrem, tak se s ním per, ale nevycházej z domu bez dovolení, jasné?“

„Ano, pane.“ Ačkoli v duchu byla ráda, udělala nepřeknou grimasu. „Myslela jsem, že sis toho ani nevšiml.“

„Mysli.“ Chytil ji paží kolem krku, což byl jeho běžný zvyk, kterým vyjadřoval svoji lásku. Sofie si toho všimla už dřív. Teď opět pocítila závist. Její otec ji takto nikdy neobjal.

„Částečně je to moje vina,“ řekla Sofie. „Zdržela jsem ji déle, než jsem měla. Je vynikající ozvučná deska. Aspoň uklidnila moje roztříštěné myšlení.“

„Měla by sis chvíli odpočinout. Zítra tě zase čeká celý ten cirkus. Má tvoje matka volno?“

Nevšiml si, že Maddy ztuhla. Ale Sofie to zaregistrovala. „Myslím, že ano. Proč?“

„Probírám se teď zprávami v italštině. Rychleji by mi to šlo s někým, kdo čte lépe než já.“

„Řeknu jí o tom.“ Sofie se teď podívala na Maddy.
„Určitě ti pomůže.“

„Byl bych rád. Ted' odvedu Maddy domů. Uvidíme se v osm na schůzi.“

„Budu tam. Dobrou noc, Maddy.“ Pozorovala je, jak odcházejí vinicí k domovu. Jejich stíny ve svitu měsíce byly tak blízko sebe.

Je těžké vinit dítě z toho, že touží po blízkosti otce. Je obtížné vyrovnat se se změnou, pokud se život zdá dítěti tak hezký jako Maddy. Ale změny přicházejí. Je moudřejší být jejich součástí. A ještě lepší je tyto změny iniciovat.

Tyler měl vypnuté rádio i televizi. Telefony nebral. Jedna věc, kterou mohl kontrolovat, byla jeho vlastní reakce na zástupce tisku. Nejlepším způsobem této kontroly bylo zcela tisk ignorovat. Alespoň několik hodin.

Pracoval na tabulkách a výkazech. Prověřoval všechny záznamy, které měl k dispozici. Mohl a chtěl dokázat, že oblast MacMillanovy vinice a výroby je bezpečná.

Ale co nedokázal kontrolovat, byly jeho vlastní otázky ke smrti Margaret. Byla to nehoda, vražda, nebo sebevražda? Nic z toho mu nepřipadalo pravděpodobné. Sebevraždu vyloučil ihned. Nebyla ten typ a on si byl jist, že určitě nebyla v takovém stavu, aby se chtěla zabít ze zoufalství nad tím, že zmeškal schůzku.

Možná o něho měla zájem a on ignoroval signály, které vysílala, protože k ní necítil totéž. A nechtěl mít komplikace. Život byl už tak dost komplikovaný i bez zatahování osobních vztahů do byznysu.

A navíc nebyla jeho typ.

Nebyl přitahován k ženě, která chtěla rychle udělat kariéru. Tato žena by mu brala příliš mnoho energie.

Jako třeba Sofie.

Kriste, začínal mít dojem, že exploduje, pokud ji nebude mít. Když na ni pomyslel, byl napjatý a myšlenky se

začaly vymykat jeho kontrole. Komplikovala mu život, nemohl se soustředit na práci.

A teď bylo víc než kdy jindy nutné, aby myslel na svoji práci. Současná krize z něho vysávala čas i energii, které chtěl věnovat vinicím. Dlouhodobá předpověď varovala, že nastanou ještě mrazy. Některé sudy vína už budou co nevidět připraveny k lahvování. Tak by se mělo začít s kypřením.

Neměl čas starat se o policejní vyšetřování a možné obžaloby. Nebo o ženy. A ze všeho nejvíc ho zaneprazdňovaly myšlenky na ženu.

Protože infiltrovala do mého systému, říkal si. Usadila se tam, rozčilovala ho a zároveň těšila. Nemohl se dočkat, až ji znovu uvidí. Proč by nezašel do sídla a nevyřešil to?

Věděl přesně, jak je to patetické, ale rozhodl se, že se nevzdá.

Popadl bundu, otevřel přední dveře a zastavil se.

Sofie stála na schůdcích.

„Nemám ráda navztekané mužné typy,“ řekla, zatlačila ho do domu a hlasitě přibouchla dveře.

„Já nemám rád panovačné a agresivní ženy.“

Přistoupila k němu a objala ho. Když se jejich ústa setkala, vyskočila a objala ho nohama kolem boků. „Tentokrát chci do postele.“ Její dech se chvěl, když mu sáhla pod košili. „Na podlaze to zkusíme později.“

„Chci, abys byla nahá.“ Políbil ji na hrdlo a začal s ní v náručí vystupovat nahoru po schodech. „A je mi jedno kde.“

„Bože, ty tak pěkně voníš.“ Líbala ho na obličej a na krk. „Je to tak přirozené.“ Zadržela dech, protože vyšli nahoru a on ji přitiskl ke zdi. Její prsty mu projely vlasy. „Je to jen sex, že?“

„Ano, cokoli chceš.“ Jeho ústa se opět přísála na její. Začala si stahovat svetr. „Bože. Jsi tak pěkně stavěná.“ Odhodil svetr na zem a pohlédl na ni. „Do postele se asi nedostaneme.“

Srdce jí bušilo, protože cítila na hrdle jeho zuby.
„Dobře. Příště.“ A pak už se neovládli.

Někdy kolem půlnoci Sofie zjistila, že leží tváří dolů na Tylerově posteli s bezvládnými údy. Kolem ní byla zmuchlaná prostěradla.

Dokonce i po tak dlouhém sexuálním aktu nemohla uvěřit, že lidské tělo je schopno se nabít tak často a s takovou intenzitou.

„Vodu,“ zaúpěla. Měla pocit, že ji žízeň zabije.
„Potřebuji vodu. Dala jsem ti všechno – vášeň i sex. Ty mi dej aspoň sklenici vody.“

„Budeš za ni muset zaplatit dalším sexem.“

„Ach, bože,“ zaúpěla a se zavřenýma očima mu zaťukala na rameno. „Buď kámoš, MacMillane.“

„Dobře, ale kde jsme?“

„V posteli.“ Vydechla. „Nakonec jsme tam došli.“

„Dobrá. Hned budu zpátky.“ Postavil se a tápavě se vydal přes ložnici. Ale zmýlil si směr a narazil do křesla.

Sofie naslouchala jeho tlumeným nadávkám a usmívala se do polštáře. Bože, jak je milý a zábavný. Je chytřejší, než si myslela. A je neuvěřitelný v posteli i na podlaze. I u zdi. Nepamatovala si, že by ji někdy nějaký muž takhle vzrušil. Zejména když vezme v úvahu, že byl ten typ, který se oblékne do obleku a kravaty, jedině když se na něho míří ruční zbraní.

A asi proto v něm vypadá tak sexy, říkala si. Jeskynní muž se pomalu civilizuje.

Na chvíli se ztratila v myšlenkách. Když ji Tyler ochladil studenou sklenicí na rameni, trhla sebou. „Ha ha,“ zamumlala, ale byla mu vděčná za osvěžení. Posadila se a vypila najednou polovinu sklenice.

„Hej. Myslel jsem, že se podělíme.“

„Neříkala jsem nic o dělení.“

„Pak chci další sexuální služby.“

„To snad ne,“ zajíkla se.

„Velmi rád ti dokážu, že se mýlíš.“

Vzdychla si, protože ucítila jeho ruku na stehně. „Je to tak.“ Podala mu sklenici. „Možná bych na to ještě měla, ale už opravdu musím jít domů. Zítra brzy ráno mám schůzi.“

Vypil vodu a sklenici postavil na stolek. „Teď to nebudeme řešit.“ Objal ji paží kolem pasu a pomalu ji položil. „Musím ti povykládat o tom, na co stále myslím.“

Uplynulo hodně vody od doby, kdy Sofie chodila domů ve dvě ráno. Ale bylo to jako jedna z těch raných zkušeností, například jízda na kole nebo bruslení. Věděla, co má udělat. Než došla před okna sídla, ztlumila světla a velmi pomalu vjela do garáže.

Vystoupila do chladné noci a na chvíli se zastavila pod nádherně zářícími hvězdami. Cítila se hrozně unavená a utahaná, ale kupodivu plná energie.

Říkala si, že Tyler MacMillan je muž plný překvapení, malých tajemství a úžasné energie. Během posledních několika měsíců se o něm hodně dozvěděla. Poznala aspekty jeho osobnosti, které se nikdy dřív nenamáhala zkoumat. A těšila se na další průzkum.

Ale teď by měla jít domů a vyspat se, aby zítra nebyla unavená.

Podivné, pomyslela si, když šla tiše zadem, že *jsem chtěla zůstat s ním*. Toužila spát vedle něho, stulit se k jeho velkému teplému tělu. Znamenalo bezpečí, útulnost, pohodu.

Během let se vytrénovala k tomu, že po sexu emocionálně vypnula. Byl to mužský způsob. Spaní a probouzení se ve stejné posteli po sexuálních hrátkách by mohlo být trapné. Mohlo by být intimní. Proto se tomu vyhýbala a ujišťovala se, že to nepotřebuje, že by to všechno jen komplikovalo.

Ale dnes si musela poručit, aby opustila Tylerovu postel. Stalo se to proto, že byla unavená, ujišťovala se.

Protože měla za sebou těžký den. Vždyť Tyler se ničím nelišil od všech ostatních, se kterými kdy byla.

Možná se jí líbí víc, přiznala si, když kráčela zahradou. A je k němu víc přitahována, než očekávala. Ale tím není jiný. Byl prostě... nový. Po chvíli se nátěr čerstvosti setře a bude to jako jindy.

Vždycky to tak bylo, připomněla si.

Pokud člověk čeká lásku na celý život, může být zklamán nebo může sám zklamat. Mnohem lepší je krást jen momenty a pak odejít.

Protože myšlení jí zhoršovalo náladu, zablokovala v sobě další otázky.

Zamířila zahradní cestičkou k domu a najednou stála tváří v tvář své matce.

Dívaly se na sebe a překvapením obě zadržely dech.

„Hm. Hezká noc,“ řekla Sofie.

„Ano. Velmi hezká. Byla jsem právě, ach... David...“ Pilar ukázala k domu hostů. „Potřeboval pomoci s překladem.“

„Chápu.“ Najednou Sofie vypukla nekontrolovaným smíchem. „Tak takhle tomu říká vaše generace?“ zajíkala se. „Pojďme se tedy vplížit do domu společně. Jinak tady zmrzneme.“

„Ale já jsem opravdu *překládala*.“ Pilar spěchala ke dveřím a rozrušeně vzala za kliku. „Bylo to tou mlhou...“

„Ach, mami.“ Sofie se chytila za břicho a vpotácela se dovnitř. „Nechej těch výmluv.“

„Já jsem jen...“ Pilar si rozpačitě uhladila vlasy. Velmi dobře věděla, jak vypadá, že je rozcuchaná a červená ve tváři jako žena, která právě vyklouzla z postele. Nebo v tomto případě z pohovky v obývací. *Útok je nejlepší obranou*, vzpomněla si. „Ale ty jdeš pozdě.“

„Jo. Překládala jsem s Tylerem.“

„S... och, och.“

„Mám hlad. A co ty?“ Sofie vesele otevřela ledničku. „Nikdy nestihnu večeři.“ Mluvila lhostejným tónem s

hlavou vraženou do lednice. „Máš problém se mnou a s Tylerem?“

„Ne... ano. Ne,“ vyrazila ze sebe Pilar. „Já nevím. Opravdu nevím, jak se s tímhle mám vyrovnat.“

„Vezmeme si koláč.“

„Koláč.“

Sofie vytáhla zbytek jablkového koláče. „Vypadáš krásně, mami.“

Pilar si znovu uhladila vlasy. „To určitě.“

„Opravdu nádherně.“ Sofie položila podnos s koláčem na stůl a sáhla po talířcích. „Já jsem měla chvíli emocionální blok ohledně tvého vztahu s Davidem. Nedokázala jsem si představit, že s ním spíš. Ale když jsem tě viděla, jak se plížíš do domu uprostřed noci a vypadáš tak krásně, už si to dovedu představit.“

„Já se nemusím plížit do vlastního domu.“

„Och?“ Sofie ukrojila kus koláče a zeptala se: „Tak proč jsi to dělala?“

„Já jsem jen... Dáme si koláč.“

„Dobrý nápad.“ Sofie dala na každý talíř velký kus koláče a pak se usmála, protože Pilar si znovu uhladila vlasy. Naklonila se k dceři a tiše řekla: „Byl to dlouhý a náročný den. Je hezké ho pěkně zakončit.“

„Ano. Ačkoli jsi mě venku přivedla k šoku,“ vyčetla jí z legrace Sofie.

„Já? A představ si moje překvapení, když jsem kdysi dávno narazila večer na babičku.“

„Opravdu?“ Sofie položila oba talíře na stůl a Pilar nachystala vidličky.

„Ach, proč se vracet do minulosti?“ Sofie se usmála a olízla si palec. „David je velmi hezký.“

„Sofie.“

„Je velice sexy. Má široká ramena, úžasný chlapecký obličej a inteligentní mozek. To je opravdu exkluzivní balení muže, mami.“

„Není žádná trofej. A doufám, že ty takhle nesmýšlíš o Tylerovi.“

„Má hezký zadek.“

„Já vím.“

„Myslela jsem Tylera.“

„Já vím,“ řekla Pilar. „Co myslíš, že jsem slepá?“ odfrkla a usedla na židli. „Je to divné, je to...“

„Zábavné,“ dokončila Sofie a posadila se. Ukousla si koláče. „Máme stejný názor na módu a taky na byznys. Proč bychom nemohly mít stejný názor na...“

„No, samozřejmě že můžeme mít stejný názor na...“ Pilar položila s hlasitým cinknutím vidličku, protože spatřila Sofiin pohled. „Mami. Co tady děláš?“

„Myslíš, že nevím, kdy se členové mojí rodiny vracejí domů?“ Tereza, jako vždy elegantní v mušelínovém županu a saténových papučích, vstoupila do kuchyně. „Cože, žádné víno?“

„My máme jen... hlad,“ řekla Sofie.

„Ha. Nedivím se. Sex je náročná práce, když se dělá pořádně. Já mám taky hlad.“ Sofie si zakryla rukou ústa, ale bylo příliš pozdě. Rozesmála se. „Ale jdi... Eli?“

Tereza si vážně ukrojila kus koláče, zatímco její dcera zírala do talíře a ramena se jí chvěla smíchem. „Dáme si víno. Věřím, že je pro to vhodná chvíle. Myslím, že je to určitě poprvé, kdy se zástupkyně tří generací Giambelliů sešly v kuchyni po milování. Nemusíš se tvářit tak zaraženě, Pilar. Sex je přirozená funkce. A konečně sis vybrala vhodného partnera. Na to se napijeme.“

Vyndala z kuchyňského regálu láhev bílého Sauvignonu a odzátkovala ji. „Prožíváme zlé časy a bude ještě hůř.“ Nalila víno do tří sklenic. „Je důležité, abychom dokázaly žít plným životem i během doby, kdy procházíme krizí. Já schvaluji Davida Cuttera, pokud záleží na mém schválení.“

„Díky. Samozřejmě že ano.“

Sofie se kousla do rtu, aby skryla úsměv, když tu se k ní Tereza obrátila. „Jestli ublížíš Tylerovi, budu se na tebe zlobit a zároveň mě zklameš. Mám ho velmi ráda.“

„Dobře, to se mi líbí.“ Sofie odložila vidličku. „Proč bych mu měla ubližovat?“

„Pamatuj, co jsem ti řekla. Zítra začneme bojovat za to, čím jsme a co máme.“ Zvedla sklenici. „Dnes večer to oslavíme. *Salute*.“

18. KAPITOLA

Byla to válka, která vzplanula na několika frontách. Sofie bojovala své bitvy s tiskem a telefonem. Trávila hodiny tím, že domlouvala schůzky s reportéry, vydávala prohlášení, poskytovala rozhovory a uklidňovala veřejnost.

A každý den začínala znovu. Musela odrážet pomluvy, urážky a spekulace. Její období na vinici skončilo. Tam bylo Tylerovo bitevní pole. Sofie zjistila, že ji docela mrzí, že už není vojákem i v této bitvě. Že se neúčastní odorávání, sledování teplot a péče o rašící pupeny.

Měla starosti o své prarodiče, kteří byli v Itálii. Každý den jí posílali zprávy. Byla přijata opatření a brzy se měla začít testovat jedna láhev po druhé.

Sofie nedokázala myslet na finance a účty, tohle přenechala Davidovi.

Když potřebovala chvilku oddechu, postavila se k oknu a pozorovala muže, kteří už začali kypřit ztvrdlou půdu. Bude rok dobré sklizně, slibovala si.

Víno musí přežít.

Když zazvonil telefon, leknutím vyskočila. Nejdřív ho chtěla ignorovat, ale pak ho zvedla. „Sofie Giambelliová.“

O deset minut později zavěsila a okamžitě si ulevila spoustou italských nadávek.

„Pomáhá to?“ zeptala se Pilar, která se najednou objevila ve dveřích.

„Moc ne.“ Sofie si přitiskla prsty ke spánkům a přemýšlela. Ráda by věděla, jak se nejlépe připravit na příští boj. „Jsem ráda, že jsi tady. Pojď sem a posaď se na minutu.“

„Přesně na patnáct minut. Právě jsem skončila další kolečko s turisty.“ Pilar se posadila do křesla. „Jsou jich mraky. Většinou zvědavci. Taky reportéři, kteří mohli jít na tvoji tiskovou konferenci.“

„Pravděpodobně bude další. Právě jsem měla telefonát s producentem ‚Show Larry Manna‘.“

„Larry Mann.“ Pilar nakrčila nos. „A nejhorší televizní stanice. Doufám, že jim nic neposkytneš.“

„Už něco mají. Je to Rene.“ Sofie nebyla schopna se posadit a nervózně přecházela po své pracovně. „Zítra vystoupí v téhle show, odhalí rodinná tajemství a možná řekne něco o tátově smrti. Jsme pozvané taky. Chtějí tebe nebo mě, nejraději nás obě, abychom přišly se svou troškou do mlýna.“

„To nepůjde, Sofie. Mohlo by být určitou satisfakcí, kdybychom ji převálcovaly na veřejnosti, ale to není náš způsob.“

„A proč si myslíš, že jsem nadávala?“ Sofie popadla žabku, která jí sloužila jako těžítka, a začala si ji přehazovat z jedné ruky do druhé. „Můžeme si vybrat noblesu a ignorovat ji. Ale bože, jak ráda bych se s ní porvala v blátě. Poskytuje rozhovory doprava i doleva a působí tím jen škody. Mluvila jsem s tetou Helenou a strýčkem Jamesem, jak ji zastavit právní cestou.“

„To ne.“

„Nemůžeme jí dovolit, aby hanila naši rodinu.“ Sofie se zamračila na žabku ve své ruce. Její hloupý a zároveň veselý obličej jí většinou zvedl náladu. „Nebudu se s ní špinit, budu ji znemožňovat na veřejnosti. Ale můžu ji povalit na záda právní cestou.“

„Nejdřív mě poslechni,“ řekla Pilar a naklonila se dopředu. „Už nejsem měkká. Nenechám sebou manipulovat. Kdybychom proti ní šli právní cestou v této chvíli, kdy bojujeme další bitvy, jen by jí to přidalo na důvěryhodnosti. Veřejnost by spíš věřila tomu, co tvrdí. Vím, že tvoje instinkty touží vždy po boji a moje většinou po ústupu, ale tentokrát neuděláme ani jedno. Zůstaneme prostě stát na místě.“

„Myslela jsem na to. Promýšlela jsem to z obou úhlů. Ale může se stát, že to bude oheň proti ohni.“

„Není to tak vždycky, zlato. Někdy prostě zaliješ oheň vodou.“

Sofie se nadechla, pak pomalu vydechla a posadila se. Položila těžítka a otáčela jím před sebou na desce stolu. Za ní zapípal fax, ale ona ho ignorovala, protože si okamžitě představila zhanobené anděly.

„To je dobré.“ Pokývla a podívala se na matku. „To je velmi dobré. Zalijeme plameny velkou záplavou. Uspořádáme večírek. Večerní šaty, černé vázanky, smokingy. Kolik času bys potřebovala, abys to dala dohromady?“

„Tři týdny,“ řekla Pilar.

„Dobře. Sestav tedy seznam hostů. Až budeme mít pozvánky, oznámím to reportérům. Rene vsadila na pomluvy, my vsadíme na eleganci.“

„Večírek?“ Tyler zvedl hlas, aby ho bylo slyšet v rachotu traktůrků, který sem doléhal zvenčí. „Slyšela jsi někdy o Nerovi a jeho švindlu?“

„Řím nehoří.“ Sofie netrpělivě odtáhla Tylera od okna. „Giambelliovi berou svoji zodpovědnost vážně. Naše společnost spolupracuje s úřady zde i v Itálii. *Merda!*“ vykřikla, protože jí zazvonil telefon. „Počkej.“

Vytáhla telefon z kapsy. „Sofie Giambelliová. *Si. Va bene.*“ Dala znamení Tylerovi a ustoupila stranou.

Tyler stál a sledoval ji. Poslouchal rozkazy, které vydávala v italštině.

Kolem nich bylo slyšet řinčení bran, které systematicky kypřily půdu. Teplo už vyprovokovalo rostliny k tomu, aby nasadily pupeny, přestože větřík vanoucí sem z hor ještě sliboval noční mrazíky.

Uprostřed toho všeho, v centru celého cyklu, byla Sofie, která měla prst na tepně budoucnosti.

Je středem všeho, říkal si Tyler, a asi to tak bude vždycky.

Její hlas klesal a stoupal a byl jako zvláštní cizí hudba.

Když pocítil, že uvnitř jeho duše se otevřel poslední zámek, ani se neptal proč.

Očekával to.

Byl do ní blázen, to si musel připustit. Dříve či později si bude muset promyslet, co s tím udělá.

Zastrčila si telefon zpět do kapsy a řekla: „Italské tiskové oddělení.“ Obrátila se k němu. „Pár lenochů, kteří potřebovali povzbudit. Promiň za to přerušení. A teď...“

Přistoupila k němu a zadívala se na něho. „Čemu se směješ?“ zeptala se.

„Já se směju? Možná proto, že je na tebe radost se dívat, dokonce i když jednáš tak překotně.“

„Spěch je jediná rychlost, která teď funguje. A mimochodem, k tomu večírku. Potřebujeme vydat oznámení a pokračovat v plánech ke stému výročí. První gala večírek bude spíš intimním setkáním, které by mělo předvést naši jednotu, zodpovědnost a důvěru.“

Začala vypočítávat na prstech. „Kontrola zásob byla iniciována dobrovolně a za velkých nákladů. *Siňora* a pan MacMillan odjeli do Itálie osobně, aby nabídli svoji pomoc při řešení případu. Přesto, co se stalo,“ pokračovala, „a to musíme zdůraznit, jsou Giambelliovi důvěryhodní a mají problém pod kontrolou. Rodina, což musíme taky zdůraznit, zůstává pospolitá, pohostinná a

stýká se se společností. Ukážeme svůj lesk, zatímco Rene se bude hrabat v odpadcích.“

„Lesk.“ Tyler se zadíval z okna na vinici. Připomněl si, že musí zkontrolovat zavodňovací systém.

„Pokud se mám ukazovat v lesku, jak mám projít kolem televizního štábu a vyhnout se blátu?“

„Tím se jen ilustruje tvoje oddanost těžké práci, která předchází naplnění každé láhve. Nekresej na mysli, MacMillane. Posledních pár dnů bylo krutých.“

„Byl bych spokojenější, kdyby sem všichni ti lidé nelezli.“

„Zahrnuješ k nim i mne?“

Odvrátil se od okna a zahleděl se jí do hezké tváře. „Nezdá se.“

„Tak proč jsi dnes v noci nevníkl terasou do mého pokoje?“

Rty se mu zachvěly. „Přemýšlel jsem o tom.“

„Přemýšlej víc.“ Když se k němu naklonila, ustoupil o krok zpět. „Co je? Bolí tě hlava?“

„Ne, jde o veřejnost. Nechtěl bych se brzy dočíst v novinách, že spím se svojí spolupracovnicí.“

„To, že se mnou spíš, nemá co dělat s byznysem.“ Hlas jí stoupl rozčilením. „Ale jestli se za to stydíš...“ pokrčila rameny, otočila se a měla se k odchodu.

Musel něco udělat. Dostihl ji pěti kroky a popadl za paži. „Za nic se nestydím. Jen proto, že chci udržet svůj osobní život v soukromí...“ zuřivě sebou trhla a otočila se zpět, což ho rozčílilo natolik, že sevřel svoje prsty kolem jejího zápěstí a chytil ji i za druhou paži. „Už tak je kolem naší rodiny dost klepů. Pokud se nebudu moci soustředit na práci, nemohu to očekávat ani od svých lidí. Sakra, do háje.“

Zvedl ji k sobě tak, že stála na špičkách, a přitiskl svoje rty k jejím.

Je v tom hrozba, pomyslela si.

„Jasno?“ zeptal se a postavil ji na nohy.

„Dobře.“ Přejela mu rukama po hrudi a ucítila, že se chvěje. Přiložila své rty na jeho a hladila ho tak dlouho, dokud neucítila jeho ruku pod svetrem.

„Je to s tebou prostě fajn,“ zamumlala.

„Nechej dveře z terasy odemčené.“

„Nechám.“

„Musím začít pracovat.“

„Já taky.“

Ale stáli na místě a jejich ústa byla těsně u sebe. Něco se v ní změnilo. Pociťovala chvění, ale nebyla to jen touha. Bylo to chvění srdce a spíš připomínalo bolest než potěšení. Fascinovaná se začala poddávat tomu zvláštnímu pocitu.

V té chvíli znovu zazvonil telefon, který měla v kapse.

„Dobře,“ řekla trochu stísněně a odstoupila od Tylera. „Uvidíme se kolem druhé.“

Vytrhla telefon z kapsy a přiložila si ho k uchu. Zamířila ke dveřím. Na Tylera bude myslet později. Musí si zvážít spoustu věcí. „Sofie Giambelliová. *Nonna*, jsem ráda, že jsi mě zastihla. Pokoušela jsem se ti volat už dřív, ale...”

Zastavila se, vyděšená babiččiným tónem. Navzdory teplým slunečním paprskům, které zahřívaly vinici před ní, cítila, jak ji mrazí v zádech.

Po chvíli se otočila a rozběhla se zpět. „Ty!“

Prudce se otočil a chytil ji do náruče. „Copak je? Co se stalo?“

„Našli další dvě otrávené láhve.“

„Sakra. No, čekali jsme to. Věděli jsme, že to tak může dopadnout.“

„Je toho víc. Může to být ještě horší. *Nonna* – ona a Eli zjistili...” odmlčela se, aby si uspořádala myšlenky. „Jedná se o jednoho starce, který pracoval už pro babiččina dědečka. Začínal na vinici už jako chlapec.

Minulý rok šel do důchodu a před Vánocemi zemřel. Na infarkt.“

Pomalů na něho přecházela její hrůza. „Pokračuj.“

„Jeho vnučka, která ho našla, tvrdí, že před smrtí pil náš Merlot. Přišla za *nonnou* poté, kdy se dozvěděla o případu Margaret. Nechali exhumovat jeho tělo.“

„Jmenoval se Bernardo Baptista.“ Sofie měla všechny detaily pečlivě poznamenané v bloku, ale nepotřebovala do něho nahlížet. Veškeré údaje měla v hlavě. „Bylo mu třiasmdesát. Zemřel v prosinci na srdeční zástavu, když seděl u ohně a po jednoduché večeři vypil několik skleniček Merlotu '92, Castello di Giambelli.“

Stejně jako Margaret Bowersová, pomyslel si David smutně. „Říkáš, že Baptista měl slabé srdce.“

„Předtím trpěl drobnými problémy se srdcem a v době své smrti byl nachlazený. Tím se vysvětluje další. Baptista byl velmi známý svým dobrým čichem. Pracoval s vínem šedesát let. Ale protože byl nemocný, nemohl samozřejmě odhalit, že ve vínu něco je. Jeho vnučka přísahá, že láhev otevřel až toho večera. Viděla ji zazátkovanou ještě odpoledne před jeho smrtí, kdy ho navštívila. Baptista dostal láhev spolu s dalšími dárky od naší společnosti. Pochlubil se jí vším, protože byl velmi hrdý na svoje svazky s firmou Giambelli.“

„To víno bylo dárek?“

„Podle jeho vnučky ano.“

„Od koho?“

„To vnučka neví. Baptista uspořádal večírek na počest svého odchodu do důchodu, a jak je u Giambelliů zvykem, dostal jako zasloužilý bývalý zaměstnanec dárky na rozloučenou. Ale zjistila jsem, že tato láhev vína nebyla na seznamu dárků. Měl dostat bílý šumivý Cabernet. Ale není neobvyklé, že si zaměstnanec vybere jinou značku. Merlot mohl taky dostat od svých spolupracovníků.“

„Kdy se bude vědět, jestli víno způsobilo jeho smrt?“ Pilar přistoupila ke stolu, za nímž seděla Sofie, a položila dceři ruku na rameno.

„Je to záležitost několika dnů.“

„Uděláme, co budeme moci, abychom to prověřili,“ řekl David. „Mezitím budeme pokračovat v kontrolách. Navrhnou *siňore* a Elimu, abychom si najali někoho zvenčí.“

„Já vypracuji prohlášení. Nejlepší bude, když sami vyhlásíme nové informace a oznámíme, že Giambelliovi provedli bezpečnostní opatření a testy.“

„Řekni mi, co mám dělat? Jak mohu pomoci?“ zeptala se Pilar.

„Dej dohromady seznam hostů.“

„Zlato, teď přece nemůžeme pořádat večírek.“

„Naopak.“ Smutek nad smrtí starého muže, kterého měla ráda, ji jen utvrdil v jejím rozhodnutí. „Jen trochu změníme úhel dopadu. Bude to večírek pro charitu. Už jsme to udělali mnohokrát a je to pro dobrou věc. Chci, aby si ho lidé pamatovali. Tisícovka za talíř. Veškeré jídlo, víno a zábava bude dotováno firmou Giambelli-MacMillan a výtěžek půjde na bezdomovce.“

Zatímco hovořila, zapisovala si poznámky a v duchu už viděla pozvánky a oznámení. „Naše rodina chce pomoci, abyste se cítili bezpečně. Existuje spousta lidí, kteří jsou dlužníky *siňory* a dluží jí určitě víc než jen tisícovku za výborné jídlo. Pokud se jim to bude muset připomenout, dohlédnu na to.“

Pohodila hlavou a čekala na Davidovu reakci.

„V tomto jsi expert ty,“ řekl po chvíli. „Je to sice chůze po laně, ale podle mě dokážeš skvěle udržet rovnováhu.“

„Díky. Mimochodem, měli bychom předstírat chladný nezájem o to, co dělá Rene. Bude to odporné a bude to osobní. A co je osobní pro Giambelliovy, přirozeně ovlivní i byznys.“

Pilar se posadila na židličku u malého stolku v tichém koutě baru hotelu Four Seasons. Byla si jista, že kdyby se někomu zmínila o svých záměrech, pravděpodobně by jí řekl, že dělá chybu.

Možná ji dělá.

Ale musela to udělat. Přála si to už dlouho. Objednala si minerálku a připravila se na čekání. Nepochybovala, že Rene přijde pozdě. Stejně tak neměla pochybnosti o tom, že se s Rene setká. Ta žena určitě neodolá možnosti konfrontace s nepřítelem, kterého podceňovala a považovala za slabého.

Pilar se trochu napila a trpělivě čekala. S čekáním měla velké zkušenosti.

A Rene nezklamala. Vnesla se do místnosti jako páv. Byla typem ženy, která milovala slavnostní a bombastické vstupy. Byla oděná do kožešin, ačkoli venku bylo dost teplo.

Vypadala úchvatně. Byla upravená, odpočatá a zářící. Pilar si připustila, že v minulosti si příliš často prohlížela tyto nádherné a *mladší ženy* a ve srovnání s nimi se cítila méněcenná.

Je to přirozené, říkala si. Ale to jí nepomáhalo, cítila se zbytečná.

Bylo snadné vidět, proč Rene Tonyho přitahovala. Bylo snadné pochopit, že se chytil. Rene nebyla Barbie s prázdnou hlavou, ale vychytralá žena, která věděla, jak získat a udržet si to, po čem prahne.

„Pilar.“

„Rene. Díky, že jsi přišla.“

„Ach, jak bych mohla odolat?“ Rene ze sebe stáhla kožešinu a přehodila ji přes židli. „Jsi trochu napjatá. Šampaňské,“ obrátila se k číšnici.

Pilar však neměla stažený žaludek jako kdysi. „Zato ty vypadáš dobře. Začátkem roku jsi byla v Evropě, že?“

„Plánovali jsme tuhle dovolenou ještě s Tonym. Nepřál by si, abych seděla doma a truchlila.“ Rene si přehoupala

jednu nohu v elegantní vzorované silonce přes druhou. „Tohle byla vždycky tvoje práce.“

„Rene, nikdy jsem nebyla ženou číslo dvě a ty taky ne. Byla jsem dávno mimo, ještě předtím, než tě Tony potkal.“

„Ty jsi nebyla nikdy mimo. Ty a tvoje rodina jste Tonyho neustále drželi ve spárech a buď si jistá, že nikdy nedostal to, co si od Giambelliů zasloužil. Teď je mrtvý a ty za to zaplatíš mně, místo jemu.“ Jakmile před ní barmanka postavila sklenici, zvedla ji. „Myslíš si, že tě nechám vláčet naše jméno špínou?“

„To je zvláštní, myslím, že jsem tě chtěla požádat o totéž.“ Pilar si složila ruce na stole. Byl to její způsob, kterým se uklidňovala. „Ať je to, jak chce, Rene, byl otcem mé dcery. Nikdy nechci zažít, že by jeho jméno bylo pošpiněno. Ale víc než cokoli jiného chci vědět, kdo ho zabil a proč.“

„To jste udělali vy. Už tím, že jste ho vyčlenili z firmy. Ten večer nebyl s jinou ženou. Neodvážil by se. Já jsem mu stačila a byla jsem pro něho mnohem víc než ty.“

Pilar pomyslela na to, že by se zmínila o Kris, ale věděla, že to nestojí za námahu. „Já jsem mu nikdy nestačila. Nevím, s kým se sešel tu noc a proč, ale...“

„Řeknu ti, co si myslím,“ přerušila ji Rene. „Věděl něco na tebe a tvoji rodinu. A vy jste ho zabili. Možná že jste dokonce přesvědčili Margaret, aby to udělala, a proto je teď mrtvá.“

Pilar se napřímila. Lítost nahradila zlost. „To je absurdní i od tebe. Pokud tohle řekneš reportérům a v televizi, koleduješ si o trestní oznámení.“

„Prosím.“ Rene opět upila šampaňského. „Myslíš si, že jsem to nekonzultovala s právníkem, abych věděla, co mohu říct a jak to mám říct? Doplatíš na to, že jste Tonyho vyhodili a že jste mě o všechno připravili. Mám v úmyslu získat, co mi patří.“

„Opravdu? A když jsme takhle chladnokrevní, nebojíš se pomsty?“

Rene pohlédla k vedlejšímu stolu. Seděli tam dva muži a popíjeli minerálku. „Moji bodyguardi. Zkus mě ohrožovat.“

„Vytvořila sis fantastický svět a zdá se, že si to užíváš. Je mi líto tebe i Tonyho. Upřímně, protože jste se k sobě dokonale hodili. Přišla jsem, protože jsem tě chtěla požádat, aby ses chovala rozumně, projevila mé rodině trochu úcty a myslela na Tonyho dceru, až budeš veřejně vystupovat. Ale je to ztráta času pro nás obě. Myslela jsem si, že ho miluješ, ale vidím, že to bylo ode mě hloupé. Takže zkusíme tohle.“

Naklonila se a překvapila Rene náhlým, velmi chladným zábleskem v očích. „Dělej si, co chceš, a říkej si, co chceš. Nakonec budeš vypadat jen hloupě. A ačkoli taková nejsem, užij si to. Myslím, že by ti víc slušelo, kdybys zůstala jen ctihodnou vdovou, Rene.“ Pilar sáhla do peněženky pro peníze. „Tyhle náušnice ti opravdu sluší – mnohem víc než mně, když mi je Tony věnoval k pátému výročí svatby.“

Hodila na stůl před Rene dvacetidolarovku. „Já vím, že si mými šperky a dalšími cennostmi celé roky vylepšoval finanční rozpočet. A ty ode mě ani od Giambelliů nic nedostaneš.“

Nezlomilo ji to. Tohle nechala Rene. Cítila se dobře a bylo to ještě lepší, když hodila další bankovku na stůl, u kterého seděli bodyguardi.

„Tohle je na mě,“ křikla na ně a se smíchem vyšla ven.

„Zahrála jsem velmi pěkné představení.“ Pilar teď přecházela sem a tam po krásném aubussonu (vzácný koberec, pozn. překl.) v Helenině obývacím pokoji. „A bože, jak mě to povzneslo. Ale byla jsem tak rozčilená. Ta žena chce zničit naši rodinu a byla ještě tak drzá, že si vzala na schůzku se mnou moje náušnice.“

„Máš přece dokumentaci o veškerých svých špercích, pojištění a tak dále. Můžeš na ni podat trestní oznámení.“

„Nenáviděla jsem ty stupidní náušnice.“ Pilar pokrčila rameny. „Tony mi je dal jako nabídku ke smíru po jedné ze svých aférek. Samozřejmě že jsem dostala taky účet. Ztraceně, je těžké si připustit, že jsem se často chovala jako blázen.“

„Pak bys to měla zapít. Opravdu nechceš drink?“

„Ne. Řídím a stejně už bych měla jet zpátky.“ Pilar hlasitě vydechla. „Nejdřív jsem musela vypustit páru, jinak bych mohla propadnout vzteku a skončit ve vězení.“

„Jak je dobře, že máš přítelkyni soudkyni. Poslouchej mě. Myslím, že jsi udělala správně, když ses s ní setkala. Spousta lidí by nesouhlasila, ale oni tě neznají tak jako já.“

Helena si nalila do sklenice s ledem na dva prsty vodky. „Měla jsi něco na srdci a čekala jsi příliš dlouho, abys to mohla konečně říct.“

„Tím se nic nemění.“

„S ní? Možná ano, možná ne.“ Helena se posadila a natáhla nohy před sebe. „Ale důležité je, že to provede změnu s tebou. Vzchopila ses a osobně bych zaplatila pěkné peníze za to, abych tě mohla vidět, když jsi jí to říkala. Půjde si na tu svoji talk-show a velmi pravděpodobně skončí rozcupovaná na kousky různými lidmi, kteří budou urážet její šaty a kila šperků, jimiž se ověsí. Ženy podváděné manžely nenávidí takové ženské, jako je ona. Bože, Pilar, ty by ji nejraději nechaly čtvrtit koňmi a můžeš se vsadit, že Larry Mann a jeho producenti s tím počítají.“

Pilar přestala nervózně přecházet. „To mě nenapadlo.“

„Zlato, Rene Foxxová je jen jedna z překážek. Plivla ti do tváře. Je načase se jí zbavit.“

„Máš pravdu. Jen se bojím o rodinu a o Sofii. Dokonce i kdyby se toho zmocnily jen bulvární plátky, je to pořád tisk a může ji to poškodit. Přála bych si, abych Rene mohla zacpat hubu.“

„Mohla bych dosáhnout dočasného soudního zákazu styku. Jsem soudkyně a v tomhle se vyznám,“ řekla Helena suše. „Mohla bys ji žalovat za urážku na cti a za pomluvy. A mohla bys vyhrát. Asi bys to i vyhrála. Ale jako tvůj právník a jako tvoje přítelkyně ti říkám, nechej ji, ať si sama utáhne oprátku. Bude se v ní houpat dřív nebo později.“

„Dřív nebo později. Jsme ve strašné situaci, Heleno.“

„Já vím. Je mi to líto.“

„Jestli jen trochu naznačí, že jsme si objednali Tonyho smrt a že v tom hrála roli Margaret... Policie se nás už vyptávala na vztah mezi Margaret a Tonym. Dělá mi to starosti.“

„Margaret je nešťastná oběť nějakého maniaka. Pokud někdo otráví víno, nemá žádný cíl, proto je to bláznivé. Tony – to je jiná. Ty případy spolu nesouvisí a ty bys je neměla v duchu spojovat.“

„Ale tisk je spojuje.“

„Tisk by spojil i opici se slonem, kdyby to zvýšilo prodej novin.“

„Máš pravdu. Něco ti řeknu, Heleno. Když jsem mluvila s Rene, kromě vzteku a starostí jsem si něco uvědomila. Zamyslela jsem se nad konfrontací nás dvou, protože na tom záleželo a bylo to důležité, protože jsem potřebovala zaujmout stanovisko sama k sobě.“

Helena se napila a přikývla. „A?“

„A uvědomila jsem si, že jsem se nesrovnávala s ní ani s žádnou jinou ženou z bezpočtu těch, které byly v Tonyho životě. Protože to přestalo být důležité. Nemusela jsem zaujímat stanovisko. Je to velmi smutné,“ řekla tiše. „A není to všechno jeho vina. Ne, není,“ pokračovala dřív, než mohla Helena zaklít. „Aby šlo o manželství, je potřeba dvou lidí. A já jsem ho nikdy nenutila k tomu, aby byl jedním z těch dvou.“

„Připravoval tě o sebedůvěru už od začátku.“

„To je pravda.“ Pilar zvedla ruku, vzala si Heleninu sklenici a napila se. „Ale spousta toho, co se stalo a nestalo mezi námi, byla stejně tak moje vina jako jeho. Neohlížím se s lítostí. Dívám se zpět, Heleno, abych už nikdy stejnou chybu neudělala.“

„Dobře, fajn.“ Helena si vzala skleničku s vodkou a zvedla ji k přípitku. „Na novou ženu z rodu Giambelliů. Ať najdeš na své nové cestě štěstí.“

Sofie byla připravená na malé sexuální dobrodružství. Bůh věděl, že je potřebovala. Pracovala do úmoru a měla hlavu plnou starostí.

Večerní plavání jí pomohlo. Pak se ještě nechala promasírovat a uvolnila si svaly v masážní vaně. Nakonec se ponořila do vody plné bublinek, olejů a vůní.

Po celém pokoji rozestavěla svíčky s vůní citronové trávy, vanilky a jasmínu. V jejich mihotavém světle si oblékla noční plášť z černého hedvábí a pod něho černou krajkovou košilku s úzkými ramínky. Vybrala si dobré víno z domácího sklepa. Bylo to mladé čerstvé Chardonnay. Posadila se do křesla s tím, že počká na Tylera. A za chvíli usnula.

Když se plížil do domu, kde byl vždycky vítaný, připadalo mu to zvláštní. Bylo to nezvyklé a vzrušující.

Během svého života zažil momenty, kdy si představoval, že ve tmě vklouzne do Sofiiny ložnice. Sakra, který muž by si to nepředstavoval?

Ale když to opravdu dělal, věděl, že na něho čeká, a bylo to mnohem lepší než jakákoli půlnoční fantazie.

Věděl, kdy otevřít ty dveře, které by se před každým jiným přibouchly.

Znovu ji bude mít.

Za oknem uviděl mihotavou záři svíček. Jak exotické a vzrušující. Otočení kliky u dveří skoro nebylo slyšet, ale jemu zaznělo jako zaburácení hromu.

Tiše za sebou zavřel. Otočil se a uviděl ji schoulenou ve velkém křesle.

„Ach, Sofie. Podívej se na sebe.“

Tiše přešel pokojem a sehnul se k ní. Udělal to, k čemu měl zřídka kdy příležitost. Díval se na ni, aniž by ho pozorovala.

Viděl měkkou kůži se záblesky zlaté a růžové, husté inkoustově černé řasy a plné rty, jako stvořené k líbání.

„Ty jsi ale nádherný kousek,“ zamumlal. „Jsi pěkně unavená, že?“

Rozhlédl se po pokoji a všiml si vína, svíček a postele s načechránými polštáři. „Zdá se, že jsi s dnešní nocí počítala. Pojd', děvče,“ zašeptal a vzal ji do náruče. „Půjdem do postele.“

Trochu se probrala a přitiskla se k jeho hrudi. V duchu si říkal, že mít v náručí takovou ženu je pro muže vyznamenání.

„Hm. Ty.“

„Správně. Tady jsem,“ šeptl a položil ji do postele. „Jen spi.“

Otevřela oči, právě když ji zakrýval. „Cože? Kam jdeš?“

„Na dlouhou osamělou procházku v chladné noci.“ Pobaven jimi oběma se sehnul a políbil ji na čelo. „Pak bude následovat studená sprcha.“

„Proč?“ Vzala ho za ruku a položila si ji na tvář. „Tady je hezky a teplo.“

„Děvče, jsi unavená. Raději půjdu.“

„Nechod'. Prosím, nechci, abys odešel.“

„Vrátím se.“ Znovu se sklonil a chtěl ji políbit na dobrou noc. Ale její rty byly tak měkké a svůdné.

„Nechod',“ požádala ho znovu. „Miluj se se mou. Bude to jako sen.“

Bylo to jako sen. Vůně, stíny a povzdechy. Vklouzl k ní pod pokrývku a něžně ji hladil svými upracovanými

rukama po hebké pleti. Jeho tělo bylo pevné a dobře stavěné a její měkké a hladké jako hedvábí.

Žádná divokost, žádný chtíč. Dnes bylo všechno něžné a pomalé. Zajela mu prsty do vlasů a pozorovala stín svého pohybu na protější stěně. Jako by se v něm ztrácela. Měl tolik tváří. Vzduch tak sladce voněl. Pozorovala ho a on pozoroval ji. Viděl v jejích očích zlaté odlesky svíček.

„Je to jiné,“ řekl jí a dotkl se svými ústy jejích. „Je to jiné. Včera jsem tě jen chtěl, ale dnes tě potřebuji.“

Oči se jí zamžily slzami. Rty se jí zachvěly, protože toužila vyslovit slova, která neuměla formulovat. Dokázala jen vydechnout jeho jméno.

19. KAPITOLA

Co měl třiasedmdesátiletý výrobce vína z Itálie společného s šestatřicetiletou obchodní manažerkou z Kalifornie? Giambelliovy, pomyslel si David. Tohle je jediné spojení mezi nimi dvěma.

Kromě způsobu jejich smrti.

Pitva exhumovaného těla Bernarda Baptisty potvrdila, že požil nebezpečné množství digitális ve vínu značky Merlot. Tohle nemohlo být považováno za náhodu. Policie na obou stranách Atlantiku to nazvala vraždou a víno Giambelliů vražednou zbraní.

Ale proč? Jaký motiv spojuje Margaret Bowersovou s Baptistou?

David nechal děti v posteli, a když zkontroloval vinice Giambelliů, zamířil k MacMillanovi. Protože teplota klesla, použili s Pauliem rozstřikovače a chodili tak dlouho mezi keřiky, až voda pokryla všechny vinné listy. Vytvoří na nich ledový povrch, který bude plnit ochrannou funkci proti hrozícímu mrazu. David věděl, že Paulie bude vzhůru celou noc a bude zajišťovat stálý proud vody.

Vinice mohou být během jediného okamžiku zničeny stejně dokonale a nemilosrdně jako lidé.

Ale tohle alespoň lze kontrolovat. David rozuměl brutalitě přírody a dokázal s ní bojovat. Ale jak může zdravě myslící člověk pochopit chladnokrevnou vraždu?

Viděl jemnou mlhu z vodních kapek, která se vznášela nad MacMillanovými vinicemi. Jednotlivé drobné kapičky se leskly v chladném svitu měsíce. Natáhl si rukavice, vzal termosku s kávou a vyšel z auta do zimy.

Tylera našel na vinici. Seděl na převrácené bedně a popíjel kávu z termosky. „Myslel jsem si, že přijdeš.“ Tyler kopl nohou do další bedny a převrátil ji. „Posaď se.“

„Kde je tvůj předák?“

„Poslal jsem ho domů. Nemá význam, abychom oba nespali.“ Pravdou bylo, že Tyler rád seděl na vinici sám a přemítal. Pravidelné syčení rozstřikovačů ho uklidňovalo.

„Děláme, co můžeme.“ Ty pokrčil rameny a pohlédl na řady keříků, které se před ním leskly ve svitu měsíce. „Zatím všechno funguje.“

David se posadil a vytáhl svoji termosku. Stejně jako Tyler měl na hlavě lyžařskou čepici a na sobě teplou bundu proti chladu a vlhkosti. „Paulie dohlíží na Giambelliovy vinice. Hlásili, že o půlnoci přijde mráz. Už jsme na něho připraveni.“

„Tohle je na konci března obvyklé. Někdy se mrazík objeví i na konci dubna, nebo dokonce v květnu. Já to tady pohlídám, můžeš jít klidně spát.“

„Nikdo z nás se v poslední době pořádně nevyspal. Znal jsi Baptistu?“

„Vlastně ne. Znal ho můj dědeček. *Siñora* to těžce nese. Neprojeví to,“ řekl Tyler, „ale vzalo ji to.“

„Otrávené víno.“

„A nejen to. Zničené jsou vlastně všechny Giambelliho ženy. Tohle je konec podniku. Je to osobní. Vystrojily mu pohřeb. Myslím, že Sofie ho považovala za jakéhosi

maskota jejich firmy. Vzpomínala, že jí vždycky nosíval cukroví. Chudák starý.“

David se naklonil dopředu. Termosku si postavil mezi kolena. „Myslel jsem na to a snažil se najít nějaké spojení. Pravděpodobně tím ztrácím čas, protože nejsem detektiv.“

Tyler se na něho zadíval. „Jak jsem dosud poznal, ty neztrácíš čas. Nejsi sice detektiv, ale jako manažer jsi dobrý.“

David se zasmál a zvedl svoji kávu. Stoupala z ní pára a mísila se s mlhou. „Od tebe to je zatracená pochvala.“

„To máš pravdu.“

„Dobře. Z toho, co vím, se Margaret nikdy nesetkala s Baptistou. Byl mrtev ještě předtím, než začala pracovat místo Avana a jezdit do Itálie.“

„Nezáleží na tom, pokud byli náhodnými oběťmi.“

David zavrtěl hlavou. „Záleží na tom, kdyby nebyli.“

„Ano, taky si říkám.“ Tyler vstal a protáhl se. David také vstal a pak se oba vydali meziřadím vinné révy.

Mezi keřiky si Tyler uvědomil, že přestal mít k Davidovi odpor. *To je dobře*, pomyslel si. Stálo ho hodně sil, aby se držel zpátky. A bylo to zbytečné plýtvání energií a cenným časem, protože byli oba na stejné lodi.

„Oba pracovali pro Giambelliovy. Oba znali rodinu.“ Ty se odmlčel. „Oba znali Avana.“

„Avano zemřel dřív, než Margaret otevřela láhev. Ale nevíme, jak dlouho ji měla. Měl spoustu důvodů, aby ji vyhodil ze hry.“

„Avano byl mizera,“ řekl Tyler suše. „Byl to jeden z největších darebáků, co znám, ale neumím si představit, že by vraždil. Hodně překrucoval a kličkoval, hodně mlžil a podváděl, ale na vraždu neměl kuráž.“

„Měl ho někdo rád?“

„Sofie.“ Tyler pokrčil rameny a přál si, aby ji mohl vyhnat z mysli na víc než deset minut. „Alespoň se o to snažila. Byl v oblibě u mnoha lidí, nejen u žen.“

Bylo to poprvé, kdy Tyler nabídl Davidovi přesný a necenzurovaný popis Anthony Avana.

„Proč?“

„Byl lev salónů, uměl dělat show. Byl zábavný, hezký a uhlazený. Mně se to nelíbilo, ale na jiné to platilo.“ *Byl stejný jako můj otec*, pomyslel si Tyler. „Někteří lidé jen tak proplouvají životem a srážejí ostatní. On byl jedním z nich.“

„*Siňora* si ho držela ve firmě.“

„Kvůli Pilar a kvůli Sofii. To je rodinná stránka věci. A on toho uměl využít a udržoval hladinu svých příjmů pěkně vysoko.“

„Jo, jeho výdaje dokládají, jak hodně se dokázal snažit. Takže když ho Margaret nahradila, ztratil možnost tahat peníze z rodiny, a to ho rozladilo. Zlobil se na společnost, na rodinu i na ni.“

„Jeho stylu by odpovídalo, kdyby se ji pokusil získat do postele, a ne ji zabít.“

Tyler se zastavil a rozhlédl se po vinici. Z úst mu stoupala pára. Ochladilo se. Jeho vinařský instinkt mu říkal, že teplota se blíží k nule.

„Já nejsem žádný manažer, ale dovedu si představit, že všechny tyhle problémy stojí společnost spoustu peněz a také jméno, což vlastně znamená totéž. Jestli někdo chtěl způsobit rodině problémy, našel si opravdu vychytralý způsob.“

„Vezmeme-li v úvahu bezprostřední paniku veřejnosti a nedůvěru dlouhodobých odběratelů, může to stát miliony. Ovlivní to zisk všech zúčastněných, a to zahrnuje i tebe.“

„Ano.“ Tohle si uvědomil už dávno. „Myslím si, že Sofie je dost chytrá na to, aby si poradila aspoň s těmi dlouhodobými odběrateli a jejich důvěrou.“

„Je víc než chytrá. Je vynikající.“

„To je.“

„Máš o ni zájem, co?“ David rychle mávl rukou. „Promiň. Je to příliš osobní.“

„Chtěl jsem vědět, jestli se ptáš jako manažer, kolega, anebo chlapík, který chodí s její matkou.“

„Ptal jsem se jako přítel.“

Tyler se na chvíli zamyslel a pak přikývl. „Dobře, to se mi líbí. Řekl bych, že jsem na ni myslel už od svých dvaceti. Sofie měla tehdy šestnáct,“ vzpomínal. „Bože, byla pro mě jako blesk a věděla to. Přiváděla mě k šílenství.“

David chvíli mlčel. „Když jsem byl na koleji, studovala se mnou jedna dívka.“ Davida překvapilo, když Tyler vytáhl z kapsy likérku a nabídl mu. „Jmenovala se Marcella Rouxová. Byla Francouzka. Nohy měla dlouhé až k uším a byla šíleně sexy.“

„Šíleně sexy.“ Ty si to uložil do paměti. „To zní dobře.“

„Ano.“ David se napil a nechal brandy chvíli působit. „Bože, Marcella Rouxová. Ta mě vzrušovala.“

„Taková ženská s člověkem někdy zamává.“ Tyler si vzal lahvičku a napil se. „Podle mě může být muž přitahován jak odmítavou ženou, tak tou, která je snadno k mání. Tuhle teorii jsem si vypracoval za posledních deset let.“

„Víš, měl jsem ženu a s ní dvě děti,“ promluvil David. „Hodné děti. Myslel jsem si, že představujeme americký sen. A všechno šlo do hajzlu. Ale mám děti. Možná jsem v něčem zklamal, to se nedá nic dělat. Ale stále mám před očima svůj cíl. Chci jim dát dobrý základ, být dobrým otcem. Ženy, no, když říkám, že chci být dobrým otcem, neznamená to, že budu žít jako mnich. Ale tohle si člověk dává v seznamu priorit až na poslední místo. Říkal jsem si, už žádný vážný vztah, už ne. Ne, to nepotřebuješ. A pak jsem přijel sem a Pilar otevřela dveře a v náručí držela květiny. Zapůsobila na mě jako blesk z čistého nebe.“

„Je to tak. Takové jsou všechny ženy Giambelliů.“

Kráčeli spolu mezířadím vinné révy v nejchladnější hodině před úsvitem. Rozstříkovače syčely a kropily vinné

listy vodou, z níž se měl brzy vytvořit bezpečný ochranný plášť.

Večírku se zúčastnilo sto padesát hostů. Podávalo se sedm chodů a každý byl doprovázen vhodným vínem. Pak následovala zábava v tanečním sále.

Všechno na sebe dokonale navazovalo a Sofie dala matce tu nejlepší známku za dotažení i těch nejdrobnějších detailů. Sama sklídila pochvalu za to, že pečlivě vybrala hosty zvučných jmen z celého světa.

Při vystoupení vynikající italské sopranistky přemýšlela Sofie o přínosu akce pro jejich společnost.

Čtvrt milionu dolarů vybraných na charitu bude nejen dobrá reklama, ale taky dobro pro nešťastné lidi. Je skvělé, že přijeli všichni členové rodiny, včetně prastrýčka kněze, který zareagoval na telefonát své sestry.

Jednota, solidarita, zodpovědnost a tradice. Toto byla klíčová slova, která se objevila v médiích. A s těmito slovy přišly i dobré myšlenky. Krásné sídlo Giambelliů otevírá své dveře na pomoc charitě. Čtyři generace rodiny, svázané krví a vínem, se zúčastní večírku.

Ano, použila i jméno Cezara Giambelliho, prostého zemědělce, který vybudoval toto impérium ze svého potu, práce a snů. Bylo to působivé.

Jediný rušivý element zde byla Kris Drakeová.

Tady jsem se spletla, říkala si Sofie. Pozvánku Jeremy de Morneymu poslala čistě účelně. Tím, že pozvala spoustu zástupců konkurenčních firem, ilustrovala, že Giambelliovi jsou otevření a vstřícní. Nenapadlo ji, že Jerry s sebou přivede jako doprovod bývalou zaměstnankyni Giambelliů.

Mělo mě to napadnout, připomínala si. Z jeho stránky to byl chytrý, působivý a docela zábavný tah. Mohla to předpokládat. Sofie musela uznat, že Kris je úspěšná.

Tentokrát vyrovнала skóre, připustila si. Ale cítila, že když k nim bude milá, může jí to jedině prospět.

„Nedáváš pozor,“ chytil ji Tyler za loket. „Musíš to poslouchat.“

Mírně se k němu naklonila. „Slyším každý tón a současně přemýšlím. Dokáži zapojit dvě odlišné části mozku.“

„Tvůj mozek má příliš mnoho částí. Jak dlouho to bude trvat?“

Čistý a silný alt se velebně nesl salómem. „Je úžasná. A už končí. Zpívá o tragédii, která jí zlomila srdce.“

„Myslel jsem, že je to o lásce.“

„To je totéž.“

Podíval se na ni a uviděl v jejích očích slzy. Jedna se jí zachytila na černých řasách. „Jsou skutečné, anebo jen na odiv?“

„Ty jsi ale křupan. Tiše.“ Propletla si prsty s jeho a dovolila si nemyslet na nic. Vnímala jen hudbu, její závěrečné tóny.

Když dozněla poslední nota, vstala jako ostatní a začala tleskat.

„Mohli bychom se vzdálit?“ zašeptal jí Tyler do ucha.

„Jsi horší než křupan. Jsi barbar. *Brava!*“ vykřikla. „Jdi napřed,“ dodala bez dechu. „Musím se chvíli věnovat hostům. Můžeš s sebou vzít strýčka Jamese, který vypadá stejně znuděně jako ty. Jděte ven, dejte si drink a doutník a buďte mužní.“

„Pokud si myslíš, že není dost mužné zůstat sedět tady během celého toho zpěvu, tak se pleteš.“

Dívala se chvíli za ním, pak se obrátila k pěvkyni a natáhla k ní ruce. „*Signora, bellissima!*“

Pilar plnila svoji povinnost dobře, ale nevnímala krásný zpěv ani neměla myšlenky na publicitu. Přemýšlela o detailech a načasování. Z tanečního sálu musely být rychle odklizeny židle, aby se tam mohlo začít tančit. Dveře na terasu měly být otevřeny přesně v danou minutu a orchestr se tam musel usadit co nejdřív, aby mohl začít hrát. Ale

předtím se ještě operní divě musel nechat prostor, aby mohla sklízet uznání. Pilar počkala, až Tereza s Elim darovali pěvkyni růže, a pak dala signál Davidovi, Heleně a několika vybraným hostům, aby přidali svoje gratulace a díky.

Potom pokývla na čekající pomocníky. Zamračila se, když viděla, že teta Franceska ještě sedí na židli. Zřejmě usnula.

„Done.“ Stiskla paži bratrance a omluvně se usmála na pár, který s ním právě konverzoval. „Tvoji matce není dobře,“ řekla tiše. „Můžeš mi pomoci dovést ji do jejího pokoje?“

„Jistě. Omlouvám se, Pilar,“ řekl a vydal se po jejím boku k matce. „Měl jsem na ni víc dohlédnout.“ Pohlédl na dav a hledal svoji ženu. „Myslel jsem, že Gina je s ní.“

„To je v pořádku. Zia Franceska?“ Pilar se naklonila a tiše promluvila italsky a pak i s Donem pomohla ženě vstát.

„*Ma che vuoi?*“ popleskala Franceska Pilar po ruce. „*Lasciame in pace.*“

„Půjďme do postele, mami.“ Don jí sevřel zápěstí. „Jsi unavená.“

„*Sì, sì,*“ přestala se vzpírat. „*Vorrei del vino.*“

„Už jsi měla dost vína,“ napomenul ji Don, ale Pilar zavrtěla hlavou.

„Přinesu ti je do pokoje.“

„Jsi hodná dívka, Pilar.“ Franceska vycupitala poslušná jako jehňátko z tanečního sálu. „Jsi mnohem hodnější než Gina. Don si měl vzít tebe.“

„Ale jsme rodina, zio Francesco,“ připomněla jí Pilar.

„Opravdu? Ach, jistě. Jsem zmatená. Cestování je velmi stresující.“

„Já vím. Budeš se cítit lépe, až budeš v peřinách.“

Pilar měla na paměti svoje povinnosti, a proto zamávala na jednu ze služebných, aby doprovodila Francesku do

jejího pokoje. Ačkoli jí to bylo líto, nechala celou věc na Donovi a služebné a spěchala zpět do tanečního sálu.

„Nějaký problém?“ zeptala se jí Sofie.

„Teta Franceska.“

„Ach, s tou je vždycky legrace. Tak, jsme připraveny?“

„Ano.“ Pilar ztlumila světla. Na tento signál se otevřely dveře terasy a zvenčí se ozvala hudba. Tereza s Elim zahájili tanec. Sofie chytila matku kolem pasu.

„Perfektní. Nádherná práce.“

„Bůh nám žehnej.“ Pilar vydechla. „Dala bych si drink.“

„Až tohle skončí, dáme si láhev šampaňského. Ale teď se musí tančit.“

Vypadalo to jako zábava, ale byla to práce. Rozhovory, odpovědi na vhodné i méně vhodné otázky ze strany hostů i pozvaných reportérů. Vyjadřování lítosti, povzbuzování.

Bylo jasné, že firma Giambelli-MacMillan žije a umí dělat dobré víno.

„Sofie! To je úžasná, nádherná společenská událost.“

„Díky, paní Elliotová. Jsem ráda, že jste nás poctila svojí přítomností.“

„Tohle bych nemohla zmeškat. Znáte Blakea a víte, že jsme oba velmi aktivní, pokud se jedná o charitu. Ubozí bezdomovci! Naše restaurace velkoryse přispívá na jejich útulky.“

A vaše restaurace, pomyslela si Sofie hořce, zrušila objednávky vín firmy Giambelli-MacMillan hned v první vlně. „Možná že se vaše i naše podnikání opět střetne. Jídlo a víno je přece výborná kombinace.“

„Hm. Ano.“

„Znala jste naši rodinu, ještě než jsem se narodila.“ Sofie chtěla získat trochu intimity, a proto vzala paní Elliotovou pod paži a odváděla ji pryč od kapely. „Doufám, že víte, jak mnoho si ceníme tohoto obchodního svazku a vašeho přátelství.“

„Blake i já chováme ten největší obdiv a respekt vůči vaší babičce i Elimu. Litujeme, že máte takové problémy.“

„Pokud mají lidé problémy, těší se na podporu přátel.“

„Na osobní úrovni ji máte zcela. Ale obchod je obchod, Sofie. Musíme chránit naši klientelu.“

„To my také. Giambelliovi si stojí za svými výrobky. Občas se může každý z nás stát obětí sabotáže. Kdybychom my a ostatní, kteří s námi obchodují, dovolili, aby sabotéři zvítězili, jen bychom tím otevřeli cestu pro poškozování dalších podniků.“

„Ať je to, jak chce, Sofie, dokud nebudeme ujištěni, že Giambelliho známka je čistá, nemůžeme a nebudeme servírovat vaše víno. Je mi to líto a jsem uchválena tím, jak dokážete překonávat své problémy. Nebyli bychom s Blakem dnes večer tady, kdybychom vaši rodinu nepodporovali na osobní úrovni. Naši hosté u nás očekávají výborné jídlo a opravdu nechtějí riskovat, zda předkládané víno je, nebo není otrávené.“

„Čtyři láhve ze statisíců...“ začala Sofie.

„I jedna je příliš mnoho. Je mi líto, drahá, ale taková je skutečnost. Omluv mě.“

Sofie šla přímo k číšníkovi, vzala si sklenici červeného a otočila se, aby ji všichni viděli. Pak se zhluboka napila.

„Vypadáš trochu přepadle,“ oslovila ji Kris, která se najednou objevila vedle ní se sklenkou šampaňského v ruce. „Asi z toho boje o přežití.“

„Mýlíš se.“ Hlas měla mrazivý. „Nebojuji o přežití.“

„Chováš se jako princezna.“ Kris spokojeně upila vína. Na tomto večírku měla jediný úkol: dostat se Sofii pod kůži. „Neříkal ti takhle Tony? Jeho princezna.“

„Ano.“ Sofie očekávala smutek, ale nepřišel. Bylo jí to líto. „Nikdy mi nerozuměl. A ty zřejmě taky ne.“

„Ach, já ti rozumím. I tvou rodinu. Jste po uši v trablech. Tony odešel a ty a ten farmář si nevíte rady. Vaše společnost ztratila glanc. Teď se tady promenádujete ve večerních šatech a zděděných špercích ve snaze zachránit svoji pověst a zakrýt chyby. Moc se nelišíte od toho

chlapíka, který dělá na rohu palačinky. Ale on je aspoň poctivý.“

Sofie pomalu a opatrně postavila víno na stolek a přistoupila ke Kris. Ale než mohla promluvit, objevil se vedle Kris Jerry a položil jí ruku na rameno.

„Kris.“ V jeho hlase zaznělo varování. „To je nevhodné. Sofie, omlouvám se.“

„Nepotřebuji, aby se za mě někdo omlouval.“ Kris pohodila hlavou. „Nejsem tady za společnost La Coeur, ale za sebe.“

„Nestojím o omluvu od nikoho z vás. Kris, jsi hostem v mém domě, a pokud jím budeš, bude se s tebou tak zacházet. Ale jestli urazíš mne nebo moji rodinu, vyhodím tě. Tak jak jsem tě vyhodila ze zaměstnání. A nenechej se ukolébávat myšlenkou, že neudělám scénu.“

Kris sešpulila rty jako k polibku. „To by bylo hezké v tisku, že?“

„Opovaž se,“ sykla Sofie. „Pak bys viděla, komu z nás by bylo zítra lépe. Každopádně bys mohla být bez práce a tvému novému šéfovi by to vůbec nevadilo, je to tak, Jerry?“

„Sofie! Vypadáš nádherně.“ Helena se zavěsila do Sofie a stiskla jí paži. „Omluvte nás, prosím,“ řekla s úsměvem a táhla Sofii pryč. „Blesky v tvých očích zabíjejí, drahoušku. Děsíš hosty.“

„Ráda bych jimi spálila Kris i Jerryho.“

„Na to se vykašli, děvče.“

„Já vím. Asi bych takhle nereagovala, kdyby mě už nenašťvala Anne Elliotová.“

„Pojďme se upravit na toaletu, tam se uklidníš. Mysli na to, že jsi tady rozjela úžasnou show. Udělala jsi dojem.“

„To je dost málo.“

„Sofie, ty se chvěješ.“

„Jsem jen rozčilená. Zuřím.“ Sofie se držela ze všech sil a kráčela s Helenou davem hostů. „A taky jsem vyděšená,“ připustila, když spolu vklouzly do koupelny.

„Teto Heleno, věnovala jsem na tuto událost spoustu peněz. Na peníze bych měla být vzhledem k situaci opatrná. Elliotovi už od nás nebudou odebírat víno. Kris se na mě vrhla jako vrána na čerstvě zabitou rybu.“

„S ní si nemusíš dělat starosti. Neplýtvěj kvůli ní svojí energií a časem.“

„Ale ona ví, jakým způsobem uvažuji.“ V koupelně nebylo dost místa, aby zde mohla přecházet, takže jen stála a chvěla se. „Vím, jak pracuji. Raději jsem měla najít způsob, jak ji udržet ve společnosti a kontrolovat.“

„Nechej toho. Neneseš za ni.vinu. Každý vidí, že na tebe jen šíleně žárlí. Vím, že teď se vám houpe půda pod nohama, ale dnes večer jsem mluvila se spoustou lidí, kteří stojí za vámi a jsou upřímně zděšeni z toho, co se stalo.“

„Ano. A někteří z nich možná vydají své peníze z pouhého sentimentu. Ale je spousta jiných, kteří to neudělají. Mám zprávy od svých zaměstnanců, že mnoho hostů se vyhýbá našemu vínu, a to je katastrofa. Je to hrozné hlavně pro *nonnu*. Vidím to a dělám si s tím starosti.“

„Sofie, pokud nějaká společnost existuje sto let, vždycky se musí potýkat s nějakou krizí. Tohle je jedna z nich.“

„Ale nikdy jsme nezažili takovou krizi. Ztrácíme zákazníky, teto Heleno. Ty to víš. Už na nás existují vtipy, určitě jsi je slyšela. Máte problémy se ženou? Nehledejte právníka, ale kupte jí láhev Giambelli.“

„Zlato, jsem právník a vím, že na nás jsou vtipy už celá staletí.“ Helena pohladila Sofii po vlasech. Neuvědomila si, jak hodně si Sofie všechno bere. Nevěděla, že si dělá takové starosti. „Moc se tím trápíš.“

„Je mojí povinností udržovat image, nejen jako příslušnice další generace, ale jako zaměstnankyně. Pokud to nezvládnu... Vím, že dnes večer jsem hodila do košíku spoustu vajíček, a nenávidím představu, že některá z nich se rozbijí.“

„Některá,“ připomněla jí Helena. „Ale ne všechna.“

„Ale zatím nevidím žádný výsledek. Vždyť my jsme tady obětí. Proč to lidé nevidí? My jsme byli napadeni a stále ještě jsme napadáni – finančně, emocionálně, právně. Policie... Proboha, vždyť se vykládá, že Margaret a můj otec pracovali na nějakém spiknutí a matka to věděla.“

„To jsou jen kecy, které šíří Rene.“

„Ano, ale kdyby se tím začala policie seriózně zabývat a vyptávat se jí na to, tak nevím, co bychom dělali.“

„To se nestane.“

„Ach, teto Heleno. Může se to stát. Vždyť Rene už z televize míří do tisku na stránky bulvárních plátků a zdá se, že ji nikdo nezastaví. Matka je podle ní první podezřelá a já jsem hned za ní.“

Helena poslouchala Sofiiny stesky a věděla, že jí nemůže pomoci. Ale po zádech jí přejížděl mráz. „Teď poslouchej. Tebe ani tvoji matku nebude nikdo z ničeho vinit. Policie se možná odhodlá k výsledku vás dvou, ale jen proto, aby vás vyloučili ze seznamu podezřelých. Pokud by překročili hranice, budou mít co dělat s Jamesem, se mnou a s Lincem.“

Sevřela Sofii do mateřského objetí. „Nestarej se.“

Poplácala ji po zádech a pak se podívala do zrcadla. Její povzbudivý úsměv najednou zmizel a místo něho uviděla svoji ustaranou tvář. Byla ráda, že dnes jednala o právních záležitostech s Terezou a nemusela se dívat na slzy této dívky.

Dnes ráno obdržela soudní obsílku s výzvou k předložení všech finančních dokladů firmy.

Sofie si nanesla na rty rtěnku, napudrovala si nos a narovнала se. Nikdo nesmí vidět její strach nebo zoufalství. Když se znovu připojila k hostům, zářila spokojeným úsměvem.

Flirtovala, tančila a pokračovala ve své kampani. Trochu jí pozvedlo náladu, když svým šarmem přinutila

jednoho z velkých odběratelů, aby zvýšil objednávku Giambelliho vína.

Spokojená přistoupila k Lincovi a jeho dívce. „Ještě se scházíš s tímhle borcem?“ zeptala se Andrey.

„No, musím. Pláče pokaždé, když ho převazují.“

„To není pravda, jen to předstírám. Právě jsem tě chtěl vyhledat,“ řekl Linc Sofii. „Už musíme domů.“

„Tak brzy?“

„Houslový kvartet opravdu není moje parketa. Jsem tady prostě proto, že mě máma podplatila dortem. Ale chtěl jsem tě vidět a zeptat se, jak to snášíš.“

„No, docela to jde.“

Cvrnkl jí do nosu. „To je v pořádku. Andrea ví, o co jde.“

„Je to těžké,“ řekla Sofie. „*Nonna* je na tom špatně, protože se musela vyrovnat s tragédií, která se stala siňoru Baptistovi. Hodně pro ni znamenal. Myslím, že už jsme všichni z těch výsledků unavení. Před chvílí jsem plakala na rameni tvé matce.“

„Je na to zvyklá. Víš, že mi můžeš kdykoli zavolat a poplakat si i na mém rameni.“

„Já vím.“ Políbila Lince na tvář. „Jsi hodný a máš dobrý vkus. Tak jděte.“ Ustoupila jim z cesty. „Doufám, že se brzy uvidíme,“ dodala k Andree a zamířila zpět do sálu.

„Tady jsi.“ Tyler ji chytil a vtáhl za roh. „Už to déle nesnesu. Uteču na vinici.“

„Ještě ne.“ Nahlédla do sálu. Dav hostů poněkud prořídil, ale stále jich tam bylo dost. To bylo dobré znamení. „Vydrž ještě hodinku a já se ti pak odvděčím.“

„Doufám, že to bude stát za to.“

„Budu na to myslet. Běž okouzlit Betinu Renaldi. Je stará, vlivná a velmi vstřícná vůči mladým mužům s pevným zadkem.“

„Bože, ty mi snad něco dlužíš?“

„Jen ji vyzvi k tanci a přitom jí povídej, jak hodně si ceníme její patronace.“

„Jestli mě štípne do zadku, oplatím to tobě.“

„Hm. Těším se.“ Sofie od něho odstoupila a otočila se. Vtom uviděla Dona a Ginu, kteří se hádali uprostřed tanečního sálu. Pospíšila si k nim.

„Tohle tady nedělejte.“ Postavila se mezi ně a objala je pažemi kolem krku. „Nebudeme přece přilévat oleje do ohně a přispívat ke klepům, které o nás kolují.“

„Myslíš si, že mi budeš nařizovat, jak se mám chovat?“ Gina se jí vytrhla. „Ty, dcera toho gigola, jehož rodina nemá žádnou čest.“

„Pozor, Gino, opatrně. Ta rodina platí tvůj luxusní život. Pojďme ven.“

„Běž do háje.“ Gina šťouchla do Sofie, která se zapotácela proti Donovi. „Ty i celá vaše rodina.“ Její rozčilený hlas způsobil, že se k nim otočilo několik lidí. Sofii se podařilo odtáhnout Ginu ke vstupu do tanečního sálu.

„Jestli tady ztropíš scénu,“ varovala ji Sofie, „bude tě to stát tolik jako nás. Tvoje děti jsou Giambelliovy. Pamatuj si to.“

Gině se chvěl ret, ale ztlumila hlas. „Ty si to pamatuj. Vy oba si to pamatujte. I to, že pro ně dělám všechno.“

„Done. Zatraceně. Uklidni ji.“

„Nemůžu. Neposlouchá mě.“ Don se postavil za dveře, vytáhl kapesník a otřel si zpocené čelo. „Zase je těhotná.“

„Ach.“ Sofie pocítila uvolnění i zlost zároveň. Poklepala mu na paži. „Gratuluji.“

„Nechtěl jsem další dítě. Věděla to. Hádali jsme se kvůli tomu. Sdělila mi to, když jsme se večer oblékali. Děti křičely a mě bolela hlava. Myslela si, že budu nadšený, a když jsem se neradoval, naštvala se na mě.“

Don si zastrčil kapesník do kapsy. Sofie na něho pohlédla: „Je mi líto. Opravdu. Velmi lituji, ale dnes večer musíme udělat dobrý dojem. Ať už jsi šťastný, nebo ne, musíš to zvládnout. Je těhotná, zranitelná a plaší se v ní

hormony. Navíc si to nezpůsobila sama. Teď se k ní musíš chovat hezky.“

„Nemůžu,“ řekl znovu. „Nebude se mnou chtít mluvit. Jsem unavený. Celý večer mě otravovala a připomínala mi, že je to boží vůle a požehnání. Musel jsem se jí zbavit. Chtěl jsem získat alespoň pár vzácných minut bez ní. Takže jsem vyklouzl z pokoje, abych si zavolal. Volal jsem... mám jinou ženu.“

„Ach, Done...“ Sofie nedokázala ani zaklít. „To je prostě perfektní.“

„Nevěděl jsem, že mě Gina sleduje. Netušil jsem, že poslouchá. Počkala, dokud neskončím, a pak se na mě vrhla a obvinila mě z nevěry. Ne, ta se mnou mluvit nebude.“

„No, oba jste to zkazili.“

„Prosím, vím, co musím udělat, a udělám to. Jen mi slib, že o tom neřekneš Tereze.“

„Myslíš si, že hned poběžím za *nonnou* jako nějaká klepna?“

„Sofie. Nemyslel jsem to takhle.“ Při jejím ujištění, že se nedostane do klepů, pocítil ulehčení a vzal ji za ruce. „Zvládnou to, pokud teď půjdeš za Ginou a přesvědčíš ji, ať je trpělivá. Ať se neunáhlí. Jsem v obrovském tlaku i kvůli tomu vyšetřování.“

„To přece není kvůli tobě, Donato.“ Vysvobodila své ruce z jeho. „Ty jsi jen další chlap, který neumí udržet kalhoty zapnuté. Ale tohle je věc firmy Giambelliových. Takže se budu snažit a promluvím s Ginou. Protentokrát má moje sympatie. A ty si to vyřeš. Přestaň se scházet s tou ženou a snaž se dát do pořádku manželství. Starej se o svoje děti.“

„Miluji ji, Sofie, ty nechápeš, co to je, někoho milovat.“

„Já vím jen to, že máš tři děti a další je na cestě. Buď zodpovědný za svoji rodinu, Donato. Budeš se chovat jako muž, jinak osobně dohlédnu na to, že zaplatíš. *Capisce?*“

„Říkala jsi, že s tím nepůjdeš za *siñorou*. Věřím ti.“

„*Siñora* není jediná žena z rodu Giambelliů, která ví, jak naložit s lháři a podvodníky. Nebo se zbabělci. *Cacasotto*.“

Tvář mu zbledla. „Jsi příliš tvrdá.“

„Podved’ mne a uvidíš, jak jsem tvrdá. Teď se vzchop. Vrať se zpátky a usmívej se. Řekni tetě, že brzy přijde na svět další Giambelli. Já musím počkat, dokud ze mě nevyprchá zlost.“

Nechala ho stát u dveří třesoucího se vztekem a odešla. Možná je tvrdá, ale část jejího vzteku byla namířena i proti otci, dalšímu podvodníkovi a lháři, dalšímu otci, který ignoroval svoje povinnosti.

Některým lidem manželství nic neříká. Není pro ně víc než jenom hra, jejíž pravidla klidně porušují. Procházela rodinným křídlem, ale Ginu nikde neviděla.

Idiotka, říkala si a uvažovala nad tím, koho v té chvíli nenávidí víc, zda Ginu, nebo Donata.

Nahlédla do dětského pokoje a tiše vyslovila Ginino jméno. Ale uviděla tam jen mladou ženu, kterou si najali, aby v noci pohlídala děti.

Řekla si, že Gina se asi potřebovala ochladit na čerstvém vzduchu, a proto vyšla na terasu. Nocí se nesla hudba orchestru.

Sofie si v té chvíli přála, aby se mohla ze všeho vymanit a prostě nechat věci, aby se vyvíjely, jak chtějí. Rozrušené ženy, podvádějící manželé. Policisté, právníci a bezpočet nepřátel. Byla ze všeho tak unavená.

Chtěla Tylera. Chtěla s ním tančit, mít hlavu na jeho rameni a nechat všechny starosti odplynout.

Místo toho si však poručila, že se musí vrátit a udělat to, co je třeba. Najednou za sebou uslyšela jakýsi zvuk a otočila se. „Gino?“

Tvrdý úder ji odhodil dozadu. Podpatky jí sklouzly po hladké terase. Ještě stačila koutkem oka zachytit nějaký pohyb a už se nezadržitelně řítila k zemi. Vzápětí narazila hlavou na kamenné zábradlí a pak už neviděla vůbec nic.

20. KAPITOLA

Tyler se rozhodl, že zakončí večer tancem s Terezou.

V toaletě pošíité korálky byla drobná, ale tvář měla přísnou a odhodlanou. Její ruka v jeho byla suchá a studená.

„Jak to, že nejsi unavená?“ zeptal se jí Tyler.

„To si dovolím, až odejdou poslední hosté.“

Tyler přešel pohledem místnost. Hodně lidí už odešlo, pomyslel si, *a to je teprve půlnoc*. „Můžeme je trochu popohnat.“

„Opravdu jsi velmi milý. To se mi na tobě líbí.“ Usmála se a pozorně se na něho zadívala. „Tohle pro tebe nic neznamená.“

„Samozřejmě že znamená. Vinice...“

„Ne vinice, Tyler.“ Ukázala ke dveřím terasy, na světla a hudebníky. „Tohle – hezké šaty, rozhovory, záplava šperků.“

„Ani trochu.“

„Ale přišel jsi, kvůli dědečkovi.“

„Kvůli dědečkovi a kvůli tobě, *siňoro*. Kvůli... rodině. Kdyby mi na tom nezáleželo, asi bych utekl už na konci minulého roku, kdy jste přeorganizovali můj život.“

„Ještě jsi mi to neodpustil?“ zasmála se.

„Ne tak docela.“ Ale zvedl její ruku galantně k ústům a políbil ji.

„Kdybys odešel, našla bych způsob, jak tě přivést zpět. Potřebujeme tě tady. Chci ti něco říct, protože tvůj dědeček to udělat nemůže.“

„Je nemocný?“ Tyler v rozrušení spletl krok. Otočil hlavu, aby v davu našel Eliho.

„Podívej se na mě. Na mě,“ řekla Tereza tiše a naléhavě. „Ráda bych, aby nevěděl, o čem mluvíme.“

„Byl u doktora? Je s ním něco v nepořádku?“

„Je nemocný, ale v srdci. Volal mu tvůj otec.“

„A co chtěl? Peníze?“

„Ne, ví, že už víc peněz nedostane.“ Měla si to nechat pro sebe. Nenáviděla přehazování břemen na někoho jiného. *Ale ten chlapec má právo to vědět*, řekla si po chvíli uvažování. Má právo bránit, co je jeho, dokonce i proti svým. „Je pobouřený. Naše nedávné problémy a skandály narušily jeho společenský život a způsobily mu velké ponížení. Taký ho vyslýchala policie. Ze všeho obviňuje Eliho.“

„Už nebude volat. Postarám se o to.“

„Já vím. Jsi hodný hoch, Tylere.“

Pohlédl na ni a přinutil se k úsměvu. „Opravdu?“

„Ano, jsi moc hodný. Neobtěžovala bych tě s tím, ale Eli má slabé srdce. To by ho mohlo zničit.“

„Zvládnou to. Já nemám... slabé srdce.“

„Máš měkké srdce.“ Zvedla svoji ruku z jeho ramene a pohladila ho. „Jsem na tobě závislá.“ V jeho tváři se objevilo překvapení. *Nonna* pokračovala: „Překvapilo tě to, nebo polekalo?“

„Možná obojí.“

„Dobře a teď končíme.“ Byl to rozkaz, vydaný sice tiše, ale jasně. Zastavila se. „A teď najdi Sofii a postarej se o ni.“

„Nenechá mě, abych se o ni staral.“

„Myslím, že to zvládneš. A takových mužů není mnoho. Už jsem ji dost dlouho neviděla. Najdi ji a dej jí na pár hodin zapomenout na práci.“

Tohle je něco jako požehnání, pomyslel si Tyler. Ale nebyl si jistý, zda je chce. Nevěděl, co si s ním má počít. Pak se rozhodl, že uposlechne rozkazu. Najde Sofii a uteče s ní.

Nebyla však ani v tanečním sále, ani na terase. Nechtěl se na ni vyptávat lidí, aby nevypadal jako nedočkavý hlupák, který se nemůže dočkat, až najde svoji dívku. Což byl přesně jeho případ.

Prošel celé rodinné křídlo a nahlédl do jídelny, kde se shromáždili někteří hosté. Odpočívali tu a povídali si. Našel zde i Mooreovy. James kouřil doutník a Helena popíjela čaj. Linc a jeho dívka, kteří chtěli odejít už před hodinou, seděli na pohovce.

„Ty, pojď k nám a dej si doutník.“

„Ne, díky. Já jen... *Siñora* mě požádala, abych našel Sofii.“

„Už jsem ji dost dlouho neviděl. To je ale hodin.“ Linc se postavil a nabídl Andree rámě. „Musíme už opravdu jít.“

„Možná šla dolů, Ty,“ řekla Helena. „Asi se šla osvěžit a nabrat druhý dech.“

„Jo, podívám se tam.“

Vyšel z místnosti a u schodů narazil na Pilar. „Tvoje matka chce vědět, kde je Sofie.“

„Nahore není?“ Pilar se na něho překvapeně zadívala a ze zvyku si uhladila vlasy. Nepřála si nic víc než deset minut na čerstvém vzduchu s vysokou sklenicí vody. „Neviděla jsem ji už aspoň půl hodiny. Byla jsem právě dole a snažila jsem se promluvit s Ginou, která se zamkla ve svém pokoji. Asi se pohádala s Donem. Hystericky křičela a samozřejmě že probudila děti, až se rozplakaly.“

„Díky za informace. Budu se snažit této části domu vyhnout.“

„Asi bude ve svém pokoji. Myslím, že už měla všeho taky dost a chtěla si na chvíli odpočinout. Je David v tanečním sále?“

„Neviděl jsem ho,“ odpověděl Ty a měl se k odchodu. „Někde tam bude.“

Zamířil k Sofiině pokoji. Kdyby ji tam našel, byla by to dobrá záminka, aby za sebou zamkl dveře a na chvíli odvedl její myšlenky od práce, jak ho nabádala Tereza. Celou noc se ptal sám sebe, jaké prádlo má pod těmi červenými šaty.

Lehce zaklepal a pak strčil do dveří, protože si všiml, že jsou pootevřené. V místnosti byla tma a zima. Zavrtěl hlavou a přešel pokojem ke dveřím na terasu. „Sofie, tady se nachladíš,“ zamumlal. V té chvíli zaslechl slabé zaúpění.

Překvapen vešel na terasu a uviděl Sofii v záři světla, které sem dopadalo z tanečního sálu. Ležela na zemi, opírala se o loket a snažila se obrátit. Přiskočil k ní a poklekl.

„Klid, děvče, co se ti stalo? Zatočila se ti hlava?“

„Já nevím... Ty?“

„Jo, jsem to já. Ježíši, ty jsi jako z ledu. Pojď, odnesu tě dovnitř.“

„Jsem v pořádku, jen jsem trochu zmatená. Musím si pročistit hlavu.“

„Až v pokoji. Sofie, ty máš bouli a krvácíš.“

„Já jsem...“ přitiskla si prsty na pulzující bolest na čele a pak se podívala na červenou šmouhu, která jí zůstala na prstech. „Krvácím,“ vypravila ze sebe a víčka jí znovu klesla.

„Ach ne, to ne.“ Zvedl ji. „Nesmíš omdlít.“ Srdce mu bušilo jako splašené. Rychle ji nesl do pokoje. Sofie měla tvář bílou jako prostěradlo a oči zavřené. Z tržné rány na čele jí tekla krev. „To máš z toho, že nosíš ty strašlivé podpatky. Nevím, jak se na nich mohou ženy pohybovat, aniž si zlomí kotník.“

Mluvil proto, aby je oba uklidnil. Položil ji na postel, otočil se a zavřel dveře na terasu. „Zahřeju tě a pak se podíváme, co se to stalo.“

„Ty.“ Sevřela mu ruku. Tyler ji objal a přitiskl k sobě. Navzdory bolesti měla teď jasnou hlavu. „Nespadla jsem, někdo do mě strčil.“

„Někdo do tebe strčil? Rozsvítím a podíváme se, jaké máš zranění.“

Otočila hlavu pryč od světla. „Mám pocit, že mě všechno bolí.“

„Jen klid. Klidně lež.“ Jeho ruce byly jemné, přestože se v něm rozmáhala zlost. Zranění na čele měla opuchlé a plné úlomků a na paži měla odřeninou.

„Musím tě vysvléct z těch šatů.“

„Promiň, dnes z toho nic nebude. Bolí mě hlava.“

Oceňoval její smysl pro humor. Naklonil ji dopředu a hledal zip, knoflíky nebo háčky. „Zlato, jak se to rozepíná?“

„Pod levou paží.“ Bolelo ji opravdu celé tělo. „Rozepneš malý zip a pak už se to sloupne samo.“

„Celou dobu jsem byl zvědavý, co máš pod těmi šaty,“ mumlal, když ji svlékal. Ani nevěděl, jak by měl nazvat kus prádla, který neměl ramínka a jakýmsi zázrakem obepínal její tělo od prsou až po boky. Na konci nohaviček byly malé háčky ve tvaru růžiček, které držely punčochy. V duchu musel ocenit důmyslnou architekturu tohoto oděvu.

Všiml si, že Sofie má roztrženou hedvábnou punčochu na pravé noze a rozbité koleno.

Za tohle někdo draze zaplatí, sliboval si. Ne hned, ale zaplatí.

„Není to tak špatné, vid’?“ Jeho hlas zněl bezstarostně. Pomohl jí posadit se, aby se mohla prohlédnout. „Vypadá to, jako bys dopadla na pravou stranu těla. Na boku máš taky podlitinu a odřela sis pravé koleno a rameno. Tvoje tvrdá hlava to schytala nejhůř. Měla jsi štěstí v neštěstí.“

„Je opravdu zábavné, když mi říkáš, že mám tvrdou hlavu. Tylere, nespadla jsem. Někdo do mě strčil.“

„Já vím. To zjistíme, až se trochu vzpamatuješ.“

Když vstal, Sofie se svezla na záda. „Podej mi lahvičku s aspirinem, prosím.“

„Myslím, že žádný nepotřebuješ, protože pojedeš do nemocnice.“

„Nepojedu do nemocnice kvůli několika škrábancům a modřině,“ zaprotetovala Sofie. Z koupelny uslyšela tekoucí vodu. „Jestli mě budeš nutit, začnu křičet a použiji

všechny ženské zbraně. Budeš se cítit strašně. A věř mi, já umím způsobit, aby se někdo cítil strašně. Jsi první na řadě. A neber mi žínku. V lékárnice jsou polštářky, jód i aspirin.“

„Buď zticha, Sofie.“

Přitáhla si deku těsněji k tělu. „Je mi zima.“

Vyšel z koupelny a zamířil k ní se sklenicí vody v ruce a s čistým ručníkem.

„Co jsi udělal s potosem, který byl v té sklenici?“

„Nestarej se. Pojd', zahrajeme si na doktory.“

„Dej mi aspirin. Prosím.“

Vytáhl lahvičku z kapsy, otevřel ji a dal jí dvě tabletky.

„Prosím, nebuď lakomý. Chci čtyři.“

Dal jí další dvě a začal jí omývat zranění. Dělal mu problém udržet ruce pevné. „Kdo do tebe strčil?“

„Já nevím. Hledala jsem Ginu. Pohádala se s Donem.“

„Jo, slyšel jsem o tom.“

„Nemohla jsem ji najít, takže jsem přišla sem. Zatoužila jsem po čerstvém vzduchu, a tak jsem vyšla na terasu. Pak jsem za sebou uslyšela nějaký zvuk a chtěla jsem se otočit. A dál si jen pamatuji, že do mě někdo strčil a já jsem nemohla udržet rovnováhu. Pak jsem uviděla oslnivý záblesk. Jak vypadá moje tvář?“

„Tvář máš v pořádku. To je jen část problému. Těsně pod vlasy máš bouli a menší škrábanec, není hluboký. Nemáš ponětí, kdo do tebe mohl strčit? Byl to muž, nebo žena?“

„Ne, seběhlo se to rychle a byla tma. Myslím, že to mohla být Gina, nebo Don. Oba na mě byli naštvaní. To se stává, když člověk chce urovnat spor.“

„Pokud to byl někdo z nich, bude vypadat mnohem hůř než ty, až si ho podám.“

Srdce jí poskočilo radostí. Připadala si jako bláznivá mladá holka. „Ty můj hrdino. Ale já nevím, jestli to byl někdo z nich. Stejně tak to mohl být někdo, kdo se vloudil

do mého pokoje za jiným účelem a pak do mě strčil, abych ho nechtyla.“

„Rozhlédneme se kolem a uvidíme, jestli něco chybí. Zadrž dech.“

„Cože?“

„Zadrž dech,“ zopakoval a pak jí ošetřil bouli peroxidem, který vytáhl z druhé kapsy.

„*Festa di cazzo! Coglioni! Mostro!*“

„Před minutou jsem byl hrdina.“ Pohlédl na ni s účastí.

„Za chvilinku to bude lepší. A teď se podíváme na ten zbytek.“

„*Va via.*“

„Vadilo by ti, kdybys mi nadávala anglicky?“

„Řekla jsem, ať jdeš pryč. Nedotýkej se mě.“

„No tak, buď statečná holka. Pak dostaneš lízátko.“

Strhl z ní pokrývku a rychle a nemilosrdně jí ošetřil další rány. „Nanesu na to tohle,“ a vytáhl z kapsy tubu s antiseptickým krémem. „Pak to zavážeme.“ Zadržela dech, aby potlačila chuť udeřit ho. Ani se nezachvěl. „Ty sadisto. Tobě se to líbí.“

„Má to určité výhody. Jmenuj mi pět prvních prezidentů Spojených států.“

„Sneezy, Dopey, Moe, Larry, Curly.“ (Postavičky z dětského seriálu, pozn. překl.)

Bože, je to zázrak, že se do ní zamiloval? „Skoro ses strefila. Asi nemáš otřes mozku. A je to, děvče.“ Políbil ji na nasupenou tvář. „Hotovo.“

„Chci svoje lízátko.“

„To se vsaď, že je dostaneš.“ Pak se k ní sklonil a řekl:

„Vylekala jsi mě. Vylekala jsi mě k smrti, Sofie.“

Když to slyšela, srdce jí znovu poskočilo. „Teď už jsem v pořádku. Nemyslela jsem ty nadávky vážně.“

„Bolí to ještě?“

„Ne.“

„Jak se řekne italsky lhář?“

„Na tom nesejde. Cítím se lépe, když se o mě staráš. Díky.“

„To jsem rád. A kde uchováváš ty svoje lesklé věcičky?“

„Šperky? Napodobeniny mám ve šperkovnici a skutečné šperky jsou v sejfu. Myslíš, že jsem překvapila zloděje?“

„To se dá snadno zjistit.“ Posadil se, pak vstal a rozsvítil zbytek světla.

Uviděli to současně. Sofie se napřímila na posteli, přestože ji všechno bolelo. Spíš pocítila vztek než hrůzu. Hleděla na červeně napsanou zprávu na zrcadle: „Děvka číslo tři“.

„Kris. Ztraceně, to je její styl. Jestli si myslí, že to nechám jen tak...“ vzrušeně ze sebe vyrazila. „Číslo tři. Máma. Nonna.“

„Hod' si něco na sebe,“ nařídil Tyler, „a zamkni se. Já to prověřím.“

„Ne, to ne.“ Vstala z postele a zamířila ke skříni. „Prověříme to spolu. Do mě nikdo nebude strkat,“ prohlásila rozhodně a vytáhla ze skříně svetr a kalhoty. „Nikdo.“

Podobné vzkazy objevili na zrcadlech v pracovně Pilar a Terezině pokoji. Ale nenašli Kris Drakeovou.

„Musí existovat nějaká možnost, jak najít viníka.“

Sofie zuřivě smazávala písmena ze svého zrcadla. Místní policie vše prověřila a konstatovala, že jde o vandalizmus. Neřekla jí nic nového. Někdo navštívil všechny tři pokoje, červenou rtěnkou napsal na zrcadla hanlivé nápisy a zmizel. A taky do ní strčil.

„Dnes už nemůžeme dělat nic.“ Tyler ji chytil za zápěstí. „Postarám se o to.“

„Bylo to adresováno mně.“ Sofie znechuceně odhodila hadřík.

„Policisté ji vyslechnou, Sofie.“

„Jsem si jista, že Kris se přizná. Řekne jim, že když si zatančila, vplížila se nahoru, napsala tyhle nápisy a strčila do mě.“ Sofie ze sebe vydala hrdelní zvuk, který ilustroval její nespokojenost. „Nevadí. Policie možná nebude schopna dokázat, že to udělala Kris, ale já vím, že je to její dílo. A dřív nebo později za to zaplatí.“

„A já ti v tom pomůžu. Ale teď už běž do postele.“

„Teď nemůžu spát.“

Vzal ji za ruku a odvedl ji k posteli. Sofie ulehla oblečená. Tyler si lehl vedle ní a přetáhl přes ni pokrývku.

„Zkus usnout.“

Sofie ležela chvíli tiše překvapená tím, že se Tyler o nic nepokouší. Sáhla za sebe a vypnula světlo.

„Ty?“

„Hm.“

„Když mě držíš, tak mě to nebolí.“

„Dobře. Tak už spi.“

Položila si hlavu na jeho rameno a za chvíli usnula.

Maguireová dočetla zprávu o incidentu a Claremont sedící vedle ní se protáhl. „Tak, co si o tom myslíš?“

„Nejmladší Giambelliová upadne na terase poté, co do ní někdo strčí. Všechny tři mají na zrcadle hanlivý nápis. Co si o tom myslím?“ zopakovala a hodila papír na stůl. „Navenek to vypadá jako zlomyslný kousek, nějaká ženská rošťárna.“

„A pod povrchem?“

„Sofie nebyla nijak vážně zraněná, ale kdyby byla na jejím místě Tereza, mohlo to dopadnout mnohem hůř. Staré kosti se zlomí snadněji. Navíc tam Sofie ležela nejméně patnáct dvacet minut v nočním chladu. To je velmi nepříjemné. Mohla tam být ještě déle, kdyby ji Tyler nezačal hledat. Takže to může být rošťárna a nemusí.“

„Z výpovědi nejmladší Giambelliové se dá soudit, že to mohla udělat Kris Drakeová.“

„Ta vše vehementně popírá,“ konstatovala Maguireová, ale oba věděli, že čin mohla spáchat ona. „Nikdo ji v té části domu neviděl. A nezanechala po sobě žádné otisky,“ pokračovala Maguireová.

„Sofie Giambelliová tedy lže? Nebo se mýlí?“

„To si nemyslím.“ Maguireová našpulila rty. „Nemá proč lhát a nepřipadá mi jako žena, která někoho obviní bez přemýšlení. Taky je opatrná. Neobviní někoho, pokud si není jistá. Ta Drakeová to mohla udělat. Může to být takhle jednoduché. Ale může v tom být zapleten i někdo jiný.“

„Rozčiluje mě to. Kdyby existoval někdo, kdo je schopen jít do takového rizika, že otráví víno, kdo je schopen zabíjet, proč by dělal něco tak hloupého, jako je psaní nadávek na zrcadla?“

„Nevíme, je-li to stejná osoba.“

„Hypoteticky jde o vendetu proti Giambelliovým.“

„Někdo si to dobře načasoval. Vypravil se na večírek, kde předstíral, že je přítel. Pěkně využil situace.“

„Možná. Drakeová je v podezření. Pracovala pro společnost, měla románek s Avanem. Pokud je dost našťavaná, aby způsobila problém na večírku, mohla být taky dost našťavaná, aby napumpovala kulky do svého milence.“

„Podle jejího prohlášení do bývalého milence.“ Maguireová se zamračila. „Po pravdě řečeno, u ní jsme v koncích a myslím si, že jí Avanovu vraždu nepřišijeme. Jsou to dva zcela odlišné způsoby pomsty.“

„Ale je to zajímavé. Giambelliovi podnikají celá desetiletí bez jakýchkoli problémů a v posledních několika měsících se na ně katastrofy jen hrnou. Není to podivné?“

Tyler přecházel venku s telefonem u ucha. Hovořil se svým otcem a dům mu byl v té chvíli příliš těsný. I Kalifornie se mu zdála příliš malá, když telefonoval se svým otcem.

Ted' zmlkl a zaposlouchal se do obvyklých stížností.

Pomalu mu proudily do mozku informace o tom, že otce v klubu všichni pomlouvají a dělají si z něho legraci. Jeho současná žena – Tyler už ani nevěděl, kolikátá paní MacMillanová to ted' byla – byla ponížena v lázních. Nepřišly jim očekávané pozvánky na různé společenské akce.

Něco se musí udělat, a to rychle. Eliho úkolem prý bylo udržet rodinné jméno neposkvrněné, což ignoroval tím, že si vzal Italku. Ale co je nejkřiklavější – MacMillanovo jméno, ochranná známka i firma jsou spojeny s Giambelliovými. Otec očekával, že Tyler použije svého vlivu dřív, než to takhle dopadne. Eli je starý a už dávno měl jít do důchodu.

„Skončil jsi?“ Tyler nečekal na otcovy další námitky. „Tak poslyš, tady to zůstane tak, jak to je. A jakékoli další stížnosti a komentáře už směřuj jen na mě. Jestli ještě jednou zavoláš dědovi, udělám to, že ti legálně pozastavím rentu, z níž žiješ posledních třicet let.“

„Nemáš žádné právo...“

„Ne, *ty nemáš žádné právo*. Nikdy jsi pro tuhle firmu nepracoval ani den a ani den jste mi s matkou nebyli řádnými rodiči. Eli MacMillan bude řídit tuhle společnost, dokud bude chtít. A až bude připraven odejít do důchodu, převezmu ji já. Věř mi, že já nebudu tak trpělivý, jako byl on. Způsobil jsi mu velký žal a o tom bychom si měli promluvit ústně a ne přes telefon.“

„Chceš mi vyhrožovat? Chceš na mě někoho poslat jako na Tony Avana?“

„Ne, vím, jak se s tebou vypořádám. Dohlédnu na to, aby byly zrušeny všechny tvoje kreditní karty. Pamatuj si, už nebudeš volat starému pánovi. Jinak budeš mít co dělat se mnou.“

Stiskl zuřivě tlačítko a uvažoval o tom, zda má telefon odhodit do trávy. Vtom spatřil na terase Sofii.

„Omlouvám se, nechtěla jsem tě rušit.“ Kdyby vypadal rozzlobeně, nemluvila by o tom, ale Tyler vypadal spíš nešťastně. Věděla, jaké to je. Sešla po schůdcích k němu a uchopila jeho tvář do dlaní. „Je mi to líto,“ řekla.

„O nic nejde. Byl to jen rozhovor s drahým otcem.“ Znechuceně položil telefon na stolek na terase. „Co potřebuješ?“

„Slyšela jsem předpověď počasí. Varovali, že večer bude mrznout. Chtěla jsem vědět, jestli bys nechtěl společnost.“

„Ne, díky. Zvládnou to.“ Nadzvedl jí ob vaz na čele a podíval se na bouli. „Velmi atraktivní.“

„Tyhle věci vypadají za pár dní mnohem hůř. Ale ráno, když jsem se probudila, jsem se cítila dobře. Ty... řekni mi, co je špatně?“

„Nic. Zařídil jsem to.“

„Ano, ano, dokážeš zařídit všechno. Se mnou si taky umíš poradit.“ Stiskla mu rameno. „Řekla jsem ti, když mě to bolelo. Teď se svěř ty mně.“

Pokusil se ji od sebe odtrhnout, ale pak si uvědomil, že vlastně nechce. „Můj otec. Obtěžuje dědečka kvůli tomu, co o nás píše v tisku, a kvůli výsledkům ze strany policie. Má tím narušené své tenisové lekce nebo co. Řekl jsem mu, ať toho nechá.“

„A nechá?“

„Jestli ne, promluvím s Helenou a opravdu mu zastavím přívod financí. Tím ho velmi rychle umlčím. Je to zmetek. Ani jeden den v životě nepracoval. A co je horší, nikdy neprojevil ani trochu vděčnosti za to, čeho se mu dostává. Jen bere a bere a pak kňučí, když jsme se dostali do průšvihů. Není divu, že vycházel tak dobře s tvým otcem.“

Zarazil se a zaklel. „Zatraceně, promiň, Sofie.“

„Ne, neomlouvej se. Máš pravdu.“

Pomyslela si, že teď je mezi nimi spojení, které si dřív neuvědomili.

„Ty, všiml sis někdy, jaké máme štěstí, že jsme nezdědili některé geny?“ zeptala se Sofie. „Ty jsi úplně jako Eli...“ prohrábla si vlasy, „...tvrdý chlapík.“ Políbila ho na tvář. „Jsi pevný jako skála. Nedovol, aby ten slabý článek mezi tebou a Elim způsobil něco zlého.“

Jeho zlost už pohasla. Lehce položil své čelo na její. „Nikdy jsem svého otce nepotřeboval.“ Ne, pomyslel si, stejně tak, jako ty jsi nepotřebovala svého. „Nikdy jsem ho nechtěl.“

„A já jsem svého potřebovala a chtěla tak dlouho. A tohle z nás udělalo to, čím jsme. Líbí se mi, čím jsme.“

„Myslím, že nejsi tak špatná, když to uvážím.“ Polechtal ji pod paží. „Díky.“ Naklonil se a políbil ji na temeno hlavy. „Nebude mi vadit, pokud budu mít společnost při noční hlídce.“

„Přinesu kávu.“

21. KAPITOLA

Vinice pokryly drobné probouzející se kvítky, které vyrazily pod slunečními paprsky prodlužujících se dnů. Země se otevřela a slibovala novou úrodu. Stromy se oděly do zelených listů a na mnoha místech vyrašily mladé výhonky. Ptačí hnízda v lesích byla plná vajíček a kachny vyváděly mladé.

Duben, pomyslela si Tereza, znamená znovuzrození a novou práci. A naději, že zima konečně ustoupí.

„Brzy se vylíhnou kanadské husy,“ řekl Eli na ranní procházce v chladné tiché mlze.

Přikývla. Její otec používal stejný přírodní barometr, aby odhadl dobu sklizně. Naučila se pozorovat oblohu, ptáky i zemi, stejně jako víno. „Bude to dobrý rok. V zimě hodně přšelo.“

„Ještě tak dva týdny se budeme bát mrazíků, ale myslím, že vysazování nových keřů jsme načasovali dobře.“

Tereza se rozhlédla kolem sebe po zorané vinici. Letos vyhradila dvě stě arů pro nové odrůdy, které přivezli z Evropy – Cabernet Sauvignon, Merlot, Chenin Blanc. A po konzultaci s Tylerem vysadili stejné množství i na MacMillanovy vinice.

„Za čtyři, možná za pět let už z nich budeme mít víno.“ Tereza dokázala odhadnout budoucnost odrůdy jediným pohledem. Jeden cyklus vždy navazuje na druhý.

„Jsme spolu už čtvrt století, Eli, a co jsme vypěstovali, to se nám vrací.“

„Terezo.“ Chytil ji za rameno a otočil ji k sobě. Pocítila paniku. „Tohle je moje poslední sklizeň.“

„Eli...“

„Nechystám se zemřít.“ Pohládl ji po pažích, aby ji uklidnil. „Ale chci jít do důchodu. Přemýšlím o tom od té doby, kdy jsme se vrátili z Itálie. Příliš jsme s tím srostli,“ ukázal na vinice kolem sebe. „Ať je tohle naše poslední vysazování a děti ať mají sklizeň. Je čas.“

„Mluvili jsme o tom. Řekli jsme, že půjdeme do důchodu tak za pět let a že se na to budeme postupně připravovat.“

„Já vím. Ale v posledních měsících jsem si uvědomil, jak náhle může skončit život člověka. Jsou místa, která bych chtěl ještě navštívit. A chtěl bych je vidět s tebou. Jsem unavený, Terezo. Unavuje mě žít podle požadavků střídajících se ročních období.“

„Já jsem věnovala život firmě Giambelli.“ Tereza přistoupila k jednomu keři a dotkla se jemného bílého květu. „Jak bych mohla skončit s prací teď, když má firma problémy? Eli, můžeme předat našim dětem něco, co krvácí?“

„Můžeme, protože jim věříme. Protože si zaslouží šanci.“

„Nevím, co na to říct.“

„Nechej si to projít hlavou. Do sklizně je ještě spousta času. Přemýšlel jsem o tom. Nechci odkázat Tylerovi to, co si zaslouží, až ve své poslední vůli. Chci mu to dát, dokud budu ještě naživu. V tomto roce už bylo dost úmrtí.“ Pohlédl na nové keříky. „Je načase, abychom nechali všemu prostor pro další vývoj.“

Obrátila se k němu. Viděla vysokého muže, ošlehaného větrem a opáleného sluncem se starým věrným psem po boku. „Nevím, jestli ti můžu dát to, co po mně žádáš. Ale slibuji, že si to promyslím.“

„Vývínění plynu je jedním ze základních pochodů, kterým vzniká šumivé víno.“ Pilar se dostala k nejoblíbenější fázi exkurze – k výrobě šampaňského. „Ale v první fázi se musí vyrobit víno. Tohle...“ ukázala na láhve v regálech, „... zraje několik měsíců a pak se směšuje.“

Této směsi říkáme *cuvee*, což je výraz z francouzštiny. Ve Francii s touto výrobou začali. Jsme vděční mnichu Domu Pérignonovi, který objevil tuhle technologii a byl prvním člověkem, který, jak se říká, pil hvězdy.“

„Pokud je to jen víno, kde se berou ty bublinky?“

„Vznikají při druhé fermentaci, kterou objevil Dom Pérignon v sedmnáctém století.“

Pilariny odpovědi byly rychlé a stručné, ale přitom výstižné a informativní. Otázky, kterými ji návštěvníci zahrnovali, jí nepůsobily žádné problémy.

Byla oblečená v padnoucím kostýmku a na nohou měla lodičky na nižším podpatku. Když hovořila, ustoupila stranou, aby účastníci exkurze mohli vidět zblízka láhve s vínem.

„Původně se to považovalo za problém,“ pokračovala. „Víno, které bylo na jaře zazátkováno, vystřelovalo zátky, nebo dřív bavlněné ucpávky. Bylo to velmi problematické zvláště v oblasti Champagne ve Francii. Sklepmistr v

benediktinském klášteře v Hautvillers se tomuto problému věnoval. Nařídil vyrobit pevnější zátky, ale pak docházelo k praskání láhví. Nechal je tedy vyrobit ze silnějšího skla. Potom konečně vydržely láhve i špunty a mnich byl schopen okusit víno po druhé fermentaci. A to bylo první šampaňské.“

Odmlčela se, aby dala turistům příležitost projít se kolem regálu. Jejich hlasy se ve sklepe ozývaly, takže chvíli počkala. Pak chtěla pokračovat:

„Dnes už...“ Najednou se ke skupině připojil David a Pilar projelo vzrušení. „Dnes vyrábíme šampaňské velmi efektivně, ale stále dodržujeme nejlepší tradiční metody, které se vyvinuly před stoletími v jednom francouzském klášteře. Používáme metodu *champenoise*, kdy vinaři nalahvují mladé směsi vína a přidají trochu cukru a kvasu. Potom každou láhev uzavrou a uloží tak, jak vidíte zde.“

Vzala vzorkovou láhev, aby ji dala kolovat. „Cukr a kvas spustí druhou fermentaci, kterou nazýváme opět francouzský – *prise de mousse*. Bublínky vznikají při přeměně cukru v alkohol. Nemohou unikat do ovzduší. Víno takto zraje v láhvích asi dva až čtyři roky.“

„Uvnitř je nějaký zákal,“ ozval se kdosi.

„Vzorkové láhve dokladují, jak dochází k sedimentaci a separaci částic. Je to přirozený proces, ke kterému dochází během druhé fermentace. Láhve jsou uchovávány hrdlem dolů v těchto skloněných regálech a po několik měsíců každý den otáčeny.“

„Ručně?“

Pilar se usmála na ženu, která se zamračeně zadívala na spoustu láhví. „Ano. Jak jste poznali během exkurze, každá láhev vína, kterou nabízí Giambelli-MacMillan, vyžaduje spoustu znalostí, umu a práce, aby si zasloužila naši etiketu. Otáčení láhví, francouzsky *remuage*, urychluje oddělování částic. Po několika měsících je víno čiré. Když k tomu dojde, láhve se obrátí dnem vzhůru, aby se zbytek částic usadil v hrdle.“

„Když lidé pijí tohle svinstvo, není divu, že to zabíjí.“ Tato věta byla pronesena šepem, ale stejně byla slyšet. Pilar se napjala, ale hned pokračovala. „Úkolem výrobce je určit, kdy je víno připraveno k odstranění kalu. Tehdy se hrdlo láhve zmrazí ve zvláštním roztoku. Pak lze vyjmout zátku, aniž by se víno zbytečně vyplýtvalo, a zmrzlé sedimenty vyklouznou ven. Láhev se doplní dalším vínem nebo trochou *la dosage* – což je brandy nebo cukr...“

„Nebo se přidá trocha digitális.“

Pilar na chvíli ztratila rozvahu. Několik návštěvníků se stísněně pohnulo. David vystoupil před skupinu a rozhovořil se: „Během tohoto procesu probíhají bezpečnostní kontroly a měření. Když je šumivé víno připraveno, je zazátkováno a posláno na trh. Vy si je můžete koupit a postavit na stůl při oslavě.“

Existují levnější a méně složité způsoby výroby šampaňského, ale firma Giambelli-MacMillan věří v tradici, kvalitu a pozornost detailům, což všechno zaručuje kvalitu našich vín.“

Pilar se usmála a vzala si zpět láhev. „Na konci prohlídky můžete v ochutnávací místnosti okusit naše víno.“

Pilar odvedla hosty do ochutnávací místnosti. Tam přijímala jejich díky a odpovídala na individuální otázky. Zjistila, že provázení turistů je velmi zábavné. Taky přišla na to, že pro ně měla vždycky vlohy. Nejlepší na tom bylo, že teď se cítila nejen jako součást rodiny, ale jako součást týmu.

„Dobrá práce,“ pochválil ji David a postavil se vedle ní.

„Díky.“

„Navzdory těm poznámkám.“

„To nebylo poprvé. Už jsem si na ně zvykla. Alespoň se mi už nepotí dlaně. Stále studuji. Jsou chvíle, kdy se cítím,

jako bych byla ve škole na zkoušce, ale uspokojuje mě to. Ještě musím...”

Odmělčela se, protože jeden muž u baru začal náhle sípat. Držel se za hrdlo a potácel se. Když se k němu Pilar rozběhla, začal se smát.

Byl to stejný vtipálek, který měl sarkastické poznámky ve sklepech. David ho poznal, ale než mohl zasáhnout, promluvila Pilar: „Mrzí mě, že naše víno není podle vaší chuti.“

Muž se začal znovu smát, přestože ho jeho manželka šťouchla loktem pod žebra. „Nechej toho, Barry.“

„Ale prosím tě. Je to jen legrace.“

„Legrace je vždycky subjektivní, že?“ řekla Pilar příjemně. „My jako zaměstnanci firmy Giambelli-MacMillan nevidíme nic zábavného v tragické smrti dvou našich zaměstnanců, ale oceňujeme, že se nám pokoušíte zvednout náladu. Možná byste si mohl dát náš Merlot.“ Kývla na barmana. „Ten je vhodnější.“

„Ne, děkuji.“ Pohladil si břicho. „Jsem spíš pivař.“

„Skutečně? To bych nikdy neřekla.“

„Ty jsi blázen, Barry.“ Žena popadla kabelku, kterou měla položenou na barovém pultu, a vyběhla ze dveří.

„Byl to jen vtip! Ježíši.“ Muž se rozběhl za ní. „Copak tady nikdo nechápe vtip?“

„Tak.“ Pilar se otočila ke skupině. Lidé se buď pochechtávali, nebo předstírali, že se dívají jinam. „Doufám, že se vám exkurze líbila, možná i díky nečekanému komickému zakončení. Jsem tady, abych zodpověděla vaše otázky. Můžete navštívit náš obchod, kde jsou k dostání naše vína včetně druhu, který jste vyzkoušeli. Doufáme, že nás znovu navštívíte a taky že se zastavíte v našem sesterském podniku MacMillan, který je jen pár minut jízdy autem od nás. Přejeme vám šťastnou cestu.“

David počkal, až poslední návštěvníci vyšli z místnosti, chytil Pilar za paži a vyvedl ji ven. „To bylo nádherné.“

Řekl bych přímo úchvatné. Úžasná práce. Ale spíš jsem si přál, abych mohl toho idiota prásknout po hlavě láhví Merlotu, než abych mu ho nabízel.“

„Ach, já v duchu taky.“ Zhluboka se nadechla a pak odstoupila od kamenného stolu uprostřed staré výrobní.
„Takového Barryho tady mám dvakrát do týdne. Myslím, že nejlepší je chovat se k takovým lidem slušně. Pomáhá mi, že jsem součástí rodiny.“

„Ještě nikdy jsem tě neviděl při práci. Nechtěl bych, aby sis myslela, že jsem tě přišel kontrolovat.“ Zvedl její perly a probíral je mezi prsty. „Jsi tak přirozená.“

„A víš co? Měl jsi pravdu.“ Souhlasila s ním potěšeně.
„Měl jsi pravdu, když jsi mě k tomu přivedl. Dává mi to pocit naplnění.“

„Já jsem tě k tomu nepřivedl. To, že to neudělal nikdo jiný, je jedno z tvých tajemství. Věděla jsi už dávno, jak žít svůj život, aby dal smysl. Časy se změnily. Otevřel jsem dveře, a ty jsi jimi prošla.“

„To je velmi zajímavé.“ Pobaveně pohodila hlavou.
„Nejsem si jista, jestli by moje rodina s tebou souhlasila. A nevím ani, jestli sama souhlasím.“

„Stálo tě to mnoho, abys zůstala v manželství, které vlastně nebylo manželstvím. Vydržela jsi v něm jen proto, že jsi přísahala. Bylo by snadnější odejít. Víím o tom hodně.“

„Hodnotíš mě příliš vysoko.“

„To si nemyslím, ale jestli mi chceš být vděčná za to, že jsem tě přivedl k této práci, beru to. Zejména,“ dodal a chytil ji za ramena, „pokud máš pocit, že bys mi to měla nějak splatit.“

„Něco vymyslím.“ Propletla si prsty s jeho. Flirtování jí jde s praxí lépe, uvědomila si. Pěkně si to užívala.
„Můžeme začít večerí.“

„Hlasoval bych pro tu malou hospůdku.“

„Ta je velmi hezká.“ Ale večere v hospůdce znamenala formální schůzku, ať se jí jakkoli líbilo v jeho společnosti.

Uvědomila si, že se těší na něco méně formálního. A na něco víc osobního.

„Ale já jsem to myslela tak, že bych ti uvařila večeři sama. Tobě a tvým dětem.“

„Uvařila? Nám všem?“

„Jsem velmi dobrá kuchařka,“ informovala ho. „A je pro mě vzácností mít kuchyň jen pro sebe. A ty máš pěknou kuchyň. Ale jestli si myslíš, že by to bylo nevhodné anebo že by se děti necítily dobře, hospůdka by byla fajn.“

„Ty chceš uvařit,“ opakoval znovu. „To jako u sporáku, v hrnci.“ Zvedl ji do výšky a políbil. „Kdy budeme jíst?“

Dnes večer budeme mít domácí jídlo. Pilar bude vařit. Nevím, co chystá, ale bude vám to určité chutnat. Bud'te doma v šest. Do té doby se snažte předstírat, že jste lidské bytosti a ne mutanti, které jsem vyhrál v pokeru.

táta

Maddy si přečetla vzkaz, který našla na ledničce, a ušklíbla se. Proč by měli mít společnost? Jak to, že ona nemůže mluvit do toho, kdo k nim přijde? Opravdu si táta myslí, že ona a Theo jsou tak vykradení, že uvěří, že nějaká ženská přijde k nim kvůli vaření?

Proboha.

Dobře, řekla si. Možná že Theo je vykradený, ale ona ne.

Vzala papírek a vyběhla nahoru. Theo už byl ve svém pokoji a opět telefonoval. V pokoji řvala hudba. *On nemusí po škole do kuchyně, aby se najedl*, pomyslela si Maddy s hořkostí. Porušoval pravidla tohoto domu a skladoval si v pokoji hromady jídla.

„Paní Giambelliová nám uvaří večeři.“

„Cože? Jdi pryč. Telefonuji.“

„Doufám, že nebudeš telefonovat celé odpoledne. Máš se učit. Přijde madam Giambelliová, takže bys sebou měl hodit.“

„Sofie?“

„Ne, ty blázne.“

„Poslyš, zavolám ti později. Sestra mě tady otravuje, asi ji zabiju. Jo. Později.“ Zavěsil a vsunul si do úst pár chipsů. „Kdo přijde a proč?“

„Ta žena, se kterou spí táta, nám přijde udělat večeři.“

„Jo!“ vyrazil ze sebe radostně Theo. „Jako u sporáku?“

„Copak jsi to nepochopil?“ znechuceně mávla rukou. „Je to taktika. Snaží se sem vloudit.“

„Hej, kdokoli, kdo se vloudí do kuchyně a uvaří, je tady vítán. Co uvaří?“

„Nezáleží na tom, co uvaří. Jak můžeš být tak hloupý? Tlačí na něho. Uvaří nám a předvede mu, jaká můžeme být velká šťastná rodina.“

„Je mi jedno, o co se snaží, když mi dá najíst. Nechej to být, Maddy. Táta má právo mít přítelkyni.“

„Hlupáku. Nestarala bych se, kdyby měl deset přítelkyní. Ale co budeme dělat, jestli se rozhodne, že si ji vezme?“

Theo zauvažoval a nasypal si do pusy další chipsy. „Nevím.“

„Nevím,“ napodobila ho. „Začne měnit pravidla, začne se do všeho vměšovat. To se stane. Nebude se o nás starat. My jsme jen přídavky.“

„Paní Giambelliová je prima.“

„Jistě. Teď. Je hodná a sladká. Až dostane, co chce, už nebude tak hodná, sladká a prima. Začne nám říkat, co máme dělat a co ne. Všechno bude po jejím.“ Otočila hlavu, protože uslyšela, že dveře do kuchyně se otevřely. „Slyšíš, právě vchází. Tohle je náš dům.“

Maddy se rozběhla do svého pokoje a zabouchla za sebou dveře. Mínila tam zůstat do té doby, než se otec vrátí domů.

Vydržela tam hodinu. Zespodu slyšela hudbu a smích. Rozčilovalo ji, že její bratr se hurónsky směje. Zrádce. Ještě víc ji rozčilovalo, že pro ni nikdo nepřišel a nesnažil se ji přemluvit, aby se nezlobila.

Takže jim ukáže, že ji nezajímají.

Sešla domů se zvednutým nosem. Něco tady opravdu pěkně vonělo a to bylo další mínus, které Maddy zařadila do seznamu Pilariných hříchů. Jen se předvádí, to je všechno. Udělá honosnou a dobrou večeři.

Když Maddy vešla do kuchyně, musela stisknout zuby. Theo seděl za kuchyňským stolem a bušil do elektrických kláves. Pilar stála u sporáku a něco míchala.

„Musíš tam přidat trochu lyrična,“ řekla Pilar.

Rád pro ni hrál, protože ho poslouchala. Když se jí něco nelíbilo, řekla mu to. Ale uměla to podat hezky. Aspoň věděl, že dává opravdu pozor.

Jejich matka to nikdy nedělala. Měla spoustu jiných starostí.

„Nejsem moc dobrý na texty. Spíš mě baví skládat melodii.“

„Pak potřebuješ partáka.“ Otočila se a odložila lžíci.

„Ahoj, Maddy. Jak ti jde esej?“

„Jaká esej?“ Maddy zachytila Theův varovný pohled a pokrčila rameny. Nebyla si jista, zda se na něho zlobí, nebo je mu vděčná, že se za ni vymluvil. „Ach, je to dobré.“ Otevřela lednici a chvíli si vybírala něco k pití. „Na co je tady ten sajrajt?“

„Podle toho, který myslíš. Ten sýrový sajrajt je na manicotti. To druhé je marináda na těstoviny. Otec mi řekl, že máte rádi italská jídla, takže jsem si řekla, že to bude nejbezpečnější volba.“

„Dneska na to nemám chuť.“ Maddy věděla, že je zlá, a nepotřebovala, aby jí to Theo sdělil pohledem. Ale když na něho udělala za Pilarinými zády obličej, nezareagoval jako obvykle. Místo toho jen pohlédl stranou, jako kdyby mu bylo trapně.

A to bylo divné.

„A navíc mám v plánu jít dnes ke kamarádce na večeři.“

„Ach, to je škoda.“ Pilar vyndala mísu a začala připravovat náplň do dortu tiramissu. „Tvůj otec se o tom nezmínil.“

„Nemusí vám všechno říkat.“

Byl to první nepříjemný komentář, který si dívka dovolila. Pilar pochopila, že zábrany padly. „To opravdu ne, protože máš skoro patnáct a jsi dost stará na to, abys věděla, co máš ráda a kde chceš jíst. Theo, omluvíš nás na minutku?“

„Jistě.“ Theo popadl klávesy a vrhl na Maddy znechucený pohled. „Kdo je tady blázen?“ zašeptal, když šel kolem ní.

„Posadíme se?“

Maddy pocítila uvnitř píchnutí a hrdlo se jí stáhlo. „Nepřišla jsem dolů proto, abych se posadila a vykládala. Přišla jsem se jenom napít. Musím dokončit esej.“

„Není žádná esej. Posad' se, Maddy.“

Maddy se rozvalila na židli a naladila ukrutně znužený výraz. Pilar nemá právo dávat jí lekce a Maddy měla v úmyslu jí to jasně naznačit, až vypustí páru.

Pilar si nalila šálek espressa a posadila se ke stolu proti Maddy. Napila se. „Měla bych tě varovat. Mám výhodu, protože kdysi jsem taky byla čtrnáctiletou dívkou a navíc jsem byla jedné čtrnáctce matkou.“

„Nejste moje matka.“

„Ne, to nejsem. A vím, že je to těžké, mít v domě cizí ženu, že? Snažím se vžít do tvé situace a představit si, jak bych se cítila já. Možná podobně jako ty. Byla bych rozčilená, nervózní a plná odporu. Pro Thea je to snadnější. Je kluk a nezná věci, které známe my.“

Maddy otevřela ústa a pak je znovu zavřela, protože si uvědomila, že neví, co by odpověděla.

„Dlouhou dobu jsi to tady vedla. Tvoji muži by s tím nesouhlasili, možná by je to i urazilo,“ dodala a byla ráda,

že uviděla na Maddyiných rtech úsměv. „Ale ženská síla, chytrá ženská síla vždycky ovládá tlačítka. Udělala jsi dobrou práci tím, že jsi tyhle chlapy ukočírovala, a já tady nejsem proto, abych převzala tvoji funkci.“

„Ale už měníte pravidla. Akce podněcuje reakci. To je vědecky dokázáno. Nejsem hloupá.“

„Ne, jsi chytrá.“ *Jsi vyděšená malá holka*, pomyslela si Pilar, *s dospělým mozkem*. „Vždycky jsem chtěla být chytrá a nikdy jsem dost chytrá nebyla. Asi jsem si to kompenzovala tím, že jsem byla hodná, tichá a mírná. Tyhle akce taky podněcují reakce.“

„Když jste tichá, tak vás nikdo neposlouchá.“

„To máš absolutní pravdu. Tvůj otec... na mě působí tak, že se konečně cítím chytrá a dost silná, abych řekla, co si myslím a co cítím. A to je nádherná věc. Ty už to znáš.“

Maddy se zamračila a zadívala se na stůl. „Myslím, že jo.“

„Obdivuji ho, Maddy. Líbí se mi jako muž a otec. Taky je silný. Neočekávám, že se mnou začneš kamarádit, ale doufám, že přede mnou nezabouchneš dveře.“

„A proč se staráte o to, co udělám?“

„Ze dvou důvodů. Líbíš se mi. Je to pravda. Líbí se mi tvá nezávislost, tvůj bystrý mozek a tvůj smysl pro rodinnou loajalitu. Myslím, že kdybych nechodila s tvým otcem, vycházely bychom spolu skvěle. Ale protože s ním chodím, věnuje mi čas a pozornost, které by jinak věnoval tobě. Už jsem řekla, že je mi to líto, ale obě víme, že to není zas tak pravda. Já toužím taky po jeho času a pozornosti. Protože ten druhý důvod, proč mě zajímáš, je ten, že tvého otce miluji.“

Pilar postavila šálek a přitiskla si ruku na břicho. Pak vstala. „Ještě nikdy jsem to nevyslovila takhle nahlas. To je asi ten můj zvyk, že jsem stále mlčela. Teď se cítím velice zvláštně.“

Maddy se zavrtila na židli. Teď seděla rovně a v žaludku měla podivný pocit. „Moje matka ho také milovala. Dost na to, aby si ho vzala.“

„Jsem si jista, že to tak bylo. Ona...“

„Ne! Chystáte se ji ospravedlňovat a uvádět důvody, proč to udělala. Všechno jsou to kecy. Všechno! Odešla od nás proto, že všechno nebylo přesně tak, jak chtěla. Taková je pravda. Jenom to je pravda. A nevádí mi to.“

Pilarin první instinkt byl vždycky uklidňovat. Chlácholit. Byla spousta věcí, které mohla říct, ale tahle malá dívka s vlhkýma a zraněnýma očima by je neposlouchala.

„Ne, máš pravdu. Nevadí ti to.“ Pilar se znovu posadila. Chtěla natáhnout ruku a přitáhnout si dívku k sobě. Ale v této chvíli nemohla. „Vím, jaké to je, když už něco nevádí. Opravdu to vím, Maddy,“ řekla pevně a lehce položila ruku dívce na tvář dřív, než mohla ucuknout. „Vím, jak smutná a rozzlobená jsi byla, jaké otázky ti probíhaly hlavou, jaká přání jsi měla uprostřed noci.“

„Dospělí mohou přijít a odejít, kdykoli chtějí. Děti nemohou.“

„To je pravda. Ale tvůj otec neodešel. Záleželo mu na vás. Na tobě a na Theovi mu záleží nejvíc. Víš, že se na tom nic nezmění, ať řeknu nebo udělám cokoli.“

„Ale jiné věci se změň. A když se změň jedno, pak se změň i druhé. Je to zákon příčiny a následku.“

„No, nemůžu slíbit, že se nic nezmění. Věci se mění neustále. Lidé také. Ale právě teď jsem s tvým otcem šťastná. A on je šťastný se mnou. Nechci ti kvůli tomu ubližovat, Maddy. Můžu ti slíbit, že se budu velmi silně snažit, abych neublížila ani tobě, ani Theovi. Že budu respektovat, co si myslíte a co cítíte. To mohu slíbit.“

„Ale nejdřív byl mým otcem,“ namítla Maddy šeptem.

„A bude tvým otcem navždy. Kdybych tohle chtěla změnit a kdybych chtěla tohle z nějakého důvodu zničit, nemohla bych. Ty nevíš, jak hodně vás miluje? Mohla bys

ho přinutit, aby si vybral. Podívej se na mě, Maddy. Podívej se na mě,“ řekla tiše a čekala, až dívka zvedne pohled. „Jestli si to tak hodně přeješ, můžeš ho přinutit, aby si vybral mezi vámi a mnou. Nebudu mít šanci. Žádám tě proto, abys mi ji dala. Pokud nemůžeš, nějak se vymluvím, uklidím to tady a odejdu dřív, než se vrátí domů.“

Maddy si setřela slzu z tváře a podívala se přes stůl na Pilar. „Proč?“

„Protože mu nechci ublížit.“

Maddy popotáhla a zamračila se. „Můžu ochutnat?“

Pilar zvedla šálek s espressem a tiše ho přisunula k Maddy. Dívka nakrčila nos, ale zvedla šálek k ústům a ochutnala.

„To je strašné, jak to může někdo pít?“

„Myslím, že to záleží na vkusu. Víc ti to bude chutnat v tiramissu.“

„Možná.“ Maddy postavila šálek na stůl. „Myslím, že vám dám šanci.“

Jednou věcí si byla Pilar jistá: nikomu nebude vadit, že bude navařeno. Uplynula už dlouhá doba od chvíle, kdy sama připravovala rodinnou večeři. Pilar byla opravdu velmi potěšena při žádostech o přídavek a projevech chvály.

Prostřela v jídelně a doufala, že tato malá formálnost nebude Maddy vadit. Ale napětí bylo přerušeno ve chvíli, kdy si Theo poprvé vložil do úst sousto manicotti a prohlásil, že je to „bašta“.

Většinou mluvil Theo a jeho sestra jen pozorovala, zobala a občas položila otázku. Rozesmála se, když David použil metaforu ze sportu, aby ilustroval svůj názor na večeři, a spiklenecky mrkla na Pilar, aby naznačila ženskou převahu nad mužským myšlením.

„Táta hrál na koleji baseball,“ dodala potom.

„Opravdu? Další skrytý talent. Byl jsi dobrý?“

„Byl jsem superman. Jednička.“

„Jo, a tak se bál, aby se udržel na špici, že neměl čas stát se jedničkou u dívek.“ Theo se usmál a uhnul pohlavku.

„Nevíš nic. Jednou jsem dal home run...“ David se odmlčel. „U toho jsem měl vždycky problémy. Ale raději to řeknu normálně: Je to úžasné jídlo. Jménem svým a svých dvou pobočníků ti děkuji.“

„To mě těší, ale jménem tvých dvou pobočníků bych ráda poznamenala, že jsi toho snědl nejvíc.“

„Mám rychlý metabolismus,“ prohlásil David. Pilar vstala. „To říkají všichni.“

Chtěla sklidit ze stolu, ale David položil ruku na její: „Ach, ne. Domácí předpis praví: Kdo vaří, neuklízí.“

„Chápu.“

„To je pravidlo, které se mi líbí.“ Zvedla talíř a podala mu ho. „Pěknou zábavu.“

„Další domácí předpis zní: Táta má pobočníky,“ ozval se se smíchem Theo. „Theo a Maddy velmi rádi umyjí nádobí.“

„To sedí,“ vzdychla si Maddy. „A co budeš dělat ty, tati?“

„Já se musím odvděčit za výborné jídlo tím, že vezmu šéfkuchaře na procházku.“ V rámci testování svých dětí se David naklonil a políbil Pilar na tvář. „Souhlas?“

„Nic nenamítám.“

Pilar byla ráda, že stráví krásný jarní večer v přírodě. „Je tam toho spousta. Nevím, jak si s tím poradí dva dospívající.“

„Práce tuží charakter. Kromě toho jsem jim poskytl čas, aby se pobavili tím, že jsem tě vylákal ven.“

„Ach, já jsem byla vylákána?“

„Jistě.“ Otočil ji a pevně ji k sobě přitiskl. Zvedla ústa k jeho a vzdychla: „V poslední době jsme na sebe neměli moc času.“ David pocítil, jak jím projela teplá vlna.

„Je to těžké. Stalo se toho tolik...“ Pilar spokojeně položila hlavu na jeho rameno. „Vím, že se stále bojím o

Sofii. Nemohu si pomoci. Pomyšlení na to, že na ni někdo zaútočil, a ještě k tomu v našem domě! Vědět o tom, že se někdo procházel v našich pokojích... V noci ležím v posteli strnulá a naslouchám zvukům v domě, což jsem nikdy nedělala.“

„Já se někdy v noci dívám z okna přes pole a vidím, že se u tebe svítí. Chci ti říct, ať si neděláš starosti, ale vím, že než se tohle vyřeší, budeš si je dělat jako my všichni.“

„Pomáhá mi, když se podívám z okna a vidím světlo ve tvém okně. Pomáhá mi vědět, že jsi tak blízko.“

„Pilar.“ Podržel ji před sebou na délku paže.

„Copak?“

„Máme nějaké problémy v italské kanceláři. Jde o určité nesrovnalosti v účtech, které se objevily během auditu. Asi budu muset na několik dní odjet. Tak se mi nechce.“ Jeho pohled padl za ni na dům, kde se z kuchyňského okna linulo světlo.

„Děti mohou být u nás, než se vrátíš. Postarám se o ně, Davide. Nemusíš si dělat starosti.“

„Ne.“ Tereza už mu dřív navrhla, že když bude cestovat, mohou jeho děti bydlet v sídle. Přesto se o ně bude bát. O všechny. „Nechci tě tady nechat. Pojed' se mnou.“

„Ach, Davide.“ Při té myšlence pocítila vzrušení. Italské jaro, teplé noci, milenec. Jak nádherný obrat vzal její život! Je něco takového vůbec možné? „Ráda bych, ale nemohu. Nebylo by správné, kdybych teď opustila matku. A ty zařídíš všechno potřebné rychleji a snadněji, pokud budeš vědět, že jsem tady s tvými dětmi.“

„Musíš být tak praktická?“

„Nechci být,“ řekla tiše. „Ráda bych řekla ano a odjela s tebou.“ David měl najednou pocit, že je mladý bláznivý a nekonečně šťastný. Zatočil se s ní dokola. „Ráda bych se s tebou milovala v jedné z těch velkých starých postelí v *castellu*. Ráda bych se v noci procházela Benátkami, tančila na *piazza* a kradla polibky ve stínu pod mostem.“

Zeptej se mě ještě jednou.“ Přitiskla se k němu. „Až tohle skončí, zeptej se mě znovu. Pak pojedu.“

Něco bylo jinak. Něco... Je uvolněnější, uvědomil si David. Tím je ještě svůdnější.

„Proč bych se nezeptal hned? Pojedeš se mnou do Benátek, až to skončí?“

„Ano.“ Sevřela jeho ruce. „Miluji tě, Davide.“

Strnul. „Co jsi to řekla?“

„Miluji tě. Je to tak náhlé, ale nemůžu to v sobě udržet a ani nechci.“

„Nechtěl jsem vysvětlení, chtěl jsem jen, abys to zopakovala.“ Přitiskl ji k sobě, pak ji zvedl a znovu se s ní zatočil. „Špatně jsem si to vypočítal. Podle mých kalkulací mělo trvat nejméně dva měsíce, než se do mě zamiluješ.“ Jeho rty se dotkly její tváře. „Byla to pro mě hrozná představa,“ pokračoval. „Protože já jsem se to tebe zamiloval hned. Měl jsem vědět, že mě nenecháš trpět tak dlouho.“

Přitiskla se tváří k jeho. Dokáže milovat. Srdce se v ní vznášelo radostí. A je milována. „Co jsi říkal?“

„Budu parafrázovat.“ Podíval se na ni. „Miluji tě, Pilar. Stačilo mi na tebe jedinkrát pohlédnout a začal jsem věřit v druhou šanci.“ Znovu ji k sobě přitiskl a tentokrát ji velmi něžně políbil. „Jsi moje.“

22. KAPITOLA

Benátky byly jako stará dáma, *la bella donna*, elegantní svým věkem. Tajuplná zákoutí a hluboké stíny jim dodávaly neopakovatelné kouzlo. První pohled na ně, který se návštěvníkům naskytl z velkého kanálu, jim na chvíli zastavil krev v žilách.

Před nimi leželo město, jehož srdce bylo ženské a chytré a jehož puls tepal v hlubokých temných kanálech.

Benátky nejsou městem, které by si vybírali právníci k pracovním schůzkám. Nebylo to město, kde by člověk mohl vysedávat v kanceláři, nad kanály se nesly sladké a svůdné jarní písně.

I když si David připomínal, že Benátky byly vybudovány kvůli obchodu, nepomáhalo to. Viděl, že křivolaké uličky a můstky jsou přeplněné turisty, kteří brakují svoje visakarty v nekonečné řadě obchůdků, kde se často místo uměleckých předmětů nabízejí falešné podvrhy, ale to ho neodrazovalo a přál si být mezi těmi lidmi.

Přál si procházet se těmi starobylými uličkami s Pilar a kupovat nesmyslné suvenýry, kterým by se pak mohli smát. To by se mu líbilo. Rád by pozoroval Thea, jak do sebe cpe zmrzlinu, a poslouchal Maddyiny otázky z historie a dějin architektury, kterými by zahrnovala nějakého bezmocného gondoliéra.

Postrádal svoji rodinu. Postrádal svoji milenku. A to byl pryč teprve osmašedesát hodin.

Účetní něco drmolil italsky tichým hlasem a bylo mu špatně rozumět. David se taky nedokázal plně koncentrovat na problém. Musel si připomenout, že nejel do Benátek proto, aby tady snil, ale aby dělal svoji práci.

„Scusi.“ Zvedl ruku a zahleděl se na stránku zprávy tlusté jeden a půl centimetru. „Tohle bych si rád prošel ještě jednou.“ Řekl to pomalu a rozhodně a díval se přitom Italovi do čí. „Rád bych se ujistil, že jsem vám dobře rozuměl.“

Jak doufal, jeho střela zasáhla cíl. Muž mu pomalu a trpělivě vysvětlil řadu finančních transakcí.

„Číslo nesedí,“ konstatoval pak rychlou angličtinou.

„Ano, to vidím. Nesedí v několika případech prodeje zboží. To mě mate, *siñore*, ale víc jsem zmaten účtem Cardianili. Příkazy k platbám, koupím, převody, zvláštní výdaje. Všechno je velmi přesně zaznamenáno.“

„*Si*. V této oblasti není... O co jde? Transakce jsou v pořádku.“

„Zjevně jsou. Ale žádný účet Cardianili nemá existovat, protože neexistuje žádný klient toho jména. A v Římě není žádný sklad firmy toho jména. Ověřil jsem si to na adrese, která je připojena v záznamech. Pokud neexistuje zákazník ani sklad, kam si myslíte, že byly během posledních tří let odesílány zásilky?“

Účetní zamrkal za sklíčky brýlí v drátěné obroučce. „To nemohu říci. Je to chyba, samozřejmě.“

„Samozřejmě že je to chyba.“ A David tušil, kdo ji udělal.

Otočil se na židli a obrátil se na právníka. „*Signore*, měl jste příležitost prostudovat si dokumenty, které jsem vám předal včera?“

„Ano.“

„A znáte jméno pracovníka, který spravoval tento účet?“

„Ano, byl to Anthony Avano.“

„A faktury, výdajové doklady a stvrzenky týkající se toho účtu byly podepisovány Anthony Avanem?“

„Ano, byly. Až do prosince minulého roku se jeho podpis objevuje na většině dokladů. Pak ho vystřídal podpis Margaret Bowersové.“

„Je potřeba ověřit pravdivost těchto podpisů.“

„Chápu.“

„A také podpis nadřízeného, který schvaloval a objednával dodávky a dohlížel na vedení tohoto účtu. Donato Giambelliho.“

„*Signore* Cuttere, nechám tyto podpisy ověřit a dám vám vědět, jak vše dopadlo. Ale udělám to, až budu mít povolení od *signory* Giambelliové osobně,“ dodal. „Je to delikátní záležitost.“

„Já si to uvědomuji. Proto taky pan Donato Giambelli nebyl informován o našem setkání. Věřím ve vaši diskrétnost, *signore*. Giambelliovi si nepřejí další veřejný

skandál, ani jako firma, ani jako rodina. Omluvte mě laskavě na pár minut, abych mohl kontaktovat *siňoru* v Kalifornii a sdělit jí, na čem jsme se dohodli.“

Pro člověka zvenčí je vždycky obtížné vyptávat se na integritu, poctivost a loajálnost někoho z jádra společnosti. David nebyl ani Ital, ani Giambelli, což byly rovnou dvě nevýhody. A to, že do firmy nastoupil před čtyřmi měsíci, bylo třetí nevýhodou.

Ted' šel proti Donatu Giambellimu. Podle Davida existovaly dva způsoby, jak Donato zareaguje na situaci. Buď bude agresivní, nebo se bude vykrucovat.

Stál u okna své kanceláře, ruce měl v kapsách a pozoroval vodní kanál před sebou. Co je byznys jiného než hra? Člověk v něm taky potřebuje zručnost, strategii a štěstí.

Donato má tu výhodu, že je na domácí půdě. Ale ve chvíli, kdy vstoupí do Davidovy kanceláře, bude na cizím hřišti. A David mu to dá jasně najevo.

Proud jeho myšlenek přerušil telefon.

„*Siňore Giambelli*, je tady, *siňore Cuttere*.“

„Díky. Řekněte mu, že se mu budu hned věnovat.“ *At' se trošičku zapotí*, řekl si David. Réva zde rostla stejně rychle jako jinde a Don určitě věděl, že proběhne schůzka. Všichni byli v pohotovosti – účetní, právníci, sekretářky. Don byl určitě zvědavý a dělal si starosti.

Jestli je chytrý, bude mít po ruce nějaké vysvětlení. Připravené odpovědi nepřítele vždycky zmatou, navíc Don bude taky počítat s rodinným svazkem, s věrností a s hlasem krve, které mu pomohou z krize.

David zamířil ke dveřím. Otevřel je a spatřil Donata, jak přechází po místnosti. „Done, díky, žes přišel. Omlouvám se, že jsem tě nechal čekat.“

„Mám pocit, že je to důležité, tak jsem si udělal čas.“ Don vstoupil do Davidovy kanceláře. Rychle se rozhlédl. S ulehčením si všiml, že je prázdná. „Kdyby mě někdo

informoval, že přijedeš, upravil bych si program tak, abych tě mohl provést po Benátkách.“

„Díky. Ale všechno se seběhlo tak rychle. Benátky už jsem viděl. Těším se, až uvidím *castello* a vinice. Posad' se.“

„Pokud mi dáš vědět, kdy tam pojedeš, zařídím si to. Budu se ti věnovat sám, abych se ujistil, že všechno je, jak má být.“ Posadil se a složil si ruce v klíně. „Tak, co pro tebe mohu udělat?“

David se posadil za stůl. „Mohl bys mi vysvětlit záležitost účtu Cardianiliů.“

Donův obličej byl bezvýrazný Jeho oči začaly tékat po místnosti a pak se mu na tváři usadil rozpačitý úsměv. „Tomu nerozumím.“

„Já taky ne,“ odpověděl David příjemně. „Proto tě žádám, abys mi to vysvětlil.“

„Ach, no... Davide, máš vysoké mínění o mojí paměti. Nemohu si pamatovat každý účet a všechny detaily kolem něho. Pokud mi dáš čas, abych se podíval do šanonů a získal informace...“

„Done, už je mám.“ David zaklepal prstem na šanon, který ležel na jeho stole. Překvapeně si uvědomil, že jeho protivník není tak chytrý a vůbec není připravený. „Tvůj podpis se objevuje na spoustě faktur a výdajových dokladů, na dopisech a dalších dokumentech, které se vztahují k tomuto účtu.“

„Můj podpis se objevuje na mnoha podobných papírech jiných účtů.“ Don se začínal potit. Lehce, ale viditelně. „Nemohu si je všechny pamatovat.“

„Ale tento bys měl. Protože neexistuje. Neexistuje žádný účet na jméno Cardianili, Donato. Ale jeho jménem byla vydána spousta dokladů a taky spousta peněz. Faktury a výdaje tady jsou, ale účet žádný. Neexistuje nikdo, kdo by se takto jmenoval,“ odmlčel se a otevřel desky. Vytáhl nějakou listinu s hlavičkou Giambelliů. „Georgio Cardianili, s nímž sis dopisoval několikrát

během posledního roku, neexistuje a neexistují ani jeho sklady na adrese v Římě, kam bylo odesláno několik dodávek vína. Ty jsi tam byl dvakrát za posledních osm měsíců, samozřejmě na náklady firmy. Jak mi tohle vysvětlíš?“

„Nerozumím tomu.“ Donato vyskočil na nohy. Ale nevypadal bojovně, spíš vyděšeně. „Z čeho mě obviňuješ?“

„V této chvíli z ničeho. Jen se tě ptám a žádám tě, abys mi věc vysvětlil.“

„Nemám žádné vysvětlení. Nevím o tomhle účtu vůbec nic.“

„Tak jak je možné, že se tady objevuje tvůj podpis? Jak to, že výdaje z účtu převyšují deset milionů lir?“

„To je omyl.“ Donato si olízl rty. Zoufale popadl jeden doklad ze šanonu. „Je to komplot. Někdo používá moje jméno a krade peníze *siňore* a mojí rodině. *Mia familia*,“ zabědoval a přiložil si na srdce třesoucí se ruku. „Okamžitě to prověřím.“

Ne, není chytrý, řekl si v duchu David. Není ani trochu chytrý. „Máš na to osmačtyřicet hodin.“

„Co se to opovažuješ? Ty se opovažuješ dávat mi ultimátum, když někdo krade peníze mé rodině?“

„To ultimátum, jak je nazýváš, přichází od *siňory*. Požaduje do dvou dnů tvoje vysvětlení. Mezitím bude účet obstaven a všechny transakce pozastaveny. Za dva dny od této chvíle se veškerá dokumentace předá policii.“

„Policii?“ Donovi zbělela tvář. Ruce se mu roztřáslly a hlas mu začal přeskakovat. „To je absurdní. Je zjevné, že jde o nějaký interní problém. Nechceme žádné pátrání zvenčí, publicitu...“

„*Siňora* chce znát pravdu, ať to stojí, co to stojí.“

Ted' se Don odmlčel. Rychle přemýšlel, jak se zachránit. „Pokud byl správcem účtu Tony Avano, je snadné usoudit, kdo je zdrojem problému.“

„Opravdu? Ale já jsem nezjistil, že by byl správcem účtu Avano.“

„Přirozeně jsem předpokládal...“ Don si otřel hřbetem ruky čelo. „Je to jeden z pilotních účtů.“

„Nekvalifikoval jsem účet Cardianili jako pilotní. Máš na to dva dny,“ řekl David tiše. „A dej na mou radu. Mysli na svoji ženu a děti. *Siñora* ti určitě prokáže víc sympatií, pokud se přiznáš k tomu, co jsi udělal, a postavíš se za svoji rodinu.“

„Neříkej mi, jak se mám chovat ke své rodině, a nemluv o mém postavení. Celý život jsem byl zaměstnán u Giambelliů. Já jsem Giambelli. A budu jím ještě dlouho poté, kdy ty odejdeš. Chci ten šanon.“

„Můžeš ho mít.“ David ignoroval imperátorské gesto a nataženou ruku a zavřel šanon. „Za osmačtyřicet hodin.“

Davida udivilo, že Donato Giambelli byl tak nepřipravený a bezbranný. Není nevinný, pomyslel si, když krácel po náměstí San Marco. Donato má ruce zabláčené až po lokty. Ale v tomhle asi nejede sám. Neřídil to. Možná to byl Avano. Je to docela možné, ačkoli peněz, které vytuneloval ze společnosti Giambelli, bylo daleko víc, než získal Donato.

A Avano byl mrtev už čtyři měsíce.

Detektivové pověření vyšetřováním jeho vraždy by se určitě zajímali o tuto novou informaci. A kolik bláta z toho utkví na Pilar?

Tiše zaklel a zamířil k malé restauraci s venkovním posezením. Posadil se a chvíli jen pozoroval turisty, kteří se pohybovali na kamenném náměstí před katedrálou.

Avano okrádal společnost, říkal si. To už je známo. Ale to, co měl David v kufříku, posouvalo věci do jiné roviny. Donato všechno posunul mnohem dál.

A Margaret? Nic nenasvědčovalo tomu, že by měla o této záležitosti nějaké informace, nebo že by dokonce participovala na některém z těchto podvodů. Nechala se

nakonec přemluvit k účasti na tom všem, nebo se dozvěděla o falešném účtu a právě tato informace vedla k její smrti?

Ať je vysvětlení jakékoli, neposkytuje odpověď na nejdůležitější otázky: Kdo řídí tuhle hru? Kdo je ten člověk, kterému Donato určitě v hrůze telefonoval a žádal další instrukce a pomoc?

Ať je to kdokoli, uvěří stejně snadno jako Donato, že *siñora* zamýšlí předat tuto věc policii? Nebo je chladnokrevný a doufá, že se to nestane?

V každém případě musí Donato Giambelli během dvou dnů odkrýt karty. Což znamenalo další starosti. Don bude muset být někým nahrazen, a to rychle. Prověřování uvnitř firmy bude pokračovat, dokud se všechno nevyjasní.

Davidův pobyt v Itálii bude možná prodloužen, bohužel právě v době, kdy si přál ze všeho nejvíc být doma.

Poručil si sklenku vína a podíval se na hodinky. Pak vytáhl mobilní telefon. „Marie? Tady je David Cutter. Je tam někde Pilar?“

„Moment, pane Cuttere.“

Snažil se představit si, kde je Pilar a co dělá.

Noc před jeho odjezdem se milovali v jeho autě na kraji vinice. Byli jako párek teenagerů. David zasněně vzpomínal.

A pak si vybavil smutné loučení.

Bylo pěkné představovat si, že Pilar sedí vedle něho a popíjí víno. Světlo soumraku ozařovalo katedrálu teplým oranžovým světlem a vzduch byl plný šumu holubích křídel.

Až tohle skončí, budu zase s ní, utěšoval se David.

„Davide?“

Vyhrkla jeho jméno skoro bez dechu, což ho přinutilo k úsměvu. Spěchala, aby s ním mohla mluvit. „Teď sedím na náměstí San Marco.“ Zvedl sklenici s vínem, kterou mu

přinesl číšník, a napil se. „Popíjím výborné Chianti a myslím na tebe.“

„Zní tam hudba.“

„V rohu náměstí je malá kapela, která hraje americké písničky. Trochu to narušuje zdejší atmosféru.“

„Ale vůbec ne. Podle mě ne.“

„Jak se mají děti?“

„Dobře. Vlastně myslím, že Maddy se mnou uzavřela něco jako přátelství. Včera po škole se stavila ve skleníku a poskytla mi lekci o fotosyntéze, z níž se mi zatočila hlava. Theo se rozešel s dívkou, se kterou chodil.“

„S Julií?“

„Julii měl v zimě, Davide. Tahle se jmenuje Carrie. Rozešel se s ní a asi deset minut zuřil. Proklel všechny dívky a prohlásil, že svůj život zasvětit hudbě.“

„To znám. Může to trvat maximálně ještě jeden den.“

„Dám ti vědět, až ho to přejde. A jak to jde tobě?“

„Teď už lépe, protože mluvím s tebou. Můžeš vyřídit dětem, že jim dnes večer zavolám? Bude to asi v šest vašeho času.“

„Dobře. Zatím asi nevíš, kdy se vrátíš?“

„Ještě ne. Nastaly nějaké komplikace. Chybíš mi, Pilar.“

„Ty mně taky. Uděláš mi laskavost?“

„Pro tebe všechno.“

„Posed' tam ještě chvíli, popíjej víno, poslouchej hudbu a kochej se soumrakem. Budu si tě představovat.“

„Já tebe taky Měj se hezky.“

Když zavěsil, opřel se o opěradlo a zvedl číši s vínem. Bylo mu moc příjemné, že mohl hovořit s milovanou ženou takto otevřeně o svých dětech. Konečně našel někoho, kdo jim rozuměl a měl je rád. To je spojovalo způsobem, který z nich dělal skoro rodinu. A to je to, po čem toužil, uvědomil si najednou. Chtěl mít zase rodinu. Všechna ta spojení a vztahy, které tvoří kruh.

Postavil sklenici na stůl. Chtěl ženu. Chtěl, aby se Pilar stala jeho ženou.

Nechci příliš rychle příliš mnoho? ptal se sám sebe. Ne, není to tak. Ať se na to dívá z jakékoli stránky, je to v pořádku. Jsou s Pilar dospělí a půl života už mají za sebou. Proč by měli ztrácet čas a přešlapovat na místě?

Vstal a položil na stůl několik lir.

Proč by ztrácel další minuty? Ve kterém městě by měl koupit prsten pro ženu svého srdce, když ne v Benátkách? Otočil se a první výkladní skříň, kterou uviděl, patřila klenotnictví. Považoval to za znamení.

Nebylo to tak snadné, jak si myslel. Nechtěl diamant. Napadlo ho, že Avano jí už jeden daroval. Zjistil, že má velkou averzi vůči představě, že by věnoval Pilar něco, co už jí kdysi dal Avano.

Chtěl něco, co by je charakterizovalo, něco, co by Pilar naznačovalo, že ji chápe tak jako nikdo jiný.

Vyšel po několika schůdcích na přeplněný most Rialto. Nedočkaví zákazníci se tlačili u obchůdků, jako by se báli, že poslední suvenýr jim prodají před nosem.

David se protlačil kolem stánku s koženým zbožím, tričky a bermudami a snažil se zaměřit na výkladní skříň klenotníků. Každá z nich mu připadala jako řeka ze zlata a drahých kamenů. Zmateně hleděl na nabízené zboží. Najednou ztratil odvahu, a to ho rozzuřilo. Raději se odvrátil. Počká do zítřka a pak požádá o radu svoji benátskou asistentku.

Otočil hlavu a zadíval se do další výkladní skříň. A uviděl to, co hledal.

Prsten byl ozdoben pěti kameny, které tvořily tvar srdíčka. Každý kámen měl jinou barvu. Když naklonil hlavu, zdálo se mu, že jednotlivé barvy se slévají do jakési duhy. *Jako její květiny*, pomyslel si. *Pět kamenů*, pomyslel si, *jako počet členů v jejich budoucí rodině*. Tři děti a oni dva. Věděl, že modrý kámen je asi safír, rudý rubín a zelený smaragd. U purpurového a světležlutého kamene si

nebyl zcela jistý. Ale záleží na tom? Byl to perfektní prsten pro Pilar.

O třicet minut později vyšel z obchodu. Měl prsten i veškeré informace o něm. Dva kameny, které nepoznal, byly ametyst a citrín. Charakteristiku kamenů i prsten s vyrytým datem koupě si schoval do kapsy.

Chtěl, aby Pilar vždycky věděla, že prsten koupil toho večera, kdy seděl na *Campo San Marco* poté, co s ní telefonoval.

Jeho krok byl najednou lehčí a pružnější. Procházel bezcílně úzkými uličkami, protože se potřeboval zbavit napětí malou procházkou. Davy prořídly. Noc pomalu přejímala vládu nad městem a propůjčovala kanálům temný lesk.

Tu a tam zaslechl David ozvěnu svých kroků nebo cáknutí vody.

Rozhodl se, že ještě odloží návrat do svého bytu. Posadil se do malé restaurace v temné uličce. Kdyby šel zpátky, pracoval by a zkazil by si tím příjemný večer. Objednal si kambalu a půl karafy bílého vína.

Pomalu jedl a sentimentálně se usmíval na páreček novomanželů, kteří pozorovali malého hrajícího si chlapce. Říkal si, že to je typická reakce zamilovaného člověka, který považuje všechno kolem sebe za veselé a hezké.

Pak si poručil kávu a přemýšlel o tom, co a jak řekne Pilar, až jí předá prsten.

Když zamířil městem zpět, většina náměstí už byla prázdná. Obchody byly zavřené a pouliční stánkaři balili pulty se zbožím.

Tu a tam problesklo světlo z gondoly, která vezla turisty po kanálu, nebo se ozval hlas, který se nad vodou nesl do velké dálky. Ale David už se v tomto městě konečně necítil sám.

Užíval si své vycházky, vzpomínal na dobré jídlo a nechával stres uplývat do benátské noci.

Přešel další most a vstoupil do stínu úzké křivolaké uličky. Najednou postřehl, že v jednom okně nad jeho hlavou se rozsvítilo. Zvedl k němu pohled a uviděl usmívající se mladou ženu, která se vyklonila a začala věšet prádlo, které se třepotalo v nočním větříku. Žena měla tmavé vlasy, které se jí rozlévaly po ramenou v bohatých vlnách. Paže měla dlouhé a štíhlé a na zápěstí se jí leskl zlatý náramek. Zpívala si a její krásný hlas se libě nesl prázdnou ulicí.

Tato chvíle se mu zaryla do mozku.

Tmavovlasá žena, která pozdě večer věšela prádlo a zpívala si, a vůně večere, která se linula z okna – to byla jeho poslední vzpomínka. Žena zachytila jeho pohled a zasmála se. Byl to veselý smích s nádechem flirtu.

David se zastavil a otočil se. Chtěl ženu pozdravit, a tento pohyb mu zachránil život.

Vzápětí ucítil náhlou bolest v rameni. Bylo to, jako by ho náhle spálil oheň. Zaznamenal třesnutí výstřelu a pak se mu ženin obličej rozplynul před očima.

Když padal, zaslechl křik a klapot utíkajících nohou.

V příštím okamžiku ležel v bezvědomí na chladných kočičích hlavách benátské uličky a krvácel.

Nebyl dlouho sám. Po chvíli se mu svět zbarvil do ruda a touto rudou mlhou k němu pronikaly hlasy. Do jeho otřeseného mozku pomalu prosakovala rychlá italština.

Spíš než bolest cítil teplo, jako kdyby ho někdo držel nad plameny. Velmi jasně si uvědomoval, co se stalo. Někdo mě postřelil, prolétlo mu hlavou.

Kdosi do něho strčil a pak někam táhl jeho tělo. Bolest se probudila a David měl pocit, jako by ho někdo proklál ostrým mečem. Chtěl promluvit, protestovat, bránit se, ale nepodařilo se mu promluvit. Vydal ze sebe jen slabé zasténání a pak se jeho mysl znovu propadla do tmy.

Když se opět vzpamatoval, uviděl nad sebou tvář mladé ženy, která předtím věšela prádlo.

„Asi jste byla dlouho v práci.“ Slova se mu bez problémů poskládala v hlavě, ale s námahou mu prošla přes strnulé rty.

„*Signore, per piacere. Stazitto. Riposta. L'aiuto sta venendo.*“

Pozorně poslouchal a pomalu a složitě si překládal italštinu do angličtiny, jako by byl studentem prvního ročníku. Řekla mu, aby byl zticha a odpočíval.

Ach, pravda. Byl postřelen. *Je to od ní hezké*, pomyslel si smutně. *Pomoc prý přichází. Proč pomoc?*

Znovu ji oslovil, nejdřív anglicky, pak italsky. „Musím zavolat dětem. Musím jim říct, že jsem v pořádku. Máte telefon?“

Ale vzápětí mu hlava klesla do jejího klína a on upadl znovu do bezvědomí.

„Máte velké štěstí, pane Cuttere.“

David se snažil zaostřit na mužův obličej. Lékaři do něho napumpovali spoustu utišujících prostředků, zřejmě hodně silných. Necítil žádnou bolest, necítil skoro nic. „V této chvíli je pro mě těžké s vámi souhlasit. Je mi líto, přeslechl jsem vaše jméno.“

„DeMarco. Jsem poručík DeMarco. Váš doktor říkal, že potřebujete klid. Mám jen pár otázek. Řekněte mi, na co si vzpomínáte.“

Vzpomínal si na hezkou ženu, která věšela prádlo, a na to, jak se světla odrážela na hladině vody. „Procházel jsem se,“ začal a pokoušel se posadit. „Prsten pro Pilar! Právě jsem koupil prsten.“

„Ten prsten mám, uklidněte se. Mám váš prsten, peněženku i hodinky. Jsou v bezpečí.“

Policista, uvědomil si David. Lidé zavolali policii, protože někdo vystřelil na ulici. Tento muž vypadal jako policista, něčím mu připomínal detektiva ze San Francisca. DeMarco byl trochu podsaditý a měl pleš.

Přestoval si mohutný černý knír a jeho angličtina byla precizní a plynulá.

„Vracel jsem se procházkou ke svému bytu. Předtím jsem si nakoupil nějaké jídlo a pak jsem koupil ten prsten. Potom jsem si dal večeři v restauraci. Byl hezký večer a já jsem byl rád, že jsem po celém dni stráveném v kanceláři venku. V jedné uličce jsem v okně nad sebou uviděl mladou ženu. Věšela prádlo a zpívala si. Zastavil jsem se a vzhlédl. Pak jsem upadl na dlažbu. Cítil jsem...“ mírně zvedl paži k rameni. „Věděl jsem, že mě někdo postřelil.“

„Už jste byl někdy postřelen?“

„Ne.“ David se ušklíbl. „Ale je to takové, jaké si to člověk představuje. Asi jsem omdlel. Ta žena byla vedle mě, když jsem se probral. Zřejmě seběhla dolů, když viděla, co se stalo.“

„A viděl jste toho, kdo po vás střílel?“

„Neviděl jsem nic, jen kočičí hlavy, které se ke mně velice rychle přiblížily.“

„Pane Cuttere, proč si myslíte, že někdo po vás střílel?“

„Já nevím. Asi to měla být loupež.“

„Ale vaše cennosti nebyly ukradeny. Co jste dělal v Benátkách?“

„Jsem vrchní technický koordinátor společnosti Giambelli-MacMillan. Měl jsem tady pracovní schůzku.“

„Ach. Vy pracujete pro *siñoru*.“

„Ano.“

„*Siñora* má v Americe nějaké problémy, že?“

„Ano, ale myslím, že to nemá nic společného s tím, že na mě v Benátkách někdo střílel. Musím zavolat dětem.“

„Ano, ano, to můžeme zařídit. Znáte někoho v Benátkách, kdo by vám chtěl ublížit, pane Cuttere?“

„Ne.“ Sotva to popřel, vzpomněl si na Donata. „Ne,“ zopakoval. „Neznám nikoho, kdo by měl důvod střílet po mně na ulici. Řekl jste, že máte moje cennosti, poručíku. Prsten, který jsem tady koupil, peněženku, hodinky, kufřík.“

„Nebyl nalezen žádný kufřík.“ DeMarco se posadil. Žena, která dosvědčila, že na Davida někdo vystřelil, prohlásila, že měl kufřík, a přesně ho popsala. „Co bylo v tom kufříku?“

„Dokumenty z kanceláře,“ odpověděl David. „Jen papíry.“

Je obtížné vstát po tolika ranách, říkala si Tereza. Pod neustálými útoky se začne kuráž vytrácet. Narovнала se a po boku Eliho zamířila do rodinného salónu. Věděla, že Davidovy děti tam čekají na telefonát od otce.

Nevinnost, pomyslela si, když uviděla Maddy, napůl ležící na pohovce s nosem v knížce, a Thea, který si přehrával na piano nějaké hudební motivy. Proč jim musí být nevinnost ukradena tak rychle a krutě?

Stiskla Eliho paži. Chtěla uklidnit jeho i sebe. Pak vešli do salónu.

Pilar vzhlédla od vyšívání. Jeden pohled na matku jí stačil. Strnula a vyšívání jí vyklouzlo z rukou. Rychle vyskočila na nohy. „Mami?“

„Prosím, posaď se sem. Theo, ty taky.“ Ukázala mu tiše na pohovku. „Děti, nejdřív vám musím sdělit, že váš otec je v pořádku.“

„Co se stalo?“ Maddy se vyděsila. „Něco se mu stalo, proto nevolá. Nikdy by na nás nezapomněl.“

„Je zraněný, ale v pořádku. Teď leží v nemocnici.“

„Stal se obětí nehody?“ Pilar položila Maddy ruku na rameno. Dívka se chtěla vymanit, ale ona ji přátelsky stiskla.

„Ne, není to nehoda. Byl postřelen.“

„Postřelen?“ Theo vyskočil. Hrůza mu stáhla hrdlo. „To není možné. To je omyl. Tátu nemohl nikdo postřelit.“

„Dopravili ho okamžitě do nemocnice,“ pokračovala Tereza. „Mluvila jsem s lékařem, který ho ošetřuje. Váš otec je v pořádku. Je mimo nebezpečí.“

„Poslouchejte.“ Eli přistoupil k dětem a vzal za ruku Maddy a pak Thea. „Neříkali bychom vám, že je v pořádku, kdyby nebyl. A vím, že jste vystrašení a máte o tátu starost. My taky. Ale lékař mluvil jasně. Váš otec je zdravý a silný. Brzy se uzdraví.“

„Chci, aby přijel domů.“ Maddy se zachvěl ret. „Chci, aby okamžitě přijel domů.“

„Vrátí se hned, jakmile ho pustí z nemocnice,“ konejšila ji Tereza. „Zařídím to. Miluje vás otec, Maddeline?“

„Jistě.“

„A tušíš, jaké starosti si o vás právě teď dělá? Bojí se o tebe i o tvého bratra a tato starost mu může znesnadňovat vyléčení. Potřebuje, abyste byli silní kvůli němu.“ Když zazvonil telefon, Maddy vyskočila a vrhla se po sluchátku. „Haló? Haló? Tati!“ Do očí jí vyhrkly slzy a celá se roztrásla. Ale přesto pleskla Thea, když se pokusil vytrhnout jí sluchátko. „Jsem v pořádku.“ Hlas se jí zlomil a obrátila se k Tereze. „Jsem v pořádku,“ zopakovala, utřela si rukou nos a zhluboka se nadechla. „Takže ahoj. Tys chytil kulku?“

Poslouchala otcův hlas a sledovala *siňoru*, která pokyvovala hlavou.

„Jo, Theo je tady, tlačí se na mě. Můžu ho praštit?... Pozdě,“ dodala. „Už jsem ho praštila. Jo, tady ho máš.“

Předala sluchátko bratrovi. „Jsi silná mladá dáma,“ pochválila ji tiše Tereza. „Tvůj otec na tebe může být hrdý.“

„Přinutíme ho, aby se co nejdříve vrátil, ano? Theo, přinuť ho, ať se vrátí.“ Nešťastná Maddy se schoulila Pilar do náruče a rozplakala se.

23. KAPITOLA

Hlava ji bolela jako nikdy, ale to nebylo nic ve srovnání s bolestí v srdci. Tereza však obojí ignorovala a posadila se za stůl.

Přes námitky Eliho a Pilar dovolila dětem, aby se účastnily této schůzky. Stále byla ještě hlavou rodiny Giambelliů a děti měly právo vědět, proč asi byl jejich otec zraněn.

Měly právo vědět všechno.

„Mluvila jsem s Davidem,“ začala a usmála se na Thea a Maddy. „Stihla jsem to, než přišel doktor a zakázal mu to.“

„To je dobré znamení,“ řekla Sofie, která seděla vedle Thea. Hoch vypadal tak mladě a bezbranně. „Muži jsou jako děti. Když se jim něco stane, nemohou o tom přestat mluvit.“

„Ale jdi. My jsme stoici.“ Theo se snažil působit mužně, ale žaludek měl sevřený strachem.

„Ať je to, jak chce,“ pokračovala Tereza, „za několik dnů se může vrátit domů. Lékaři souhlasí. Policie zatím incident vyšetřuje. Mluvila jsem také s policistou, který vede vyšetřování.“

Tereza měla v Itálii značné konexe a poručíka DeMarca znala osobně.

Velmi rychle jí poslal podrobnou zprávu a snažil se ze všech sil urychlit vyšetřování. Tereza položila ruku na policejní zprávu. „Byla tam spousta svědků. Mají popis muže, který střílel, ale není příliš přesný. Nevím, jestli ho chytanou a jestli na tom vůbec záleží.“

„Jak to můžete říct?“ Maddy vyskočila ze židle. „Postřelil mého otce.“

Tereza ocenila její reakci a promluvila k Maddy, jako by jí byla rovna. „Protože věřím, že ho někdo najal. Tak,

jako si někdo kupuje jakýkoli nástroj, může si koupit i vraha. Ten někdo to udělal proto, aby mohl ukrást dokumenty, které nesl váš otec v kufříku. Je to zcestný a pohrdáníhodný akt sebezáchrany. V účtech byly totiž nějaké nesrovnalosti. Detaily mohou počkat. Dnes už je mi díky Davidově práci jasné, že můj synovec okrádal naši společnost prostřednictvím smyšleného účtu.“

„Donato.“ Sofie ucítila píchnutí u srdce. „On nás okrádal?“

„Ano.“ Tereza se s touto nepříjemnou skutečností už vyrovnala. „Na můj příkaz se setkal s Davidem. Bylo to onoho dne, kdy byl David postřelen. Donato si uvědomil, že jeho činy budou brzy odhaleny. Tohle je zřejmě jeho odpověď. Moje rodina způsobila vaši bolest,“ řekla Tereza Theovi a Maddy. „Jsem hlavou rodiny a zodpovídám za toto neštěstí.“

„Táta pro vás pracuje. Dělal svoji práci,“ promluvil Theo. Žaludek měl sevřený a chvěl se zlostí. „Je to chyba toho bastarda Donata, ne vaše. Je ve vězení?“

„Ne. Nejdřív ho musí najít. Někde se skrývá.“ V Terezině hlase zaznívalo pohrdání. „Nechal ženu i děti doma a utekl. Slibuji, že bude dopaden a potrestán. Dohlédnu na to.“

„Bude potřebovat peníze,“ vložil se do hovoru Ty.

„Taky je třeba, aby to někdo v Benátkách dotáhl,“ dodala Sofie a vstala. „Odjedu dnes večer.“

„Nemohu vystavit dalšího člena rodiny nebezpečí.“

„Nonna, pokud Donato používal falešný účet, aby kradl firmě peníze, měl pomocníka – mého otce. Je to moje krev,“ pokračovala italsky, „stejně jako tvoje. Moje čest, stejně jako tvoje. Nemůžeš mě odmítnout, mám právo se o to postarat.“ Znovu se nadechla a přešla do angličtiny. „Odjedu dnes večer.“

„Sakra.“ Tyler se zamračil. „My odjedeme dnes večer.“

„Nepotřebuji chůvu.“

„Ne, to nepotřebuješ.“ Tyler zvedl zrak a setkal se s jejím ocelovým pohledem. „Máme v sázce totéž, Giambelliová. Půjdeš-li ty, půjdu i já. Zkontroluji vinice a výrobní.“ Obrátil se k Tereze. „Pokud tam něco nehraje, postarám se o to.“

Tak, pomyslela si Tereza a pohlédla na Eliho. Další krok je proveden. Předáváme břemeno mladým.

„Souhlasím.“ Tereza ignorovala Sofiino nespokojené syknutí. „Tvá matka bude klidnější, když nepojedeš sama.“

„Ne, jen rozdělím svoji starost na dva lidi. Mami, a co Gina a její děti?“

„Postarám se o ně. Děti nesmí být trestány za hříchy otců.“ Tereza pohlédla na Sofii. „Věřím v děti.“

První, co David udělal, když ho propustili z nemocnice, nebo lépe řečeno, když se propustil sám, bylo, že koupil květiny.

Po chvíli se mu první kytice zdála nepřiměřená, takže koupil druhou a pak ještě třetí.

Nebylo snadné nést v jedné ruce tři kytice a kráčet přeplněnými ulicemi Benátek, ale zvládl to. Konečně našel místo, kde po něm stříleli.

Připravoval se na nějakou reakci, ale nečekal, že pocítí vztek. Někdo ho považoval za slabého, vpálil do něho kulku a prolil jeho krev. Jeho děti se málem staly sirotky.

Za tohle někdo zaplatí, sliboval si David, když stál s náručí květin nad zaschlou kaluží své krve. Ať je to kdokoli a ať to trvá jakkoli dlouho.

Vzhlédl. Pod oknem neviselo prádlo, ale bylo otevřené. David si urovnal květiny v náručí, odbočil do vedlejší ulice a dům obešel. Překvapilo ho, jak ho cesta z nemocnice unavila. Nohy se mu chvěly slabostí a po zádech se mu řinul pot. Rozčilovalo ho, že lapá po dechu a unaveně klopýtá po schodech ke dveřím.

Zatraceně, jak se má dostat zpět k bytu Giambelliů, sbalit se, dopravit se na letiště a koupit si letenku, když skoro nevyjde po schodech? Vědomí, že přesně před tím ho doktor varoval, než David podepsal revers, ho jen rozčílilo.

Napřímil se a zaklepal.

Nečekal, že žena bude doma. Chtěl nechat květiny u jejích dveří, nebo zaklepat na sousedy a nechat je tam. Ale dveře se otevřely a v nich stála jeho záchránkyně.

„*Signorina*.“

„*Sí?*“ pohlédla na něho a její hezká tvář se rozzářila. „*Signore! Come sta? Och, och, che bellezza!*“ vzala květiny a gestem ho pozvala dál. „Dnes ráno jsem volala do nemocnice,“ pokračovala rychlou italštinou.

„Říkali, že odpočíváte. Byla jsem tak vyděšená. Nevěřila bych, že něco takového se může stát přímo před... och.“ Poklepala si rukou na hlavu. „Vy jste Američan, že?“ zeptala se anglicky. „*Scusami*. Promiňte. Neumím dobře anglicky.“

„Já mluvím italsky. Chtěl jsem vám poděkovat.“

„Mně? Neudělala jsem nic světoborného. Prosím, pojděte dál a posaďte se. Jste tak bílý“

„Byla jste v okně.“ David se rozhlédl po bytě. Byl malý, jednoduchý a hezky zařízený. „Kdyby nebylo vás, kdybych se na vás nepodíval... Věšela jste prádlo a poskytla jste mi tak hezký obrázek. Nebýt vás, už bych tady dnes nestál. *Signorina*.“ Vzal ji za ruku a zvedl ji ke rtům. „*Mille grazie*.“

„*Prego*.“ Naklonila hlavu. „Jak romantický příběh. Pojděte, uvařím vám kávu.“

„Nemusíte se obtěžovat.“

„Prosím, když jsem vám zachránila život, musím se o vás postarat.“ Odnesla květiny do kuchyně.

„Ach... jedním z důvodů, proč jsem šel tak pozdě kolem vašeho domu, bylo, že jsem před večerí nakupoval.“

Právě jsem koupil zásnubní prsten pro ženu, kterou miluji.“

„Ach,“ vzdychla si a položila květiny na stůl. Podívala se na něho dlouhým pohledem. „Škoda pro mne, štěstí pro vás. Ale přesto vám udělám kávu.“

„Tak dobrá. Dám si. *Siñorino*, neznám vaše jméno.“

„Elana.“

„Elano, doufám, že přijmete moji poklonu. Myslím si, že jste druhá nejkrásnější žena na světě.“

Zasmála se a napustila vodu do vázy. „Ach, vaše snoubenka má štěstí.“

Když se David konečně dovlekl do svého bytu, měl už po krk bolesti, únavy, lékařů a turistů, kteří se potulovali po Benátkách. Došel k závěru, že toho večera už domů neodletí. Bude rád, když se vysvěle a lehne si do postele. Vůbec si netroufal pustit se do balení.

Rameno ho bolelo, nohy se mu třáslly a proklínal svoji neschopnost odemknout levou rukou. Náhle se dveře prudce otevřely.

„Tady jsi!“ Sofie si dala ruce v bok. „Copak jsi přišel o rozum? Odejdeš si na reverz z nemocnice a chodíš sám po Benátkách. Podívej se na sebe. Jsi bílý jako prostěradlo. Mužští jsou ale blázni.“

„Díky. Díky. Nebude ti vadit, když půjdu dovnitř? Myslím, že je to pořád ještě můj pokoj.“

„Ty lítá někde venku a hledá tě.“ Chytila ho za zdravou ruku a pomohla mu přes práh. „Vyděsili jsme se k smrti, když jsme přišli do nemocnice a zjistili, že jsi odešel přes varování lékařů.“

„Dokonce ani v italských nemocnicích si člověk moc nepochutná.“ Vzdal se a posadil se do křesla. „Tady by člověka vyhladověli k smrti. Kromě toho jsem nečekal, že někdo z vás přijede tak brzy. Jak jste to dokázali?“

„Odletěli jsme už včera v noci. Podnikli jsme dlouhou cestu beze spánku a teď trčíme celou věčnost v tomhle

pokoji a děláme si kvůli tobě starosti. Tak už mě nerozčiluj.“ Podala mu tabletku.

„Co je to?“

„Tableta proti bolesti. Odešel jsi z nemocnice bez léků.“

„Léky. Přinesla jsi mi léky. Chceš si mě vzít?“

„Blázne,“ odpověděla a otevřela malou lednici, aby z ní vytáhla láhev s vodou. „Davide, kde jsi byl?“

„Nesl jsem jedné krásné ženě květiny.“ Pohodlně se opřel a natáhl ruku po láhvi. Sofie s ní však ucukla. „No tak, netrap člověka, který je závislý na práškách.“

„Ty jsi byl u nějaké ženy?“

„Dal jsem si kávu se ženou, která mi zachránila život. Přinesl jsem jí květiny, abych jí vyjádřil svůj dík.“

Sofie zavrtěla hlavou. David vypadal unaveně a ztrápeně, potil se a pod očima měl tmavé kruhy.

„Předpokládám, že je všechno v pořádku. Je hezká?“

„Řekl jsem jí, že je druhá nejkrásnější žena na světě, ale klidně ji zařadím na třetí místo, pokud mi podáš tu vodu. Nenuť mě, abych tu tabletu musel kousat. Prosím tě.“

Podala mu láhev a dřepla si vedle něho. „Davide, moc mě to mrzí.“

„Jo, mě taky. Děti jsou v pořádku?“

„Je jim fajn. Měly o tebe starost, ale uklidnili jsme je natolik, že Theo začal rozvíjet, že je vlastně prima, že tě střelili. Ne každý otec...“

„Zlato, nemusíš to dělat.“

„Já vím, nevymýšlím si.“ Sofie se nadechla. „Ale Maddy opravdu včera večer už žertovala. Říkala ti přece, že máš vydržet. Podle mé matky je z nejhoršího venku. Už ten případ rozebírá ze všech stran.“

„To je moje děvče.“

„Tvoje děti jsou prima, Davide. Možná jsou po otci, který by nezapomněl koupit květiny ženě, jež mu zachránila život. Pojd', teď musíš do postele.“

„To mi říkají všechny.“ Pomalý přihlouplý úsměv na Davidově tváři Sofii prozradil, že léky zabraly. „Tvoje matka se mě taky nemůže nabažit.“

„Ty léky jsou dost silné, že?“

„Jsou opravdu účinné. Možná bych si mohl na minutku lehnout.“

„Jistě. Pojd’.“ Naklonila se k němu.

„Sofie? Doufám, že Pilar to nějak nesebralo?“

„Samozřejmě že jo. Ale vzpomátuje se, až se vrátíš a bude se o tebe moci starat.“

„Jsem v pořádku, jen se mi trochu točí hlava.“ Zasmál se a opřel se o ni. Sofie ho odvedla k posteli. „S prášky je život lepší,“ dodal znaveně.

„To se vsad’.“

„Chci domů. Ale jak se mám sbalit jednou rukou?“

„Nedělej si starosti. Já ti sbalím.“

„Ty? Opravdu?“ Otočil se k ní, aby ji políbil na tvář, ale minul se. „Díky.“

„Žádný problém. Jsme tady pro tebe. Jen opatrně. Nechci ti ublížit... Ach! Promiň,“ řekla, když náhle vyheknul.

„To nic. Nebolí to. Ale vzpomněl jsem si... Mám to v kapse v malé krabičce. Ukážu ti to.“ Chtěl sáhnout do kapsy, ale nestrefil se. Pocítil mírné rozpaky, když mu Sofie sama sáhla do kapsy a vytáhla krabičku.

„Kupovali jsme hlouposti, že?“ Otevřela krabičku a zamrkala. „Ach, bože.“

„Myslel jsem, že bych ti to měl říct jako první. Ten prsten je pro tvoji matku. Chci se jí zeptat, jestli se za mě provdá.“ Sotva to dopověděl, zřítíl se do polštářů a marně se pokoušel znovu posadit. „Dělá ti to nějaké problémy?“

„Možná ano, když uvážím, že před pěti minutami jsi se mnou flirtoval.“ Posadila se na okraj postele a v očích měla slzy. „To je krása, Davide. Bude se jí líbit. Miluje tě.“

„Ona je všechno, co jsem kdy chtěl. Krásná, moje krásná Pilar. Uvnitř i navenek. Druhé šance existují. S ní budu šťastný.“

„Já vím, že budeš. Víím to,“ řekla tiše. „Všechno se teď děje tak rychle. Ale některé věci,“ dodala, „některé věci se pohybují správným směrem.“ Naklonila se a políbila ho na tvář. „Zavři aspoň na chvíli oči, tati.“

Když se konečně vrátil Tyler, Sofie připravovala polévku minestrone. Vždycky ho velmi udivilo, když ji viděl vařit.

„Je tady,“ řekla, aniž se ohlédla. „Spí.“

„Říkal jsem ti, že se o sebe umí postarat.“

„Ano, to bylo nádherné, jak se nechal postřelit, že? Jdi od té polévky,“ dodala a naklonila se nad hrncem. „Je pro Davida.“

„Je jí dost pro všechny.“

„Ještě není hotová. Měl bys zajet na vinice. Můžeš přespát v *castellu*. Vzala jsem si diskety a můžu pracovat na počítači tady.“

„Vždyť jsi tady už všechno zvládla, ne?“

„Ne. A nejeli jsme se sem rekreovat.“ Vyšla z kuchyně.

Chvíli mu trvalo, než z něho vyprchala zlost. Následoval ji do malé pracovny. „Co kdybychom to na chvíli pustili z hlavy?“

„Nejde to pustit z hlavy, Ty. Je toho hodně.“

„Vím, proč nechceš, abych tady byl.“

„Opravdu?“ zasedla za počítač. „Nemůže to být tím, že mám hodně práce a málo času?“

„Může to být proto, že jsi našťvaná, cítíš se ublížená. Tyhle věci na tebe citelně dopadají. A když jsi ublížená, jsi zranitelná. Bojíš se, že ti budu příliš blízký. A to ty nechceš, Sofie, že?“ zvedl jí bradu, takže se na něho musela podívat. „Nikdy ses toho nebála.“

„Jsem ti tak blízká, jak to jen jde.“

„Sex je přece jednoduchý. Vstaň.“

„Mám práci, Ty, a nemám na sex náladu.“

Trochu ji zvedl k sobě. „Nesnaž se vše bagatelizovat.“

Všechno se děje příliš rychle, pomyslela si. Spousta věcí se mění, a velkou rychlostí. Kdyby nebyla u volantů, jak by mohla určit správný směr?

„Nechci nic víc než sex. Všechno ostatní znamená spoustu problémů. Řekla jsem, že toho mám teď hodně na práci. A ty mi ubližuješ.“

„Nikdy jsem ti neublížil.“ Povolil ruku. „Možná je to tvůj problém. Ptala ses někdy sama sebe, proč vždycky s každým mužem skončíš?“

„Ne.“ Sofie zvedla bojovně bradu.

„Vybíráš si starší partnery, kteří se nechtějí vázat. Jsou to typy mužů, kteří vždycky rádi vyklouznou ze dveří, když jim nachystáš boty. Já takový nejsem, Sofie, já nechci utéct.“

„Pak prostě skončíš s rohožkou na zadku.“

„Přesně tak.“ Jeho úsměv byl nebezpečný. Přitáhl si ji k sobě a zvedl ji na špičky. „Já nevyklouznu, Sofie. Zůstanu. Raději by ses nad tím měla zamyslet.“ Pustil ji a zamířil ke dveřím. „Vrátím se.“

Zamračila se a chvíli si třela rameno. *Ten darebák mi patrně udělal modřiny*, pomyslela si.

Posadila se a uhodila pěstí do stolu. Trochu jí to pomohlo a cítila se lépe.

Proč žádný muž neudělá to, co od něho očekává? Představovala si, že dokončí práci, pak vyklouzne ven a bude se sama procházet po městě. Ale on se na ni lepí a otravuje ji. Znovu uhodila pěstí do stolu.

Jednali spolu přece na rovinu. Šlo jenom o sex, pomyslela si a odtáhla židli. Čekala, že za chvíli ochladne. Ale to se nestalo.

A co když má pravdu? Co když se sama obává pokračovat, protože taky nevychladla? Byla zvyklá žít podle určitého vzorce. A kdo není? Nikdy neměla v úmyslu chovat vážné city k Tyleru MacMillanovi.

Bože, bylo rozčilující vědět, že k němu něco cítí.

A co je horší, on jde rovnou k věci. Byla naštvaná, cítila se zrazená a zranitelná a přála si, aby Tyler byl šest tisíc mil odtud, v Kalifornii, ale jen proto, že zoufale toužila, aby byl právě tady.

Nemůže se tomu poddávat. Její rodina má problémy. Společnost, kterou pomáhala budovat, je v tíživé situaci.

A muž, který se zřejmě brzy stane jejím nevlastním otcem, leží ve vedlejší místnosti a v rameni má čerstvou ránu.

Nemá dost starostí, než aby myslela na svoje city?

Ne že by měla strach z toho někomu se svěřit do rukou. Ale pokud to má udělat, musí si vše řádně promyslet. A to má čas.

David spal dvě hodiny a probudil se s pocitem člověka, který byl nedávno postřelen a přežil. Posadil se a Sofie mu přinesla polévku minestrone. Začal znovu myslet normálně.

„Už se ti vrátila barva,“ oznámila mu radostně Sofie.

„A taky zdravé myšlení.“ Uvědomil si, že polévku nejí, ale jen přelévá. „Vypadá to, žes mě přijela nahradit.“

„Můžu ti říct, co se stalo a co vím. A neumím si představit, že bych tě dokázala nahradit. Všichni hledají Donata, nejen policie, ale také detektiv, kterého si najali moji prarodiče. Vyslýchali Ginu. Řekli mi, že byla hysterická a prohlašovala, že o něm nic neví. Věřím jí. Kdyby něco věděla a Don ji nechal v takovém srabu i s dětmi, určitě by na něho všechno vyzradila. Zatím ještě nenašli ženu, se kterou se scházel. Pokud ji miluje, jak mi řekl, myslím si, že ji vyhledal.“

„Chudák Gina.“

„Jo.“ Sofie vstala od stolu. „Já jsem měla Dona docela ráda. Nemohla jsem snést Ginu a rozčilovalo mě její chování. Teď je potrestána tím, že je provdaná za

podvodníka, zloděje a možná i vraha. Ale zatraceně, cítím s ní. Nemůžu za to.“

„Není nemožné, že ona dotlačila Dona k tomu, aby s tím začal?“

„I kdyby to udělala, on sám je zodpovědný za své vlastní činy. Ale myslím si, že to tak není. Ale stejně jsem ji nemohla vystát. Jsem strašná. Ale dost už o mně.“

Mávla rukou a vzala si malý kousek chleba. Začala nervózně chodit po pokoji. „Předpokládá se, že Don měl falešný účet, z něhož odčerpával peníze na úkor společnosti. Abych byla upřímná, myslím si, že není dost chytrý na to, aby něco takového dokázal dlouho udržet v tajnosti.“

„Souhlasím s tebou. Určitě měl komplice.“

„Mého otce.“

„Do určité doby,“ řekl David a podíval se na ni. „A po jeho smrti to byla možná Margaret. Ale její podíl na těchto podvodech, pokud byl vůbec nějaký, byl minimální. Nic mě nepřesvědčuje o tom, že jeden z nich měl vůdčí roli.“

Odmělčela se. „Nemyslíš si, že byli spíš využíváni, než aby využívali?“

„Myslím, že tvůj otec v tom měl jen vedlejší úlohu. Co se týče Margaret, ta se do toho dostala nedávno, ještě se ani nestačila zadrápnout.“

„Zabili ji,“ zašeptala Sofie. „A mého otce taky. Všechno se točí kolem toho.“

„Ano. Ale Don není dost chladnokrevný na to, aby dělal takové podvody několik let. Byl to muž uvnitř firmy, který měl ke všemu přístup. Ale někdo ho řídil. Možná jeho milenka,“ dodal s pokrčením ramen.

„Možná. Ale najdou ho. Asi se sluní na nějaké tropické pláži anebo tam už leží obličejem dolů. Až ho najdou, všechno se vysvětlí.“

Posadila se. „Donato otrávil víno sám, nebo si někoho najal.“

„Já vím.“

„Mám problémy s důvodem. Je to pomsta? Proč ničit reputaci a fiskální bezpečnost společnosti, která mě živí? A proč zabíjením?“

Odmrlčela se a zahleděla se na jeho ovázané rameno. „No, myslím, že ukázal, že v této oblasti nemá problémy. Mohl to všechno spáchat.“ Přitiskla si prsty ke spánkům. „Zabil mého otce. Rene je náročná žena a táta potřeboval spoustu peněz. Věděl, že má být vyhozen z firmy. Spálil mosty k mámě a já jsem mu dala najevo, že já také spaluji mosty mezi ním a sebou.“

„Zodpovídal za své činy sám, Sofie,“ upozornil ji David.

„Už jsem v tomto směru rezignovala. Nebo velmi brzy rezignuji. A umím si představit, jaké ty činy mohly být. Mohl tlačit na Dona, aby mu dával víc. Určitě by byl schopen ho vydírat a vyhrožovat, samozřejmě civilizovaným způsobem. Možná věděl o tom otráveném vínu a o ubohém siňoru Baptistovi. A pak Don zabil Margaret, protože chtěla víc, nebo protože se bál, že se na ni přijde. Pak jsi byl na řadě ty, protože si uvědomil, že už není cesty zpátky.“

„Proč by kradl dokumenty?“

„Já nevím, Davide. Asi neuvažoval racionálně. Předpokládám, že si myslel, že zemřeš a on získá ty dokumenty. Pak už je nikdo nenajde. Ale ty jsi nezemřel a jemu muselo dojít, že krádež dokumentů ho nespasí. Zatím tady máme další skandál, který prosákne na veřejnost. Nepomyslel jsi někdy na to, že by ses na nás vykašlal a vrátil se zpět do Le Coeur?“

„Ne. Sofie, proč nejíš ten chleba, místo abys ho drobila?“

„Ano, tati.“ Zděsila se ironického tónu ve svém hlase. „Promiň. Jsem strašně otrávená. Raději ti sbalím věci – pokud trváš na tom, že chceš opustit moji příjemnou společnost. První letadlo letí zítra ráno.“

Příšerně se potil. Dveře terasy byly doširoka otevřené a do místnosti vnikal chladný vzduch stoupající z hladiny jezera Conoi. Donato se navzdory chladu nepřestával potit, jeho pot byl však studený Počkal, až jeho milenka usne, a pak vstal z postele a šel do salónu. Nebyl schopen ji uspokojit, ale ona předstírala, že jí to nevadí. Jak může mít muž chuť na erotiku, když má takové problémy?

Možná to opravdu nevadí. Jeho milenka byla nadšená, když jí nabídl výlet do elegantních lázní u jezera. Tohle jí sliboval už mnohokrát a nikdy slib nesplnil. Připravil to pro ni jako hru a dal jí k dispozici svoji kartu, ať si jde koupit, po čem zatouží – ale sama. Tady ho nikdo neznal a Donato chtěl, aby to tak zůstalo. Co by dělal, kdyby se někdo zmínil o tom, že ho tady viděl se ženou, která není jeho manželkou?

Myslel si, že je to chytré. Velmi chytré. Téměř věřil tomu, že je to hra i pro něho. Dokud nezapnul televizní zprávy. Na obrazovce uviděl svůj obličej. Byl rád, že jeho milenka byla v té chvíli ve vedlejší místnosti. Snadno ji mohl odlákat od televize i od novin.

Ale někdo ho mohl poznat.

Potřeboval pomoc a měl jen jeden zdroj.

Když vyťukával předčísli New Yorku, třásly se mu ruce. „Tady je Donato.“

„Očekával jsem tvůj hovor.“ Jerry se podíval na hodinky a počítal. Věděl, že tam, odkud Giambelli volá, jsou tři hodiny ráno. *Pěkně se potí*, pomyslel si. „Done, v poslední době jsi byl velmi zaneprázdněný.“

„Všichni si myslí, že jsem střílel po Davidu Cutterovi.“

„Ano, já vím. A co si myslíš ty?“

„Já jsem to neudělal.“ Jeho angličtina ho zradila. Těžce hledal slova. „Když jsem ti řekl, o čem se mnou mluvil Cutter, nařídil jsi mi, ať vypadnu z Benátek. Udělal jsem to. Nešel jsem ani domů. Mohu to dokázat,“ šeptal zoufale. „Mohu dokázat, že jsem nebyl v Benátkách, když se po něm střílelo.“

„Můžeš? Nevím, k čemu ti to bude dobré, Done. Já jsem slyšel, že sis najal vraha.“

„Najal... cože? Říkají, že jsem si najal někoho, kdo po něm střílel? A z jakého důvodu? Vždyť by to bylo zbytečné. Sám jsi to říkal.“

„Já to vidím takhle.“ *Ach, je to ještě lepší, než jsem si myslel*, řekl si Jerry. „Zabil jsi dva lidi, možná tři, když započítám Avana. David Cutter měl být další na řadě.“ Pobavil ho Donatův povzdech. „Jsi v pěkné bryndě, kamaráde.“

„Potřebuji pomoc. Musím se dostat ze země. Mám peníze, ale ty mi nebudou stačit. Potřebuji pas na nové jméno a plastiku obličeje.“

„To zní velice rozumně, Done, ale proč mi to říkáš?“

„Ty mi můžeš pomoci.“

„Přeceňuješ můj vliv a moje zájmy. Podíváme se, jak se tenhle rozhovor bude líbit tvé firmě.“

„To nemůžeš udělat. Pokud mě dostanou, dostanou i tebe.“

„Ach, to si nemyslím. Mezi námi neexistuje žádné spojení. To jsem si zajistil. Až pověším telefon, zavolám na policii a řeknu jim, že jsi mě kontaktoval a že jsem se tě snažil přesvědčit, aby ses jim přihlásil. Nebude jim trvat dlouho, než tě najdou. Tohle je férové varování kvůli našemu předchozímu přátelství.“

„Nic z toho by se nestalo, kdyby nebylo tebe. Byl to tvůj nápad.“

„Já mám spoustu nápadů.“ Jerry si prohlédl upravené nehty. „Ale ty víš, že jsem nikdy nikoho nezabil. Buď chytrý, Done, pokud to dokážeš. Uteč.“

Zavěsil a nalil si sklenici vína. Zapálil si cigaretu, pak znovu zvedl sluchátko a zatelefonoval na policii.

24. KAPITOLA

David sledoval vzdalující se Benátky se smíšenými pocity lítosti a ulehčení.

„Nebyl důvod, abys vstával z postele a vezl mě na letiště,“ řekl Tylerovi, když spolu jeli v taxíku přeplněnými ulicemi. „Nepotřebuji chůvu.“

„Jo, měl jsem toho poslední dobou dost.“ Tyler upíjel kávu a zimomřivě se choulil, protože ranní vzduch byl pěkně chladný. „Začíná mě to zmáhat.“

„Já umím nasednout do letadla.“

„Dohoda zní takto: Já tě posadím do letadla a oni si tě vyzvednou. Smiř se s tím.“

David se na něho podíval. Tyler byl neoholený a kabonil se na svět. Davida to rozveselilo. „Měl jsi těžkou noc, co?“

„Už jsem zažil lepší.“

„Dostaneš se zpátky? Tvoje italština je dost bídná, že?“

„Polib mi šos.“

David se rozesmál a š'ouchl ho do ramene. „Teď se cítím líp. Sofie ti dělá starosti, co?“

„Dělá mi starosti už dvacet let. Ta mi den nezkazí.“

„Pokud ti dám radu, nevyhodíš mě za jízdy na silnici? Měj na paměti, že jsem raněný.“

„Co se týče Sofie, nepotřebuji žádné rady.“ Tyler se na Davida zamračil, i když nechtěl. „Co mi chceš poradit?“

„Tlač na ni. Myslím, že na ni ještě nikdo netlačil. Aspoň žádný mužský, který by stál za to. Pokud tě za to nezabije, bude tvoje.“

„Díky, ale možná ji nechci.“

David se pohodlně usadil, aby si užil jízdy. „Ale ano,“ zasmál se. „Chceš ji.“

Ano, připustil si Tyler. Chce ji. A proto riskuje, že probudí její hněv. Nelíbilo se jí, když se jí někdo pletl do

cesty. Nelíbilo se jí, když jí někdo říkal, co má nebo nemá dělat, připomínal si, když balil její přenosný počítač.

„Co to děláš, sakra?“

Vzhlédl a podíval se na ni. Kůži měla ještě vlhkou ze sprchy. „Balím ti věci, partnerko. Jedeme ven.“

„Dej ruce pryč od mých věcí.“ Přiběhla k němu a vytrhla mu počítač z ruky. Přitiskla si ho k hrudi jako milované dítě. „Nikam nejdu. Zůstanu tady.“

„Já se vracím do *castella*. Kam půjdu já, půjdeš i ty. Máš nějaký důvod, proč tam nemůžeš pracovat?“

„Ano. Několik.“

„A ty jsou?“

Sevřela počítač pevněji. „Přemýšlím o nich.“

„Zatímco budeš přemýšlet, sbalím ti zbytek věcí.“

„Právě jsem si je vybalila.“

„Pak si ještě dobře pamatuješ, kam jsi všechno dala.“

Rozčílilo ji to. Zastihl ji nepřipravenou a omámenou po předešlé noci. Zlobila se, protože chtěla odjet na sever a strávit jeden dva dny mimo *castello*.

Taky jí vadilo, že je pro ni tak těžké za jízdy s ním mlčet.

A ještě víc jí vadilo, že jemu mlčení vůbec nevadilo.

„Budeme mít oddělené ložnice,“ prohlásila. „Je načase trochu přibrzdit.“

„Dobře.“

Už otvírala pusku, aby mu dala odpověď, která by ho zдрtila. Ale pak se zmohla jen na: „Dobře, fajn.“

„Dobře, fajn. Víš, že za pár týdnů bude sezóna v plném proudu. Vypadá to, že tady právě dokončili výsadbu nových keřů. Včera jsem mluvil s předákem. Řekl mi, že počasí bylo dobré, několik týdnů už nemrzlo a už se objevují první květy. Pokud se teplo udrží, budeme mít dobrou úrodu. Ach, ta změna květů v plody!“

„Znám to,“ procedila mezi zuby.

„Jen se snažím udržovat konverzaci.“

Stočil auto z dálnice na cestu vinoucí se mezi nízkými kopci. „Je to hezký kraj. Už jsem tu nebyl pěkných pár let. Nikdy jsem ho neviděl na jaře.“

Ona ho viděla na jaře, ale málem na to zapomněla. Tichá zeleň kopců malebně kontrastovala s barevností domů. A na svazích nekonečné řady vinic a pole slunečnic čekajících na léto. Nad tím vším se k modré obloze pnuly vzdálené hory.

Přeplněné Benátky a městské Miláno byly odtud vzdáleny mnoho kilometrů. Bylo to malé srdce Itálie, které napájeno dešti pravidelně tlouklo.

Zdejší vinice byly kořeny jejich osudu. Rozhodnuto bylo už ve chvíli, kdy Cezar Giambelli zasadil první řadu keříků. *Jednoduchý sen*, pomyslela si Sofie. *A smělý plán*. Od malého podniku až k mezinárodnímu impériu.

A když teď byla jejich společnost ohrožena, Sofie byla ochotna udělat cokoli, aby ji ubránila.

Už viděla výrobu vína. Byla to původní kamenná budova s dalšími přístavky. První kameny tady položil už její pra-pradědeček. Jeho syn přidal jiné a další pak synova dcera. *Jednoho dne*, pomyslela si, *bude možná přistavovat i ona*.

Konečně se na malé vyvýšenině objevilo *castello*, které se tyčilo nad svahy vinic jako hrad. Nádherné a velkolepé sídlo s kolonádou, balkónky a lomenými okny bylo testamentem vize jednoho člověka.

Musel bojovat, pomyslela si. Nejen kvůli zisku. Kvůli zemi, kvůli jménu. Táhl ji to sem mnohem víc než na domácí vinice v Kalifornii, víc než do kanceláře a konferenčních místností. Sem, kde jeden muž změnil svůj život, a tím předurčil její osud.

Tyler zastavil před domem. Přední zahrada už rozkvétala. „Nádherné místo,“ řekl a vystoupil z auta.

Sofie taky vystoupila a nadechla se čerstvého vzduchu, plného jarní vůně. Po stěnách zdobených dekorativní mozaikou se pnulo víno. Před domem stála stará hrušeň v

plném květu. Vypadala, jako by byla pokrytá čepicí sněhu. Sofie si náhle vzpomněla na chuť ovoce, sladkou a prostou, na šťávu, která jí stékala do hrdla, když byla ještě dítětem a běhala po zahradě za svojí matkou.

„Chtěl jsi, abych tohle ucítila,“ vydechla a otočila se k němu. „Myslel sis, že to neznám?“ Přitiskla si pěst k srdci. „Myslel sis, že jsem tu vůni nikdy předtím nepoznala?“

„Sofie.“ Opřel se o kapotu auta a zadíval se na ni. „Myslím, že jsi cítila různé vůně, ale vím, že některé z nich se mohly ztratit ve starostech a trápení. Když se zaměříš na problémy, ztrácíš schopnost vnímat příjemné věci.“

„Takže tys mě vytáhl z bytu v Benátkách, abych viděla tento velkolepý obraz.“

„To je součást našeho života. Je čas květů, Sofie. Ať se děje, co se děje, je jaro. Nesmíš je promeškat.“

„Je to metafora?“ zeptala se, když sáhla do auta pro kufříkový počítač.

„Já jsem jen farmář. Co já mohu vědět o metaforách?“

„Jsi jen farmář... ach, ty chudinko.“ Sofie si vzala do druhé ruky kufřík.

„Omluv mě, ale nemíním už déle poslouchat tvoje urážky.“ Tyler jí vzal kufřík z ruky a zadíval se na něj s odporem. „Proč je tvoje zavazadlo dvakrát větší a třikrát těžší než moje? Vždyť jsem větší než ty.“

„Proto.“ Zamrkala. „Jsem žena. A myslím, že bych se ti měla omluvit za to, že jsem k tobě byla nevrlá.“

„Proč?“ zvedl kufr. „Nemyslela jsi to vážně.“

„Trochu jo. Tady máš moji pomocnou ruku.“ Sáhla do auta a vytáhla maličkou tašku s kosmetikou. Pak spolu pomalu zamířili k domu.

Pilar otevřela dveře. Tentokrát je aspoň čekala. „Detektive Claremonte, detektive Maguireová, dík, že jste přišli.“

Ustoupila a gestem jim ukázala do salónu. „Je krásný den na cestování,“ pokračovala. „Ale vím, že jste oba velmi zaměstnaní, a oceňuji, že jste si našli čas.“

Už předem přichystala kávu a sušenky, a když se policisté usadili, obsloužila je. Claremont a Maguireová si vyměnili za jejími zády výmluvné pohledy. Maguireová pokrčila rameny. „Co pro vás můžeme udělat, paní Giambelliová?“

„Ujistit mě o něčem, i když vím, že to není vaše práce.“ Pilar nalila kávu. Udivila Maguireovou tím, že si pamatovala, jak ji má každý z nich rád.

„A jaké potřebujete ujištění?“ zeptal se Claremont.

„Vím, že vaše oddělení je v kontaktu s italskými úřady.“ Pilar se posadila, ale kávy se nedotkla. Byla dost svěží. „Jak už asi víte, moje matka tam má určitý vliv. Poručík DeMarco nám poskytl, kolik informací mohl. Jsem si vědoma toho, že můj bratranec kontaktoval včera Jeremy de Morneye a že Jerry telefonicky informoval newyorskou policii. Jerry byl tak pozorný, že ještě zatelefonoval mému nevlastnímu otci.“

„Jste velmi dobře informovaná, takže nevím, co vám ještě můžeme říct.“

„Detektive Claremonte, jedná se o moji rodinu.“ Pilar se na chvíli odmlčela. „Vím, že policie už vypátrala, že Don telefonoval od jezera Como. A také vím, že utekl, než ho mohli zatknout. Ptám se vás, zda podle vás zabil... zabil Anthony Avana Don.“

„Paní Giambelliová,“ Maguireová odsunula kávu stranou. „Naším úkolem není spekulovat. My shromažďujeme důkazy.“

„Jsme spolu ve spojení už měsíce. Nechala jsem vás nahlédnout do svého života, do svých osobních záležitostí. Samozřejmě chápu, že povaha vašeho povolání vyžaduje určitý profesionální odstup. Žádám jen o trochu soucitu. Je možné, že Donato je ještě v Itálii. Moje dcera je tam taky a muž, kterého mám velmi ráda, byl málem zavražděn. Muž,

za něhož jsem byla provdána polovinu života, je mrtev. Moje jediné dítě je deset tisíc kilometrů odtud. Prosím, nenechávejte mě tak bezmocnou.“

„Paní Giambelliová...“

„Alexi,“ Maguireová začala dřív, než mohl dokončit větu. „Je mi líto, Pilar, nemohu vám říct, co chcete slyšet. Já prostě nemám odpověď. Znáte svého bratrance lépe než já. Řekněte mi k tomu něco.“

„Přemýšlela jsem o tom už několik dnů,“ začala Pilar. „Přála bych si, abych mohla říct, že jsme si byli blízcí a že znám jeho srdce i mysl. Ale není tomu tak. Ještě před týdnem bych řekla, ach, Donato – je trochu bláznivý, ale má dobré srdce. Teď není pochyb o tom, že je zloděj a že společně s mužem, za kterého jsem byla provdaná, kradl peníze ženě, která jim umožňovala život v přepychu.“

Uchopila šálek s kávou, aby měla něco v ruce. „Okrádali i mne. Okrádali moji dceru. Ale i přesto, když se pokouším představit si Donata, jak sedí v obývacím pokoji mé dcery, dívá se na muže, kterého zná léta, a pak na něho míří zbraní... ne, to nehraje. Nedokáží si představit, že Don má v ruce zbraň. Nevím, zda je to proto, že mu do nich prostě nepatří, nebo proto, že tomu nemohu uvěřit.“

„Máte obavu, že chce zabít vaši dceru. Neměl by k tomu žádný důvod.“

„Pokud spáchal tohle všechno, není dostatečným důvodem fakt, že Sofie existuje?“

Kris Drakeová přecházela po kanceláři a zuřila. Giambelliovi, vedení tou malou děvkou Sofií, se ji snažili zničit. Poslali na ni policajty, opakovala si a svírala ruce v pěsti. Ale tím nic nezískají. Mysleli si, že to na ni svedou a spojí ji s Tonyho vraždou. Dokonce by ji chtěli osočit z toho, že otrávila víno a postřelila v Benátkách Cuttera.

Třásla se vztekem. Otevřela lahvičku s tabletkami a jednu z nich polkla.

Nemohou dokázat, že to byla ona, kdo strčil do Sofie, když byla na terase. Nemohou dokázat nic. Co na tom záleží, že spala s Tonym? To není zločin. Byl na ni hodný, oceňoval ji a rozuměl jí. Věděl, čeho chce dosáhnout.

Dal jí sliby, jejichž splnění znemožnily Giambelliho ženské. *Ten blázínek*, vzpomněla si s láskou. Byli dobrý tým, jen kdyby ji poslechl! Kdyby se nenechal přesvědčit tou děvkou a nevzal si ji. Ale všechno je vina Giambelliových, připomněla si. Ti se postarali i o to, aby se o ní dozvěděla Rene Foxxová. Teď je její jméno vláčeno tiskem a ona musí čelit výsměšným pohledům svých spolupracovníků.

Stejně tak ze strany Giambelliů.

Dostala se už tak daleko, tak tvrdě pracovala a teď by jí ty italské děvky měly zničit kariéru. Bez Jerryho podpory by už možná byla na dně. Díkybohu, že stojí při ní a chápe, že ona je oběť a cíl.

Dlužila mu ještě vnitřní informace, které získala z firmy. Ať Giambelliovi zkusí podat na ni žalobu. Le Coeur za ni bude bojovat. Jerry jí to tvrdí od začátku. Ten ji uměl ocenit.

Le Coeur jí poskytne všechno, po čem kdy prahla. Prestiž, moc, postavení, peníze. Do čtyřiceti bude figurovat na seznamu stovky nejlepších manažerek, královen velkého byznysu. Utká se o titul manažerky roku.

A nejen proto, že ji někdo postraší. Protože si to zaslouží.

Ale to nestačí. Není to dost velká odměna za to, že ji vyslýchá policie a že ji novináři vláčí v tisku. Není to dostatečná náplast za ponížení, které jí způsobili Giambelliovi.

Firma Giambelli padne, pomyslela si. Ale existují způsoby, které je zničí i jako rodinu.

Byl to dlouhý let přes oceán a přes šířku kontinentu. David ho většinou prospal, a když mu přinesli kávu,

zatelefonoval domů. Telefon vzal Eli a David mu podal zprávy o tom, co se seběhlo v Itálii od doby, kdy odešel z nemocnice. Byl zklamaný, že Pilar s dětmi nebyla doma.

Toužil po domově, a když letadlo přistálo v Napě, nemohl se dočkat, kdy překoná vzdálenost dělící ho od domova.

Přešel přes letištní plochu a došel na místo, kde měl čekat jeho řidič.

„Tati!“

Z limuzíny vyskočili Theo s Maddy. Davidem projel silný záchvěv citu. Položil kufřík a rozběhl se k nim. Zdravou paží chytil Maddy a vzápětí ucítil ostrou bolest, když chtěl zraněnou rukou obejmout Thea.

„Omlouvám se, zasažené křídlo.“

Když ho Theo políbil, zalila ho vlna lásky a překvapení. Už si ani nevzpomínal, kdy ho naposledy jeho chlapec, teď už mladý muž, políbil. „Bože, jsem tak rád, že tě vidím.“ Přitiskl rty do dceřiných vlasů a zopakoval: „Jsem tak rád, že vás vidím.“

„Tohle už nikdy nedělej.“ Maddy mu přitiskla tvář k hrudi. Vnímala jeho vůni a tlukot jeho srdce.

„Už nikdy.“

„Dohodnuto. Neplač, děvče. Ted’ už je všechno v pořádku.“

Theo měl obavu, že začne plakat taky, a proto se od otce odvrátil a odkašlal si. „Tak, přivezl jsi nám něco?“

„Už jste slyšeli o ferrari?“

„Sakra, tati! Myslel jsem... Hú.“ Theo pohlédl k letadlu, jako by očekával, že za chvíli vyloží nádherný italský sport’ák.

„Jen se ptám, jestli jste o něm slyšeli. Ale podařilo se mi přivést pár věcí, které se vešly do mých kufrů tamhle.“ David pokývl hlavou.

„Prima.“

„A pokud mi je vezmete jako moji otroci, půjdeme tento týden koupit auto.“

Theovi poklesla čelist. „Nežertuješ?“

„Nebude to ferrari, ale nežertuji.“

„Prima! Hej, proč jsi čekal, až tě střelí?“

„Chytrá hlavo. Jsem tak rád, že jsem doma. Pojďme odtud a...“ zastavil se. Vedle auta stála Pilar. Vlasy jí vlály ve větru. Když se jejich oči setkaly, zamířila pomalu k němu. Pak se rozběhla.

Maddy ji zpozorovala a udělala svůj první krok do dospělosti tím, že odstoupila od otce.

„Proč pláče?“ chtěl vědět Theo, když se Pilar pověsila jejich otci na krk a rozplakala se.

„Ženy vždycky čekají, až je všechno za nimi, a pak pláčou. Zejména, když je to důležité.“ Maddy se dívala, jak otec skryl tvář do Pilariných vlasů. „A tohle je důležité.“

O hodinu později seděl David ve svém obývacím pokoji na pohovce a popíjel čaj. Maddy mu seděla u nohou a hlavu měla položenou na jeho koleni. Hrála si s náhrdelníkem, který jí koupil v Benátkách. Nebylo to žádné dětské šidítko, poznala, že jde o klenotnickou práci.

Theo měl na očích značkové brýle a občas se na sebe podíval do zrcadla, aby obdivoval svůj evropský vzhled.

„Teď, když jste spolu, bych měla jít domů.“ Pilar se opřela o opěradlo pohovky a zajela prsty Davidovi do vlasů. „Vítej doma.“

Možná byl po operaci, ale jeho zdravá ruka byla ještě dost rychlá. Chytil ji za zápěstí. „Proč spěcháš?“

„Máš za sebou dlouhý a namáhavý den. Musíš si odpočinout. Určitě budeme postrádat tvoje děti,“ řekla a podívala se na Thea a Maddy. „Doufám, že se brzy stavíte.“

Maddy si opřela tvář o Davidovo koleno a upřeně pozorovala Pilar. „Tati, ty jsi nepřivezl paní Giambelliové žádný dárek?“

„Vlastně ano.“

„No, to jsem si oddychla.“ Pilar mu jemně stiskla zraněné rameno. „Můžeš mi to dát zítra. Ted' by sis měl odpočinout.“

„Odpočíval jsem celou cestu v letadle. Už nechci čaj. Můžeš ho prosím odnést do kuchyně? Zatím si promluvíme s dětmi.“

„Jistě. Odnesu to a půjdu. Zítra ti zavolám, abych se dozvěděla, jak se cítíš.“

„Neodcházej,“ zaprosil, když začala skládat nádobí na ták. „Počkej ještě.“

Zavrtěl se a snažil se rychle najít správná slova. Pilar zmizela s podnosem v kuchyni. „Poslyšte... Theo, můžeš si na chvíli sednout?“

Theo se rozvalil na sedačku. Hlavu měl plnou sportovních vozů. „Nemohli bychom se podívat po nějakém sport'áku? Holky na ně letí.“

„Ježíši, Theo.“ Maddy se otočila k bratrovi. „Ted' se nestarej o auta a o to, že na něj budeš balit holky. Drž pusku, protože táta ti chce říct, že by chtěl požádat paní Giambelliovou o ruku.“

Davidovi zmizel úsměv z tváře. „Jak to sakra můžeš vědět?“ zeptal se. „Je to tajemství.“

„Prostě je to logické. Chceš nám to říct, že?“

„Chtěl jsem si o tom s vámi promluvit. Nejste proti?“

„Tati.“ Theo ho poplácal po zádech. „To je prima.“

„Díky, Theo. Maddy?“

„Když máš rodinu, předpokládá se, že u ní zůstaneš. Někdy lidé nesplní předpoklady...“

„Maddy?“

„Uch, uch.“ Pokývala hlavou. „Ona s námi zůstane, protože chce, a to je lepší.“

O několik minut později doprovázel David Pilar domů přes vinici. Na obloze se objevil měsíc.

„Opravdu, Davide, znám cestu domů a nemusíš se vystavovat chladnému nočnímu vzduchu.“

„Potřebuji vzduch a cvičení a taky tvoji přítomnost.“

„Maddy a Theo teď potřebují tvoji přítomnost.“

„A co ty?“

Propletla si prsty s jeho. „Už se cítím mnohem lépe. Neplánovala jsem, že budu na letišti plakat. To přísahám.“

„Chceš vědět pravdu? Líbilo se mi to. Muži je příjemné, když vidí, že žena pro něho pláče. Posiluje to jeho ego.“

Přítáhl si její ruku k ústům a políbil ji. Zastavili se na zahradní cestičce. „Pamatuješ na naše noční setkání tu první noc? Narazil jsem na tebe právě tady. Bože, byla jsi nádherná. A rozčilená. Mluvila jsi sama k sobě.“

„Šla jsem si tajně vykouřit cigaretu,“ vzpomněla si. „A bylo mi velmi trapně, že mě při tom přichytil náš nový zaměstnanec.“

„Osudově přitažlivý nový zaměstnanec.“

„Ach, ano. To je pravda.“

Zastavil se a něžně ji objal. „Té noci jsem se tě toužil dotknout. Teď můžu.“ Pohladil ji po tváři. „Miluji tě, Pilar.“

„Davide. Já tě taky miluji.“

„Volal jsem ti ze San Marco a vyprávěl jsem ti o tom, že tam hraje hudba a přichází soumrak. Vzpomínáš si na to?“

„Samozřejmě. Bylo to té noci, kdy...“

„Pššš.“ Položil si prst na ústa. „Tehdy jsem seděl a myslel na tebe. A něco jsem se dozvěděl.“ Vytáhl z kapsy krabičku.

Ustoupila o krok zpět. V hrudi ucítila píchnutí paniky. „Ach, Davide. Počkej.“

„Neutíkej ode mne. Nebud' rozumná. Jen si mě vezmi.“ Chvilí bojoval s krabičkou a pak se nervózně zasmál. „Nemůžu tu zatracenou věcičku otevřít. Podej mi ruku.“

Měsíční světlo se mu zalesklo na vlasech. Oči měl temné a plné lásky a humoru. Pilar se nadechla a ucítila jemnou vůni jasmínu a růží. Všechno je tak perfektní, pomyslela si. Bylo to tak dokonalé, až ji to děsilo.

„Davide, oba jsme žili v manželství a víme, že někdy to nemusí fungovat. Máš děti, které to může poznamenat.“

„Nežili jsme v manželství spolu a oba víme, že to chce dva lidi, kteří do toho oba chtějí jít. Určitě to neublíží mým dětem, protože jak mi moje zvláštní a nádherná dcera řekla, nezůstaneš s námi proto, že se to předpokládá, ale proto, že to chceš. A to je lepší.“

Z Pilar spadla nesmírná tíha. „Tohle řekla?“

„Ano. Theo se jako muž omezil jen na pár slov. Řekl, že je to prima.“

Oči se jí zamžily, ale potlačila slzy. Vydechla si. „Koupíš mu auto. Řekl by ti všechno, co chceš slyšet.“

„Víš, proč tě miluji? Protože jsi ho uchvátila.“

„Davide, je mi skoro padesát.“

Jen se usmál. „A?“

„A já...“ najednou se cítila hloupě. „Myslím, že jsem ti to už jednou řekla.“

„Ano, že jsi stará. Beru to.“

„Nejen to, jsem mnohem starší než...“ tentokrát se jí hlas zlomil a pak se rozesmála. „Nedokážu normálně myslet.“

„Dobře. Pilar, něco ti řeknu. Ať říká tvůj rodný list cokoli, ať jsi udělala do této chvíle cokoli, miluji tě. Chci strávit zbytek života po tvém boku, mít s tebou rodinu a patřit k té tvé. Takže mi pomoz a otevři tu krabičku.“

„Dobře.“ Očekávala, že se jí budou chvět prsty, ale byly pevné. Tlak, který měla v hrudi, se vypařil a ona najednou cítila lehkost. „To je nádhera.“ Pohlédla na kameny a okamžitě pochopila symboliku. „Je to perfektní.“

Vytáhla prsten z krabičky a navlékla si ho na prst. „Po tomhle jsem toužila.“

Pilar vešla do kuchyně. Eli právě připravoval čaj. „Jak se vede Davidovi?“

„Dobře. Lépe, než jsem si myslela.“ Přejela si palcem prstýnek, který byl nový a přitom tak přirozený na jejím prstu. „Potřebuje si jen odpočinout.“

„To my všichni.“ Eli si vzdychl. „Tvoje matka šla nahoru do kanceláře. Mám o ni obavu, Pilar. Dnes skoro nejedla.“

„Půjdu za ní a přinesu jí čaj.“ Poplácala ho po zádech. „Zvládneme to, Eli.“

„Já vím. Věřím tomu, ale začínám mít starosti o Terezu. Je to hrdá žena. A to ji částečně ničí.“

Eliho starosti padly u Pilar na úrodnou půdu. Vzala podnos a vydala se do matčiny kanceláře. Napadlo ji, že to je ten večer podruhé, kdy nese čaj někomu, kdo ho pravděpodobně nechce.

Ale je to gesto, které je míněno od srdce a má uklidnit.

Dveře byly otevřené. Tereza seděla za stolem a před ní na stole ležela účetní kniha.

„Mami.“ Pilar vešla do pracovny. „Přála bych si, abys nepracovala tak tvrdě. My všichni ostatní se pak musíme stydět.“

„Nemám náladu ani chuť na čaj, Pilar. Ani na společnost.“

„Ale já ano.“ Pilar položila podnos na stůl a začala nalévat čaj. „David vypadá velmi dobře. Uvidíš zítra.“

„Děsí mě, že někdo z naší krve mohl udělat něco takového.“

„A samozřejmě cítíš zodpovědnost, jako vždy.“

„A co mi zbývá?“

„Tu by měl cítit muž, který po něm střílel. Já jsem si zase myslela, že jsem zodpovědná za to, co prováděl Tony.“

„Ty jsi s ním nebyla pokrevně spřízněná.“

„Ne, ale vybrala jsem si ho, a to je horší. Ale nebyla jsem zodpovědná za to, co udělal. On za to mohl. Jestli jsem za něco zodpovědná, tak za to, co provedl mně a

Sofii.“ Pilar postavila čaj na stůl. „Giambelliovi jsou víc než víno.“

„Ha. Myslíš, že mi tohle musíš říkat?“

„Myslím, že ti to musím říct právě teď. Myslím, že ti musím připomenout všechno dobré, co jsme udělali. Přispěli jsme miliony dolarů na charitu, zaměstnáváme spoustu rodin, které žijí díky tomu, že pracují pro naši společnost. Patří mezi ně rodiny dělníků z vinic, zaměstnanců výroby a lahvárny, distributoři, tovární dělníci, úředníci. Každý z nich na nás závisí, a co my děláme, mami?“

Posadila se na kraj stolu a s pocitem satisfakce pozorovala, že jí matka věnuje plnou pozornost. „Pracujeme a staráme se. V každém ročním období bojujeme s počasím. Děláme, co nejvíc můžeme, a věříme si. To se nezměnilo. To se nikdy nezmění.“

„Bylo to vůči němu nefér, Pilar? Mám na mysli Donata.“

„To se ptáš ty? Ted' vidím, proč má Eli starosti. Pokud ti řeknu pravdu, budeš mi věřit?“

Tereza unaveně vstala od stolu a přistoupila k oknu. Ve tmě neviděla na vinice, ale v duchu si je dovedla představit. „Ty nelžeš, proč bych ti neměla věřit?“

„Umíš být tvrdá. Někdy je to děsivé. Když jsem byla malá a viděla tě kráčet podél řad keřů, říkala jsem si, že jsi jako generál z jedné z mých historických knížek. Vždycky vzpřímená a přísná. Pak jsi se zastavila, prohlížela sis révu a hovořila s někým z dělníků. Vždycky jsi je všechny znala jménem.“

„Dobrý generál zná svoje jednotky.“

„Ne, mami, většinou ne. Jsou pro ně jen figurky bez tváří a beze jmen. Musí takoví být pro generála, který je nemilosrdně posílá do bitvy. Ty jsi vždycky znala jejich jména, protože ti velmi záleželo na tom, kdo jsou. Sofie to má po tobě. Je to dar od tebe.“

„Bože, ty mě uklidňuješ.“

„Doufám, že ano. Nikdy jsi nebyla nespravedlivá. Ani k Donatovi, ani k nikomu jinému. A nejsi zodpovědná za chamtivost, krutost nebo sobectví lidí, kteří vidí jen pěšáky bez tváří.“

„Pilar.“ Tereza se opřela čelem o okenní tabuli. Bylo to gesto únavy, u ní nezvyklé. Pilar rychle vstala a přistoupila k ní. „Siñore Baptista. Pronásleduje mě.“

„Mami. Nikdy by tě neobvinil. Nikdy by neobvinil *siñoru*. A já si myslím, že by byl tebou zklamán, kdyby věděl, že se obviňuješ.“

„Doufám, že máš pravdu. Možná si ten čaj dám.“ Obrátila se a dotkla se Pilariny tváře. „Máš dobré a silné srdce. To jsem vždycky věděla, ale máš mnohem jasnější náhled do budoucna, než jsem si myslela.“

„Širší, řekla bych. Trvalo mi dlouho, než jsem našla odvalu a překonala svoji slepotu. Změnilo mi to život.“

„K lepšímu. Promyslím si, co jsi mi řekla.“

Tereza se otočila ke stolu a chtěla si sednout, když vtom zahlédla na Pilarině prstu zářící kameny. Chytila Pilarinu ruku a přitáhla si ji k očím.

„Ale, copak je to?“

„To je prsten.“

„Vidím, že je to prsten,“ zopakovala Tereza suše. „Ale myslím, že sis koupila jiný, místo toho, který ti kdysi dal Tony.“

„Tenhle jsem si nekoupila a není to náhražka za Tonyho prsten. Vychladne ti čaj.“

„Ale když jsi jela pro Davida na letiště, ještě jsi ten prsten neměla.“

„Tobě neunikne vůbec nic, i když máš starosti. No dobře. Chtěla jsem to říct nejdřív Sofii... Mami, David mě požádal o ruku. Souhlasila jsem.“

„Chápu.“

„A to je všechno? Víc k tomu neřekneš?“

„Ještě jsem neskončila.“ Tereza položila Pilarinu ruku na stůl a pod rozsvícenou lampičkou si prohlížela kameny. Také pochopila symboliku prstenu a ocenila ji.

„Dal ti rodinu, kterou budeš stále nosit na ruce.“

„Ano. Jeho i moji. Naši.“

„Pro ženu s tvým srdcem je obtížné odmítnout takovou nabídku.“ Ovinula Pilarinu ruku prsty. „Řekla jsi mi, co si o mně myslíš. A teď ti něco řeknu já. Jednou tě jeden muž požádal o ruku. Ty jsi řekla ano. Počkej!“ Zvedla prst dřív, než Pilar mohla promluvit. „Tehdy jsi byla pouhá dívka. Teď jsi žena a vybrala sis lepšího muže. *Cara*.“ Tereza vzala Pilarin obličej do rukou a políbila ji na obě tváře. „Jsem šťastná za tebe. A teď mám otázku.“

„Dobře.“

„Proč jsi ho poslala domů a pak jsi mi přinesla čaj? Proč jsi ho nepřivedla sem a nepožádala o mé požehnání, proč jsme si nedali i s Elim šampaňské? Nevadí.“ Mávla rukou. „Zavolej mu. Řekni mu, ať přijdou všichni.“

„Mami. Je unavený.“

„Není tak unavený. Poznám to podle toho, že měl dost energie, aby ti pocuchal účes a slíbal rtěnku ze rtů. Zavolej mu,“ nařídila tónem, který nesnesl odporu. „Tohle se musí vyřešit řádně, s rodinou. Půjdeme dolů, otevřeme naše nejlepší víno a zavoláme Sofii do *castella*. Budu pamatovat i na jeho děti,“ dodala a otočila se ke stolu, aby zavřela účetní knihu a vrátila ji na místo. „Ta dívka dostane perly mé matky a chlapec stříbrné manžetové knoflíčky mého otce.“

„Díky, mami.“

„Dala jsi mně a nám všem příležitost něco oslavit. Řekni jim, ať si pospíší,“ nařídila a vzpřímeně vyšla z pracovny.

ČTVRTÁ ČÁST

Ovoce

Kdo si kupuje minutovou radost,
aby pak celý týden plakal?
Nebo prodal věčnost, aby koupil hračku?
Pro jeden sladký hrozen, který zničí víno?

WILLIAM SHAKESPEARE

25. KAPITOLA

Tyler byl zaprášený, bolelo ho v zádech a na hřbetu levé ruky měl škrábance.

Ale připadal si jako v nebi.

Zdejší hory se příliš nelišily od rozeklaných vrcholků jeho milovaných Vacas. Jejich půda byla kamenitá, tady spíš skalnatá, ale taky měla velký obsah –ph– a dokázala rodit jemné víno.

Chápal, proč Cezare Giambelli zapustil kořeny právě zde, proč bojoval a obdělával tuto skalnatou půdu. Ve stínech těchto kopců spočívala drsná krása, která oslovovala určité lidi a působila na nějako výzva.

Kdyby musel strávit nějaký čas mimo svoje vinice, chtěl by být zde. Počasí tady bylo perfektní, dny dlouhé a krásné a předák z *castella* byl ochotný věnovat svůj čas a předat svoje zkušenosti dalšímu vinaři.

A *taky svoje svaly*, pomyslel si Tyler, když kráčet zpět meziřadím ke *castellu*. Většinu dne strávil tím, že pomáhal zaměstnancům. Instalovali nová potrubí zavlažovacího systému, která vedli k mladým rostlinám. Byl to dobře projektovaný systém. Tyler byl rád, že strávil pár hodin se zaměstnanci a že mu jeho zkušenosti poskytly možnost podílet se na prospěšné práci.

A taky se mohl informovat na Donata.

Jazyková bariéra nebyla tak velkým problémem, jak si myslel. Ti, kteří nemluvili anglicky, byli ochotni používat signály, různá gesta a mimiku obličeje. S pomocí tlumočnicků si Tyler poskládal dost přesnou představu o situaci.

Na vinici nebyl ani jeden člověk, který považoval Donata Giambelliho za nebezpečného zločince.

Ted', když se stíny prodlužovaly a blížil se večer, přemýšlel Tyler o Donatovi. Pohyboval se mezi polem a zahradou, v níž kvetly obrovské hortenzie a spousty světle růžových neznámých květů. Ve fontáně hlídané kamenným Poseidonem zurčela voda.

Tyler obdivoval, jak Italové uctívají svoje bohy a fontány i květiny. Cezare Giambelli použil všechno, aby vytvořil mezi kopci toto útulné zákoutí s *castellem*.

Je to velmi nákladný malý palác, uvažoval Tyler. Takový palác by určitě uspokojil i ambiciózního muže a náročnou ženu.

Osobně si říkal, že je to krásné místo pro občasné návštěvy, ale divil se, jak tady může někdo žít ve všech těch pokojích obklopen služebnictvem. Vždyť jen přízemí se zahradami, trávníky, stromy, bazény a fontánou vyžadovalo malou armádu zaměstnanců.

Ale někteří lidé mají rádi, když mají k dispozici malou armádu.

Právě míjel mozaikové stěny s reliéfy nymf. Sešel dolů po schodišti, které se stáčelo k další fontáně obrostlé liliemi. Odtud neviděl vinice, srdce tohoto království. A také lidé, kteří pracovali na vinici, nemohli vidět sem. Poznal, že Cezare v různých částech svého království vyžadoval soukromí.

Za trsy květin uviděl bazén. A z bazénu se právě jako Venuše vynořila Sofie.

Měla na sobě jednoduché černé plavky, které těsně obepínaly její štíhlé tělo a leskly se nasátou vodou. Vlasy měla sčesané dozadu a Tyler zahlédl, že se jí něco zalesklo v uších. *Asi diamanty*, pomyslel si. Která jiná by dokázala plavat s diamanty?

Když ji pozoroval, cítil kombinaci touhy a smutku.

Byla dokonalá – elegantní, přitažlivá a chytrá. Rád by věděl, zda muže zneklidní něco víc než dokonalá žena.

Jedna věc, řekl si a zamířil k ní. Když ji člověk miluje až k zbláznění.

„Voda musí být studená.“

Zarazila se. Ručník, kterým se utírala, jí na chvíli zakryl tvář. „Je. Líbí se mi to.“ Odložila ručník a natáhla se po froté županu.

Věděla, že si ji trpělivě prohlíží. Zatoužila po něm. Pokaždé, když toho dne vyhlédla z okna, hledala ho mezi muži na vinici.

Zahleděla se na něho. „Jsi špinavý.“

„Jo.“

„A líbí se ti to,“ dodala. *Špinavý, pomyslela si, zpocený a nádherný svým primitivním způsobem, který je tak zatraceně svůdný.* „Co sis udělal s rukou?“

„Odřel jsem se, to je všechno.“ Otočil ruku a pohlédl na ni. „Dal bych si drink.“

„Zlato, měl by sis dát sprchu.“

„Dám si obojí. Proč bych se neumyl? Za hodinu tě budu čekat na středním nádvoří.“

„Proč?“

„Otevřeme si láhev vína a popovídáme si o tom, jaký byl náš den. Je pár věcí, které bych ti chtěl říct.“

„Dobře, to mi vyhovuje.“

„Obleč si něco hezkého,“ zavolal za ní a usmál se, když se ohlédla přes rameno. „Že se nechci muchlovat, ještě neznamená, že nechci dobře vypadat.“

Když zmizela v domě, zvedl ručník a přičichl k němu. Nasál její vůni. *Krásná, pomyslel si, svůdná pro muže.* Ne, nechtěl ji využívat, stejně jako nechtěl využívat zemi. Ale bože, bylo načase se rozhodnout, a to na obou stranách.

Bylo se na co dívat. Sofie zvolila nádherný model barvy blesku. Obepínal její postavu až ke kolenům. K šatům si nechala malé diamanty a na řetízku na krku jí visel safír.

Na nohou měla vysoké lodičky bílé barvy a právě se zahalila do exotické vůně.

Pohlédla na sebe do zrcadla.

Proč je tak nešťastná? Vše, co se kolem ní odehrávalo, bylo vzrušující, ale to nebyla příčina jejího špatného pocitu. Když pracovala, byla v pořádku. Nejlépe se cítila, když se mohla soustředit na to, co dělá, a dělat to co nejlépe. Ale když přestala, okamžitě cítila smutek poraženého ducha.

A zároveň cítila také zlost, kterou nedokázala identifikovat. Dokonce ani nevěděla, na koho se zlobí víc. Na Dona, otce, na sebe nebo na Tylera.

Co na tom záleželo? Bude dělat to, co je potřeba, a starosti si nechá na později.

Zatím si dá víno a poklábosí si s Tylerem o tom, co dělal celý den. A možná se ho pak pokusí svést. Koneckonců, čeká ji příjemný večer.

„Bože. Já se tak nenávidím,“ řekla hlasitě. „A nevím proč.“

Nechala ho čekat, ale on na to byl připraven. Alespoň měl čas všechno přichystat. Dlaždicemi pokryté nádvoří tonulo v přítmi večera. Od stolu se linulo světlo svíček. Tyler vybral jemné mladé bílé víno a v kuchyni si vyprosil jednohubky. Ti lidé, jak si všiml, byli Sofii velmi oddáni a oceňovali nádech romantizmu, který chtěl vykouzlit.

Ženy jim dokonce postavily na stůl malé vázičky s jarními květinami a do reproduktorů pustili hudbu.

Jen doufal, že splní jejich očekávání.

Zaslechl klapot podpatků na dlaždicích, ale nevstal. Sofie byla příliš zvyklá na to, že muži se v její přítomnosti stavěli do pozoru. Nebojí padali k nohám.

„K čemu je to všechno?“

„Zaměstnanci mi pomohli.“ Ukázal jí na křeslo vedle sebe. „Požádej o trochu vína a sýra a dostaneš královské občerstvení.“ Díval se na ni a přitom vyndal víno z

chladicí nádoby. „Podívej, co se stane, když někomu řeknu, ať se hezky obleče. Přijde jako princezna.“

„Tohle není tvůj styl, ale zdá se, že se učíš.“

„Dnešní výlet mi zajistil dobrou náladu.“ Podal jí sklenici a poklepal na svoji. „*Salute*.“

„Jak jsem řekl, byl jsem na výletě a leccos jsem zjistil. Domáci byli velmi ochotní a informovali mě. Zjistil jsem, že Don tady vykonával pravidelné návštěvy, které na firmu nehlásil. Nebýval sám a zřídka kdy sem přicházel s Ginou.“

„Ach, hnízdečko lásko.“

„Zřejmě. Jeho milenkou je siňorina Chezzo. Je to mladá blondýna, hloupá a krásná, která ráda snídá v posteli. Během posledních let zde bývala častým hostem. Don urážel zaměstnance tím, že je uplácel, aby drželi jeho návštěvy v tajnosti, ale protože Ginu tady nikdo neměl rád, vzali si jeho peníze a mlčeli. Bez úplatků by určitě nebyli tak diskrétní.“

„Určitě. Řekli ti i o jeho dalších návštěvách? Byl tady taky můj otec, ale to už jsme si vydedukovali. Žena, která přijela s mým otcem, ale nebyla Rene. Byla to Kris.“

Tyler se zamračil. „Tohle jsem na vinici nezjistil.“

„Pro mě je snadnější pátrat u domácích zaměstnanců. Ale není to čerstvá zpráva. Je úplně zřejmé, že otec používal pro schůzky i můj byt, kdykoli se mu to hodilo. Proč by nepoužíval *castello*?“

„Nechceš, abych ti říkal, že mě to mrzí, ale říkám to.“

„Ne, nevadí mi to. Mě to taky mrzí. Jsem velmi ráda, že máma našla někoho, kdo ji udělá šťastnou. Někoho, komu může věřit. Někoho, komu můžeme věřit všichni. Říkám to, i když vím, že kdysi pracoval pro Jerry de Morneye v Le Coeur a že Jerry zde byl také hostem.“

Tentokrát Tyler přikývl. „Myslel jsem si to. Zdejší lidé mi dali jeho popis, ale nebylo mi to moc jasné. Věnuji víc pozornosti ženám než mužům v oblecích. Jde to dohromady, že?“

„Opravdu?“ Neklidně vstala se skleničkou v ruce a začala se procházet. „Jerry nenáviděl mého otce. Ale byl to civilizovaný způsob pohrdání, který jsem vždycky oceňovala.“

„Proč?“

„Ty jsi opravdu mimo dění, že?“ houkla. „Před několika lety měl můj otec krátkou aférku s Jerryho ženou. Udržoval ji v tajnosti, ale stejně se o tom dozvěděl vnitřní okruh. Ta žena Jerryho opustila, nebo ji vykopl on, to nevím. To se interpretovalo odlišně podle toho, kde se o tom mluvilo. Jerry a můj otec se předtím přátelili, ale pak jejich vztahy ochladly. Ale pod ledovým příkrovem plál oheň, na což jsem přišla až před dvěma lety, když se mě Jerry pokusil svést.“

„On po tobě vyjel?“

„Jasně, a pořádně. Neměla jsem zájem. To ho rozčílilo a řekl na adresu mého otce, mne a mé rodiny několik nepěkných věcí.“

„Zatraceně, Sofie, proč ses o tom nezmínila dřív?“

„Protože druhý den přišel a omlouval se. Řekl mi, že byl nervózní kvůli svému rozvodu, který právě probíhal, a cítil se strašně a styděl se za to, že mě chtěl svádět. Prý zjistil, že jeho manželství fakticky skončilo ještě předtím, než se to stalo. A tak dále a podobně. Bylo to pochopitelné a já jsem ho omluvila. Říkal všechny ty správné věci a já jsem na vše ráda zapomněla.“

„A co si o tom myslíš teď?“

„Vidím klasický trojúhelník. Můj otec, Kris, Jerry. Nevím, kdo koho zneužíval, ale myslím si, že Jerry je do toho zapletený nebo aspoň ví o okrádání firmy a o otrávení vína. Pro Le Coeur by bylo jedině přínosné, kdyby Giambelliovy postihl veřejný skandál a vnitřní krize. Přidej si Kris a je ti jasné, že moje plány na kampani a veškeré výsledky mojí práce jim spadly do klína dřív, než jsem všechno rozjela. Sabotáže a špehové – to je v byznysu běžná praxe.“

„Ale vraždy ne.“

„Ne, vraždou se dostáváme do osobní roviny. Jerry mohl zabít mého otce. Dovedu si ho představit se zbraní v ruce spíš než Donata. Nevím, zda tady není přání otcem myšlenky. Od špionáže ve společnosti k chladnokrevné vraždě je dost dlouhá cesta. Ale...“

„Ale?“

„Zpětný pohled,“ šeptla a pokrčila rameny. „Když si vzpomenu na věci, které mi řekl, když ztratil sebeovládání, a hlavně jak je řekl. Je to muž činu a je schopen proměny. Během dvanácti hodin se dokáže změnit tak, že se omluví a krotce mi přinese tucet růží. A přesto mě jakousi mírnou a civilizovanou cestou dokáže svádět. Měla jsem poznat, že při tom prvním incidentu se choval přirozeně a zbytek byla jen přetvářka. Ale já jsem to tak neviděla. Protože jsem zvyklá na to, že mě muži svádějí.“

Její smutek a nespokojenost opět vypluly na povrch, dřív než je dokázala ovládnout. „A já jsem zvyklá brát si, co chci a kdy se mi to hodí.“

„A proč bys to nedělala? Jsi dost chytrá, abys dokázala použít svoje nástroje. Pokud tě muž nechá, je to jeho problém. Ne tvůj.“

„No...“ zasmála se a upila vína. „Trochu neočekávané od muže, kterého jsem využila.“

„To mi nevadí.“ Natáhl nohy před sebe a překřížil si je v kotnících. Věděl, že je zvědavá, co bude dál. *To je dobré*, pomyslel si. „Každopádně chlapík, na kterého se hodí popis de Morneyho, strávil nějaký čas ve výrobě vína,“ řekl po chvíli. „Měl přístup do lahvárny. I s Donatem.“

„Ach.“ *Jak smutné*, pomyslela si. „Takže náš trojúhelník se změnil ve čtverec. Jerry je napojený na Dona a Don na mého otce. Jerry i táta jsou spojeni s Kris. Jasně.“

„Co s tím chceš dělat?“

„Říci o tom policii tady i doma a promluvit s Davidem. Ví mnohem víc o práci Jerryho v Le Coeur.“ Vzala si z

mísy jahodu a pomalu do ní kousla. „Zítra jedu do Benátek. Souhlasila jsem s tím, že poskytnu nějaké interview a pěkně Dona zkoupu. Neloajálnost k rodině, zrada všech věrných zaměstnanců a zákazníků Giambelliů. Náš šok, lítost a naše úzká spolupráce s úřady s výhledem, že Don bude rychle předán do rukou spravedlnosti a ušetří svou nevinnou těhotnou ženu, nezletilé děti a smutnou matku další bolesti.“

Sáhla po láhvi a znovu si dolila víno. „Říkáš si, že je to chladné, tvrdé a trochu škodolibé, že?“

„Ne. Myslím si, že je to tvrdé pro tebe. Je tvrdé být člověkem, který musí říkat tyhle věci a přitom držet hlavu hrdě vztyčenou. Máš to po své babičce, Sofie.“

„Opět jsi mě překvapil, ale díky. Musím se postarat o Ginu a tetu. Pokud budou chtít podporu rodiny, emocionální a finanční, budou spolupracovat na takové úrovni, jakou potřebujeme předvést veřejnosti.“

„A kdy odjíždíme?“

„Já tě tam nepotřebuji.“

„Nechovej se hloupě, nesluší ti to. Firma MacMillan je stejně zasažená a stejně zranitelná. Bude to vypadat lépe, když budeme tvořit tým. Rodina, společnost, partneři. Solidarita.“

„Odjíždíme přesně v sedm.“ Posadila se. „Připravím ti prohlášení a nějaké odpovědi. Projdeš si je cestou v autě, a tak je budeš mít čerstvě v paměti, až se tě budou vyptávat.“

„Fajn. Ale snaž se omezit jen na tuhle oblast, v níž mi budeš vkládat slova do úst.“

„Je obtížné odolat u takového typu muže, jakým jsi, ale zkusím to.“

Namazal na kreker trochu domácí paštiky a podal jí ho. „Tak, obraťme list. Co si myslíš o své matce a o Davidovi?“

„Myslím, že je to úžasné.“

„Opravdu?“

„Ano. Ty ne?“

„V zásadě ano. Ale zdálo se mi, že jsi byla trochu mimo, když ses to dozvěděla.“

„Myslím, že za těchto okolností je mi dovoleno být trochu mimo. Ale je to jedna z věcí, které mě konečně potěšily. Myslím, že je to správná volba. Jsem šťastná za ni, vlastně za ně oba. Bude na ni hodný a hodí se k ní. A děti... Vždycky chtěla víc dětí a teď je bude mít. I když jsou skoro dospělí.“

„Já jsem byl taky skoro dospělý a jí se dařilo být mi víc mámou než mé vlastní matce.“

Sofie se napjala. Oddychla si, když znovu promluvil: „Byla příliš mladá na to, aby byla mojí matkou.“

„To jsem jí vždycky říkala. Ale ona mi odpovídala, že nezáleží na věku, ale na vyspělosti.“

„Má tě ráda. A hodně.“

„Já ji také. Proč se usmíváš?“

„Nevím. Myslím, že jsem dnes byl zahlcen informacemi. A nečekal jsem, že dnešní den zakončím uklidňujícím rozhovorem s tebou. Je to lepší, když si člověk může s někým popovídat o všem, co za den zažil. Čistí to mozek,“ dodal a napil se vína. „Pojďme se bavit o něčem příjemnějším, než jsou problémy.“

„Máme toho společného víc, než jsme si po léta mysleli.“

„Myslím, že ano. A překvapuje mě, že místo abychom seděli v domě a ty bys měl nohy na kávovém stolku, jsme venku u vína, svíček, a dokonce nám hraje hudba.“ Opřela se o opěradlo, zvrátila hlavu a zahleděla se na oblohu. „Hvězdy. Je hezké vědět, že oceňuješ atraktivní prostředí, i když diskutujeme o byznysu a problémech.“

„To je ono. Ale raději bych si přál sedět tu a pomalu tě svádět.“

Zasmála se. „Svádět mě? Na kterém místě tvého žebříčku aktivit je svádění?“

„Už přichází na řadu.“ Pohládl ji prstem na stehně těsně pod lemem šatů. „Líbí se mi tvoje šaty.“

„Díky. Vzala jsem si je, abych ti dala lekci společenského chování.“

„Já vím.“ Jejich pohledy se setkaly.

Naklonila se znovu pro láhev a dolila si víno. Co se týkalo sexuálního harašení, považovala se za veteránku. „Dohodli jsme se, že tato část našeho vztahu skončila.“

„Ne, měla jsi smutek a já jsem tě nechtěl obtěžovat.“

„Smutek.“ Namočila špičku prstu do vína a olízla ji. „Nemívám smutky.“

„Ale ano, míváš. Vždycky jsi byla zářivá a velmi sexy. A poslední dobou jsi měla velmi těžké období.“

Napjala se. „Nestojím o tvoje sympatie, MacMillane, ani o tvoji toleranci.“

„Vím.“ Jeho vypočítaný útok ji zasáhl. „Ty si smutky připravuješ taky sama.“

Sofie najednou pocítila zlost. „Něco ti řeknu. Jestli je tohle tvůj způsob svádění, divím se, že jsi vůbec kdy měl nějakou ženskou.“

„To je rozdíl mezi mnou a většinou mužů, které znáš.“ Tyler měl nohy pohodlně natažené před sebe a mluvil pomalu a líně. „Nesbírám ženské. Nepřemýšlím o tobě jako o nějaké trofeji.“

„Ach ano, Tylere MacMillane. Jsi jako vždycky ušlechtilý, moralistický a rozumný.“

Znovu se na ni usmál, ale tentokrát mu v očích blýskla pobavenost. „Myslíš si, že tohle mě může urazit? Prostě používáš vztek jako obranu. Je to tvůj obranný mechanismus. Většinou ti to vždycky vracím, ale teď nemám náladu na hádku. Chci se s tebou milovat. Chci začít tady a pak tě odnést nahoru do té velké postele.“

„Až tě budu chtít mít v posteli, dám ti vědět.“

„Jasně.“ Vstal a přitáhl ji k sobě. „Tobě na mně opravdu záleží, že?“

„Záleží?“ Sofie otevřela ústa a pak řekla: „Prosím, nechej toho. Ztrapňuješ se.“

„Blázníš po mně.“ Objal ji jednou paží a přitiskl k sobě. Sofie se vzepřela, ale on ji držel pevně. „Viděl jsem tě dnes víc než jednou, jak jsi stála u okna a pozorovala mě.“

„Nevím, o čem mluvíš. Mohu se přece dívat z okna.“

„Dívala ses na mě,“ pokračoval a stále ji k sobě tiskl. „A díváš se na mě stejně jako já na tebe. Chceš mě.“ Něžně ji políbil na hrdlo. „Tak, jak tě chci já, a ještě víc.“ Jeho rty jí přejely po tváři. Odvrátila hlavu. „Mezi námi je víc než jen chtění.“

„Nic mezi námi...“ zajíkla se, když ji stiskl vzadu na krku. Vzápětí se jeho ústa přisála k jejím.

„Kdyby to bylo jen chtění, nebyla bys tak vylekaná.“

„Nejsem vylekaná.“

Mírně se zaklonil. „Ani nemusíš. Neublížím ti.“

Zavrtěla hlavou, ale jeho rty si znovu našly její. Teď byly něžné a laskavé. *Ne*, pomyslela si. *On jí neublíží, ale ona jemu možná ano.*

„Ty.“ Znovu mu zatlačila rukama na hrud' a přitom mu natrhla košili. Postrádala to teplo, které jí přinášel. Ten pocit rizika i bezpečí. „Tohle je chyba.“

„Mně se nezdá. Víš, co si myslím?“ Zvedl ji do náruče. „Myslím si, že je hloupé se hádat, zejména když oba víme, že mám pravdu.“

„Nechej toho. Neodneseš mě do domu. Služebnictvo by si o tom šeptalo ještě týdny.“

„Řekl bych, že už dávno uzavřeli sázky na to, jak to mezi námi dopadne. Až se vrátíme domů, můžeš se nastěhovat ke mně. Pak nebude nikdo vědět, co děláme.“

„Nastěhovat se k tobě? Ztratil jsi rozum? Pust' mě, Ty. Nechci, abys mě nesl nahoru po schodech jako hrdinku z romantické knížky.“

„Nelíbí se ti to? Dobrá, uděláme to takhle.“ Přehodil si ji přes rameno jako pytel. „Je to lepší?“

„To není legrace.“

„Ale děvče.“ Poplácal ji po zadku. „Pro mě to legrace je. Mimochodem, u mě je dost místa pro všechny tvoje šaty. Můžeš dostat tři ložnice s prázdnými skříněmi. To ti snad bude stačit.“

„Nebudu se stěhovat k tobě.“

„Ano, budeš.“ Vešel do její ložnice a kopnutím zavřel dveře. Věřil zaměstnancům *castella*. Cestou nahoru nikoho z nich nepotkali a nezaslechli žádný šepot. Také byl vděčný Sofii, že nekope a nekřičí. *Je noblesní*, řekl si a stále ji ještě měl přehozenou přes rameno. Zapálil svíčky.

„Tylere, můžu ti doporučit dobrého terapeuta. Nemusíš se stydět, když v případě duševní nestability vyhledáš pomoc odborníka.“

„Promyslím si to. Bůh ví, že od té doby, co s tebou pracuji, nemám čistou hlavu. Můžeme se tam vypravit spolu, až se nastěhuješ ke mně.“

„Nebudu se k tobě stěhovat.“

„Ano, budeš.“ Postavil ji na nohy a podíval se na ni. „Protože to chci.“

„Jestli si myslíš, že se starám o to, co právě teď chceš...“

„Protože,“ pokračoval, „jsem do tebe stejně blázen jako ty do mě. Tak už o tom nemluv, ano? Sofie, je načase, abychom se tím začali zabývat, místo abychom kolem toho chodili jako kolem horké kaše.“

„To mě mrzí.“ Hlas se jí třásl. „To jsem nechtěla.“

„Mě mrzí, že to nechceš. Protože tak to je. Podívej se na mě.“ Vzal její obličej do dlaní. „Nečekal jsem to stejně jako ty. Ale bylo to tady už dlouho. Takže se podívejme, kam nás to dovedlo.“

Přiblížil svá ústa k jejím. „Právě nás dva.“

Právě jeho, pomyslela si. Chtěla mu věřit, chtěla věřit všem těm příjemným pocitům, které jí probíhaly. Milovat někoho a vědět, že je to silná a pravá láska. Být schopna milovat a být milována. Zasloužit si lásku.

Chtěla mu věřit.

Toužila být milována upřímným mužem, který dodržuje sliby, který by se o ni postaral, dokonce i kdyby si to nezasloužila.

To by byl zázrak.

A Sofie chtěla věřit v zázraky.

Jeho ústa byla teplá a pevná, trpělivě potlačoval touhu. Vyrůstající pocit vášně pro ni byl ulehčením. Tomu rozuměla, tomu mohla věřit. A tomuto pocitu se také může poddat. Objala ho kolem pasu a poslušně šla k posteli. Tyler ji na ni pomalu položil.

Tentokrát věděla nepochybně, co se mezi nimi stane. Bude to akt lásky. Velkorysý, nesobecký a krásný. Propletla si prsty s jeho a opětovala jeho vášnivý polibek.

Mělo se to stát právě tady, ve staré posteli v *castellu*, které tady stálo už před stoletím. Tady došlo k jinému začátku a jinému slibu. Podívala se na něho a poznala, že myslí na totéž.

„Čas květů,“ zašeptal. „Náš čas.“

„Farmář vždy a všude,“ řekla s úsměvem.

26. KAPITOLA

Poručík DeMarco si pohladil knír. „Oceňuji, že jste přišla, siňorino. Informace, které jste mi se siňorem MacMillanem podali, jsou zajímavé. Prověřím je.“

„Co to přesně znamená? Říkám vám, že můj bratranec používal *castello* pro schůzky se svojí milenkou, pro schůzky s konkurentem a s naší bývalou zaměstnankyní, kterou jsem osobně vyhodila.“

„Nic z toho není trestné.“ DeMarco se rozmáchl. „Je to zajímavé, dokonce podezřelé, a proto si to prověříme. Ty schůzky byly stěží tajné, když o nich věděli zaměstnanci z *castella* i z vinic.“

„Nevěděli, že jde o Jeremy de Morneyho, ani o jeho spojení s Le Coeur.“ Tyler položil Sofii ruku na rameno. Zdálo se, že v příštím okamžiku seskočí ze židle a vrhne se na poručíka. „Je jasné, že de Morney má prsty v té sabotáži, která zavinila několik úmrtí. Možná jsou do ní zapleteni další zaměstnanci Le Couer, nebo o ni alespoň vědí.“

Sofie se nemohla Tylerovi vyškubnout, takže zařala ruce v pěst. „Jerry je synovec současného prezidenta Le Couer. Je to ambiciózní a inteligentní člověk, který v sobě choval nenávist vůči mému otci a pravděpodobně proti celé naší rodině. Všechny ztráty, které Giambelliovi utrpěli během této krize, jsou v Le Couer na straně zisku je to vlastně zisk, který jde do Jerryho kapsy, a spolu s ním osobní satisfakce.“

DeMarco Sofii trpělivě vyslechl. „Já nemám pochybnosti, že pokud tyto informace dostanou vaše příslušné úřady, vyslechnou Jeremy de Morneyho. Je to americký občan, který žije v New Yorku, a já to nemohu udělat. V této chvíli je mojí hlavní snahou chytit Donata Giambelliho.“

„Který vám uniká už téměř týden,“ dodala Sofie.

„Zjistili jsme, s kým je na cestách. Je to *siñorina* Chezzo. Její kreditní karta odčerpala značné částky z jejího konta. Teď jen čekám na další informace.“

„Samozřejmě, že použil její kreditku,“ řekla Sofie netrpělivě. „Je to darebák, ale ne blázen. Je dost chytrý na to, aby zakryl svoje stopy a dostal se co nejrychleji z Itálie. Myslím, že míří do Švýcarska. Kontaktoval Jerryho od jezera Como. Švýcarská hranice je nedaleko. A celníci se tam skoro nedívají do pasů.“

„Jsme si toho vědomi a švýcarské úřady s námi spolupracují. Je to jen otázka času.“

„Čas je cenná komodita. Moje rodina utrpěla osobně, emocionálně a finančně a trvá to už měsíce. Dokud nebude Donato zadržen a vyslechnut a dokud nebudeme mít

odpovědi a ujištění, že se neplánuje další sabotáž, naše utrpení neskončí. Můj otec byl součástí toho všeho, ale nevím, do jaké míry. Chápete, jak se cítíme?“

„Ano, rozumím vám, *siñorino*.“

„Můj otec je mrtev. Musím vědět, kdo ho zabil a proč. Kdybych se měla pustit za Donem sama, kdybych měla konfrontovat Jerry de Morneyho osobně a získat výpovědi od ostatních členů společnosti Le Couer, věřte mi, že to udělám.“

„Jste netrpělivá.“

„Naopak, jsem velmi trpělivá.“ Postavila se. „Ale potřebuji výsledky.“

Vtom zazvonil telefon a policista zvedl prst. Vyslechl si nové informace a jeho výraz se změnil. Zavěsil a propletl si prsty. „Máte výsledek. Švýcarská policie právě zadržela na celnici Donata Giambelliho.“

Bylo poučné vidět Sofii v akci. Tyler neřekl ani slovo, protože věděl, že by to stejně nemělo význam. Sofie zahrnula DeMarca požadavky, otázkami a všechny informace si zapsala do bloku.

Sofie vyšla z DeMarcovy kanceláře tak rychle, že Tyler musel prodloužit krok, aby jí stačil. Pohybovala se rychle jako raketa a u ucha měla mobilní telefon.

Nerozuměl ani polovině z toho, co říkala. Začala italsky, pak přešla do francouzštiny, potom se vrátila k italštině a zakončila rozhovor několika krátkými rozkazy v angličtině. Pohybovala se přelidněnou ulicí a stále telefonovala. Nezastavila se, ani když si musela telefon ramenem přitisknout k uchu, aby si mohla vytáhnout poznámkový blok.

Výkladní skříň měla bez povšimnutí. Tyler věděl, že i kdyby teď z některého obchůdku vyšel samotný Armani, stejně by se nezastavila.

V hlavním přístavu nastoupili do vodního taxíku. Tyler jen zachytil v rychlém proudu italštiny slovo „letišť“.

Řekl si jen, jaké má štěstí, že má v kapse pas, jinak by musel zůstat tady.

Sofie se ani neposadila. Chytila se zábradlí za sedadlem řidiče motorového člunu a opět začala telefonovat. Tyler na ni fascinovaně hleděl. Vítr jí cuchal krátké vlasy a slunce se odráželo od tmavých sklíček jejích brýlí. Za ní se pomalu ztrácelo v dálce panoráma starobylých Benátek. Ona byla naopak ztělesněním současné emancipované ženy, která ví, co chce.

Nebylo divu, že byl do ní blázen.

Tyler si založil paže na prsou a nastavil tváře větru. Nejraději by s ní okamžitě odjel do Alp.

„Tylyre!“ trhl sebou, když se ho dotkla. „Kolik máš peněz?“

„Tady s sebou? Nevím. Asi tak dvě stě tisíc lir a možná sto amerických dolarů.“

„Dobře.“ Otočila se ke schodišti, u něhož přistál člun. „Zaplat' řidiči.“

„Ano, madam.“

Následoval ji na letiště stejnou rychlostí, jakou předtím procházeli městskými ulicemi. Podle jejího rozkazu na ně už čekal tryskáč společnosti Giambelli připravený k okamžitému startu. Ani ne hodinu poté, co dostala zprávu, že Donato je na celnici, byla připravena k cestě do Švýcarska. A poprvé v této hodině vypnula telefon. Zavřela oči a vydechla si.

„Sofie?“

„Che? Co?“

„Udělala jsi dobrou práci.“

Otevřela znovu oči a pomalu se usmála. „Zatraceně dobrou.“

Dona zatkli v malém lázeňském městečku v horách severně od Churu a v blízkosti rakouských hranic. Asi měl namířeno do Lichtenštejnska. Jeho cílem bylo mít mezi Itálií a místem svého pobytu co nejvíc států.

Ale zatímco hleděl k severu, zapomněl se dívat kolem sebe. Jeho milenka nebyla tak hloupá, jak si myslel, a už vůbec ne věrná. Když ležela ve vaně s bublinkovou koupelí, spatřila jeho tvář ve zprávkách a vyslechla si veškeré informace. V jeho cestovním kufříku našla spoustu peněz.

Vzala peníze, zamluvila si let a pak už následoval jen anonymní telefonát. A když si švýcarská policie přišla pro Donata do hotelového pokoje, kde spokojeně spal, byla už jeho mnohem bohatší milenka na cestě na francouzskou riviéru.

Ted' seděl Donato ve švýcarské cele, probíral svůj osud a proklínal všechny ženy, s nimiž se za svůj život setkal.

Neměl ani peníze, aby si mohl najmout právníka, a zoufale potřeboval někoho, kdo by mu vybojoval alespoň propuštění na kauci.

Mohl by zkusit zapůsobit na *siňoru*. Pak by mohl utéci někam do Bulharska. Mohl by přesvědčit úřady, že neudělal nic horšího, než že utekl se svojí milenkou od rodiny.

Taky se mu může stát, že shnije ve vězení až do konce života.

Myšlenky mu chaoticky kroužily hlavou, a když vešel jeden ze strážných, zvedl hlavu a překvapeně na něho pohlédl skrze železnou mříž. Strážný ho informoval, že má návštěvu. Postavil se na roztřesené nohy. Švýcaři měli aspoň tolik soucitu, že mu nechali civilní oděv, ale sebrali mu kravatu, pásek, a dokonce i tkaničky luxusních bot značky Gucci.

Uhladil si rukou vlasy a strážný ho odvedl do návštěvní místnosti. Bylo mu jedno, kdo za ním přišel a kdo bude poslouchat jeho výmluvy.

Když uviděl za sklem Sofii, nálada se mu zlepšila. *Rodina*, pomyslel si. Krev mé krve mě vyslyší.

„Sofie! *Grazie a Dio.*“ Dosedl na židli a popadl sluchátko telefonu.

Nechala ho mluvit a naslouchala jeho prosbám, slibům a zoufalým pokusům o ospravedlnění se. Čím déle mluvil, tím pevněji se její srdce uzavíralo do tvrdé slupky.

„*Stai zitto.*“

Na její tichý rozkaz se okamžitě utišil. Určitě pochopil, že Sofie tady teď stojí místo své babičky. Také její výraz byl stejně chladný a nemilosrdný

„Nezajímají mě tvoje výmluvy, Donato. Nejsem tady proto, abych poslouchala tvoje ubohé argumenty. Tvrdíš, že to všechno byla strašlivá chyba. Nežádej mě o pomoc. Já ti budu pokládat otázky a ty budeš odpovídat. Pak se rozhodnu, co s tebou udělám. Je ti to jasné?“

„Sofie, musíš vyslechnout...“

„Ne, nemusím. Nemusím vůbec nic. Mohu vstát a odejít. Ale ty to udělat nemůžeš. Zabil jsi mého otce?“

„Ne. *In nome di Dio!* Tomu přece nemůžeš věřit.“

„Za těchto okolností tomu věřím snadno. Okrádal jsi naši rodinu.“

Začal to popírat, ale Sofie vyčetla pravdivou odpověď z jeho očí. Položila telefon a vstala. Don v panické hrůze přitiskl dlaň na sklo a rozkřičel se. Když k němu strážce přistoupil, Sofie mu chladně pokynula a pak znovu vzala do ruky sluchátko.

„Chceš mi něco říct?“

„Ano. Ano, kradl jsem. Byl jsem hloupý. Choval jsem se špatně. Gina mě přiváděla k šílenství. Pořád chtěla víc a víc. Víc dětí, víc peněz, víc věcí. Bral jsem peníze. Říkal jsem si, co na tom? Prosím, Sofie, *cara*, nemůžeš mě nechat ve vězení kvůli penězům.“

„Mysli. Mohu tě tady nechat. Babička je možná jiná než já. Ale není to jen kvůli penězům. Taky jsi otrávil víno. Zabil jsi starého nevinného muže. Kvůli penězům, Done? Kolik sis vydělal jeho smrtí?“

„To byl omyl, nehoda. Přísahám. Mělo mu být jen trochu špatně. Věděl... viděl... udělal jsem chybu.“ Zakryl si rukama tvář.

„Co věděl, Donato? Co viděl?“

„Viděl na vinici moji milenku. Nesouhlasil s tím, že podvádím Ginu, a já jsem měl strach, že by to mohl říct zie Tereze.“

„Jestli ze mě budeš pořád dělat blázna, odejdu odtud a nechám tě tady shnít, věř tomu. Řekni mi pravdu, Done. A rychle.“

„Byla to chyba, přísahám. Poslechl jsem špatnou radu. Zachoval jsem se špatně.“ V zoufalství si povolí rozepnutý límeček. Hrdlo se mu stahovalo. „Víš, zaplatil mi a já jsem potřeboval peníze. Kdyby měla společnost problémy, kdyby se o ní špatně psalo v tisku a byly na ni uvaleny žaloby, zaplatil by mi víc. Baptista viděl... lidi, s nimiž jsem jednal. Sofie, prosím. Byl jsem rozzlobený, velice rozzlobený. Těžce jsem pracoval. Celý život. *Siňora* mě nikdy neoceníla. A muž potřebuje žít svoji pýchu. Chtěl jsem, aby mě ocenila.“

„A vražda nevinného starého muže a útok na pověst firmy, to byla tvoje odpověď?“

„Ta smrt byla nehoda. A co se týče pověsti firmy...“

„To je totéž. Jak to můžeš nevědět?“

„Myslel jsem, že pokud nastanou problémy a já je pomohu řešit, *siňora* uvidí, že jsem schopný.“

„A ty dostaneš zaplacení z obou zdrojů,“ dokončila za něho Sofie. „Se *siňorem* Baptistou ti to nevyšlo. Místo aby jen onemocněl, zemřel. Pohřbili ho s tím, že ho zradilo srdce. Jak to bylo pro tebe frustrující! Jak tě to rozčílilo! Pak téměř bezprostředně začala *nonna* reorganizovat společnost.“

„Ano, ano a odměnila mě za mé služby? Nikoli.“ Upřímně rozrušený Don uhodil pěstí o stůl. „Přivedla si kohosi zvenčí a povolala nějakou Američanku, aby mě hlídala.“

„Takže jsi zabil Margaret a pokusil ses zabít Davida.“

„Ne, ne. Margaret ne. To byla nehoda. Byl jsem zoufalý. Prověřovala účty a faktury. Potřeboval jsem...“

chtěl jsem ji jen na chvíli zastavit. Jak jsem mohl vědět, že vypije tolik vína najednou? Myslel jsem, že si dá sklenku nebo dvě a onemocní.“

„Ty jsi poslal otrávené láhve vína na trh. Riskoval jsi životy lidí.“

„Neměl jsem jinou volbu. Musíš mi věřit.“

„Věděl to můj otec? O tom vínu?“

„Ne. Pro Tonyho bylo všechno jen hra. I byznys pro něho byl jen hra. On nevěděl o falešném účtu, protože si nikdy neudělal čas, aby prověřoval moji práci. Nevěděl o Baptistovi, protože neznal nikoho, kdo pracoval na vinicích. Nebyl to jeho život. Sofie, byl to můj život.“

Rychle se posadila. Její otec byl slabý a byl ubohou náhražkou manžela, a dokonce i muže. Ale neúčastnil se vraždy ani sabotáže. Alespoň nějaká útěcha!

„Ty jsi přivedl de Morneyho do *castella* a do výroby. Vzal jsi od něho peníze, že? Zaplatil ti za zradu tvé vlastní krve.“

„Poslouchej mě.“ Don začal šeptat. „Drž se pryč od de Morneyho. Je to nebezpečný muž. Musíš mi věřit. Ať jsem udělal cokoli, nechtěl jsem ti ublížit, věř mi. Ale on se před ničím nezastaví.“

„Ani před vraždou? Myslíš na mého otce?“

„To nevím. Přísahám ti na svůj život, Sofie. To nevím. Chce zruinovat vaši rodinu. Zneužil mě kvůli tomu. Poslyš,“ řekl a položil dlaň opět na sklo před sebou. „Bral jsem peníze, okradl jsem firmu. Udělal jsem s vínem to, co mi poručil. Svedl mě na scestí a teď mě v tom nechá. Prosím tě, pomoz mi. A drž se od něho dál. Když jsem se dozvěděl, že mě Cutter odhalil, utekl jsem. Jen jsem utekl, Sofie. To ti přísahám. Říkají, že jsem si někoho najal, nějakého povaleče z ulice, aby na něho vystřelil a ukradl mu ty papíry. Je to lež. Proč bych to dělal? Pro mě už bylo stejně všechno ztracené.“

Tahle snůška lží a polopravd se těžko rozuzlí. Bude potřeba mnoho času a chladné hlavy k tomu, aby se to

podařilo, pomyslela si Sofie. Dokonce i teď, když o něm všechno věděla, mu chtěla pomoci, ale nemohla si to dovolit. „Chceš moji pomoc, Done? Řekni mi všechno, co víš o Jerry de Morneym. Všechno. Pokud budu spokojená, dohlédnu na to, aby ti Giambelliové zajistili dobrého právníka a aby byly ochráněny tvoje děti.“

Když se Sofie vrátila, Tyler si hned všiml, že vypadá vyčerpaně. Než mohl promluvit, dotkla se jeho ruky. „Ještě se mě neptej. Musím z letadla zařídit informační rozhovor a chtěla bych to říct jen jednou.“

„Dobrá.“ Přitáhl si ji k sobě a podržel ji chvíli v náručí.

„Díky. Vydržíš nějakou dobu bez věcí, které sis přivezl do *castella*? Nechám pro ně poslat. Musíme jet domů, Ty. Potřebuji jet domů.“

„To je nejlepší zpráva, kterou jsem slyšel za posledních několik dnů.“ Políbil ji na temeno hlavy. „Jdeme.“

„Věříš mu?“

Tyler počkal, dokud nedokončí rozhovor a neoznámí všechno Tereze. Teď se procházela po kabině tryskáče a popíjela už třetí šálek kávy.

„Věřím tomu, že je to hlupák, slabý a sobecký. Věřím, že přesvědčil sám sebe, že siňore Baptista a Margaret jsou oběťmi nešťastné náhody. Nechal se využívat pro peníze a pro svoje ego někým, kdo je mnohem chytřejší. Teď ho to mrzí, ale hlavně ho mrzí, že ho chytili. Ale věřím, že se bojí Jerryho. Nemyslím si, že Don zabil mého otce. Taky si nemyslím, že se pokusil zabít Davida.“

„Myslíš, že to byl de Morney?“

„A kdo jiný? Ale nebude lehké dokázat to. Spojit Jerryho s těmito činy a dokázat to nebude jednoduché.“

Tyler vstal a vzal jí hrníček z rukou. „Jsi přetažená. Vypni na chvíli.“

„Nemůžu. Kdo jiný by to udělal, Ty? Viděla jsem během hovoru, že nesouhlasíš. Vidím to i teď.“

„Nevím, co si o tom mám myslet. Trvá mi delší chvíli než tobě, než si věci pořádně promyslím. Ale nedovedu si představit, proč by se tvůj otec scházel ve tvém bytě s Jerryem nebo proč by ho po tom všem Jerry zabil. Bylo to přece riskantní. To mi vůbec nesedí. Ale já nejsem policajt a ty taky ne.“

„Budou ho vyslýchat. Dokonce i když ho obviní někdo jako Donato, musejí to udělat. Bude se vytáčet a vymlouvat, ale...“ zarazila se a pak se nadechla. „Zastavíme se v New Yorku pro palivo.“

„Navštívili jsme tři země během jednoho dne.“

„Vítej do mého světa.“

„Z de Morneyho nevytáhneš naprosto nic, Sofie.“

„Budu mít šanci plivnout mu do tváře.“

„Ano, to je to.“ Určitě by se mu líbilo, kdyby byl svědkem de Morneyho pokoření. „A víš, kde ho najdeš? Je to obrovské město.“

Posadila se a vytáhla nerozlučný blok. „Hledat spojení je jeden z mých velkých koníčků. Díky.“

„Pardon.“

„Můžu ti říct něco, co jsem dnes nepochopila?“

„Sofie, taková věc neexistuje.“

„Existuje. Celou tu dobu, kdy zařizuji, telefonuji, organizuji a tlačím na různá tlačítka, jsi mě ani jednou nepřerušil, na nic ses nezeptal a nepoklepal jsi mi na rameno se slovy, abych se držela zpátky, že to zařídíš.“

„Nevládnu třemi jazyky.“

„To není tím. Vůbec tě nenapadlo napnout svaly a ukázat mi, že tohle dokážeš zařídit za mě. Jako kdyby neuráželo tvoje ego, že vím, co mám dělat a jak to mám dělat. Nemusíš napínat svaly, protože víš, že je máš. A já taky.“

„Možná se mi líbí pozorovat, jak je napínáš ty.“

Posadila se mu na klín a schoulila se. „Celý život jsem si dávala pozor na to, abych se scházela jen se slabými muži. S takovými, kteří se jen předvádějí, ale nemají

žádné zdravé jádro.“ S hlavou na jeho rameni pocítila konečně klid. „A teď se podívej, co dělám.“

Jerry měl několik telefonátů z veřejné linky. Nepovažoval Donata za problém, jen za drobné narušení. Nic si z toho nedělal. A zařídil, co mělo být zařízeno.

Giambelliovi se potýkali s další krizí, rodina tonula ve zmatku, solidarita jejich klientů se rozpadala. A on postupně získával odměnu – osobní, profesní i finanční.

Nikdo mu nemůže nic dokázat. Prostě vykonával svoji práci jako čínorodý byznysmen a využil příležitostí, které se mu naskytly.

Byl spíš pobavený než rozčilený, když mu bezpečnostní služba ohlásila, že má návštěvu. Připravil se na to, že to bude zábavné. Obrátil se ke své společnosti. „Máme návštěvu. Tvoje stará přítelkyně.“

„Jerry, máme před sebou ještě dvě hodiny práce a už se blíží večer.“ Kris si přehodila nohu přes nohu. „Kdo je to?“

„Tvoje bývalá šéfová. Neotevřeme láhev Pauilly Fuisse Ročník devadesát šest?“

„Sofie.“ Kris vyskočila. „Tady? A proč?“

„To zjistíme,“ řekl, když zazněl bzučák. „Buď hodná holka, ano? Přines to víno.“

Zamířil ke dveřím a otevřel je. „Jaké hezké překvapení. Netušil jsem, že jsi ve městě.“ Sehnul se, aby Sofii políbil na tvář. Byla rychlá, ale Tyler byl rychlejší. Šťouchl Jerryho do hrudi.

„Nedělej z nás blázný,“ houkl.

„Promiň.“ Jerry zvedl obě ruce nad hlavu a ustoupil dozadu. „Neuvědomil jsem si, že se mezi vámi věci změnily. Pojd'te dál. Právě jsem nechal otevřít víno. Oba znáte Kris.“

„Ano. Jak milé,“ začala Sofie. „Nezdržíme se dlouho. Zdá se, že využíváš veškerých výhod svého zaměstnavatele, Kris.“

„Preferuji styl mého nového šefa před stylem předešlého.“

„Jsem si jista, že ke svým novým spolupracovníkům jsi přátelštější.“

„Dámy, prosím,“ vložil se do hovoru Jerry a zavřel dveře. „Všichni jsme profesionálové. A víme, že pracovníci opouštějí společnosti každý den. To je byznys. Doufám, že tu nejste proto, abyste mě kárali za to, že jsem přijal někoho, koho jste propustili. Giambelliovi také zaměstnali jednoho z mých nejlepších lidí. Jak se má David? Slyšel jsem, že měl v Benátkách nehodu.“

„Má se dobře. Naštěstí pro Kris mají Giambelliovi svoji slušnou strategii a nezabíjejí bývalé zaměstnance.“

„Ale jejich strategie zřejmě není dost silná, aby zamezila vnitřním rozbrojům. Byl jsem v šoku, když jsem slyšel o Donatovi.“ Jerry se posadil na opěradlo pohovky. „Byl jsem absolutně v šoku.“

„Nehrej divadlo, de Morney.“ Tyler objal Sofii kolem ramen, aby ji uklidnil. „Tohle si můžeš ušetřit. Navštívili jsme Dona, než jsme odletěli z Evropy. Řekl nám o tobě pár zajímavých věcí. Myslím, že policie dorazí chvíli po nás.“

„Skutečně?“ *Je rychlý*, pomyslel si Jerry, *ale ne dost*. „Věřím v náš systém a říkám si, že ani policie, ani nikdo jiný v tomto případě nebude příliš důvěřovat výpovědi muže, který okrádal svoji rodinu. Je to pro vás těžké období, Sofie.“ Jerry vstal. „Pokud bych mohl něco udělat...“

„Můžeš jít do háje. Měli jste být opatrnější,“ pokračovala Sofie. „Oba dva,“ dodala a pokývla hlavou ke Kris. „Trávili jste svůj čas v *castellu*, ve výrobně i v lahvárně.“

„To není protizákonné,“ Jerry pokrčil rameny. „Není přece neobvyklé, že členové konkurenčních firem se navštěvují. Byli jsme pozváni. Ty i členové tvé rodiny jsou ve výrobnách Le Coeur vždy vítáni.“

„Využil jsi Donata.“

„Jsem vinen,“ Jerry rozhodil rukama. „Ale zase, není to nic protizákonného. On mě oslovil. Obávám se, že už nějakou dobu byl u Giambelliů dost nešťastný. Probírali jsme možnost jeho přestupu do Le Coeur.“

„Přemluvil jsi ho, aby dal do vína jed. Řekl jsi mu, jak to má udělat.“

„To je absurdní a troufalé. Opatrně, Sofie. Chápu, že jsi rozčilená, ale tvoje snaha hodit problémy vaší rodiny na mě není odpovědí.“

„Řekl bych, že to bylo takto,“ vložil se do hovoru Tyler. Hodiny letu strávil přemýšlením a sumírováním faktů. Ted' se posadil a pohodlně se opřel. „Chtěl jsi způsobit vážné problémy rodině Giambelliů. Avano svedl tvoji ženu. To je těžké pro každého muže, dokonce i když je svůdce vyhlášený proutník. Ale z Avana sklouzla veškerá vina. Nic se mu nestalo. Dařilo se mu mít svou ženu tam, kde ji chtěl mít. Nepletla se mu do cesty, ale byla vždy tady, aby podpořila jeho postavení u rodinné organizace. To tě rozčilovalo.“

„Moje bývalá žena tě nemusí zajímat, MacMillane.“

„Ale byla tvoje a Avano ji svedl. Ten zatracený chlap byl u Giambelliů a měl velice volnou uzdu. Musel sis najít nějaký způsob, jak uzdu přitáhnout a všechny poškodit. Možná jsi věděl o tom, že Avano má být propuštěn, možná že ne. Ale věděl jsi dost o Donovi. Podváděl svoji ženu a přátelil se s Avaniem. Don byl přátelský chlapík. Nebylo těžké se k němu dostat a nabídnout mu místo u Le Coeur. Víc peněz, víc moci. Počítal jsi s jeho nespokojeností s jeho postavením, s jeho ješitností a nenasytostí. Zjistil jsi, že založil účet falešného klienta. Ted' jsi na něho něco věděl.“

„Spekuluješ, MacMillane, a to mě nudí.“

„Počkej, bude to lepší. Avano se zapletl se Sofiinou podřízenou. Není to zajímavé? Kývat někomu mrkvičkou před nosem a vytahovat z něho informace. Nabídl ti

peníze, Kris? Nebo jen rohovou kancelář s nádherným výhledem?“

„Nevím, o čem mluvíš,“ odpověděla, ale rychle se vzdálila od Jerryho. „Můj vztah s Tonym neměl nic společného s mým postavením v Le Coeur.“

„To si jen myslíš,“ řekl Ty lhostejně. „De Morneyi, ty sis hrál s Donem a přetahoval jsi ho na svoji stranu. Byl jsi čím dál úspěšnější. Měl problémy s penězi. Kdo je nemá? Poskytl jsi mu něco jako přátelskou půjčku. Pak sis ho přitáhl ještě víc slibem, že mu nabídněš místo v Le Coeur. Ale co ti za to může poskytnout? zeptal ses. Vnitřní informace? To nestačí.“

„Moje společnost nepotřebuje žádné vnitřní informace.“

„Není to tvoje společnost.“ Tyler naklonil hlavu a spokojeně zaznamenal v Jerryho očích záblesk zloby. „Jen by sis to přál. Promluvil sis s Donem o otrávení vína, mělo jít jen o dvě láhve. Poradil jsi mu, jak by to měl udělat, a napovídal jsi mu, že až začne řešit sabotáž ve firmě, stane se hrdinou. Stejně tak ty se staneš hrdinou v Le Coeur, protože budeš připraven jednat, jakmile Giambelliovy zdrtí tato rána. Ubohému a hloupému Donovi jsi napovídal, že to nikoho vážně nepoškodí. Společnosti to spíš prospěje.“

„Ubohé.“ Ale Jerry se pod svým dokonale padnoucím oblekem začínal potit. „Téhle pohádce nikdo nebude věřit.“

„Ach, policie se může pěkně bavit. Nechej mě dokončit můj scénář,“ navrhl Ty. „Všechno se pokazilo, protože stařec zemřel. Na tobě neulpěla ani skvrnka. Ale Don byl ztracený. Stal se vrahem. Avano zůstal stále u moci a jeden z tvých zaměstnanců přešel do nepřátelského tábora.“

„Dařilo se nám zdárně pokračovat bez Davida Cuttera.“ Jeremy chtěl nalít víno, ale uvědomil si, že se mu třese ruka. „Ztrácím s vámi drahocenný čas.“

„Brzy skončím. Začal jsi působit na druhé frontě. Svedl jsi jednu z vrcholných manažerek a využil jsi její nespokojenosti a žárlivosti. Až uhoří další krize, a tys věděl, že přijde, budou Giambelliovi oslabeni.“

„Já s tím nemám nic společného,“ Kris popadla kufřík a začala si do něho skládat papíry. „Nevím o tom vůbec nic.“

„Možná ne. Tvůj styl je trochu jiný. My ho známe.“

„Nechci tady poslouchat, co si myslíš nebo co ti poručila, abys říkal. Odcházím.“

Kris vyběhla ze dveří a zabouchla za sebou.

„Tady nemůžeš počítat s velkou věrností,“ komentoval její útěk Ty. „De Morney, ty jsi podcenil Sofii. A sebe jsi přecenil. Přivedl jsi Giambelliovy na pokraj krize, prolil jsi krev, ale to ti nestačilo. Chtěl jsi víc, a to tě zahubí. Jít po Cutterovi bylo hloupé. Právnick měl kopie všech dokumentů a Don to věděl.“

Kris Jerryemu nevadila. Může být obětována jako kterýkoli jiný pěšák, pokud to bude nezbytné. Řekl: „Donato zpanikařil. Muž, který jednou zabije, už nemá skrupule a zabije i podruhé.“

„To je pravda. Ale náš Don, ten by nedokázal nikoho zabít. Otrávil víno. A byl příliš zaneprázdněný plánováním útěku, než aby se staral o Davida. Rád bych věděl, kdo se k tobě připojil v Benátkách. Policie na tom pracuje a brzy tě osloví. Vyšetřovatelé ti budou pokládat spoustu otázek. Brzy budeš prožívat stejnou noční můru jako my, protože všechno se dostane na veřejnost. Le Coeur se tě zbaví, kamaráde.“

Tyler vstal. „Myslel sis, že jsi krytý ze všech stran. Že ti nikdo nikdy nedokáže, co jsi udělal. Ale pokud se Don začne topit, stáhne tě s sebou. Osobně si užiju, až půjdeš ke dnu. Nestarám se o Avana. Byl to sobecký idiot, který si nevážil toho, co měl. Don patří do stejné kategorie, stojí jen o stupínek výš. Ale ty, ty jsi zbabělec, který platí lidem, aby za něho dělali špinavou práci, ke které nemá

odvahu. Nepřekvapuje mě, že si tvoje žena našla někoho jiného.“

Tyler zůstal stát na místě s rukama v bok. Jerry se vymrštil. Tyler přijal jeho ránu pěstí do čelisti, aniž se pohnul. Dokonce dovolil Jerrymu, aby ho přitiskl ke dveřím.

„Viděla jsi to?“ zeptal se Tyler klidně Sofie. „Napadl mě, vztáhl na mě ruku. A já ho zdvořile žádám, aby toho nechal. Slyšíš to, de Morney? Žádám tě zdvořile, abys toho nechal.“

„Hajzle.“ Jerry se rozehnal pěstí a chtěl ji vrazit Tylerovi do žaludku. Ale Tyler ho střelhubitě chytil za zápěstí a pevně je stiskl. Jerry pocítil v příští vteřině prudkou bolest. Ruku měl zkroucenou za zády a padl na kolena.

„Budeš muset jít na rentgen,“ řekl mu Tyler a kopl ho tak, že Jerry jel po podlaze až ke stolu a tam se schoulil v bolestech. „Myslím, že jsem slyšel křupnutí. Připravená, Sofie?“

„Ach... Ano.“ Tyler otevřel dveře a mírně vyděšená Sofie zamířila po jeho boku k výtahu. Když nastoupili, vydechla a řekla: „Ráda bych něco poznamenala.“

„Do toho.“ Stiskl tlačítko a opřel se o stěnu výtahu.

„Nepřerušovala jsem tě a nekladla jsem ti otázky. Nemusela jsem napínat svaly,“ pokračovala a Tyler se začal usmívat. „Ani jsem ti nechtěla dokazovat, že tohle zvládnu. Jen to jsem chtěla říct.“

„Beru to. Ty máš oblast, v níž jsi expert, a já taky.“ Objal ji rukou kolem pasu. „A teď pojedeme domů.“

27. KAPITOLA

„A pak...“ Sofie zalovila v pekáči se zbytkem lasagní. Rodina byla shromážděna v kuchyni. „... ho Ty chytil za ruku. Ani jsem si nevšimla, jak to udělal. Byl jako blesk. Jeho velká ruka sevřela Jerryho a...“ napila se vína, „... Jerry najednou zbledl a vykulil oči. Pak klesl na kolena. A tenhle velký chlapík vedle mě se ani nezapotil. Jsem nadšená, já vím, ale kdo by ho neobdivoval? Ty Jerrymu zdvořile doporučil, aby šel na rentgen, protože má asi zlomenou ruku.“

„Dobrý bože.“ Pilar si nalila víno. „Opravdu?“

„Hm.“ Sofie se pustila do jídla. Měla obrovský hlad. Pocítila ho ve chvíli, kdy vstoupila do rodného domu. „Slyšela jsem to prasknutí. Bylo to, jako když stoupneš na větev, možná hlasitější. Pak jsme odešli. A musím říct... Eli, máš prázdnou sklenici. Musím říct, že to bylo tak drsné a vzrušující. Opravdu vzrušující. Nestydím se to říct. Když jsme nastoupili do letadla, svedla jsem ho tam.“

„Ježíši, Sofie.“ Tyler cítil, jak se mu v krku tvoří knedlík. „Nechej toho a radši jez.“

„Tentokrát jsem tě neztrapnila,“ poznamenala. „Ať se stane cokoli, vždycky už si budu představovat Jerryho schouleného na zemi a scvrklého jako koktejlová višně. Máme nějakou zmrzlinu?“

„Přinesu ti ji.“ Pilar vstala od stolu, pak se zarazila a políbila Tylera na temeno hlavy. „Jsi hodný chlapec.“

Eli zadržel dech a pak vydechl. „Nemáš na tváři žádné známky jeho útoku.“

„Ten hňup má ručičky jako ženská,“ odpověděl Tyler a pak sebou trhl. „Promiň, *siñoro*.“

„Beru to. Neschvaluji takové řeči u svého stolu, ale poněvadž jsem tvój dlužnicí, přehlédnu to.“

„Nedlužíš mi nic.“

„Já vím.“ Chytila ho za ruku a pevně ji stiskla. „Proto jsem tvój dlužnicí. Moje vlastní krev mě zradila. Začala jsem o sobě pochybovat. Přemýšlela jsem o věcech, které jsem udělala a které ne. Dnes večer se dívám kolem sebe a

vidím dceru mé dcery a chlapce, kterého mi kdysi Eli přivedl. A jsem klidná. Nelituji ničeho. Za nic se nestydím. Jak bych mohla? Ať se stane cokoli, překonáme to. Budeme plánovat svatbu..." usmála se na Pilar, která vstoupila s krabicí zmrzliny, "... řídit firmu a starat se o víno." Zvedla sklenici. „*Per famiglia*.“

Sofie usnula jako dřevo a vzbudila se brzy. V šest už seděla ve své kanceláři a sepisovala prohlášení pro tisk. Také měla za sebou několik telefonátů klíčovými odběratelům z celé Evropy. Kolem sedmi už její první nezávazné prohlášení putovalo na východní pobřeží. Byla opatrná a nezmiňovala Jerryho jméno. Neobviňovala konkurenta ze špinavých praktik. Ale naznačovala.

V osm si řekla, že už může zatelefonovat k Mooreovým. „Teto Heleno, mrzí mě, že volám tak brzy.“

„To není brzy. Za patnáct minut vycházím z domu. Ještě jsi v Benátkách?“

„Ne. Jsem doma a potřebuji stanovisko právníka. Jedná se o pár ožehavých záležitostí. Některé z nich se týkají mezinárodního práva.“

„Obchodního, nebo trestního?“

„Obojího. Jistě už víš, že zatkli Donata. Dnes ho převezou do Itálie. Prohlásil, že viníkem je jeden člověk, náš americký konkurent. Věděl minimálně o otrávení vína a zpronevěře a velmi pravděpodobně byl do toho zapleten víc. Nejedná se o spiknutí? Může být obviněn? Margaret zemřela tady ve Státech, takže..."

„Zadrž. Jdeš na to moc rychle, Sofie. Spravedlnost pracuje pomalu. Za prvé spoléháš se na něco, co ti řekl Don. V této chvíli to není moc důvěryhodný zdroj.“

„Bude důvěryhodnější,“ slíbila. „Já chci zatím jen tvůj názor.“

„Já nejsem expert na mezinárodní právo. Nejsem trestní právník, když na to přijde. Potřebuješ si pohovořit s Jamesem a já ti ho za chvíli předám. Ale jako tvoje

přítelkyně ti říkám, že tohle je záležitost pro policisty a právníky. Nechci, abys cokoli podnikala, a žádám tě, abys byla velmi opatrná s tím, co řekneš a co pošleš do tisku. Nevydávej žádná prohlášení, aniž by ses poradila se mnou, Jamesem nebo Lincem.“

„Už jsem sestavila tisková prohlášení domů i do zámorí. Odešlu je faxem, až budu vědět, že jsou v pořádku.“

„To udělej. Teď si promluvíš s Jamesem. Bez jeho rady nic nepodnikej.“

Sofie se kousla do rtu. Ráda by věděla, co by přítelkyně její matky, soudkyně, řekla na to, kdyby viděla, jak proběhla její a Tylerova včerejší návštěva u Jerryho.

Dopoledne stál David mezi keříky vína a mladou hořčicí na MacMillanově vinici. Připadal si zbytečný a starý, protože jeho sedmnáctiletý syn jel toho rána do školy svým novým ojetým autem.

„Nemáš žádné papírování?“ zeptal se ho Tyler.

„Až nad hlavu.“

„V tom případě ti nemůžu navrhnout, abys se mnou zašel do sklepů zkontrolovat měsíční výrobu. Budeme testovat Merlot ročník devadesát tři.“

„Já budu zkoušet víno a ty se budeš rvát.“

„To je ono. Ale já nejsem žádný rváč.“

„Pilar říkála, že jsi mu jednu natáhl.“ David si sáhl na zraněné rameno. „Já mám zatím k použití jen jednu ruku, ačkoli ten sadistický fyzioterapeut mě utěšuje, že brzy budu mít obě. Rád bych mu věřil.“ David začal přecházet mezi keříky, aby se trochu uklidnil. „Pracoval jsem pro toho hajzla roky. Sedával jsem s ním na schůzích, obědval, mívali jsme dlouhá noční sezení, kdy jsme plánovali strategii. Na některých jsme probírali i to, jak přetáhnout některé ze zákazníků Giambelliů a MacMillanů. To je byznys.“

„To je v pořádku.“

„Když Le Coeur získal exkluzivitu na jednu velkou nabídku do Evropy, šel jsem s ním oslavovat. Vyfoukli jsme to Giambelliům před nose. Jerry mě poplácával po zádech a byl nadšený. Teď, když se podívám zpět, uvědomuji si, že jsme to získali proto, že měl uvnitř svého člověka. To Don mu prozradil, že společnost Giambelli chystá tuhle nabídku.“

„Takhle někteří lidé pracují.“

„Já ne.“

Jeho tón Tylera zneklidnil. Během posledních měsíců měl za to, že se stali přáteli, byli skoro rodina. David mu byl dost blízký, aby chápal jeho pocit viny a frustrace.

„Tohle nikdo neříká, Davide. Nikdo si to nemyslí.“

„Ne. Ale já si vzpomínám, jak hodně jsem chtěl tu zakázku.“ Nacpal si ruce do kapes a zraněná paže se mu roztrásla. „Zatraceně.“

„Přestaneš se už konečně obviňovat? Měl jsem hodně práce a musel jsem jet do Itálie pomáhat setřít tvoji krev z ulice. Tvoje postřelení mi pěkně narušilo pracovní harmonogram.“

David se otočil k Tylerovi zády. „Použil jsi stejný tón, když jsi navrhl tomu zmetkovi de Morneymu, aby šel na rentgen?“

„Možná. Je to tón, který používám vždycky, když mě někdo naštvě.“

David se trochu uvolnil a v očích mu zajiskřil humor. „Mohl bych se na tebe vrhnout, ale jsi větší než já.“

„A taky mladší.“

„Bastarde. Když nad tím tak přemýšlím, mohl bych tě složit, ale nechám tě na pokoji, protože se blíží Sofie. Nechci, aby viděla, jak její budoucí nevlastní otec dostane na frak.“

„Musím jít.“ Otočil se a prošel kolem Tylera. „Díky.“

„Nápodobně.“ Tyler se vydal naproti Sofii. „Zase jdeš pozdě.“

„Moje příchody ovlivňují priority. Kam jde David? Chtěla jsem se ho zeptat, jak se má.“

„Udělej mu laskavost a nechod' za ním. Je trochu rozrušený. Jaké priority?“

„Ach, falešné účty, rozhovory se zástupci tisku, konzultace s právníky. Prožívám prostě další klidný den dědičky velké firmy. A jak to jde tady?“

„Noci jsou chladné a vlhké. Budeme muset provést druhé rozprašování síry.“

„Dobře. Já si zítra udělám trochu času na vinice a ty zase na moji reklamní kampaň. Vrátime se k týmové práci. A teď, proč jsi mě nepolíbil na uvítanou?“

„Protože pracuji. Chci zkontrolovat nové keře, pak musím zajet do staré palírny a prověřit fermentaci. Navíc ještě dnes testujeme ve sklepích víno. A pak tě musíme přestěhovat ke mně.“

„Neřekla jsem, že se...“

„Ale jsi tady.“ Naklonil se a políbil ji.

„Tohle si ještě musíme probrat,“ začala a pak vytáhla z kapsy zvonící telefon. „Brzy,“ dodala a otočila se. „Sofie Giambelliová. *Chi? Va bene.*“ Dala si telefon kousek od ucha. „To je poručík DeMarco. Dnes přivezli Dona.“ Dala si telefon opět k uchu. „*Si, buon giorno. Ma ch... Scusi? No, no.*“

Sofie se pomalu posadila na zem. „*Come!*“ vykřikla najednou. Sevřela Tylerovi ruku dřív, než jí mohl vytrhnout telefon. Prudce zavrtěla hlavou. „Donato,“ šeptla a zvedla vyděšený pohled k Tylerovi. „*E'morto.*“

Nemusela mu to překládat. Tyler jí vzal telefon z ruky a přiložil si ho k uchu. Hlas poručíka DeMarca mu sdělil, jak Donato Giambelli zemřel.

„Byl to srdeční záchvat. Nebylo mu ani čtyřicet,“ bědovala Sofie. „To je moje chyba. Tlačila jsem na něho a

pak jsem šla za Jerryem a tlačila jsem zase na Jerryho. To jsem mohla rovnou namalovat Donovi na záda terč.“

„Neudělala jsi to ty,“ připomněl jí Tyler. „Já jsem přece zatahal za de Morneyho řetěz.“

„Basta,“ nařídila Tereza klidně. „Jestliže zjistí, že Donato zemřel vlivem otravy, a jestliže zjistí, že byl zavražděn, když byl v rukou policie, nemáš na tom žádnou vinu. Jeho vlastní volba ho přivedla tam, kde byl, a policie ho měla chránit. V mém domě se nebude nikdo obviňovat.“

A tím pro ni byla věc vyřízena. „Jen mě zklamal. Vzpomínám si, jaký to byl sladký chlapec s hezkým úsměvem. Je mi líto toho malého chlapce.“

Chytila Eliho ruku a přitáhla si ji ke rtům v gestu, které u ní Sofie nikdy neviděla.

„Nonna. Pojedu do Itálie a budu na pohřbu reprezentovat rodinu.“

„Ne, doba, kdy staneš na mém místě, se přiblížila. Ale ještě je čas. Potřebuji tě tady. Pojedu já s Elim, tak jsem rozhodla. Pokud bude Francesca s Ginou a dětmi chtít, přivezu je s sebou. Bůh nám pomáhej, jestli budou souhlasit.“ Skončila a s povzdechem vstala.

Sofie, si prohlížela Lincovu kancelář. Nikdo by nemohl obvinít jeho otce, že s ním zachází v rukavičkách. Místnost připomínala přepravní bednu. Byla malá a bez oken. Nábytek byl odřený a police na zdech přecpané právníckými knihami a tlustými šanony. Sofie tušila, že někde pod hromadou papírů je psací stůl.

„Vítej v mém doupěti. Není to nic moc, že?“ zahlaholil Linc a přistrčil jí židli, kterou předtím otřel. „Ale... není to nic moc.“ Položil pár knih na podlahu, aby měl místo na stole.

„Když začínáš v takové bídě, je na tom hezké to, že už nemůžeš klesnout níž.“

„Pokud budu hodný chlapec, vysloužím si lepší kancelář.“ Otočil se na kancelářské židli dokola. Někde pod hromadou papírů zazvonil telefon.

„Ty to nevezmeš?“

„Když to vezmu, bude se mnou někdo chtít mluvit. A já chci mluvit raději s tebou.“

Sofie nechápala, jak někdo může pracovat v takovém zmatku a nepořádku. Měla nutkání vstát a začít uklízet. „Teď cítím vinu za to, že ti přidávám práci. Ale není to vina tak velká, aby mě zastavila před dotazem. Máš tady někde ty papíry, které jsem ti poslala? Měl jsi možnost podívat se na ně?“

„Mám svůj systém.“ Sáhł pod hromadu v levém rohu stolu a vytáhl odtud složky.

„Je to, jako když kouzelník provádí kouzlo s ubrusem,“ podotkla Sofie. „Dobrá práce.“

„Chceš vidět, jak vytáhnou z klobouku králíka?“ usmál se na ni a otevřel složku. „Umíš se dobře krýt,“ začal. „Ale trochu jsem si pohrál s prohlášením pro tisk.“ Podal jí papír s opravami. „Beru to tak, že jsi teď zástupcem společnosti Giambelli-MacMillan.“

„Já to taky tak беру, alespoň po tu dobu, co bude *nonna* s Elim v Itálii. Máma by si s takovou věcí neporadila. Já ano.“

„A co David a Tyler?“

„Dohlédnu na to, aby měli kopie. Jen tak pro případ. Ale je lepší, když v médiích reprezentuje rodinu Giambelliových přímý příbuzný. My jsme ti, kteří byli napadeni.“

„Mrzí mě ta věc s Donem.“

„Mě taky.“ Podívala se dolů na prohlášení, ale neviděla je. „Dnes má pohřeb. Stále myslím na to, jak jsem s ním naposledy mluvila, jak byl vyděšený. Vím, co udělal, a nemůžu mu to odpustit, ale stále si vybavuji, jak byl vyděšený a jak jsem k němu byla chladná.“

„Nemůžeš se stále obviňovat, Sofie. Máma s tátou mi řekli, jak to všechno bylo. Byl chamtivý a hloupý. Měl na svědomí dva životy.“

„Říkal tomu nehody. Vím, co udělal, Linci. Ale kdo má na svědomí jeho?“

„Což nás přivádí k de Morneymu. Tady musíš být opatrná. Vyhni se jeho jménu ve svých prohlášeních. A také jménu Le Coeur.“

„Hm, hm.“ Zadívala se na svoje nehty. „Už prosáklo na veřejnost, že ho policie vyslýchala ve spojení s otrávením vína a s falešným účtem, a dokonce s vraždou mého otce. Neumím si představit, jak tisk naloží s touto informací.“

„Dávej si pozor, Sofie.“

„To říkáš jako přítel, nebo jako právník?“

„Obojí. Jen buď opatrná. Nechceš přece, aby stopy vedly k tobě. Pokud se tě budou dotazovat na de Morneyho, a to určitě budou, zdrž se komentářů.“

„Mám k němu spoustu komentářů.“

„A ty, na které právě myslíš, by tě mohly uvést do podezření. Nechej spravedlnost, ať se sama dopracuje k viníkovi. Stejně nemáš žádný důkaz, že de Morney do toho byl zapleten,“ připomněl jí. „Poslouchej mě jako právníka. Pokud v tom měl prsty, vyjde to najevo. Ale Donova výpověď nestačí.“

„De Morney tahal za provázky. Jsem o tom přesvědčena a stačí mi to. Čtyři lidé zemřeli a proč? Protože chtěl dosáhnout většího úspěchu na trhu. Proboha.“

„Lidé se zabíjejí i pro méně důležité věci. Ale musím říct, že v tomhle je právě slabina. De Morney je bohatý a respektovaný byznysmen. Bude obtížné obvinít ho ze špionáže v konkurenční firmě, vykrádání společnosti a otrávení výrobků, a to nemluvím o vraždách.“

„Už to začalo. Tisk určitě radostně skočí na šťavnatou historku o jeho ženě a mém otci. Znemožní ho na veřejnosti. De Morney nás nenávidí a bude nás nenávidět víc, až ho začnou vyšetřovat. Cítila jsem to, už když jsem

ho navštívila v New Yorku. Není to byznys, nebo jen byznys. Jeho nenávisť je velmi osobní. Linci, viděl jsi naši novou reklamu?“

„Ten billboard s párem na verandě? Západ slunce nad jezerem, víno, romantika? Ten obrázek je velmi hezký a přitažlivý. Je vidět, že je to tvoje dílo.“

„Díky. Můj tým se s tím dost natrápil.“ Sáhla do kufříku a vytáhla fotografii. „Tohle mi někdo poslal včera.“

Line poznal reklamní billboard, který však byl upraven na počítači. Na tomto obrázku měla mladá žena hlavu zvrácenou dozadu a ústa otevřená v tichém výkřiku. Sklenice ležela na verandě, víno se z ní vylilo a z bílého se změnilo v červené. Pod obrázkem stálo: „Teď zemřeš ty.“

„Ježíši, Sofie. To je bláznovství. Máš obálku?“

„Ano. Ale samozřejmě tam není zpáteční adresa. Poštovní známka má razítko San Francisca. Nejdřív jsem podezírala Kris Drakeovou, to je její styl. Ale teď už si nemyslím, že to byla ona.“ Konečně už se dokázala na obrázek podívat bez zachvění. „Myslím, že teď už se od všeho drží dál, aby na ni nepadlo zbytečné podezření. Nevím, zda Jerry byl na západním pobřeží, ale udělal to on.“

„Musíš to předat policii.“

„Originál jsem dostala dnes ráno. Tohle je kopie. Mám dojem, že kdyby se na to podívali, viděli by v tom jen další špatný žert.“ Vyskočila ze židle. „Chtěla bych, aby se na to mrkl soukromý detektiv, kterého jsi najal. A nechci, abys o tom komukoli říkal.“

„S tím prvním souhlasím, ale to druhé je hloupé.“

„Není to hloupé. Matka se bude vdávat. *Nonna* s Elim mají už tak dost starostí. Stejně tak Ty a David. Kromě toho, přišlo to mně. Osobně. Takže se s tím chci osobně vypořádat.“

„Dokonce ani ty nemůžeš mít vždycky to, co chceš. Tohle je výhrůžka.“

„Možná. A věř mi, že chci být velmi opatrná. Ale nebudu kazit mé matce krásné chvíle. Čekala velmi dlouho, než bude šťastná. A prarodičům taky nemůžu způsobovat další stresy. Nechci to říct ani Tylerovi, protože je přepracovaný. Takže to víš jen ty a já, Linci.“

Chytila ho za ruku. „Počítám s tebou.“

„Podívej, udělám to tak,“ řekl po chvíli. „Nasadím na to detektiva a dám mu osmačtyřicet hodin. Jestli během té doby dostaneš další podobnou výhrůžku, musíš jít přímo za mnou.“

„To ti mohu slíbit. Ale osmačtyřicet hodin...“

„Tak zní dohoda.“ Vstal. „Dávám ti ji proto, že tě mám rád a vím, co cítíš. A nemohu ti poskytnout víc proto, že tě mám rád a vím, jak se cítím já. Bereš, nebo ne?“

„Dobře, dobře,“ odpověděla a nadechla se. „Nejsem statečná a hloupá, Linci. Možná tvrdohlavá, ale ne hloupá. Chce mě postrašit a uvrhnout naši rodinu do dalšího zmatku. To se mu nepodaří. Za chvíli mám sraz s mojí a tvou matkou a jdeme kupovat svatební šaty.“ Políbila ho na obě tváře. „Díky.“

Nakupování se podle Maddyiných představ skládalo z poflakování se po nákupním středisku a pokukování po výrostcích, kteří se také poflakovali po obchodech a pokukovali po děvčatech. Pak se akce zakončila nějakým rychlým občerstvením a nákupem nových náušnic. Dnes, když měla Maddy jít se třemi dospělými ženami kupovat svatební šaty, předpokládala, že se bude šíleně nudit.

Ale říkala si, že za to z otce něco vymámí. Asi jí bude muset dovolit pár světlých pruhů ve vlasech. A pokud se bude Maddy dobře chovat, možná dostane něco od Pilar.

Potencionální nová nevlastní matka měla být prvotní obětí jejího vydírání. Maddy předpokládala, že pocit viny a nervozita způsobí její velkorysost při odměňování.

Ted' měla říkat paní Giambelliové Pilar. Bylo to podivné, ale lepší, než ji nazývat matkou.

Nejdřív musela Maddy jít na oběd s Pilar a soudkyní. *Dámská jízda*, říkala si Maddy pohrdavě. To budou určitě maličké porce nějakého nízkotučného nechutného jídla a nad nimi se bude diskutovat o šatech a figuře. Možná se to zlepší, až se připojí Sofie. Ale zatím s nimi nebyla.

Maddy rezignovala a připravila se na dvě hodiny nudy. Vešla s oběma ženami do přeplněné italské restaurace, kde nádherně vonělo koření. To ji překvapilo.

„Měla bych si dát salát. Měla bych si dát jen salát,“ vzdychla Helena. „Ale nedám. Už úplně slyším, jak na mě volá parmezán.“

„Fettuccine Alfredo.“

„Jasně, ty si to můžeš dát,“ řekla Helena vyčítavě Pilar. „Nikdy nepřibereš ani gram. Nemusíš mít obavu, jak budeš vypadat nahá o svatební noci.“

„Už ji viděl nahou,“ utrousila Maddy a obě ženy se otočily a zadívaly se na ni. Najednou měla chuť utéci. Sklopila řasy a čekala, že dostane vynadáno. Místo toho obě ženy propukly smíchem a Helena ji chytila pod paži. „Pojďme spolu do boxu a ty mi povíš všechny pikantnosti o tvém otci a o Pilar, které jsem z ní nebyla schopná vytáhnout.“

„Myslím, že to dělali včera v noci venku. Táta měl džíny špinavé od trávy.“

„Můžu tě podplatit?“ zeptala se Pilar.

Maddy vklouzla do jednoho z boxu a usmála se. „Jistě.“

„Tak pojďme jednat.“ Pilar se posadila vedle ní.

Maddy se nenudila. Překvapilo ji, že nakupování bylo zábavné, při obědě ji nikdo neplísnil a neočekávalo se, že bude jen tiše sedět a chovat se slušně. Bylo to hodně podobné obědům, na něž chodila s Theem a otcem, ale přece v něčem odlišné. A bylo to lepší. Maddy byla dost chytrá na to, aby si uvědomila, že je to první dámská jízda, kterou kdy zažila. A taky aby pochopila, že Pilar to ví.

Nevadilo jí ani, když ji pak obě ženy vtahovaly do různých obchodů s modely a živě s ní konverzovaly o šatech, látkách, barvách a střizích.

Konečně Maddy uviděla Sofii. Vběhla do obchůdku jako vítr, růžová a veselá Maddy byla nadšená. Nevadilo by jí, kdyby jednou vypadala jako Sofie Giambelliová. Dokazovala svojí existencí, že žena může být chytrá a dělat to, co chce a jak chce, a přitom ještě vypadat úžasně.

Neoblékala se tak, aby přitahovala pozornost, ale přesto ji přitahovala.

„Neříkej mi, že sis ještě nic nevyzkoušela.“

„Ne, ještě ne. Chtěla jsem počkat na tebe. Co si myslíš o tomhle modrém hedvábí?“

„Hm. Docela dobré. Ahoj, Maddy. Teto Heleno.“ Naklonila se, aby políbila Helenu na tvář, a pak vykřikla. „Ach, mami! Podívej se na tohle. Ta krajka je úžasná – romantická a elegantní. A barva ti bude perfektně slušet.“

„Je to pěkné, ale nemyslíš si, že je to na mladší? To je spíš pro tebe.“

„Ne, ne. Je to pro nevěstu. Pro tebe. Musíš si to vyzkoušet.“

Pilar si prohlížela šaty a mezitím položila Sofii ruku na rameno. Byl to mimovolný pohyb, jak si Maddy všimla. Pouhý lehký dotek. Její matka se jí takhle mimoděk nikdy nedotkla, aspoň si na to vůbec nepamatuje. Neměly mezi sebou tohle spojení. Kdyby je měly, nepřekonala by její odchod tak lehce.

„Zkus si je oboje,“ trvala Sofie na svém. „I ty růžové, které ti vybrala Helena.“

„Kdyby neměla tak naspěch a nechtěla toho chláпка tak rychle ulovit, mohla si nechat něco ušít. A já jsem mohla shodit aspoň tři kila, abych se vecpala do svých slavnostních šatů. Tak nemám čas ani na liposukci.“

„Ach, stop. Dobře. Začneme s těmi třemi modely.“

Když Pilar zmizela s asistentkou v šatně, Sofie si zamnula ruce. „Dobrá, teď je řada na tobě.“

Maddy na ni překvapeně zamrkala. „Tohle je nakupování svatebních šatů.“

„Jsi stejně vysoká jako já a asi máš stejnou velikost. Máma volí jemné barvy, takže začneme s nimi. Ačkoli mně by se na tobě líbily sytější tóny.“

„Já mám ráda černou,“ broukla Maddy naštvaně.

„Ano, a taky ti sluší.“

„Opravdu?“

„Hm, ale pro tuto zvláštní příležitost trochu rozšíříme tvůj horizont.“

„Nechci růžovou.“ Maddy si založila ruce na prsou.

„Ach, a já jsem si představovala růžový organtýn,“ řekla Helena, „s malými Mary Janes.“

„Co to je Mary Janes?“

„Ou. Jsem už stará.“

„No, co to je?“ Maddy se obrátila k Sofii a tázavě se na ni zahleděla.

„Nějaké boty nebo klobouček – nebo obojí. Nejsem si jistá. Tyhle šaty se mi líbí.“ Sofie vytáhla dlouhý model bez rukávů v kouřové modři.

„Ty by ti slušely,“ přikývla Maddy.

„Ne mně, ale tobě.“ Sofie se otočila a přidržela šaty před Maddy.

„Mně? Opravdu?“

„Ano, opravdu. Chtěla bych tě v nich vidět s vlasy vyčesanými nahoru. Měla bys ukázat krk a ramena.“

„A co kdybych se ostříhala na krátko?“

„Hm.“ Sofie našpulila rty a v duchu si představila Maddy s ostříhanými vlasy. „Ano, kratší kolem obličeje a trochu delší vzadu. A nějaké oživení.“

„Třeba světlé pramínky?“ vyhrkla Maddy bez sebe radostí.

„Jemné pramínky melíru. Zeptej se otce a já tě vezmu ke svému kadeřníkovi.“

„Proč bych se měla ptát, jestli si můžu nechat ostříhat vlasy? Jsou to moje vlasy.“

„Dobrý postřeh. Běž si zkusit ty šaty. Já zavolám do salónu a uvidíme, jestli by tě vzali ještě odpoledne.“ Sofie podávala Maddy šaty, ale vtom se zarazila. „Ach, mami.“

„Co myslíš?“ Pilar vyšla z kabinky v růžových šatech zdobených krajkou v barvě slonoviny. Sukně byla na jednom boku nabraná. „A nešetři mě.“

„Heleno, pojd' se podívat,“ zavolala Sofie. „Mami, vypadáš krásně.“

„Jako nevěsta,“ souhlasila Helena a usmála se.

„Dobře.“ Pilar se pootočila. „Maddy? A co říkáš ty?“

„Vypadáte úžasně. Tátovi vypadnou oči z důlků.“

Pilar se rozzářila a otočila se. „A máme vítěze, napoprvé.“

Nebylo to tak jednoduché. Na řadě byly ještě klobouky, kabelky, boty, bižuterie a prádlo. Než zamířily k severu, padla tma. Auto bylo naložené krabicemi a papírovými pytli. Šaty v nich nebyly, protože se ještě měly upravit, takže zůstaly v prodejně.

Maddy dostala taky nové šaty, boty, dokonce i krásné náušnice, které měla teď v uších. Slušely jí k jejímu stříbru. A měla pramínky.

Tahle výprava žen měla něco do sebe.

„Muži si o sobě myslí, že jsou lovci,“ řekla Sofie. „Ale nejsou. Podívej, rozhodnou se jít po grizzlym, a to je jejich jediný cíl. Když stopují velkého medvěda, opomíjejí jiná zvířata, která je míjí. Naproti tomu ženy mohou stopovat grizzlyho, ale předtím, nebo dokonce ve chvíli, kdy už ho mají, jsou schopny vnímat i ostatní drobnější zvěř.“

„A navíc muž skolí prvního medvěda, na kterého narazí,“ dodala Maddy ze zadního sedadla. „Neberou v úvahu celý svět grizzlyů.“

„Přesně tak.“ Sofie poklepala na volant. „Mami, ta dívka je chytrá.“

„Souhlasím. Ale nejsem nadšená z těch bot, které mají dvacet centimetrovou podrážku.“

„Vždyť jsou prima. Funky.“

„Jo.“ Potěšená Maddy zvedla nohu. „A podrážka má jenom deset centimetrů.“

„Nevím, jak v tom můžeš chodit.“

Sofiin pohled se setkal ve zpětném zrcátku s Maddyiným. „To je celá máma. Musí to říkat. Měla jsi vidět její tvář, když jsem si nechala dát do pupku kroužek.“

„Ty sis nechala dát do pupku kroužek?“ Fascinovaná Maddy chytila pás vozu. „Můžu ho vidět?“

„Nechala jsem si ho vyndat. Je mi líto,“ odpověděla Sofie se smíchem. Maddy se zklamaně opřela o opěradlo. „Rozčiloval mě.“

„Ale to už jí bylo osmnáct,“ připomněla Pilar, otočila hlavu a vyslala k Maddy varovný pohled. „Takže do osmnácti na to nemysli.“

„Tohle jsou maminkovské obavy, že?“

„To se vsaď. Ale myslím, že jste měly obě pravdu s těmi vlasy. Hodně ti to sluší.“

„Takže když bude táta něco namítat, uklidníte ho, ano?“

„No, já...“ Sofie se otočila a kola auta zaskřípěla v zatáčce. „Sofie, riskuji další mateřské chování, ale zpomal.“

„Přitáhněte si pásy.“ Sofiiny ruce svíraly volant. „Něco je s brzdami.“

„Ach, bože.“ Pilar se instinktivně obrátila k Maddy. „Máš zapnutý pás?“

„Jo.“ Maddy sevřela sedadlo před sebou, protože auto , vjelo do další zatáčky. „Jsem v pořádku. Zatáhni za ruční brzdu.“

„Mami, udělej to ty. Potřebuji mít obě ruce na volantu.“ Sofii se třásly ruce, ale bojovala. Nemyslela na nic jiného, než aby udržela kontrolu nad vozidlem. Auto zaječelo v další zatáčce.

„Nejde to, dítě.“ Auto nezpomalovalo. „Co kdybychom vypnuly motor?“

„Pak se zablokuje řízení.“ Maddy polkla a srdce měla až v krku. „Nemohla by řídit.“

Sofie se ze všech sil snažila udržet auto na silnici. „Použijte můj telefon a vyťukejte 911.“ Krátce se podívala dolů. Má ještě půl nádrže. Tady není žádná pomoc. A kdoví jak zvládne zatáčku ve tvaru –s–, která se nezadržitelně blížila.

„Přehradit na nižší rychlost!“ vykřikla Maddy zezadu. „Zkus přehradit.“

„Mami, až ti řeknu, dáš páku na trojku. Sice to s námi pěkně hodí, takže se musíte pořádně držet, ale může to vyjít. Já nemůžu pustit volant.“

„Držím páku. Bude to v pořádku.“

„Dobře. Drž.“ Sofie zatlačila na pedál spojky a zdálo se, že auto nabralo rychlost. „Ted’!“

Vůz prudce poskočil. Ačkoli se Maddy kousla do rtu, nedokázala potlačit výkřik.

„Na dvojku,“ nařídila Sofie a strhla volant na stranu. Po zádech jí stékal studený pot. „Ted’.“

Auto poskočilo dopředu a pak zpět. Sofie dostala strach z toho, že se naplní airbagy a ona neuvidí na cestu.

„Trochu jsme zpomalily. Dobrý nápad, Maddy.“

„Ted’ pojedeme z kopce a budou další zatáčky.“ Sofiin hlas byl ledově klidný. „Rychlost se zase trochu zvýší, ale já to zvládnu. Až těmi zatáčkami projedeme, začneme stoupat do kopce a tím zpomalíme. Mami, vezmi si telefon, jen pro případ. Držte se.“

Ani se nedívala na tachometr. Oči měla přilepené na vozovku před sebou a v mysli si předem představovala každou zatáčku. Po této cestě už jela nespočetněkrát. Světla prořezávala tmou a klouzala po protijedoucích autech. Sofie slyšela rozzlobené troubení, kdykoli přejela přes středovou čáru.

„Tohle bylo taktak,“ točila volantem doleva a doprava. Klouzal jí v rukou zvlhlých potem.

Už viděla a cítila, jak se terén vyrovnává. *Ještě kousek*, říkala si. *Ještě malý kousek*. „Na jedničku, mami. Zpomal na jedničku.“

Ozval se strašlivý skřípot a auto sebou znovu cuklo. Sofie měla pocit, jako by do střechy uhodila obrovská pěst. Něco zaskřípělo a pak cinklo. Rychlost se prudce snížila a auto bylo odhozeno na okraj vozovky.

Když se kola konečně zastavila, nikdo nepromluvil. Kolem prosvítl jeden vůz, pak druhý.

„Jste všichni v pořádku?“ Pilar sáhla po upínacím zařízení pásu a zjistila, že má prsty úplně ztuhlé. „Jste v pořádku?“

„Ano,“ Maddy si setřela slzy z tváří. „V pořádku. Myslím, že bychom měly vystoupit.“

„Asi je to dobrý nápad. Sofie, dítě?“

„Jo. Jdeme ven.“ Podařilo se jí vystoupit. Zůstala stát vedle auta, protože se jí třásly nohy. Chytila se oběma rukama kapoty a snažila se pravidelně dýchat. „Tohle byla opravdu dobrá práce,“ řekla uznale Maddy.

„Jo, díky.“

„Pojď sem, děvče.“ Pilar otočila Sofii k sobě a objala ji. Držela chvějící se dceru kolem ramen a druhou ruku natáhla k Maddy „Pojď ke mně, dítě,“ vyzvala ji. Maddy se vtiskla do tohoto kroužku bezpečí a nechala slzy volně stékat po tvářích.

28. KAPITOLA

David vyběhl z domu. Byl vzteky bez sebe. Jakmile Maddy vystoupila z policejního auta, popadl ji do náruče, jako by byla malé dítě.

„Jsi v pořádku?“ Přitiskl jí rty na tváře a pak do vlasů. Chvěl se strachem od chvíle, kdy se telefonicky dozvěděl, co se přihodilo. „Jsi v pořádku,“ opakoval nejméně desetkrát za sebou. Maddy se k němu tiskla.

„Jsem v pořádku. Nic se mi nestalo.“ Když ho objímala oběma pažemi kolem krku, svět byl zas úplně v pořádku. „Sofie řídila jako jeden z těch chlapíků, které s Theem rádi sledujete na závodní dráze. Bylo to ohromné.“

„Ohromné. Ano.“ David ji houpal a uklidňoval sám sebe. Tvář měl skrytou v jejích vlasech. Theo ji několikrát rozpačitě poplácal po zádech.

„Vsadím se, že to byla jízda.“ Theo mužně polkl knedlík, který se mu vytvořil v krku. Když viděl, že se otec ze strachu o Maddy málem zhroutil, cítil podivný tlak na hrudi. „Odnesu ji dovnitř, tati. Ještě si něco uděláš s tím ramenem.“

David nebyl schopen promluvit. Jen zavrtěl hlavou a dál svíral Maddy v náručí. Jeho dítě, jeho malá holčička mohla být mrtvá.

„To je v pořádku, tati,“ zašeptala Maddy. „Všechno už je v pořádku. Já můžu chodit. Byly jsme chvíli v šoku, ale už jsme ho překonaly. Ale Theo může nanosit dovnitř všechny ty krabice.“ Přitulila se k otcově tváři. „Vykoupily jsme celé obchodní centrum, že, Pilar?“

„Správně. Theo, ocenila bych tvoji pomoc.“

„Postaráme se o to,“ řekl David a postavil Maddy na nohy.

„Co sis to udělala s vlasy?“ David ji pohladil po zkrácených vlasech a nechal ruku spočinout na jejím krku.

„Chvála bohu jsem se jich zbavila. Co tomu říkáš?“

„Myslím, že tě to dělá trochu starší. Už mi vyrůstáš. Zatraceně, Maddy, přál bych si, aby tomu tak nebylo,“ povzdychl si a přitiskl jí rty na temeno hlavy. „Ještě minutku, ano?“

„Jistě.“

„Mám tě tak rád. Ocenil bych, kdybys mě už podobným způsobem nikdy nevystrašila.“

„Nemám to v plánu. Počkej, až uvidíš moje šaty. Jdou mi k vlasům.“

„Bezva. Tak běž domů. Přinesu ti nákupy.“

„Zůstaneš tady, že?“ zeptala se Maddy Pilar.

„Ano, jestli chceš.“

„Myslím, že bys měla zůstat.“ Theo už popadl krabice a hrnul se s nimi ke dveřím.

„Ach, Davide, je mi to tak líto.“

„Neříkej nic. Musím se na tebe podívat.“ Vzal její obličej do dlaní. Plet' měla chladnou a oči velké a plné starostí. Ale byla tady a byla celá. „Nechej mě jen se dívat.“

„Jsem v pořádku.“

Přitiskl ji k sobě a začal se s ní pohupovat. „A Sofie?“

„Je v pořádku.“ Když se k němu tiskla, najednou cítila, že ji opouštějí síly, které jí dosud fungovaly díky vůli. „Bože, Davide, bože. Naše děti. Nikdy jsem nebyla tak vyděšená. Celou dobu, co se to dělo, byly obě... byly úžasné. Nerada jsem nechala Sofii s policisty, ale nechtěla jsem, aby Maddy jela domů sama, takže...“

„Ty už je na cestě za Sofií.“

Pilar se dlouze nadechla a vydechla a pak to ještě zopakovala. „Myslela jsem si, že tam pojede. To je dobře.“

„Pojď dovnitř.“ Objal ji kolem pasu a přitiskl si ji k boku. „Musíš mi všechno povědět.“

Tyler zastavil vedle policejního vozu s mohutným zaúpěním brzd. Sofie ho uviděla přicházet v záblescích červeného policejního majáčku. Už z dálky poznala, že je rozčilený. Co neklidněji dokázala, obrátila se k policistům zády a zamířila k němu.

Přitiskl ji k sobě tak prudce a pevně, že jí málem vyrazil dech. Konečně cítila, že je v bezpečí.

„Doufala jsem, že přijedeš. Opravdu jsem v to doufala.“

„Ty jsi ten vůz porouchala?“

„Ne. Ten džíp... Tylere, nefungovaly brzdy. Prostě nereagovaly. Víím, že to policisté musí prověřit, ale taky víím, jak to bylo.“

Slova se jí řinula z úst. Nejdřív mluvila roztřeseným hlasem, ale po chvíli se uklidnila a její hlas nabíral na síle. „Nebyla to nehoda. Bylo to záměrné mechanické poškození. Někdo mi chtěl ublížit a nestaral se o to, jestli se mnou zahyne i Maddy a moje matka. Ztraceně, vždyť Maddy je ještě dítě. Ale je statečná a chytrá. Poradila mi, jak na to. A to ani neumí řídit.“

Vztek musel počkat. Tyler ho musel potlačit a nejdřív se postarat o Sofii, která se chvěla slabostí a potřebovala jeho oporu.

„Dnes děti znají všechno. Jdi do auta. Je načase, aby někdo jiný držel volant.“

Sofie se trochu nejistě ohlédla. „Možná se mnou budou chtít mluvit.“

„Můžou si s tebou promluvit zítra. Vezmu tě domů.“

„To je fajn. Mám tady velký nákup.“

Usmál se a jeho sevření povolilo. Pohladil ji po ruce. „Samozřejmě.“

Mínil vážně to, co řekl. Vzal ji domů, ale k sobě. Když se s ním nehádala, uvědomil si, že je víc otřesená, než si myslel. Její krabice a tašky složil ve foyeru a pak si začal dělat starosti, co podnikne se Sofií.

„Nedala by sis horkou koupel a drink?“

„A co tak drink v horké koupeli?“

„Postarám se o to. Měla bys zavolat matce a říct jí, že už ses vrátila a že zůstaneš tady.“

„Dobrá, díky.“

Nalil do vody skoro polovinu pěnové emulze, kterou měl ještě od Vánoc. Voněla borovicovým hájem a silně pěnila. Říkal si, že Sofie bude chtít spoustu bublinek. Na polici postavil dvě silné svíčky. Věděl, že ženy mají rády koupel při svitu svíček, i když neznal důvod. Nalil do sklenice víno a sklenici postavil na okraj vany. Pak

poodstoupil a chvíli dumal, co by tak Sofie mohla ještě potřebovat, aby se jí ve vaně líbilo.

Když ji přivedl, její radostný povzdech mu prozradil, že se strefil do černého.

„MacMillane, miluji tě.“

„Jo, to už jsi říkala.“

„Ne, myslím přesně v této chvíli. Právě teď tě miluji tak, jak tě nikdo nikdy nemiloval. Dost na to, abych tě pozvala k sobě do vany.“

Vlézt do vany plné bublinek? Tak na tohle nemyslel.

„Tentokrát se omluvím. Skoč tam sama.“

„Ty romantický darebo. Půl hodinky ve tvé koupelně a budu se znovu cítit jako lidská bytost.“

Nechal ji v koupelně a sešel dolů pro její věci. Říkal si, že když složí všechny krabice do ložnice, bude Sofii trvat mnohem déle, než se odhodlá k odchodu. Tohle by mohl být první krok k jejímu přestěhování sem.

Vzal její kabelku, kufřík, čtyři – ježíšikriste – čtyři papírové nákupní tašky a začal s nimi vystupovat po schodech.

„Co sis to koupila? Žulové kostky?“ Hodil tašky na postel a pak na ni chtěl položit kufřík, ale jeho dlouhé ucho se mu zachytilo za rameno a kufřík se otevřel. Jeho obsah se vysypal na zem.

Proč někdo potřebuje nosit v kufříku tolik věcí? Tyler si rezignovaně dřepel na zem a začal věci skládat zpět. Láhev s minerální vodou, tlustý záznamník, elektronický záznamník, pera, rtěnka.

Otevřel ji a přičichl. *Tu znám.*

Cestovní nůžky. Hm. Papírové kapesníčky, aspirin, pudřenka, lak na nehty, další kosmetické přípravky, nad kterými kroutil hlavou. *Proč s sebou tahá ještě kabelku? Co v ní nosí?* Peprmintové žvýkačky, neotevřený pytlík bonbonů, malý diktafon, zápalky, dvě diskety a bílý lak na opravení textu.

Úžasné, pomyslel si. Je s podivem, že Sofie se neprohýbá námahou, když nese kufřík na rameni. Uchopil plastickou složku a chtěl ji dát do kufříku. Trčel z ní jeden list papíru, a proto ji otevřel, aby ho urovňal. Na prvním listu popsaném na počítači byly vedle textu poznámky psané rukou.

Našel tiskové prohlášení s opravami. Přečetl si jeho anglickou verzi a zjistil, že je věcné, logické a přesvědčivé.

Nic jiného neočekával.

Pak zvedl prohlášení a uviděl upravený reklamní billboard.

Držel ho v ruce a zíral na obrázek a na kopii obálky, na níž byla Sofiina adresa. Vstal. S papírem v ruce vešel do koupelny.

„Sakra, co je to?“

Sofie strnula. Zahleděla se na jeho rozzuřený obličej a pak si všimla, co drží v ruce.

„Proč se hrabeš v mém kufříku?“

„Na tom nezáleží. Kde jsi tohle vzala?“

„Přišlo mi to mailem.“

„Kdy?“

Chvilí váhala a on věděl, že hledá výmluvu

„Nesnaž se lhát, Sofie. Kdy ti to přišlo?“

„Včera.“

„A kdy jsi mi to chtěla ukázat?“

„Za pár dnů. Podívej, nebude ti vadit, když dokončím koupel? Jsem nahá a pokrytá bublinkami.“

„Za pár dnů?“

„Ano, chtěla jsem o tom popřemýšlet a možná zajít na policii. Dnes jsem to ukázala Lincovi, abych získala názor právníka. Zvládnou to, Ty.“

„Jo.“ Podíval se na ni. Pěna jí sahala až k bradě a na tváři jí byla znát únava. „Jsi skutečný tajnůstkář, Sofie. Myslím, že jsem na to zapomněl.“

„Ty...“ ale Tyler už vyšel z koupelny a bouchl dveřmi. Sofie uhodila pěstí do vody „Počkej chvíli!“ Vyskočila z vody, a aniž se utřela, zabalila se do ručníku. Vyběhla z koupelny, nechávajíc za sebou mokré stopy.

Slyšela ho, jak běží ze schodů a nadává. Pak bouchly zadní dveře. Rozběhla se dolů.

Když vyhlédla ze dveří, uviděla Tylera mířícího dlouhými kroky k vinici. Přitáhla si ručník těsněji k tělu a vykročila za ním.

Malé kamínky ji píchaly do bosých nohou a bolest ji inspirovala k tichým kletbám, které jí splývaly ze rtů.

„Tyler! Počkej přece.“ Chrlila za ním nadávky, než si uvědomila, že používá italštinu. Ještě by si mohl myslet, že ho častuje sliby lásky „Poslouchej, ty idiote, ty zbabělče. Zůstaň stát a bojuj jako muž,“ zavolala na něho anglicky.

Opravdu se zastavil a otočil se. V běhu do něj narazila. Prudce oddechovala, ale vypravila ze sebe: „Kam si myslíš, že jdeš?“ zeptala se.

„Teď by ses neměla zdržovat v mé blízkosti.“

„Špatně.“ Aby svým slovům dodala váhu, uhodila ho pěstí do hrudi. „Jestli mě chceš taky uhodit, dobře.“ Zvedla bradu. „Já raději přijmu boj než útěk.“

„Věř mi, že teď jsem v takové náladě, že bych opravdu někoho rád uhodil. Ale nikdy neuhodím ženu. Běž zpátky do domu. Jsi mokrá a polonahá.“

„Vrátím se jedině s tebou. Mezitím si můžeme všechno vyjasnit. Jsi šílený vzteky, protože jsem s tím hned nepřiběhla za tebou. No, je mi líto, udělala jsem to, co jsem považovala za nejlepší.“

„Máš pravdu jen napůl. Udělala jsi to, co jsi považovala za nejlepší, ale není ti to líto. Jsem překvapený, že ses vůbec obtěžovala mi dnes večer zavolat a říct mi, že se tě někdo pokusil zabít.“

„Ty, to není totéž. Je to jen hloupý obrázek. Nechtěla jsem tě tím rozrušovat – tebe ani nikoho jiného.“

„Ty jsi nechtěla nikoho rozrušovat. Už jsi taková. Ale jsme tým, sakra.“

Ted' křičel, proměnil se v důležitého rozzuřeného muže.

„Ty rozhoduješ, co dáš, kdy to dáš a v jakém množství. Všichni musí být v pozoru a respektovat tvůj plán. Dobře, kašlu na to, Sofie. Kašlu na to. Já jsem prostě mimo. Ztraceně, ale já tě miluji.“ Zvedl ji na špičky a objal ji svýma upracovanými rukama. „Jsi pro mě všechno. Jestli to není oboustranné, pak je to k ničemu. Chápeš to? K ničemu.“

Rozčilený k nepříčetnosti ji postavil opět na zem. „A teď jdi do domu a obleč se. Odvezu tě domů.“

„Prosím ne. Prosím,“ šeptla a dotkla se jeho ramene. „Prosím, Ty, neříkej to.“ Znovu se začala chvět, ale nebylo to kvůli strachu o život. Bylo v tom něco víc. „Mrzí mě to. Mrzí mě, že jsem tě neinformovala a způsobila ti tak starosti, že jsem ti ublížila. Jsem zvyklá starat se sama o sebe a taky se sama rozhodovat.“

„Tak by to už dál být nemělo. Pokud se s tím neumíš srovnat, ztrácíme čas.“

„Máš pravdu. A děsíš mě, protože chápu, že je to dost důležité, aby tě to ode mne odloučilo. Nechci, aby se to stalo. Máš pravdu a já jsem se zmýlila. Chtěla jsem to zařídit sama a spletla jsem se. Křič na mě, proklínej mě, ale neodstrkuj mě od sebe.“

Jeho zlost dosáhla vrcholu a jako vždy ji obrátil proti sobě. „Je ti zima. Pojd'me dovnitř.“

„Počkej.“ Jeho hlas byl tak rozhodný. Sofie dostala strach. „Poslyš.“

Sevřela mu paži. Její prsty zoufale sevřely plátno košile. Pokud se od ní teď odvrátí, věděla, že zůstane sama, tak sama jako ještě nikdy.

„Poslouchám.“

„Rozčílilo mě, když to přišlo. Myslela jsem si, že je to ten zmetek. Určitě to byl Jerry. Použil moji vlastní práci, aby mě vylekal. Snažil se mě vyděsit a já jsem mu

nechtěla udělat radost a nechat ho v přesvědčení, že se mu to podařilo. Nechtěla jsem ukázat, že mě to zneklidnilo, a nechtěla jsem rozrušovat matku ani nikoho jiného. Myslela jsem si, že to zvládnou sama a ochráním i tebe před starostmi. A uvědomuji si, že ty bys udělal totéž a já bych byla stejně rozčilená jako teď ty.“

Hlas jí přeskočil a z hrdla se jí vydral vzlyk. *To je nefér*, uvědomila si a silou vůle se uklidnila. „Miluji tě. Možná že to je ta věc, s níž se nedokáží srovnat. Ještě ne. Dej mi šanci, ať si zvyknu. Žádám tě, aby ses ode mě neodvracel. Je to jediné, co nesnesu. Potřebovat někoho, milovat ho a vidět, jak odchází.“

„Nejsem tvůj otec.“ Vzal jí bradu do dlaní. Viděl, že má na řasách slzy a statečně se snaží je zadržet. „A ty taky ne. To, že jsem tady pro tebe, nijak nesnižuje tvoji sílu, nedělá tě to slabou. Kvůli tomu nejsi slabší, Sofie.“

„Vždycky si někoho zvolil, aby za něho udělal špinavou práci.“ Vydechla a zachvěla se. „Ty, vím, co dělám, když šetřím své blízké a sama se peru se svými problémy. Víím, co se pokouším dokázat. A dokonce je mi jasné, že je to hloupé. Ale zdá se, že se tohoto zvyku nemůžu tak lehce zbavit.“

„To chce praxi.“ Vzal ji za ruku. „Říkal jsem ti už dřív, že se o tebe postarám, ne?“

Znovu se silně zachvěla. „Ano, říkal.“ Aby se uklidnila, přitiskla si ruce k tvářím. „Nikdy předtím jsem nikoho nemilovala a nikdo nemiloval mě. Aspoň tak jako ty.“

„Čímž získávám body. Takže nastolíme mír?“

„Myslím, že ano.“ Usmála se. *Umí všechno vyřešit tak přímo*, pomyslela si. „To byl hrozný večer.“

„Tak pojďme domů a dokončeme ho co nejlépe.“ Chytil ji kolem ramen a vedl zpět do domu.

„Bolí tě nohy?“

Neunikl jí jeho pobavený a spokojený tón. „Pěkně jsem si je rozedřela, když jsem za tebou běžela, ty blázne.“

„Já vím. Taky jsem dost dobře rozuměl italsky, abych věděl, že žena, kterou miluji, mě častuje sprostými výrazy.“

„Ale velmi láskyplně. A protože začínáš pronikat do italského jazyka, můžeme naši noc ukončit...“ natáhla se k němu a zašeptala mu do ucha pár provokativních italských slov. Pak ho kousla do ušního lalůčku.

„Hm.“ Neměl ponětí, co mu sdělila, ale stejně se mu rozproudila v žilách krev. „Myslím, že budu potřebovat překlad.“

„Dobře,“ řekla. „Ale až doma.“

Pilar otevřela zadní dveře a zůstala překvapeně stát. Zírala na Tylera, který držel v ruce obrovskou kytici.

„Dobrý den.“

„Ahoj.“ Tyler vešel do Cutterovy kuchyně a řekl: „Nečekal jsem, že tady budeš...“ V rozpacích si přendal kytici z jedné ruky do druhé. „Jinak bych přinesl dvě.“

„Chápu. Přinesl jsi Maddy kytici.“ Potěšena jeho činem ho přátelsky popleskala po tváři. „Jsi drahoušek.“

„Jo, správně. Jak se cítíš?“

„Fajn. Měly jsme štěstí.“ Přistoupila ke dveřím do pokoje a zavolala Maddy. „Sofie byla úžasná. Pevná jako skála.“

„Jo, to je celá Sofie. Nechal jsem ji spát.“ Podíval se na Maddy, která vešla do kuchyně. „Ahoj, děvče.“

„Ahoj. Co je to?“

„Myslím, že květiny. Pro tebe.“

Maddy zvedla překvapeně obočí. „Pro mě?“

Pilar se na ni usmála a řekla: „Musím jít. Jen pozdravím Davida a Thea.“ Políbila Maddy lehce na tvář a dodala: „Uvidíme se později.“

„Ano, dobře. Jak to, že jsou pro mě?“ obrátila se Maddy k Tylerovi.

„Protože jsem slyšel, že jsi chytře zvládla nebezpečnou situaci.“ Podal jí květiny. „Nebo ji nechceš?“

„Jo, chci.“ Maddy si vzala kytici a uvnitř ucítila radostné píchnutí. „Ještě nikdo mi nedal květiny.“

„Ale to přijde. Myslím, že bys potřebovala i nějakou potravu pro mozek, ale já jsem zatím nepřišel na to, co by to tak mohlo být. Mimochodem, co sis to udělala s vlasy?“

„Ustříhla jsem je. Takže?“

„Takže... Jen se ptám.“ Maddy přinesla vázu.

Ten účes jí velice sluší, pomyslel si Ty. S lítostí si uvědomil, že brzy si tady začnou hoši podávat dveře. „Chceš jít dnes se mnou? Mám na programu kontrolu staré palírny.“

„Jo, chci.“

„Tak o tom řekni otci.“

Maddy se usadila v autě vedle Tylera a složila si ruce do klína. „Jsou dvě věci, na které se tě chci zeptat.“

„Jasně. Do toho.“

„Kdyby mi bylo třeba o deset let víc a měla bych prsa, zajímal by ses o mě?“

„Ježíši, Maddy.“

„Nechci na tebe najíždět nebo tak. Sice mě to napadlo, když jsme se sem přistěhovali, ale už jsem to překonala. Jsi pro mě moc starý a já ještě nejsem připravená na vážný vztah nebo na sex.“

„To máš zatraceně pravdu.“

„Ale až budu připravená, chci vědět, jestli o mě bude někdo stát. Čistě teoreticky.“

Tyler si přejel rukou obličej. „Pokud je to čistě teoreticky a pokud pomineme prsa – to není to nejdůležitější, co chlapi hledají –, tak kdybys byla o deset let starší, opravdu bych se o tebe zajímal. Stačí?“

Usmála se a nasadila si sluneční brýle. „Dobře. Ale o těch prsou kecáš. Chlapi tvrdí, že hledají osobnost a inteligenci. Někteří z nich zase, že se jim líbí nohy a tak dále. Ale jsou to prsa.“

„A jak to, že to víš tak přesně?“

„Protože je to něco, co nemáte.“

Otevřel ústa a pak je zase zavřel. Tohle nebyla debata, kterou by chtěl vést s dospívající dívkou. „Říkala jsi, že máš dvě otázky.“

„Jo, jasně.“ Otočila se na sedadle a podívala se na něho zpříma. „Ta druhá záležitost se týká mého nového nápadu – vinné terapie.“

„Vinné terapie?“

„Jo, četla jsem o tom. Zbytky z hroznů se dají použít jako základ pleťového krému a dalších přípravků vhodných k péči o tělo. Myslela jsem, že bychom mohli začít s jejich výrobou.“

„Mohli bychom?“

„Bylo by potřeba provést další výzkumy a nějaké experimenty. Ale jedna společnost ve Francii už s tím začala. My bychom mohli dobýt americký trh. Podívej, červené víno obsahuje antioxidanty a polyfenoly a...“

„Maddy, já to vím.“

„Dobře, dobře. Ale představ si, že ta zrna – během výroby vína je vlastně vyhazujeme – obsahují antioxidanty. A ty jsou opravdu prospěšné pleti. Navíc bychom mohli dodat nějaké bylinky. Mohli bychom vytvořit celou řadu zdravotní kosmetiky.“

„Zdraví a krása. Co přijde dál? Podívej, děvče. Já vyrábím víno a ne pleťové krémy.“

„Ale mohl bys,“ trvala na svém. „Pokud získám po sklizni zrna a provedu pár experimentů. Říkal jsi, že mi chceš poskytnout něco pro mozek. Dej mi tohle.“

„Já jsem spíš myslel na Mladého chemika,“ zamumlal. „Musím si to promyslet.“

Měl v úmyslu, že si to promyslí až po práci, ale Maddy měla jiný nápad.

Sofie už byla na vinici a pozorovala práce, které byly v plném proudu. Maddy zamířila přímo k ní a začala mluvit dřív, než jí Sofie mohla odpovědět na pozdrav.

„Myslím, že bychom mohli zahájit výrobu vinné terapie jako francouzská společnost.“

„Opravdu?“ Sofie našpulila rty, a to bylo znamení, že se vážně zamyslela. „To je zajímavé, protože já jsem zrovna přemýšlela o tom, že až se vrátím, dopřeji si obličejovou masku. Je to nádherné.“

„Jsme výrobcí vína,“ začal Tyler.

„A vždycky budeme,“ souhlasila Sofie. „Ale tím se nevylučuje rozšíření výroby. Trh s přírodními kráslicími prostředky poskytuje velké možnosti. Musím si to promyslet. Máme za sebou obtížný rok a já řeším jiné věci. Ale možná že právě teď je vhodná doba se nad tím zamyslet. Rozšíření výroby místo nářku nad škodami,“ uvažovala nahlas. „To se mi líbí.“ Sofie si v duchu pohrávala se zajímavou myšlenkou. „Musím si sehnat další informace.“

„Můžu to zajistit,“ nabídla se Maddy. „Jsem v tom dobrá.“

„Dobře, najímám tě. Po jednom výzkumu následuje další a pak je na řadě vývoj technologie. Budeme potřebovat někoho, kdo to rozjede.“

Obě se obrátily k Tylerovi.

Byl bledý jako stěna. Doslova cítil, jak se mu krev vytrácí z tváří. „Zapomeňte na to.“

„Sakra.“ Sofiin pobavený výraz náhle zmizel. Zadívala se na dvě postavy, které se blížily k nim. „Je tady policie. Claremont a Maguireová. Asi nenesou dobré zprávy.“

Bylo to záměrné, pomyslela si Sofie, která seděla v Tylerově obývacím pokoji. Jejich džíp byl záměrně poškozen, stejně jako jejich výrobek. Část jejího já to věděla, ale teď, když to bylo potvrzeno, jí naskočila husí kůže.

„Ano, používám ten vůz často. Raději jezdím ve svém vlastním autě, ale je to dvousedadlový sportovní vůz. Byly jsme tři a strávily jsme celý den v San Franciscu.

Nakupovaly jsme šaty na matčinu svatbu. Potřebovaly jsme větší vůz.“

„Kdo věděl o vašich plánech?“ zeptala se Maguireová.

„Hodně lidí. Určitě rodina. Jely jsme tam se soudkyní Mooreovou, takže i její rodina.“

„Měla jste předtím nějaké schůzky?“

„Ani ne. Zastavila jsem se jen u Lince Moorea a po obědě jsem se sešla s matkou, s Maddy a soudkyní Mooreovou. Po zbytek dne jsem byla s nimi.“

„A poslední místo, kde jste se zastavily?“ zeptal se Claremont.

„Byly jsme na večeři na Washingtonově náměstí, vůz parkoval asi devadesát minut. Od sedmi do osmi třiceti. Odtud jsme pak jely domů.“

„Slečno Giambelliová, nemáte ponětí, kdo vám mohl poškodit vůz?“

„Ano.“ Podívala se zpříma na Claremonta. „Jeremy de Morney. Byl zapleten do sabotáže s vínem, podílel se na okrádání naší firmy a na všech problémech, které měla naše rodina tento rok. Věřím, že je zodpovědný i za tuhle poruchu, že ji plánoval a využil mého bratrance a kohokoli dalšího, kdo se mu dostal pod ruku. Osobně jsem mu sdělila, aby si na mne dal pozor.“

„Pan de Morney byl u výslechu.“

„A jsem si jistá, že se vykrucoval. Ale udělal to.“

„Viděli jste přece ten reklamní leták, který poslal Sofii.“ Tyler rozhořčeně vstal. „To bylo vyhrožování a to on umí.“

„Nemůžeme dokázat, že ho poslal de Morney.“ Maguireová sledovala Tylera, který začal přecházet po pokoji. *Má velké ruce*, všimla si. *De Morney nemohl dopadnout jinak*. „Bylo potvrzeno, že v době, kdy byl mail odeslán z Chicaga, byl de Morney v New Yorku.“

„Pak to nechal poslat někým jiným. Najděte způsob, jak to dokázat,“ houkl Tyler. „Je to vaše práce.“

„Věřím, že zabil mého otce.“ Sofiin hlas byl klidný. „Věřím, že jeho nenávisť k mému otci je základem všeho, co se stalo. Možná lže sám sobě, jde tu o byznys. Ale je to i osobní.“

„Pokud to udělal kvůli románu Avana s jeho bývalou manželkou, čekal velmi dlouho, než vám to vrátil.“

„Ne, tak to není.“ Promluvila Maddy. „Jestli to chcete dělat pořádně, musíte do vyšetřování zahrnout všechny.“

Claremont se odmlčel a věnoval Maddy výhrůžný pohled.

„Kdyby šel po Sofiině otci hned po rozvodu, pak by všichni věděli, že je to on.“ Maddy strávila dlouhé hodiny analyzováním případu a vypracovala si různé teorie. „To je stejné, jako když se chci Theovi za něco pomstít. Sedím, čekám a uvažuji, jak ho nejlíp zasáhnout. A když to pak udělám, Theo to nečeká a vůbec neví, proč se to stalo.“ Přikývla. „Je to promyšlené a pro mě mnohem uspokojivější.“

„To dítě je geniální,“ řekl Tyler.

„Tohle jídlo je nejlepší studené,“ uvažoval Claremont na zpáteční cestě do města nahlas. „Tohle se hodí jako charakteristika profilu de Morneyho. Je to uhlazený a vzdělaný muž, erudovaný odborník. Má peníze, postavení, vybraný vkus. Přímě ho vidím, jak čeká, plánuje a promýšlí a pak tahá za nitky. Ale nedovedu si představit, že by riskoval ztrátu svého postavení kvůli manželské krizi. Jak by ses zachovala, kdyby tě muž podvedl?“

„Ach, nakopala bych ho do zadku, pak bych ho stáhla z kůže u rozvodu a udělala bych všechno proto, aby zbytek života strávil v pekle. Možná bych mu napíchala špendlíky do koulí. Ale já nejsem vzdělaná žena a erudovaná odbornice.“

„A pak se lidé diví, proč nejsem ženatý.“ Claremont otevřel záznamník. „Popovídáme si ještě jednou s Kristin Drakeovou.“

Bylo rozčilující mít policii v místě, kde člověk pracuje. Lidé si začnou šeptat, spekulovat, podezřívat. Kris nic nenáviděla víc než lidské klepy. Podle ní všechno zavinila Sofie.

„Jestli chcete znát můj názor, problémy Giambelliovy rodiny tohoto roku byly způsobeny tím, že Sofie se víc zajímala o svoji agendu než o společnost a lidi, kteří v ní pracují.“

„A ta agenda je?“ zeptal se Claremont.

„Sama Sofie.“

„A její zájem o sebe samu – podle vás – vyústil ve čtyři ztráty na životech, střeleckou nehodu, která mohla mít také fatální následky, a poškození vozu, v němž mohla zahynout ona sama, její matka a mladá dcera Davida Cuttera.“

Kris si vzpomněla na výraz chladného vzteku v Jerryho obličeji, když je navštívila Sofie se svým farmářem v jeho newyorské kanceláři.

„Zřejmě někoho naštvála.“

„To není můj problém,“ ujistila je Kris.

„A co je, slečno Drakeová?“ zeptala se Maguireová příjemně.

„Není tajemstvím, že jsem zanechala u Giambelliů urážlivé vzkazy a důvodem byla Sofie. Nemám ji ráda a nesnesla jsem pomýšlení, že byla mojí nadřízenou, když já jsem starší a mnohem zkušenější. A mám v úmyslu nechat ji za to zaplatit.“

„Jak dlouho vás de Morney lákal do Le Coeur, když jste ještě byla zaměstnána u Giambelliů?“

„Neexistuje žádný zákon proti přijetí nabídky zaměstnání u jiné firmy. To je prostě byznys.“

„Jak dlouho?“

Pokrčila rameny. „Poprvé mne oslovil minulý rok na podzim.“

„Jeremy de Morney?“

„Ano. Naznačil mi, že Le Coeur mě s radostí zařadí do svého týmu. Učinil mi nabídku a já jsem si vyžádala nějaký čas na rozmyšlenou.“

„Podle čeho jste se rozhodla?“

„Prostě jsem si uvědomila, že u Giambelliů nemohu být šťastná, pokud jsou věci uspořádány tak, jak jsou. Cítla jsem se tam ponížená a nemohla jsem využít svoji kreativitu.“

„Ale zůstala jste tam ještě několik měsíců. Během té doby jste byla v kontaktu s de Morneym.“

„Neexistuje zákon proti...“

„Slečno Drakeová,“ přerušil ji Claremont. „My vyšetřujeme vraždu. Můžete nám usnadnit pátrání tím, že nám podáte jasný obraz o situaci. My vám vše usnadňujeme tím, že vám pokládáme otázky zde a nepozvali jsme vás na policejní stanici, kde atmosféra už není tak příjemná. Byla jste v tom období v kontaktu s de Morneym?“

„A co když ano?“

„Během těchto kontaktů jste dala panu de Morneymu tajné informace o firmě Giambelli. Šlo o obchodní praktiky, poznámky o chystané kampani a osobní informace o jednotlivých členech rodiny?“

Najednou Kris cítila, jak jí vlhnou dlaně. Pocítila nával horka. „Chci zavolat svého právníka.“

„To je vaše právo. Můžete odpovědět na otázky a pomoci nám zde, možná se vyhnete tomu, že bychom proti vám vznesli obvinění za neetické obchodní praktiky. Nebo můžete klást odpor a pak vás obviníme ze spoluúčasti na vraždě.“

„Nevím nic o vraždě. Nevím o tom vůbec nic! A jestli... ježíši, ježíši.“

Začala se potit. Kolikrát už promýšlela scénář, který nastínil Tyler v Jerryho bytě? Jak často přemýšlela o tom, zda to, co řekl, je pravda!

Pokud je tomu tak, bude s tím vším spojována. Je načase znemožnit tohle spojení. „V byznysu jsem ochotná hrát tvrdě, abych získala to, co chci. Ale nevím nic o vraždě ani o otrávení vína. Ano, dávala jsem Jerrymu nějaké informace. Týkaly se Sofiiných velkolepých plánů na oslavu stého výročí firmy a na nabídkovou reklamní kampaň. Možná se ptal i na osobní věci, ale to nebylo nic než pouhé kancelářské klepy. Jestli měl něco společného s Tonym...“

Hlas jí selhal a v očích se jí objevily slzy. „Nemyslím si, že mi budete věřit. A je mi to jedno. Ale Tony pro mě něco znamenal. Zpočátku jsem ho možná brala jen jako zbraň proti Sofii, ale to se změnilo.“

„Vy jste ho milovala?“ V hlase Maguireové zazněly sympatie.

„Znamenal pro mě hodně. Sliboval mi, že dosáhnu dobrého postavení u firmy Giambelli. Určitě by pro mě něco udělal, kdyby zůstal naživu. Řekla jsem vám, že jsem se s ním několikrát setkala v Sofiině bytě. Ale nebylo to té noci, kdy přišel o život. Předtím jsme se na čas rozešli. Připouštím, že jsem tím byla zklamaná. Rene ho držela pevně v rukou.“

„Zasáhlo vás, když se s ní oženil?“

„Naštvalo mě to.“ Kris stiskla rty. „Když mi řekl, že se vzali, byla jsem rozzuřená. Nechtěla jsem si ho vzít, to proboha ne. Kdo potřebuje manželství? Ale byla jsem ráda v jeho společnosti, uspokojoval mě v posteli a také hodnotil moji profesionalitu a talent. Nezajímaly mě jeho peníze. Já si dokážu vydělat dost. Rene není nic jiného než hloupá děvka.“

„Což jste jí také sdělila do telefonu jedné prosincové noci,“ konstatovala Maguireová.

„Možná že ano. A není mi líto, že jsem jí řekla, jaké mám o ní mínění. Když někomu řeknete, co si o něm myslíte, má to ještě dost daleko k vraždě. Můj vztah s Jerryem byl čistě profesionální. Jestli měl on něco společného s Tonym, je to jeho věc. Já nejsem jeho komplic. Já takhle nehraji.“

„To je hra.“ Maguireová si sedla za volant.

„Drakeová je vyděšená. Celá se třásla. Má za to, že de Morney to všechno udělal a že na ni také padá vina.“

„To je ale slizký chlap.“

„Jo. Musíme na něho zatlačit.“

„Ten mizera bude tvrdý oříšek.“

29. KAPITOLA

Tohle už nebude tolerovat. Ti idioti od policie jsou určitě podplaceni Giambelliovými. O tom nepochyboval.

Samozřejmě, že nemohou nic dokázat. Ale svaly v Jerryho tváři se napjaly, protože v něm hlodaly pohybnosti. Ne, je si tím jist. Je si úplně jist. Byl přece velmi, velmi opatrný.

Giambelliovi ho už kdysi veřejně zostudili. Avanova aféra s jeho ženou dostala jeho jméno na stránky tisku a do lidských úst a přinutila ho změnit životní styl, ba celý život. Nemohl zůstat ženatý s nevěrnou děvkou – zejména proto, že o skandálu věděla veřejnost.

Stálo ho to prestižní postavení ve společnosti. V očích jeho prastrýce byl muž, který takto přišel o ženu, odsouzen k záhubě.

A Jerry, který si vždycky myslel, že bude dědicem Le Coeur, dostal bolestivý kopanec.

Giambelliovi musí trpět. Tři ženy z jejich rodu zůstávají stále povzneseny nad tím vším. O Pilar se mluvilo s

respektem a sympatiemi, o Sofii s tichým obdivem. A to už nezmiňuje statečnou *siňoru*.

Tohle nebude trvat dlouho, připomínal si Jerry. On ovlivní další běh událostí.

Roky plánování a příprav odplaty ho dovedly až k srdci Giambelliů. Zařízl do něho svůj skalpel. Zneuctění, skandál, nedůvěra – všechno pocházelo z jejich vlastních řad. Perfektní.

Ale přes všechny pečlivě připravované plány se teď obracely stopy k němu. Vědí, že je nenávidí, a snaží se ho dostat. To nesmí dovolit.

Myslí si snad, že bude tolerovat, že jeho blízcí o něm budou spekulovat? O něm, o de Morneym? Tahle myšlenka v něm probudila hořký vztek.

Členové jeho rodiny se ho vyptávali na obchodní praktiky. Ti pokrytci. Ach, nebrali ohled na to, že díky jemu stoupne jejich podíl na trhu. Ptali by se ho jinak? Při prvním znamení, že by na nich mohla ulpět skvrna, z něho udělají obětního beránka.

Nepotřeboval je. Nesnášel jejich otázky o jeho metodách a o personální agendě. Nebude čekat, až ho požádají o rezignaci, pokud by se vůbec odvážili. Je finančně zabezpečený. Možná je načase udělat si menší přestávku a přestat se věnovat byznysu. Odmění se prodlouženou dovolenou. Odstěhuje se někam daleko.

Může se odstěhovat třeba do Evropy, kde jen jeho pověst mu zajistí vysoké postavení u kterékoli společnosti. Ale to počká, až se mu bude chtít zase pracovat. Až bude připraven pomstít se Le Coeur za jejich nevěru.

Ale než začne přebudovávat svůj život, dokončí rozdělanou práci. Tentokrát osobně. MacMillan si myslí, že nemá tolik odvahy, aby stiskl spoušť. *Zjistí, že je to jinak*, sliboval si Jerry. *Všichni se dozvědí, že je to jinak*.

Ženy Giambelliů tvrdě zaplatí za to, že ho urazily.

Sofie seděla v kanceláři a prohlížela si v počítači došlou poštu. Raději si všechny zprávy a vzkazy prohlížela osobně ve své sanfranciské kanceláři. Tentokrát se vydala do města bez doprovodu.

Tyler se nemohl hnout z vinice. Právě začaly další práce a navíc některé keře byly napadeny nemocí. Nebylo to nic vážného a většinou žádný rok neminul bez nějaké nákazy. Ale samozřejmě se povídaly historky o tom, kolikrát nemoci zničily celou úrodu.

Sofie se rozhodla, že nebude Tylera ničím obtěžovat, dokud nebude mít všechno na vinici pod kontrolou, a zabývala se posledními detaily matčiny svatby. Málokdy strávila den v kanceláři a už vůbec nechodila na vinici.

Jakmile bude po svatbě, začne sklizeň. Pak nikdo nebude mít čas na nic.

Napjatý pracovní plán jí aspoň znemožňoval myslet na Jerryho a na policejní vyšetřování. Od poškození brzd auta uplynuly už dva týdny a vyšetřování bylo zatím na mrtvém bodě.

Jerry de Morney, to bylo něco jiného.

Věděla, že se o něm mluví. Byl pod palbou otázek nejen ze strany policie, ale taky svých nadřízených. Doufala, že členové dozorčí rady jsou pod vlivem Jeremyho nekompromisního prastrýce.

Byla pro ni určitá satisfakce, když se dozvěděla, že Jeremy je pod tlakem ze všech stran. On způsobil totéž její rodině. Také byla v sevření klepů a podezření.

Přešla na další e-mail a stiskla tlačítko, aby si zprávu otevřela.

Pozorovala, jak se pomalu rozbaluje, a srdce se jí nejdřív jako by zastavilo a pak začalo divoce tlouci. Dívala se na upravenou kopii návrhu dalšího billboardu, který měl vyjít v srpnu.

Byla to scéna rodinného pikniku, která se koupala v záplavě slunce, opodál padal na zem stín velkého starého

dubu. Kolem dlouhého dřevěného stolu, který byl obtížen jídlem a láhvemi vína, seděla velká rodina.

Tento obraz, který vytvořila Sofie, představoval piknik několika generací. Byly tady zachyceny různé situace, tváře mladé i staré, výmluvné výrazy. Mladá matka měla na klíně dítě, malý chlapec si hrál se štěnětem v trávě. Otcí rodinky seděla na ramenou holčička.

V čele stolu seděl starý muž, který Sofii připomínal Eliho, a v ruce držel sklenici připravenou k připitku. Z obrázku vyzařovala pohoda, kontinuita, rodinná tradice.

Tento obrázek byl opět pozměněn. Jemně a chytře. Tři ženské tváře byly změněny. Sofie v nich poznala babičku, matku a sebe. Jejich oči byly rozšířené hrůzou a ústa otevřená. Ona měla do hrudi vraženou láhev vína, jako by to byl nůž.

Pod obrázkem stálo:

Tohle je tvoje chvíle. Brzy si přijde smrt pro tebe i pro tvé drahé.

„Ty zatracený skunku, ty mizero.“ Sofie tiskla tlačítka tiskárny. Pak soubor uložila a vypnula počítač.

Nepodaří se mu ji zlomit, slibovala si. A nebude vyhrožovat její rodině. Postará se o něho. Tohle zvládne.

Už chtěla založit kopii do složky, ale pak zaváhala.

Tyler jí přece řekl, že zvládne všechno.

Popíjení vína byl příjemný způsob, jak strávit letní den. Slunce příjemně svítilo a krajem povíval jemný větřík. Pod zářivě modrou oblohou se tyčily do výše Vacas se svými zelenými svahy – příslib svěžího léta.

Jeho hrozny byly ochráněny před paprsky poledního slunce závojem listů. Měly přirozený slunečník, jak říkal jeho dědeček.

Období zrání bylo v polovině. Zanedlouho už začnou černé druhy hroznů měnit barvu, zelené plody se zázračně změní v modré a pak v purpurové, až budou spět k dokonalé zralosti. A ke sklizni.

Každá etapa růstu vyžaduje starostlivost, a každá přináší příslib.

Sofie si dřepala vedle Tylera, který nerušeně pokračoval ve své práci a největší radosti.

„Myslel jsem, že strávíš celý den v kanceláři a ani nevyjdeš na sluníčko. To je zatraceně smutný způsob, jak si vydělávat, podle mě.“

„Domnívala jsem se, že velký a důležitý pěstitel vína má jiné starosti než osobně vyštípovat výhonky.“ Projela mu rukou vlasy. Krásně se zaleskly ve slunečních paprscích. „A kde máš klobouk, kámo?“

„Někde tady. Tenhle Pinot Noir bude brzy zralý. Vsadil jsem se s Pauliem o stovku. Říkám, že z něho bude nejlepší sklizeň za posledních pět let. On vsadil na Chenin Blanc.“

„Já se taky přidám. Vsadím na Pinot Chardonnay.“

„Měla by sis šetřit peníze. Budeš muset financovat Maddyiny pokusy.“

„Je to inovativní projekt, náhodou. Už mi sehnala informace. Právě dáváme dohromady koncepci pro *siňoru*.“

„Chceš-li si mazat rozdrcená zrna po celém těle, můžu to pro tebe udělat sám. Nebudeš mít výdaje.“ Otočil se a položil jí ruku na koleno. „Copak, děvče?“

„Dostala jsem další zprávu, náš další billboard, samozřejmě upravený. Procházela jsem si poštu.“ Jeho ruka se napjala. „Už jsem si všechno zjistila. Zpráva přišla pod zkratkou P.J., ale ona mi nic neposílala. Někdo použil její počítač nebo získal nějakým způsobem moji adresu a heslo. Mohl to být kdokoli.“

„Kde to máš?“

„Doma. Vytiskla jsem to a zamkla do šuplíku. Pošlu ten hezký obrázek policii, ať si ho přidají k naší hromádce. Ale nejdřív jsem to chtěla říct tobě. I když tu myšlenku nenávidím, předpokládám, že tahle věc má něco společného s naší rodinnou oslavou, takže chci, aby o tom

všichni z rodiny věděli a měli se na pozoru. Ale... tobě jsem to chtěla říct první.“

Chytil ji za ruku. Slunce v té chvíli zakryl malý mráček a jeho paprsky jím pronikaly jen stěží.

„Chtěl bych udělat tohle. Nejdřív bych ho zmlátil a pak bych mu odkrajoval kůži z těla tupým nožem. Chtěl bych, abys mi něco slíbila.“

„Jestli budu moci.“

„Ne, Sofie, žádné jestli. Ode dneška nepůjdeš nikam sama. Ani ze sídla sem. Ani na procházku do zahrady nebo na krátký výlet do nákupního centra. Myslím to vážně.“

„Chápu, jaké máš starosti, ale...“

„Nemůžeš to chápat, protože je to nepopsatelné.“ Vzal její ruku a přitiskl si ji ke rtům. „Kdybych se probudil uprostřed noci a ty bys nebyla vedle mě, zpotil bych se hrůzou.“

„Ty“

„Mlč, prosím tě, mlč.“ Prudce se postavil a začal nervózně přecházet sem a tam v meziřadí. „Nikdy předtím jsem nikoho tak nemiloval. Nečekal jsem, že to budeš ty. Ale je to tak a nedá se s tím nic dělat.“

„Dobře, chápu.“

Otočil se a vrhl na ni frustrovaný pohled. „Ty víš, co tím myslím, Sofie.“

„Naštěstí pro tebe vím. Nezamýšlím to nijak pokazit.“

„Dobře. Takže si sbal věci.“

„Nebudu se k tobě stěhovat.“

„Sakra, proč ne?“ Rozzlobeně si projel rukou vlasy. „Stejně jsi už napůl přestěhovaná. A neudávej mi tady nějaké laciné důvody o tom, že musíš být doma a pomáhat s přípravami na svatbu.“

„To nejsou laciné důvody, jsou to pádné důvody. A nechci s tebou žít.“

„Proč? Jen mi řekni proč?“

„Možná jsem staromódní.“

„To teda jsi.“

„Možná jsem staromódní,“ zopakovala důrazně, „v jedné oblasti. Nemyslím si, že bychom měli teď žít spolu. Až po svatbě.“

„Tak to je jiná...“ slova mu uvízla v hrdle a na chvíli se zarazil. Pak vykřikl: „Hú.“

„Ano, a po této bezprostřední reakci se mám vrátit domů a volat na policii.“

„Sofie, já...“

„Víš, aspoň by ses mě mohl zeptat tradičním způsobem, jestli se za tebe nechci provdat.“

„Ty chceš, abych tě požádal o ruku? Fajn. Vezmeš si mě?“

„Jistě. Hodí se mi to v listopadu.“

Chytil ji pod rameny a nadzvedl. „Měl jsem se zeptat první, ale ty mě vždycky předběhneš. Představoval jsem si, že bychom se mohli vzít, vyjet si na hezkou svatební cestu a vrátit se, než začne stříhání. Bude to takové symbolické uzavření kruhu, nemyslíš?“

„Já nevím. Musím si to promyslet.“

„Je to na tobě, zlato.“ Políbil ji a postavil na nohy. „Nechej mě dokončit moji práci a pak zavoláme na policii a uvědomíme rodinu.“

„Ty?“

„Hm.“

„To, že jsem tě požádala o sňatek, neznamená, že nechci prsten.“

„Jo, jo. Zařídím to.“

„Vyberu si ho.“

„Ne, nevybereš.“

„Proč ne? Já ho budu nosit.“

„Nosíš svůj obličej a taky sis ho nevybrala.“

Klekla si s povzdechem vedle něho. „To nemá smysl.“ Položila si hlavu na jeho rameno. „Když jsem sem přišla, byla jsem vyděšená a rozčilená. Teď jsem vyděšená,

rozčilená a šťastná. Je to lepší,“ uzavřela. „Mnohem lepší.“

„Tohle jsme my,“ pronesla Tereza a zvedla sklenici. „A tohle jsme si vybrali.“

Večeřeli všichni společně ve stylu chystaného billboardu. *Dobrá volba*, pomyslela si Sofie. Její babička stála zpříma proti hrozbě a byla ochotná se bránit, bude-li to třeba.

Večer byl teplý a slunce ještě svítilo. Plody na vinicích se už nalévaly a Pinot Noir začal dozrávat, jak předpověděl Tyler.

Sofie si uvědomila, že do sklizně zbývá čtyřicet dnů. To bylo staré pravidlo. Sklizeň byla za čtyřicet dnů od chvíle, kdy se hrozny začaly vybarvovat. V té době se její matka a David vrátí ze svatební cesty. Maddy s Theem se stanou jejími sourozenci a vrátí se do školy. Ona bude plánovat svoji svatbu, ačkoli zatím poprosila Tylera, ať jejich zasnoubení nevyhlašuje.

Život bude pokračovat, protože, jak řekla *siňora*, jsou tím, čím si vybrali, že budou.

„Máme-li problémy,“ pokračovala Tereza, „spojíme se dohromady. Jsme rodina. Máme přátele. Tento rok nám přinesl problémy, změny a žal. Ale také přinesl radost. Za několik týdnů budeme mít s Elim nového syna a dvě nová vnoučata. A zdá se,“ dodala a obrátila se k Maddy, „že i nový podnik. Jsme stále ohroženi. Přemýšlela jsem o tom, co by se mělo udělat. Jamesi? Chtěla bych slyšet tvoje vyjádření.“

James odložil vidličku a zamyslel se. „Přestože je tady silné podezření, že de Morney je do všeho namočený, že je dokonce původcem všeho – zpronevěry i otrávení vína –, stále ještě nemáme konkrétní důkaz. Donatovo prohlášení nestačí. Na jeho základě nemůže okresní prokurátor obžalovat de Morneyho z Avanovy smrti. Je potvrzeno, že

v době, kdy bylo Sofiino auto poškozeno, pobýval v New Yorku.“

„Mohl si někoho najmout,“ řekl David.

„Ať je to, jak chce, souhlasím s tím, že dokud policie nemá důkaz, nedá se nic dělat. A vy nemůžete dělat taky nic,“ dodal James. „Moje nejlepší rada je tato: nechejte pracovat spravedlnost.“

„Nechci nějak urazit tebe nebo tvůj právní systém, strýčku Jamesi, ale asi to nebude moc fungovat. Donato byl zavražděn, když byl v *péči tohoto systému*,“ poznamenala Sofie. „A Davida postřelili na veřejnosti.“

„Tohle je záležitost italských úřadů, Sofie. V tomto případě máme svázané ruce.“

„Obtěžuje Sofii těmi zohavenými billboardy,“ poznamenal Tyler a naložil si na talíř maso a salát. „Proč nemůže být obviněný z obtěžování?“

„Přála bych si, abych konečně znala pravdu. Jeremy není hlupák a nenechal nic náhodě. Jestliže je to jeho dílo, určitě má neprůstřelné alibi.“

„Přišel do mého bytu, posadil se do křesla a po chvíli chladnokrevně zastřelil mého otce. Tohle považuji přinejmenším za ten nejtěžší zločin. Jeremy musí být potrestán. Přála bych mu taky, aby byl navíc zastrašován, pronásledován a obtěžován, aby trpěl stejně jako naše rodina.“

„Sofie.“ Helena se natáhla přes stůl a chytila Sofii za ruku. „Je mi to líto. Někdy spravedlnost nefunguje tak, jak by měla, nebo jak bychom očekávali.“

„Rozhodl se nás zničit,“ promluvila klidně Tereza. „On to nedokáže. Může nás poškodit a způsobit nám určité ztráty. Ale zaplatí za to. Dnes ho v Le Coeur požádali, aby rezignoval na svoje postavení. Jsem ráda, že diskuse, které jsme s Elim vedli s určitými členy jejich představenstva a David s klíčovými pracovníky firmy, přinesly ovoce.“

Upila vína a přičichla si k němu. „Řekli mi, že to nevzal moc statečně. Použiji veškerého vlivu, který mám, a

postarám se, aby ho nezaměstnal už žádný významný výrobce vína. Profesionálně skončil.“

„To nestačí,“ ozvala se Sofie.

„Může to být příliš mnoho,“ opravila ji Helena. „Jestliže je tak nebezpečný, jak si myslíme, tato degradace v něm vzbudí obrovský vztek a on tím spíš bude chtít vrátit úder. Jako soudkyně a vaše přítelkyně vás žádám... všechny, abyste to nechali být.“

„Mami,“ Linc naklonil hlavu. „Mohla bys dodat něco pozitivního?“

„Ano,“ dodala důrazně Helena. „Budu vás chránit, jak nejvíc budu moci. Terezo, tvoje dcera se má vdávat. Konečně našla štěstí. Přežila bouři jako vy všichni. Teď je čas, abyste slavili, abyste šli dál a nezabývali se pomstou.“

„Všichni chráníme to, na čem nám nejvíc záleží, Heleno. Je to náš způsob existence. Slunce už zachází,“ řekla. „Tyler, zažehni svíce. Před námi je příjemný večer a musíme si ho užít. Řekni mi, stále vítězí Pinot Noir proti mému Chenin Blanc?“

„Ano.“ Tyler zapálil svíčky. „Teď se ukazuje, jak bylo prozíravé, že jsme sloučili oba podniky.“ Setkal se s jejíma očima. „Když mluvíme o sloučení, chci si vzít Sofii.“

„Zatraceně, Ty! Říkala jsem ti...“

„Ticho,“ řekl tiše a Sofie zmlkla. „Ona mi navrhla sňatek a já myslím, že to byl velmi dobrý nápad.“

„Ach, Sofie.“ Pilar vyskočila od stolu a spěchala dceru obejmout.

„Jen jsem chtěla počkat, až budete mít po svatbě, ale velká ústa nedokázala zůstat zavřená.“

„Tohle utajování byl její nápad,“ souhlasil Tyler a obešel stůl. „Sofie se nemýlí tak často, takže je těžké zjistit, kdy se to stane. Uvědomil jsem si, že rodina neměla v poslední době mnoho dobrých zpráv. Takže...“

Chytil Sofii za ruku a držel ji pevně, i když se cukala. Vytáhl z kapsy prstýnek a navlékl jí ho na prst. Byl to

jednoduchý krásný diamant na zlatém kroužku. „Tohle posvěť naši dohodu.“

„Jak jsi mohl... je nádherný.“

„Patřil mé babičce. Je to dar Giambelliové od MacMillana.“ Vzal ji za ruku a políbil ji. „A Giambelliová je dar MacMillanovi. Ty jsi pro mne dar.“

Vzdychla. „Opravdu nenávidím, když máš pravdu.“

Pomsta, pomyslel si Jerry, dělá kupodivu větší přátele než politika. Ještě spolu nebyli v posteli, ale to přijde. Rene byla snadnější cíl, než si původně myslel.

„Oceňuji, že mě vidíš takhle. Nasloucháš mi, rozumíš mi.“ Sáhl po její ruce. „Vždycky jsem se bál, že jsi uvěřila těm zlým klevetám, které pouštějí do světa Giambelliovi.“

„Nevěřila bych jim, i kdyby tvrdili, že slunce vychází na východě.“ Rene se pohodlně opřela o opěradlo pohovky. Nade vším pohrdáním Giambelliovými stál její zájem o bohatého muže. Potřebovala muže s penězi, protože je dokázala rychle utratit.

Ten zatracený Tony k ní nebyl upřímný. Už musela prodat některé šperky, a pokud se o sebe rychle nepostará, bude si muset hledat práci.

„Netvrdím, že jsem nehrál všemi možnými způsoby. Je to moje práce. Věř mi, v Le Coeur budou litovat, že mě propustili. Všechno se brzy změní.“

„Zdá se mi, že s tebou naložili podobně jako Giambelliovi s Tonym.“

„Přesně tak.“ Ach, tohoto využije. Využije její vnitřní nenávisti pro sebe. „Don mi nabídl vnitřní informace a já jsem je od něho koupil. Samozřejmě že Giambelliovi to nemohou vystát a nenávidí lidi, kteří vědí, že je zradil jejich vlastní člověk. Takže to musím být já, kdo zavinil veškeré jejich finanční úniky a bůhvíco ještě. Koupil jsem, co mi bylo nabídnuto. Ale není to stejné jako vpálit někomu kulku do těla.“

Stiskl jí ruku. „Ježíši, Rene, to mě mrzí. Bylo to ode mě hloupé.“

„To je v pořádku. Kdyby mi Tony nelhal, nepodváděl mě a netahal se s tou malou děvkou, která pracovala pro Sofii, byl by dnes ještě naživu.“ A ona by nebyla bez peněz.

„Kris Drakeová.“ Pro efekt si přitiskl dlaň k čelu. „Nevěděl jsem o ní a o Tonym, když jsem ji zaměstnal. Pomyslení, že by mohla mít něco společného s Tonyho smrtí...“

„Pokud měla, pracuje stále ještě pro ně. Oni jsou za tím vším.“

Mohla být lepší? Jerry si jen přál, aby ji byl použil o pár měsíců dřív. „Zničili moji pověst. Myslím, že jsem si to částečně zavinil sám. Neměl jsem si tak silně přát vítězství.“

„Ale o vítězství přece jde.“

Usmál se na ni. „A já jsem muž, který nerad prohrává. Ve všem. Víš, když jsem tě poprvé uviděl, nevěděl jsem, že chodíš s Tonym a... no, nikdy jsem neměl šanci o tebe soutěžit. Takže předpokládám, že se to nekvalifikuje jako prohra. Ještě víno?“

„Ano, díky.“ Našpulila rty a zvažovala, jak hrát dál. Jerry se natáhl po láhvi. „Byla jsem uchvácená Tonyho šarmem,“ začala. „A obdivovala jsem na něm to, co jsem považovala za ambicióznost. Velmi mě přitahují obratní a vychytralí byznysmeni.“

„Opravdu? Kdysi jsem jím býval,“ poznamenal a dolil víno do obou sklenic.

„Jerry, ty jsi ještě stále obratný a vychytralý byznysmen. Přistál jsi na nohou.“

„Chtěl bych tomu věřit. Uvažuji o tom, že se přestěhuji do Francie. Dostal jsem odtamtud skvělou nabídku.“ *Nebo dostanu*, pomyslel si ponuře. Ztraceně, určitě ji dostanu. „Naštěstí nepotřebuji peníze. Můžu si vybrat, co budu

dělat. Možná že bych mohl trochu cestovat a užít si toho, co jsem za roky těžké práce našetřil.“

„Miluji cestování,“ špitla Rene a upila vína.

„Ale neodjedu dřív, dokud nedořeším tuhle záležitost. Dokud se neutkám s Giambelliovými tváří v tvář. Mám-li být k tobě upřímný, Rene – a doufám, že mi rozumíš –, chci, aby zaplatili za to, že na mě nakydali hnůj.“

„Tomu rozumím.“ Položila mu ruku na srdce. Měl to být projev sympatií, možná i něčeho víc. „Vždycky se mnou zacházeli jako s nějakou lacinou děvkou, kterou mohou snadno ignorovat.“ Podařilo se jí vehnat si do očí slzy. „Nenávidím je.“

„Rene.“ Pomalu se k ní přitiskl. „Možná že najdeme způsob, jak je přinutit, aby zaplatili nám oběma.“

Když později ležela nahá vedle něho s hlavou na jeho rameni, Jerry se spokojeně usmíval do tmy. Tonyho vdova mu připraví cestičku přímo k srdci Giambelliových a on je pak jediným pohybem vytrhne.

Bude to legrace. Rene se pečlivě připravila na roli, kterou měla hrát. Oblékla si tmavý konzervativní kostýmek a make-up použila v minimální míře. Pečlivě se s Jerryem připravili a René přesně věděla, co má říkat a jak se chovat. Bezpočtukrát to nazkoušeli. Ten muž byl pro její vkus příliš puntičkářský, ale stále si připomínala, že ho nakonec využije. Ponechá si ho tak dlouho, jak bude nezbytné.

V této chvíli byl užitečný, zábavný a hlavně byl prostředkem k pomstě. A on ji jako většina mužů podceňoval. Neuvědomoval si, že ona moc dobře ví, že ji také považuje za užitečnou, zábavnou a za prostředek k pomstě.

Ale Rene Foxxová nebyla ovládaná slečinka. A zejména ne v rukou mužů.

Jerry de Morney byl pošpiněný od bot až po uzel své luxusní vázanky značky Hermes. Rene si říkala, že jestli

ten není zapletený do těch vražd a celé záležitosti s otráveným vínem, začne okamžitě nosit šaty ze second handu. *Pěkně nakopu ty prohnané Giambelliovy ženské do zadku*, říkala si. A právě takový muž – chytrý a zcela zkažený – byl tím, kterého hledala.

Rozhodla se zajít na oddělení vražd s krabičkou, kterou objevila doma už dávno. To byl její první krok vstříc velmi lukrativnímu zítřku.

„Potřebuji mluvit s detektivem Claremontem nebo detektivem Maguireovou,“ oslovila policistu za stolem a vzápětí si všimla, že Claremont vstává ze židle ve své prosklené kanceláři.

„Ach, dobrý den, detektive.“ Byla ráda, že narazila právě na něho. Vždycky raději jednala s muži. „Musela jsem vás navštívit. Je to naléhavé. Ach, jsem tak nervózní. Prosím, je tady někde...“

„Uklidněte se, paní Avánová.“ Claremont jí galantně nabídl rámě. „Nedáte si kávu?“

„Ach, nemohu. Nemohu do sebe nic dostat. Jsem vzhůru už od půlnoci.“

Byla tak zaměřená na svoji roli, že si ani nepovšimla rychlého nenápadného signálu, který Claremont vyslal ke své partačce.

„Popovídáme si v místnosti pro občerstvení. Povězte mi, co vás tak rozrušilo.“

„Ano, já... detektive Maguireová. To je dobře, že jste tady taky. Jsem tak zmatená, tak rozrušená.“ Položila schránku na stůl a posunula ji doprostřed, jako kdyby ji chtěla mít kus od sebe, a pak se posadila. „Probírala jsem se některými věcmi, které patřily Tonymu. Kontrolovala jsem jeho papíry, abych se se vším seznámila. Předtím jsem to ani nemohla udělat. Našla jsem u nich tuhle schránku. Byla na horní polici v jeho skříni. Nedokázala jsem si představit, co v ní může být. Asi nějaké dokumenty týkající se pojištění a jiné úřední listiny.“ Přetřela si rukou čelo. „Ve své klenotnici měl klíč.

Vzpomněla jsem si, že už jsem ho několikrát viděla, ale nevěděla jsem, k čemu je. Tady,“ řekla a ukázala na bezpečnostní schránku. „Je od toho. Otevřete ji, prosím. Nechci se do ní znovu dívat.“

„Záznamy,“ řekla, když Claremont otevřel bezpečnostní schránku a začal vytahovat papíry. „Podklady k falešnému účtu, který figuroval ve firmě Giambelliů. Tony o něm věděl. A proto musel zemřít. Vím, že byl nucen uchovávat tyto důkazy. Snažil se udělat správnou věc a... stálo ho to život.“

Claremont pohlédl na dokumenty a korespondenci a pak je podal Maguireové. „Vy máte za to, že váš manžel byl zavražděn kvůli těmto dokumentům?“

„Ano, ano!“ Kdo to je, říkala si Rene netrpělivě. Idiot? „Obávám se, že mohu být částečně zodpovědná. Nevím, co se mi může stát. Mám pocit, že mě někdo sleduje,“ dodala a snížila hlas. „Zní to paranoidně, já vím, ale jsem si tím jistá. Plížila jsem se ze svého bytu jako zloděj, abych sem mohla přijít. Myslím, že si najali někoho, kdo mě má sledovat.“

„A kdo?“

„Giambelliovi.“ Rene natáhla ruku a stiskla Claremontovo zápěstí. „Rádi by věděli, jestli o něčem nevím, ale já si nepamatuji nic zvláštního, vůbec o ničem jsem nevěděla, než jsem našla tohle. A jestli se to dozvedí, zabijí mě.“

„A jak to víte?“

„Sofie určitě zabila Tonyho.“ Rene si zakryla ústa rukou a rychle si vehnala do očí falešné slzy.

„To je vážné obvinění.“ Maguireová vstala a podala jí papírový kapesníček. „Proč to říkáte?“

Rene se zajíkla, ruce se jí roztřáslly a sáhla po ubrousku. „Když jsem to našla, vzpomněla jsem si. Kdysi dávno, asi před rokem, jsem přišla domů. Byla tam Sofie. Hádala se nahoře s Tonym. Byla rozzuřená a on se ji snažil uklidnit. Nevšimli si, že jsem přišla domů. Šla jsem do kuchyně.

Odtud jsem ji slyšela. Křičela tak jako vždycky, když je rozzuřená. Říkala, že už to nevydrží, že to není jeho záležitost. Neslyšela jsem dál, co řekl on, protože mluvil tiše.“

Rene začala natahovat k pláči. „Tony na ni nikdy nezvýšil hlas. Zbožňoval ji. Ale ona... ona jím opovrhovala kvůli mně. Ten Cardianiliho účet – řekla to jméno, ale já jsem ho pak zapomněla – Cardianiliho účet nechá na pokoji a hotovo. Pokud udělá něco s účetními knihami, ona ho přinutí zaplatit. Řekla velmi jasně: „Jestli to nenecháš být, zabiju tě.“ Vyšla jsem z kuchyně, protože mě to rozčílilo. Viděla jsem ji běžet ze schodů. Zhlédla mě, houkla na mě něco sprostého v italštině a pak vyběhla ven.“

Rozechvěle vydechla a jemně potáhla. „Když jsem se na to zeptala Tonyho, viděla jsem, že je rozrušený. Ale mávl rukou a řekl, že jde o obchodní záležitost a že Sofie prostě jen potřebovala vypustit páru. Nechala jsem to být. Sofie často vypouštěla páru tímto způsobem. Nikdy jsem nevěřila, že myslí vážně to, co řekla. Ale myslela. Věděla, že Tony byl zapleten do manipulací s tímto účtem, a zabila ho kvůli tomu.“

„Tak.“ Když detektivové osaměli, Maguireová pohodila hlavou. „Tohle všechno jí zbaštíme?“

„Na někoho, kdo dnes v noci dlouho nespál, vypadala velice svěže. Na někoho, kdo je vystrašený a rozčilený, měla příliš sladěné oblečení, kabelku i boty.“

„Ty jsi dokonalý módní poradce, partáku. Není divu, že přišla na tyhle papíry. Po jeho smrti určitě vyprázdnila každou zásuvku, skříňku a každou tajnou schránku v domě, jen aby se ujistila, že jí nezůstane utajen ani dolar.“

„Maguireová, ty asi nemáš vdovu Avanovou příliš v lásce.“

„Nemám ráda lidi, kteří si myslí, že jsem hloupá. Otázka zní: Jestliže měla tyhle papíry, proč by se s nimi

vytasila až teď? A jestli je předtím neměla, kdo jí je tedy dal?“

„De Morney je v San Franciscu.“ Claremont poklepal špičkami prstů na stůl. „Je zajímavé, jak daleko jsou schopni zajít.“

„Jedna věc je jistá, oba dva jdou proti Giambelliům a tahle ženská chce svalit podezření na Sofii, a hodně si to přeje.“

„Natolik, že poskytuje policii falešné výpovědi.“

„Ach, sakra, užívá si to. A je dost chytrá na to, aby věděla, že neudělala nic, za co bychom ji mohli popotahovat. Nemůžeme dokázat, jestli našla tyhle dokumenty a kdy. A pokud půjde do tuhého, její tvrzení, že mezi Sofií a Avanelem proběhla hádka, může mít určitou váhu. Bude její slovo proti Sofiiinu. Sofie se s otcem pravděpodobně pohádala během posledního roku jeho života. Na tohle Rene v žádném případě nechytíme, i kdybychom se snažili, jak chtěli.“

„Ale taky nedává smysl, že by se provdala za Avana a hned druhý den by ho zabila. To mi k ní nějak nejde. Nic by tím nezískala a ona je člověk, který vždy chce něco získat.“

„Jde jí jen o pomstu. O tu jí jde nejvíc.“

„Jo, a de Morneymu taky.“ Claremont vstal. „Podívejme se, jak jsou propojeni.“

30. KAPITOLA

Rene sklouzla na pohovku vedle Jerryho a přijala od něho vysokou sklenici se šampaňským. „Dnes jsem získala v salónu zajímavou informaci.“

„O čem?“

„Povím ti to.“ Přejela mu špičkou prstu po lemu košile. „Ale bude tě to něco stát.“

„Opravdu?“ Vzal její ruku, zvedl ji a jemně ji kousl do zápěstí.

„Ach, to je taky hezké, ale já chci něco jiného. Pojďme ven, drahý. Už jsem unavená z toho, že pořád trčíme v bytě. Vezmi mě do klubu, kde jsou lidé, hudba a zábava.“

„Zlato, víš, že bych šel rád. Ale není pro nás moudré ukazovat se spolu na veřejnosti.“

Přitulila se k němu. „Půjdeme někam, kde nás nikdo nezná. A i kdyby nás poznali, Tony je už měsíce mrtev. Nikdo neočekává, že budu truchlit navždy.“

Ze zpráv, které se dostaly i přes Atlantik, věděl, že Rene netruchlila ani týden. „Jen ještě vydrž. Až tady skončíme, zaletíme si do Paříže. A teď mi pověz, co jsi dnes zjistila?“

„Mám-li se vyjádřit slovy Kris, děvka číslo tři pořádá pro děvku číslo dvě v pátek večer malý večírek. Bude to loučení se svobodou, čistě ženská záležitost. Sjednala si na ten večer do sídla zaměstnance celého kosmetického salónu. Budou se tam dělat masáže, masky, zábaly a tak dále.“

„A co budou podnikat muži, zatímco ženy se budou nechávat masírovat a natírat?“

„Asi budou sledovat pornofilmy a tak. Ženichovo loučení se svobodou se bude odehrávat u MacMillana. Ženichovi a nevěstě není dovoleno provozovat radovánky noc před svatbou. Pokrytci.“

„To je zajímavé.“ A je to přesně to, na co čekal. „Budeme vědět, kde všichni jsou. Načasování nemohlo být lepší – těsně před šťastnou událostí. Rene, ty jsi poklad.“

„Nechci být poklad. Já chci mít poklad.“

„Ode dneška za týden budeme v Paříži a já se o tebe postarám. Ale nejdřív si sjednáme schůzku: v pátek v sídle Giambelliů.“

Chtěla, aby bylo všechno perfektní. Aby to byla noc, na kterou budou se smíchem vzpomínat celé roky. Sofie

plánovala, organizovala a ladila detaily až po vůni svíček. Za čtyřicet hodin, říkala si v duchu, si její matka obleče svatební šaty, ale tento poslední večer, který bude prožívat ještě jako svobodná, bude obklopená samými ženami.

„Až budeme mít své kosmetické výrobky, můžeme je prodat do různých lázní.“ Maddy přichlila k olejům, které už stály připravené na masážním stole. „Uděláme je tak exkluzivní, aby po nich lidé šleli.“

„Jsi chytrá dívka, Maddeline, ale dnes večer nebudeme obchodovat. Dnes večer je to ženský rituál. Necháme se ošetřovat.“

„Budeme se bavit o sexu?“

„Samozřejmě. Na tomhle večírku si nebudeme vyměňovat recepty. Ach, přichází žena dnešního večera.“

„Sofie.“ Pilar v dlouhém bílém županu obešla bazén. „Nemůžu uvěřit, že jsi to všechno zvládla sama.“

Kolem bazénu byly rozestavěny pohovky a pohodlná křesílka s podnožkou na nohy. Skrze listy stromů sem pronikalo poslední světlo dne a ze zahrady sem vanula vůně květů. Na stolech ležely podnosy s ovocem a čokoládou, vedle nich stály sklenice na víno a minerálku a misky s květinami.

Po mosazné soše stékala do bazénu voda a příjemnou atmosféru doplňovala jemná hudba.

„Zkusila jsem styl římských lázní. Opravdu se ti to líbí?“

„Je to nádherné. Cítím se jako královna.“

„Až skončíš, budeš se cítit jako bohyně. Kde jsou ostatní? Už se blíží čas, kdy se necháme opečovávat.“

„Nahoře. Přivedu je.“

„Ne, to nemusíš. Maddy, naley mámě víno. Dnes už nemusí hnout prstem – jedině když si bude chtít vzít jahodu v čokoládě. Já je přivedu.“

„A jaké bys chtěla víno?“ zeptala se Maddy Pilar.

„Zatím mi stačí voda, zlato, děkuji. To je krásný večer.“
Přistoupila k otevřeným dveřím a tiše se zasmála.
„Masážní stoly přímo v zahradě, to dokáže zařídit jen Sofie.“

„Já jsem ještě nikdy neměla masáž.“

„Hm. Bude se ti to líbit.“

Pilar hleděla do zahrady. Nepřítomně pohladila Maddy po vlasech a pak nechala ruku spočinout na jejím rameni. Toto gesto dívku uvnitř zahřálo. Vzdychla si.

„Co je špatně?“

„Nic.“ Maddy podala Pilar sklenici. „Nic není špatně. Myslím, že se těším... na všechno.“

„Blufuješ.“ David seděl na židli a mezi zuby svíral doutník. Snažil se přinutit Eliho, aby se podíval dolů.

„Jo? Ukaž peníze, synu, a pak teprve mluv.“

„Dělej, tati.“ Theo držel mezi zuby také doutník, ale nezapálený a cítil se jako muž. „Žádná odvaha, žádná sláva.“

David hodil drobné do misky. „Dělej, ukaž to.“

„Tři malí kluci,“ začal Eli a pozoroval Davidovy zářící oči. „A dívají se na dvě krásné dámy.“

„Zatraceně.“

„Skot nikdy neblufuje, když jde o peníze, synu.“ Eli zářil.

„Ten chlap mě několikrát za rok skalpuje. Než si s ním sednu ke kartám, měl bych si vždycky narazit helmu.“ James gestikuloval se sklenicí v ruce. „Taky na to přijdete.“

Linc zvedl hlavu, protože se ozvalo zaklepání na dveře. „Někdo objednal striptérku, co? Věděl jsem, že mě nezklamete.“

„Je to pizza.“ Theo vyskočil.

„Další pizza? Přece nemůžete chtít další pizzu?“

„Ale jistěže jo,“ vykřikl Theo přes rameno na tátu. „Ty říkal, že můžu.“

„Řekl jsem, že by ji mohl objednat pro mě. Na další rozkaz se vykašlal.“

Linc vyslal k Tylerovi lítostivý pohled. „Nemohl ses raději postarat o striptérku než o pizzu?“

„Striptérky došly.“

„To zní pravděpodobně. Doufám, že tam budou aspoň feferonky.“

„Bože, Sofie, to je vynikající nápad.“

„Díky, teto Heleno.“ Obě ženy seděly vedle sebe a na tvářích měly čistící masky sytě zelené barvy. „Chtěla jsem, aby se máma cítila úplně uvolněně a dokonale žensky.“

„Tak to taky je. Vidiš Terezu a Maddy? Necháávají si dělat pedikúru a přitom se hádají.“

„Hm,“ broukla Sofie. „Nemohou se dohodnout na názvu kráslicích výrobků, které jsme ještě ani nezačali vyrábět. Nevím, zda je to Maddy, anebo tou novou koncepcí, ale *nonně* se zvedla nálada.“

„Jsem ráda, že to slyším. Bála jsem se o ni a o vás všechny. Ta myšlenka, že Rene se pokouší udělat z Tonyho hrdinu a z vás viníky v záležitosti toho Cardianiliho účtu, mě dost znechucuje.“

Sofie se napjala, ale pak se silou vůle uvolnila. „Bylo to hloupé. Je za tím de Morney a je to první hloupost, kterou udělal. Tím narazil.“

„Asi ano. Ale způsobil tím další napětí.“ Helena zvedla ruku. „A teď už dost. Dnešní večer není o problémech. Je o zábavě a uvolnění. Kde je Pilar?“

Nemysli na to, nařídila si Sofie. *Dnes myslí jen pozitivně.*

„Je volný stůl B. Celková péče o obličej!“

„Nádhera. Hned jsem tam,“ vykřikla Sofie.

„Šampaňské?“

„Díky, Marie.“ Sofie vstala. „Ale nemusíš se starat. Dnes jsi hostem.“

„Lak už je suchý,“ ukázala nehty. „Ted' mám mít pedikúru. Můžu je přinést.“

„Dobře.“

Marie pohlédla na Pilar, která se právě vracela z masáže. „Máma je dnes šťastná. Ted' už bude všechno v pořádku.“

„Ty jsi známý tím, že dokážeš ženě poskytnout dobrou zábavu.“

Jerry popleskal Rene po zadku. „To jsi ještě nic neviděla. Bude to noc, na kterou nezapomeneš. A taky všichni zúčastnění.“

Ted' se pohybovali po vinici. Od auta už ušli velký kus cesty a pytel, který Jerry nesl, byl jako by stále těžší. Tohle Jerry ještě nikdy předtím nezažil a cítil hluboké vzrušení.

Pokud by se všechno mělo nějak zvrtnout, prostě obětuje Rene. Ale nepředpokládal, že by se akce nezdařila.

Věděl, že v domě je bezpečnostní zařízení. Také věděl, jak se mu vyhnout. Byla to prostě záležitost trpělivosti a pozornosti. A neskonalých ambicí.

Než skončí dnešní noc, Giambelliovi budou ať tak nebo tak v koncích.

„Drž se u mě,“ poručil jí.

„Ano. Chci stejně jako ty, ať se to podaří.“

„Žádné katastrofické myšlenky. Vím, co dělám a jak to mám udělat. Až bude výrobná v plamenech, začnou se rojit jako mravenci na pikniku.“

„Je mi jedno, jestli shoří celá zatracená vinice na popel.“ Ve skutečnosti se zvráceně těšila touto představou a už se viděla, jak tančí před plameny. „Jen nechci, aby nás chytili.“

„Dělej, co jsem ti řekl, a nestane se to. Až budou venku a budou se snažit hasit, vejdemo dovnitř, dáme to do Sofiina pokoje a vypadneme. Pak poběžíme do auta a během pěti minut budeme pryč. Zatelefonujeme na policii

a potom pojedeme do tvého bytu. Tam si dáme šampaňské.“

„Stará paní zaplatí policajtům. Nenechá jít svoji vzácnou vnučku do vězení.“

„Možná. Ať to zkusí, to nevádí. Ale budou zničeni. Dřív nebo později se najde to správné stéblo, které jim zlomí hřbet. Tohle jsi chtěla, ne?“

Něco v jeho hlase jí způsobilo zamrazení, ale přikývla.

„Přesně to chci.“

Když došel k výrobě vína, vyndal z kapsy klíče. Don byl dost obezřetný, aby si nechal udělat náhradní, a Jerry byl natolik chytrý, že si udělal podle jeho klíčů duplikáty. „Až budeme hotovi, hodíme je do zátoky.“ Vsunul první klíč do zámku. „Po dnešní noci je už nikdo nebude potřebovat. Budou mít co vysvětlovat, pokud se oheň rozhoří uprostřed zamčené budovy.“ S těmito slovy otevřel dveře.

Sofie ležela na masážním stole a dívala se na hvězdy. „Mami, jsem puntičkářka?“

„Ano.“

„A je to špatné?“

Pilar, ležící na druhém stole, pohlédla na dceru. „Ne. Někdy je to rozčilující, ale není to špatné.“

„Je pravda, že ztrácím nadhled, protože se hrabu v detailech?“

„Zřídk. Proč se ptáš?“

„Ráda bych věděla, co bych měla na sobě změnit, kdybych mohla. Kdybych musela.“

„Já bych neměnila nic.“

„Protože jsem dokonalá?“ zeptala se Sofie s úsměvem.

„Ne, protože jsi moje. Je to kvůli Tylerovi?“

„Ne, je to kvůli mně. Až dosud... no, nevím přesně kdy jsem začala pochybovat, ale donedávna jsem si byla jistá, že je všechno v pořádku. Věděla jsem, co jsem chtěla vědět, a věděla jsem, jak čeho dosáhnout.“

„A teď už si nejsi jistá?“

„Ach, ne, zatím stále jsem. Stále vím, co chci a jak toho mám dosáhnout. Ale věci, které chci, mě změnily. Ráda bych věděla, jestli to tady bylo stále a já jsem jen opomíjela celkový nadhled. Já... můžete nás na minutku nechat o samotě?“ zeptala se masérky. Posadila se a přidržela si plachtu u krku. „Prosím tě, nerozčiluj se.“

„Dobře.“

„Ještě nedávno jsem si přála, aby ses dala s tátou dohromady. Chtěla jsem to proto, že jsem nevěděla, proč chtít něco jiného. Měla jsem pocit, že kdyby ses s ním dala dohromady, byl by takový, jakého jsem ho chtěla mít. Ne jakého jsi ho chtěla mít ty nebo jaký byl, ale jakého jsem ho chtěla já. Tohle byl ten detail, na němž jsem trvala a kvůli kterému jsem nevnímala komplexní obraz. Tohle bych změnila, kdybych mohla.“

„Já ne. Byla bys mu dobrou dcerou, kdyby ti dal šanci. Byla jsi ochotná jí být a potřebovala jsi jí být. Ne, já bych to neměnila.“

„To mi pomáhá.“ Sofie chytila Pilar za zápěstí a otočila je, aby si zkontrolovala čas. „Právě je půlnoc. Šťastný svatební den, mami.“ Přitiskla si její ruku k tváři a pak si znovu lehla. Najednou spatřila na nebi záři.

„Copak je to? Vypadá to jako... och, můj bože. Výrobna! Výrobna hoří! Marie! Marie, volej 911. Výrobna vína hoří.“

Sofie seskočila ze stolu a rozběhla se.

Jak Jerry předvídal, ženy vyběhly z domu. Zaslechl vzrušené hlasy a šustot nohou v trávě. Ze stinného kouta zahrady počítal postavy zabalené do bílých prostěradel, které běžely cestičkou vinoucí se přes vinici.

„Jako vyděšené slepice,“ zašeptala Rene. „Tak jdeme.“

Popsala Jerrymu, kde je Sofiin pokoj, ale on přesto chtěl, aby šla první. Řekla mu, že byla v Sofiině pokoji jen jednou, ale on namítl, že tam nebyl nikdy.

Nechtěla riskovat a nerozsvítila. Říkala si, že elektrická svítidla by měla stačit. Jerry potřeboval umístit do zadní části Sofiiny skříně balíček. Tam ho objeví policie, pokud nepošlou na místo činu úplné idioty. Vystupoval za Rene po schodech na terasu a neustále se ohlížel přes rameno. Viděl jasnou záři zbarvující noční oblohu. Nádherný pohled. Ozařoval postavy, které vyděšeně pobíhaly kolem plamenů.

Uhasí to, samozřejmě, ale ne dost rychle. Bude jim chvíli trvat, než si uvědomí, že kropicí systém je odpojený. Nebudou si vědět rady a chvíli budou bezmocně přihlížet, jak vzácné láhve explodují, jak jejich výrobní linka podléhá zkáze a jejich tradici polykají pekelné plameny.

Že neměl odvalu udělat špinavou práci? Otřel si dlaně o stehna. Však Giambelliovi uvidí, kdo měl tu odvalu, až vyjde slunce.

„Jerry, proboha,“ sykla na něho Rene z terasy před Sofiiny pokojem. „Tohle není turistická atrakce. Říkal jsi, že si musíme pospíšet.“

„Vždycky je čas na chvílku zábavy, drahoušku.“ Vykročil a mírně se zapotácel. Došel ke dveřím terasy. „Jsi si jistá, že je to její pokoj?“

„Ano, jsem.“

„Dobře.“ Jerry otevřel dveře a vstoupil do pokoje. Vtáhl vzduch a spokojeně si uvědomil, že tohle je vůně, kterou znal. V té chvíli vešla do pokoje Sofie dveřmi z chodby a rozsvítila.

Náhlá záře Jerryho oslepila, jeho mozkiem projel šok. Než se mohl vzpamatovat, Sofie se na něho vrhla.

Skočila na něho slepá vztekem. Zaryla mu zuby do tváře. Ovládala ji jediná myšlenka – způsobit mu bolest, šílenou bolest. A když se zřítíl na zem, vytryskla v ní čistá zloba jako láva ze sopky.

Vymrštil ruku a chytil ji za tvář, ale Sofie to ani necítila. Šla po jeho očích, čerstvě nalakované rudé nehty se mu míhaly před očima. Dech měla přerývaný a sápal se mu

po tvářích. Jerry se chtěl osvobodit. Zmobilizoval všechny síly a odhodil ji stranou. Zapotácel se a narazil do křičící Rene. Cítil, jak mu po tváři stéká krev. To se nedá tolerovat. Zničila všechny jeho pečlivě promyšlené plány. To je neodpuštělné. Sofie se už sbírala na nohy a připravovala se k novému skoku. Ale on už měl v ruce zbraň. Svíral ji ve zpocených prstech.

Všechno může skončit jediným stiskem nervózního prstu. Sofie sebou trhla a z očí jí vyprchal vztek. Byl nahrazen šokem a strachem.

Konečně, pomyslel si Jerry, stojíme tváří v tvář. A chtěl víc než jen přežít. Chtěl satisfakci.

„Tak. Není to zajímavé? Měla jsi běžet s ostatními, Sofie. Ale možná zasáhl osud a ty skončíš jako tvůj otec. S kulkou v srdci.“

„Jerry, musíme odtud. Hned teď.“ Rene se s námahou postavila na nohy a podívala se na zbraň. „Můj bože, co to děláš? Přece ji nemůžeš zastřelit?“

„Och?“ Myslel si, že může, a tohle bylo nečekané. Nevěřil tomu, že s Rene bude mít problémy. „A proč ne?“

„To je bláznivé. Byla by to vražda a já se nechci podílet na vraždě. Jdu okamžitě pryč. Dej mi klíče od auta. Dej mi ty zatracené klíče.“

„Zavři hubu.“ Řekl to chladně a přitiskl jí pistoli ke spánku. Vyděšená Rene se zapotácela a omdlela. Jerry se na ni ani nepodíval, ale upřel oči na Sofii.

„Je jako bolák na zadku, s tím můžeš souhlasit, že? Ted’ je mi k ničemu. Můj plán je dokonalý. Určitě hodnotíš můj postup, Sofie. Rene založila oheň. Toužila po tom už dávno. Před několika dny šla na policii a přesvědčila policisty, že jsi zabila svého otce. A dnes večer přišla sem, zapálila výrobní vína a vnikla přes terasu do tvého pokoje, aby tady nastrčila důkaz proti tobě. Ty jsi ji tady přistihla, bojovaly jste a zbraň vystřelila. Tahle pistole,“ dodal, „měla zabít Davida Cuttera. Musel jsem si ji sám poslat.

Tohle je předvídavé myšlení, myslím, že to oceníš. Ty budeš mrtvá a ona je za to zodpovědná. Velmi čisté.“

„Proč to všechno?“

„Protože mě nikdo nebude ohrožovat. Vy Giambelliovi si myslíte, že můžete mít všechno, a teď jste na dně. Tohle je váš konec.“

„Kvůli mému otci?“ Sofie neklidně pozorovala jasně oranžovou záři za ním. „Je to všechno jen proto, že tě můj otec zostudil?“

„Zostudil? Ukradl mi ženu, pýchu, život. A co jste ztratili vy? Nic. Jen vám to přidalo na slávě. Já jsem nastavoval záda. Byl bych spokojený, kdyby se mi podařilo vás aspoň zruinovat. Ale smrt je ještě lepší. Ty jsi klíč ke všemu. Tereza, ta už není mladá. Tvoje matka nedokáže sama postavit firmu na nohy. S tebou zemře srdce i mozek firmy. Tvůj otec byl lhář a podvodník.“

„Ano, byl.“ *Nikdo sem nepřijde*, pomyslela si Sofie. Nikdo nepřiběhne od požáru sem, aby ji zachránil. Musí sama čelit smrtelnému nebezpečí. „Ty jsi stejný a ještě horší.“

„Kdyby byl čas, mohli bychom o tom debatovat. Ale jsem v časově tísní...“ zvedl zbraň o trochu výš. „*Ciao, bella.*“

„*Vai a farti fottere*,“ proklela ho pevným hlasem. Chtěla zavřít oči a pronést modlitbu. Ale nechala je otevřené. Čekala. Když pistole vystřelila, trhla sebou. Vzápětí uviděla, jak mu z malé dírky v košili prosakuje krev.

Na jeho tváři se objevil úžas. Pak se do jeho těla zaryla ještě jedna kulka. Jerry sebou trhl a skácel se k zemi. Ve dveřích stála Helena. Ruka s pistolí jí pomalu klesala podél boku.

„Ach, můj bože. Ach, bože. Teto Heleno.“ Sofie klesla na postel. „Chtěl mě zabít.“

„Já vím.“ Helena pomalu vešla do pokoje a ztěžka usedla na postel vedle Sofie. „Vrátila jsem se, abych ti řekla, že přiběhli muži. Viděla jsem...“

„Chtěl mě zabít. Tak jako zabil mého otce.“

„Ne, drahoušku. Nezabil tvého otce. To jsem udělala já,“ řekla a upustila zbraň na podlahu. „Je mi to líto.“

„Ne. To je nesmysl.“

„Použila jsem tuhle zbraň. Patřila mému otci. Nebyla registrovaná. Nevím, proč jsem si ji toho večera vzala. Asi jsem si v podvědomí naplánovala, že ho zabiju. Já... vůbec jsem nepřemýšlela. Chtěl peníze. Zase. To by nikdy neskončilo.“

„O čem to mluvíš?“ Sofie se zachvěla. Cítila zápach střelného prachu a krve. „Co to říkáš?“

„Linc. Používal Lince proti mně. Bože, pomoz mi. Linc je Tonyho syn.“

„Požár už je pod kontrolou. Je to...“ Pilar vběhla do pokoje dveřmi z terasy. „Och, bože, Sofie.“

„Ne, počkej.“ Sofie vyskočila. „Nechod' sem. Ničeho se nedotýkej.“ Rychle oddechovala a přemýšlela. „Teta Helena přišla se mnou. Přišla až teď. Nemůžeme tady zůstat.“

„To zničí Jamese i Lince. Nakonec jsem je oba zničila.“

Sofie rychle popadla Helenu za ruku a táhla ji na terasu. „Řekni nám všechno. Rychle, nemáme moc času.“

„Zabila jsem Tonyho. Pilar, zradila jsem tě. Já jsem pošlapala všechno, čemu jsem věřila.“

„To není možné. Proboha, co se tady stalo?“

„Zachránila mi život,“ řekla Sofie. V hořící výrobně explodovalo nahlas několik láhví. Sofie sebou trhla. „Přišel mě zabít pistolí, kterou střílel po Davidovi. Měl ji jako suvenýr. Heleno, co se stalo s mým otcem?“

„Chtěl peníze. Během let mě vždycky kontaktoval, když potřeboval peníze. Nikdy mě doslova nevydíral. Jen se vždy zmínil o Lincovi – jaký je to hezký chlapec, jak je chytrý a jakou má slibnou budoucnost. Pak vždycky chtěl půjčit peníze. Vyspala jsem se s ním.“ Začala tiše plakat. „Stalo se to před mnoha lety. Byli jsme tak mladí. Měli jsme s Jamesem problémy. Zlobila jsem se na něho a byla

jsem zmatená z našeho vztahu. Několik týdnů jsme žili odděleně.“

„Vzpomínám si na to,“ zamumlala Pilar.

„Přišla jsem za Tonym. Byl tak chápavý a rozuměl mi. Vy jste spolu tehdy taky nevycházeli dobře. Uvažovali jste o rozluce. Tony byl okouzlující a věnoval mi pozornost. James takový nebyl. Není to výmluva. Prostě se to stalo. Potom jsem se moc styděla a byla jsem tak znechucená sama sebou, ale už se stalo a nic nemohlo být změněno. Zjistila jsem, že jsem těhotná. Nebylo to Jamesovo dítě, protože tehdy jsme spolu nebydleli. Takže jsem udělala druhou největší chybu a řekla jsem o tom Tonymu. To jsem mu také mohla říct, že jsem se rozhodla změnit účes. Bylo mu to jedno, nechtěl platit za jednu noc strávenou se mnou. Takže jsem zaplatila já.“ Po tvářích jí stékaly slzy.

„A zaplatila jsem hodně.“

„Linc je Tonyho dítě.“

„Je Jamesův.“ Helena se prosebně zadívala na Pilar. „Není jeho pokrevní syn, ale jinak je celý jeho. Ani jeden z nich o tom neví. Udělala jsem, co jsem mohla, abych odčinila tu jednu jedinou noc. Kvůli Jamesovi, Lincovi a taky kvůli tobě, Pilar. Spala jsem s manželem své nejlepší přítelkyně. Byla jsem mladá, rozzlobená a hloupá a nikdy jsem si to neodpustila. Ale udělala jsem, co jsem mohla, abych to odčinila. Dávala jsem mu peníze pokaždé, když si o ně řekl. Ani nevím, o kolik mě za ty roky připravil.“

„A už jsi nemohla dávat víc,“ uzavřela Pilar.

„Tu noc, kdy byl večírek, mě prosil, že mě musí vidět. Řekl mi, kdy a kde se sejdeme. Odmítla jsem. Bylo to poprvé, kdy jsem to udělala. To ho rozčílilo a začal mi vyhrožovat. Tvrdil, že pokud tam nepřijdu, řekne všechno Jamesovi, Lincovi i tobě.

Nemohla jsem to riskovat, nedokázala jsem snést pomýšlení na něco takového. Moje dítě, Pilar. Můj malý chlapec s rozvázanými tkaničkami. Stále ho tak vidím. Když jsem přišla domů, vyndala jsem ze sejfu pistoli. Byla

tam roky a ani nevím, jak jsem si na ni vzpomněla. Nevím, proč jsem si ji vzala. Bylo to, jako bych měla mozek přikrytý nějakým závojem. V bytě hrála hudba a na stole stála láhev vína. Posadili jsme se a on mi řekl, že má finanční problémy. Oznámil mi to okouzlejícím způsobem, jako bychom byli staří a nejlepší přátelé. Nepamatuji si všechno, co mi řekl, dokonce si nejsem ani jistá, jestli jsem všechno slyšela. Potřeboval velký obnos a nazval ho půjčkou. Bylo to čtvrt milionu dolarů. Byl ochoten počkat do konce týdne na polovinu částky a pak mi poskytnout měsíc na doplacení druhé poloviny. Nebylo to příliš mnoho, koneckonců. Dal mi skvělého syna.

Nevěděla jsem, že mám v rukou zbraň. Nevěděla jsem ani, že jsem ji použila, dokud jsem neviděla na jeho bílé košili červenou skvrnu. Podíval se na mě překvapeně a trochu rozzlobeně. Dovedla jsem si představit, jak říká: „Zatraceně, Heleno, zničila jsi mi košili.“ Ale neřekl to, samozřejmě. Neřekl už vůbec nic. Šla jsem domů a snažila se přesvědčit sama sebe, že se nic nestalo. Od té doby jsem tu zbraň nosila stále u sebe. Všude.“

„Mohla jsi ji vyhodit,“ šeptla Pilar.

„Jak bych mohla? Co kdyby zatkli někoho z vás? Potřebovala jsem ji mít jako důkaz, že jsem ho zabila. Nemohla jsem dopustit, aby ublížil mému dítěti nebo Jamesovi. Myslela jsem, že už je všechno za mnou. A teď... to musím říct Jamesovi a Lincovi. Musím jim to říct dříve než policii.“

Cykly, pomyslela si Sofie. Někdy musí být zastaveny. „Kdybys nepoužila tu pistoli, abys mi zachránila život, nemusela by ses přiznávat.“

„Mám tě ráda,“ řekla Helena prostě.

„Já to vím. Takže poslouchej, dnes večer se seběhlo tohle, přesně tak, jak to povídám.“ Sofie objala Helenu kolem ramen. „Dávej pozor. Vrátila ses a uviděla jsi Jerryho, jak na mě míří zbraní. Přinesl s sebou obě pistole – měl v plánu podstrčit jednu z nich do mého pokoje jako

důkaz, že jsem zavraždila svého otce. Zápasili jsme spolu a najednou ležela ta druhá zbraň, kterou zabil mého otce, na zemi u dveří. Ty jsi ji zvedla a zastřelila jsi ho dřív, než mohl on zastřelit mě.“

„Sofie.“

„Takhle se to stalo.“ Sofie stiskla Heleninu ruku. Pak vzala matku za ruku. „Není to tak, mami?“

„Ano. Přesně tak se to stalo. Zachránila jsi moje dítě. Myslíš si, že já nezachráním tvoje?“

„To nemůžu dovolit.“

„Ale můžeš. Chceš to pro mě udělat?“ optala se Pilar. „Pak to udělej. Je mi jedno, co se seběhlo jedné noci před téměř třiceti lety, ale záleží mi na tom, co se stalo dnes. Zajímá mě to, čím jsi mi byla celý život. Nenechám zničit někoho, koho mám ráda. Proč? Kvůli penězům, kvůli pýše, kvůli image? Jestli mě máš ráda, jestli chceš napravit chybu, která se stala tak dávno, uděláš přesně to, co po tobě požaduje Sofie. Byl to její otec. Kdo má větší právo rozhodnout než ona?“

„Jerry je mrtvý,“ řekla Sofie. „Zabíjel, vyhrožoval, ničil a to všechno jen kvůli jednomu sobeckému činu mého otce. A skončilo to tady. Teď zavolám na policii. Někdo by se měl postarat o Rene.“ Naklonila se a políbila Helenu na tvář. „Děkuji ti. Budu ti vděčná po zbytek svého života.“

Pozdě v noci seděla Sofie v kuchyni a popíjela čaj s brandy. Popsala policistům, co se stalo, a přitom držela Helenu za ruku.

Pomyslela si, že spravedlnost nikdy nepřichází tak, jak by člověk očekával. Helena to jednou vyslovila a bylo to opravdu tak. Přišla nečekaná spravedlnost. Rene byla hysterická a spílala všem, včetně Claremonta a Maguireové, a tvrdila, že Jerry byl šílenec a vrah a přinutil ji hrozbami a zbraní, aby šla s ním.

Někteří hadi proniknou všude, říkala si Sofie. Život je někdy pořádně zamotaný

Konečně policisté odešli a dům ztichl. Sofie pohlédla na matku a babičku, které právě vešly do kuchyně.

„A kde je teta Helena?“

„Konečně usnula,“ Pilar vytáhla ze skříňky dva šálky. „Promluvily jsme si. Bude v pořádku. Vzdá se postu soudkyně. Myslím, že to potřebuje.“ Pilar postavila šálky na stůl. „Sofie, řekla jsem všechno matce. Cítila jsem, že má právo to vědět.“

„Nonna.“ Sofie vztáhla ruku, „Zachovala jsem se správně?“

„Udělala jsi dobrý čin z lásky. To často znamená víc. Bylo to od tebe statečné, Sofie. Je to statečné od vás obou. Jsem na vás hrdá.“ Posadila se a vzdychla. „Helena vzala jeden život a jeden zachránila. Tím se kruh uzavřel. Nebudeme se k tomu vracet. Zítra se vdává moje dcera a v tomto domě musí znovu zavládnout radost. Brzy bude sklizeň a skončí další sezóna. Příští už bude tvoje,“ zadívala se na Sofii. „Tvoje a Tylerova. Bude to tvůj život a tvoje dědictví. Rozhodli jsme se s Elim, že příští rok půjdeme na odpočinek.“

„Nonna.“

„Pochodně se mají předávat. Přijmi, co ti dávám.“

Mírně podrážděný tón v babiččině hlase ji přinutil k úsměvu. „Přijímám. Děkuji ti, nonna.“

„Už je pozdě. Nevěsta se musí vyspat a já taky.“ Tereza vstala a nechala svůj čaj nedotčený. „Tvůj snoubenec šel do výroby. Ty nepotřebuješ tolik spát.“

To je pravda, pomyslela si Sofie a rozloučila se. Rozběhla se k výrobě. Měla v sobě tolik energie, tolik života, že vůbec na spánek nepomyslela.

Výrobna byla osvětlená. Sofie viděla rozbitá okna a špinavé zdivo začouzené černým kouřem z plamenů. Ale výrobná stála.

Vydržela to.

Tyler vycítil, že Sofie přichází. Najednou stál mezi ohořelými zárubněmi dveří a vzápětí ji svíral v náručí. Přitiskl ji k sobě a trochu ji nadzvedl.

„Tady jsi, Sofie. Myslel jsem si, že budeš chtít strávit chvíli se svojí matkou. Chtěl jsem pak pro tebe přijít.“

„A já jsem přišla za tebou. Jen to překousni.“

„S tím nemůžeš počítat.“ Znovu jí projel strach. Přitiskl tvář k jejím vlasům. „Bože, když si představím...“

„Nemysli na to,“ řekla a nastavila mu ústa k polibku.

„Příštích deset nebo patnáct let tě nepustím z dohledu.“

„Dobře, to se mi hodí. Jsi tady sám?“

„Jo. David musel jít za dětmi a dědu jsem poslal domů. Byl unavený. James je z toho otřesený a Linc ho vzal ke mně, protože tvoje máma je s Helenou.“

„Dobře. Všechno je, jak má být.“ Položila si hlavu na jeho rameno a zahleděla se na výrobnu. „Mohlo to dopadnout hůř.“

Políbil ji na tvář v místě, kde měla stopy po Jerryho sevření. „Mohlo to být zatraceně horší.“

„Měl jsi vidět, jakj sem ho zřídila.“

Krátce se zasmál a znovu ji k sobě pevně přitiskl. „Je to trochu šílené.“

„Možná, ale tak jsem se cítila. Zemřel se stopami mých nehtů na tváři a já jsem tomu ráda. Jsem ráda, že jsem mu způsobila bolest. A vím, že na to dokážu zapomenout. Nechám to plavat a začnu znovu. Začneme se vším znovu, Ty,“ řekla. „Vybudujeme výrobnu a změníme svůj život. Všechno teď bude naše. Firma Giambelli-MacMillan se vrátí a bude větší a lepší než předtím. Tak to chci.“

„Já si to přeji taky. Teď pojd'me domů, Sofie.“

Vzali se za ruce a vydali se k Tylerovu domu. Na východě se objevily první červánky svítání a vzápětí vyšlo slunce. Sofie si pomyslela, že je to nádherný začátek.